

Niciodată împreună?

J.A.

Redmerski

EROSCOPI

Bestseller
New York Times,
USA Today și
Wall Street Journal

TREI

/EROS COP

J.A. Redmerski

Niciodată împreună?

TREI

Traducere din engleză de
Ana-Daniela Micu

Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Coperta:

Faber Studio

Foto copertă:

© Elisa U20 de Valdez Corbis

Director Producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Victor Popescu

DTP:

Corina Rezai

Corectură:

Ana-Mariatamaș Lorina Chițan

Niciodată împreună?

J A. Redmerski;

Trad: Ana-Daniela Micii. București:

Titlul original: The Edge of Never

Autor: J.A. Redmerski

Niciodată împreună?

J. A. Redmerski

Tuturor celor ce iubesc și visează, dar și celor care nu au trăit cu adevărat niciuna dintre aceste experiențe

1

Natalie tot răsucește aceeași șuviță de păr de vreo zece minute și începe să mă scoată din minți. Clatin din cap și îmi trag cana de cafe-frappe spre mine, punându-mi strategic buzele pe pai. Natalie este așezată vizavi, cu coatele înfipite în masa rotundă și mică și cu fața sprijinită într-una din palme.

— Este superb, spune ea, holbându-se la tipul care tocmai se așază la coadă. Serios, Cam, vrei, te rog, să-l privești?

Îmi dau ochii peste cap și mai iau o înghițitură.

— Nat, spun, așezându-mi băutura înapoi pe masă, ai deja un iubit – chiar e nevoie să-ți reamintesc mereu acest lucru?

Natalie îmi trimite un zâmbet șăgalnic.

— Parcă ai fi maică-mea!

Își mută repede privirea dinspre mine către matahala sexoasă care stă în picioare în fața tejghelei, comandând cafea și prăjiturele.

— Și, în plus, lui Damon nu-i pasă dacă-mi fug ochii – atâta vreme cât îmi desfac picioarele pentru el în fiecare noapte, este în regulă.

Expir sonor, roșind.

— Hopa, spune ea, zâmbind cu gura până la urechi.

Ți-am smuls un zâmbet. Se întinde peste masă și își bagă mâna în poșeta ei mică, purpurie. Trebuie să-mi notez asta, spune și trage dinăuntru telefonul și deschide tableta electronică. Sâmbătă. 15 iunie. Își mișcă degetele pe ecran. 1:54, după-masă – Camryn Bennett a râs la una dintre glumele mele sexuale.

Apoi își îndeasă telefonul înapoi în poșetă și mă privește cu genul acela de privire gânditoare pe care îl are mereu atunci când e gata să comute pe modul „terapie”.

— Uită-te și tu doar o dată, spune ea, glumind.

Doar ca să-i fac pe plac, îmi întorc ușor bărbia într-un unghi din care să pot arunca o privire rapidă către acel tip. El se depărtează de casă, îndreptându-se către capătul tejghelei unde își trage băutura de pe margine. Înalt. Pomeții obrazilor, perfect sculptați. Ochi verzi fermecători, de model și păr șaten și țepos.

— Da, sunt de acord, uitându-mă din nou la Natalie, este sexy și ce-i cu asta?

Natalie a trebuit mai întâi să-l privească cum iese printre ușile duble din sticlă și cum se îndepărtează de fereastră. Abia apoi se uită la mine pentru a-mi da un răspuns.

— O, Doamne, spune ea cu ochii larg deschiși, parcă nevenindu-i a crede.

— Este doar un tip, Nat, spun și îmi pun din nou buzele pe pai. Ai putea mai bine să-ți pui un indicator pe frunte pe care scrie „Obsedata”. Ești complet obsedată și este evident că-ți lasă gura apă.

— Glumești, nu? Expresia ei se transformă în șoc. Camryn, ai o problemă gravă. Știi asta, da? Se lăsă pe speteaza scaunului. Ai nevoie să-ți mărești doza de medicamente. Serios.

— Nu le mai iau din aprilie.

— Ce? De ce?

— Deoarece este ridicol, spun cu convingere. Nu am tendințe suicidale, așa că nu văd niciun motiv să le mai iau.

Scutură din cap spre mine și-și încrucișează brațele peste piept.

— Crezi că ei prescriu acele medicamente numai celor cu tendințe suicidale? Nu. Nu-i așa. Arată cu degetul spre mine și apoi îl ascunde la loc în cuta brațului ei îndoit. Este ceva legat de un dezechilibru chimic sau o prostie de genul ăsta.

Îi arunc un zâmbet plin de suficiență.

— Aa, serios? Și de când te-ai făcut tu așa expertă în probleme de sănătate mentală și medicamente pe care ei le folosesc pentru a trata sute de diagnostice?

Îmi ridic sprânceana doar puțin, suficient cât să

înțelegă că știu cât de ignorantă e pe subiectul ăsta.

Atunci când îmi răspunde, strâmbând din nas, îi zic:

— O să mă vindec în ritmul meu și nu am nevoie de o pastilă ca să regleze asta în locul meu meu.

Explicația mea începuse cu un ton amabil, dar, în mod neașteptat, vorbele mele au devenit mai aspre. Asta se întâmplă des.

Natalie oftează și zâmbetul îi dispare complet de pe față.

— Îmi pare rău, spun eu, regretând că am repezit-o. Uite, știu că ai dreptate. Nu pot să neg că am ceva probleme emoționale și că uneori pot fi o nesuferită...

— Uneori? Murmură ea odată, dar zâmbește din nou, semn că deja m-a iertat.

Și asta se întâmplă la fel de des.

Îi zâmbesc cu jumătate de gură.

— Vreau doar să găsesc răspunsurile de una singură, înțelegi?

— Ce răspunsuri să găsești?

Deja o enervez.

— Cam, spune ea, aplecându-și capul într-o parte ca să pară înțeleaptă. Urăsc să spun asta, dar poți s-o pățești rău de tot. Trebuie să găsești o soluție. O să scapi de asta făcând lucrurile care te ajută să te simți fericită.

OK, poate, la urma urmelor, nu este chiar așa de slabă

la partea terapeutică.

— Știi că ai dreptate, spun eu, dar...

Natalie ridică o sprânceană, așteptând.

— Ce? Haide, termină cu asta!

Arunc o privire rapidă spre perete, gândindu-mă la ce mi se întâmplă. Foarte des mă gândesc la viață și îmi pun întrebări despre fiecare aspect al ei. Mă întreb ce naiba fac aici. Chiar și acum. În această cafenea cu această fată pe care o cunosc practic de-o viață. Ieri mă gândeam la nevoia de a ne trezi la exact aceeași oră ca și cu o zi înainte și de a face ce am făcut și cu o zi înainte. De ce? Ce ne împinge pe fiecare dintre noi să facem anumite lucruri când, în adâncul nostru, o parte din noi nu vrea decât să se elibereze de toate?

Întorc fața de la zid, uitându-mă direct la cea mai bună prietenă a mea, care știu că nu va înțelege ceea ce sunt pe cale să-i spun, dar din nevoia de a mă elibera, încep să-i vorbesc.

— Te-ai întrebat vreodată cum ar fi să călătorești cu rucsacul în spate prin lume?

Fața lui Natalie devine perplexă.

— Hm, nu prea, spune ea. S-ar putea să fie... nașpa.

— Păi, gândește-te la asta o secundă, spun eu, aplecându-mă peste masă și concentrându-mi toată atenția asupra ei. Doar un rucsac cu câteva lucruri

necesare. Nu tu facturi. Nu tu trezit în fiecare dimineață la aceeași oră ca să mergi la o slujbă pe care o urăști. Doar tu și întreaga lume dinaintea ta. Nu știi niciodată ce o să-ți aducă ziua următoare, pe cine vei întâlni, ce vei mânca la prânz sau unde vei putea dormi.

Îmi dau seama că m-am pierdut așa de mult în această viziune, încât, pentru o secundă, eu însămi aș putea să par puțin obsedată.

— Începi să mă sperii, spune Natalie, pironindu-mă pe deasupra mesei, cu o privire nesigură. Sprânceana ei arcuită se aliniază la loc cu cealaltă, după care ea îmi spune:

— Nu uita de tot mersul pe jos, de riscul de a fi violată, ucisă și aruncată la marginea unei autostrăzi aiurea. Aa și apoi mai este și tot drumul de făcut la picior.

E clar, crede că sunt dusă rău cu pluta.

— Și oricum, ce te-a făcut să te gândești la asta? Întreabă ea, sorbind rapid din băutură. Sună ca un fel de criză a vârstei mijlocii.

— Oh, tu ai doar douăzeci de ani. Și se uită iar fix la mine, ca și cum ar vrea să sublinieze ceea ce rostește. Și nu ai prea plătit nicio factură în viața ta.

Mai ia o gură; urmează un zgomot asurzitor de sorbitură.

— Poate că nu, spun încet, aproape în gând, ca pentru mine, dar o să o fac odată ce mă mut cu tine.

— Adevărat, spune ea, bătând darabana în ceașcă. Totul se împarte pe din două... Stai, doar n-ai de gând să te retragi, nu?

Aproape că înlemnise, uitându-se îngrijorată la mine peste masă.

— Nu, rămâne cum am vorbit. Săptămâna viitoare o să mă mut din casa mamei și o să trăiesc cu o târfa în casă.

— Reao! Râde ea.

Zâmbesc cu jumătate de gură și revin la urzelile mele, chestiile de dinainte care ei nu-i spuneau nimic, dar în care eu îmi puneam atâtea speranțe. Chiar înainte de moartea lui Ian, mereu am avut idei mai năstrușnice. În loc să-mi bat capul, visând la noi poziții sexuale, cum face deseori Natalie, avându-l drept personaj central pe Damon, iubitul ei de cinci ani, eu visez la lucruri care contează cu adevărat. Cel puțin în lumea mea, ele contează. Cum aș simți pe piele aerul din alte țări, cum miroase oceanul, de ce sunetul ploii mă face să oftez. „Ești o gagică profundă”. Asta mi-a spus Damon și nu doar o singură dată.

— Doamne! Spune Natalie. Chiar știi cum să deprimi omul, nu?

Ea dă din cap cu paiul între buze.

— Haide, spune ea deodată și se ridică brusc de la masă. Nu mai suport chestiile astea filosofice și se pare că locurile mici și intime ca acesta îți fac și mai rău. În seara asta mergi la The Underground.

— Ce?... Nu, nu merg în locul ăla.

— Ba da. Mergi. Își îndeasă paharul din carton într-un coș de gunoi aflat la câțiva centimetri de noi și mă prinde de încheietură. De data asta mergi cu mine. Se presupune că ești cea mai bună prietenă a mea și nu voi accepta iar un refuz din partea ta.

Zâmbetul cu buzele lipite se răspândește pe toată fața ei ușor bronzată.

Știu că vorbește serios. Întotdeauna vorbește serios, atunci când îi apare în ochi privirea aceea: plină de nerăbdare și de hotărâre. Probabil că ar fi cel mai ușor să merg acolo de data asta și să se termine odată, altfel n-o să-mi dea pace niciodată cu imitațiile ei. Asta înseamnă un rău necesar, atunci când cea mai bună prietenă este așa de insistentă.

M-am ridicat și mi-am trecut cureaua poșetei peste umăr.

— Este de-abia ora două, spun eu.

Dau pe gât și ultima picătură de frappe și arunc cana goală în același coș de gunoi.

— Da, dar mai întâi trebuie să-ți cumpărăm o ținută nouă.

— A, nu, spun eu hotărât în timp ce mă conduce afară printre ușile de sticlă, în briza răcoroasă de vară. Să merg cu tine la The Underground este deja prea mult. Refuz să merg la cumpărături. Am o groază de haine.

Natalie își strecoară brațul în jurul meu în timp ce coborâm pe trotuarul în pantă, depășind o linie interminabilă de ceasuri de parcare. Ea surâde și îmi aruncă o privire.

— Bine. Atunci, cel puțin, lasă-mă să te îmbrac cu ceva din șifonierul meu.

— Dar ce nu-ți place la garderoba mea?

Ea își țuguiază buzele către mine și-și poziționează bărbia ca și cum m-ar certa, pe tăcute, că am putut să adresez o întrebare așa de ridicolă.

— Hei, mergem la The Underground, spune ea, ca și cum nu ar exista un răspuns mai evident.

În regulă, are și ea dreptate. Natalie și cu mine suntem cele mai bune prietene, dar cu noi este o situație de atracție a opuselor. Ea este o rockeriță care s-a îndrăgostit de Jared Leto din Fight Club. Eu sunt mai degrabă genul de fată retrasă care rareori poartă haine închise la culoare dacă nu merge la o înmormântare. Nu spun că Natalie poartă numai negru și că și-ar aranja

părul în stilul emo, dar nici moartă nu ar purta ceva din șifonierul meu, fiindcă, spune ea, totul este prea comun. Îmi doresc din suflet să fiu diferită. Știu cum să mă îmbrac, iar tipii – îmi dădeam seama din privirile cu care se uitau la fundul meu îmbrăcat în blugii mei preferați – nu au avut niciodată de ce să se plângă de hainele pe care le port.

Dar The Underground a fost conceput pentru oameni ca Natalie, așa că am impresia că va trebui să îndur să mă îmbrac la fel ca ea pentru o noapte, ca să mă integrez în peisaj. Nu sunt genul de fan înfocat. Nu am fost niciodată. Dar, cu siguranță, voi deveni cineva care nu sunt eu li mp de câteva ore. Asta mă va ajuta să mă amestec în mulțime, în loc să mă facă să mă simt ca nuca în perete și să atrag atenția.

Dormitorul lui Natalie este total opusul cuvântului curățenie, încă un punct în care noi două suntem complet diferite. Eu îmi așez hainele pe culori. Ea le lasă pe ale ei într-un coș, la piciorul patului, săptămâni întregi, după care le aruncă din nou la spălat pentru că sunt șifonate. Eu îmi șterg praful în cameră zilnic. Nu cred că ea și-a șters vreodată praful din cameră, cu excepția prafului de două degete de pe tastatura de la laptop.

— Asta o să arate perfect pe tine, spune Natalie,

ridicând un tricou subțire cu mânecă trei sferturi, mulat și alb pe care scrie, în față, numele unei formații rock – „Sears on Broadway”. Îți vine mulat și sânii tăi sunt perfecți. Pune tricoul pe pieptul meu să verifice cum mi-ar sta în el.

Mă strâmb la ea, nemulțumită de prima alegere.

Ea se uită de jur împrejur, cu umerii coborâți.

— Bine, spune ea, aruncând tricoul pe pat.

Își bagă din nou mâna în dulap și scoate un alt tricou, ținându-l ridicat, cu un mare zâmbet pe față, care este în același timp și o tehnică de-a ei de manipulare. Zâmbete mari, cu toți dinții: adică nu vrea ca eu să-i desconsider eforturile.

— Ce zici de ceva care nu are un imprimeu aiurea? Spun eu.

— Este Brandon Boyd, spune ea, cu ochii holbați la mine. Cum e posibil să nu-ți placă vocalul de la Incubus?

— Este în regulă, spun, dar nu mă dau în vânt să-i fac publicitate pe pieptul meu.

— Mie mi-ar cam plăcea să-l am chiar pe pieptul meu, spune ea, admirând bluza cu decolteul în V, mulată, care se aseamnă destul de mult cu prima pe care încercase să mi-o arate.

— Atunci, să-l porți tu.

Ea se uită la mine, dă din cap ca și cum ar fi total absorbită de această idee.

— Cred că o să-l iau.

Își scoate bluza pe care o avea pe ea și o aruncă în coșul de rufe murdare de lângă dulap, iar apoi își trage fața lui Brandon Boyd peste sânii ei uriași.

— Arată bine pe tine, spun privind-o cum se aranja, admirându-se în oglindă din unghiuri diferite.

— Al naibii de bine, spune ea.

— Ce părere o să aibă oare Jared Leto de asta? Glumesc eu.

Natalie scoate un chicotit și-și aruncă părul lung și negru pe spate, întinzându-se după perie.

— El va rămâne alesul inimii mele pentru totdeauna.

— Și cum rămâne cu Damon, mai știi, iubitul neimaginar?

— Oprește-te, spune ea, uitându-se la mine prin reflexia oglinzii. Dacă o să mă tot bați la cap cu Damon așa cum văd că o faci. Se oprește din pieptănat la mijlocul lungimii părului și se răsucește din talie spre mine. Simți ceva pentru Damon, te atrage?

Capul îmi cade pe spate și-mi simt sprâncenele cum vor să se împreuneze.

— Nu, Nat, ce naiba?

Natalie râde și reîncepe să-și perieze părul.

— O să-ți găsim și ție un tip, diseară. E exact ce-ți trebuie. Mă ocup eu de tot.

Tăcerea mea îi spune imediat că a mers prea departe. Nu pot să sufăr când face asta. De ce trebuie toată lumea să fie cu cineva? Este o iluzie tâmpită și un mod de a gândi jalnic.

Ea pune peria înapoi pe toaletă și se întoarce complet către mine, tăcând bufonul să dispară de pe fața ei și oftează ușor:

— Știu că n-ar fi trebuit să spun asta – uite, jur, nu voi face niciun aranjament să te cuplez cu cineva, bine?

Își ridică ambele mâini, semn că se predă.

— Te cred, spun eu, cedând în fața sincerității ei. Desigur, știu că o promisiune nu e de ajuns ca s-o oprească. E posibil să nu încerce să mă cupleze cu cineva în mod direct, dar tot ce trebuie să facă este să-și fâlfâie genele alea negre spre Damon, arătându-i spre un tip, iar Damon va ști imediat ce vrea ea de la el.

Dar nu am nevoie de ajutorul lor. Nu vreau să mă cuplez cu nimeni.

— Oo! Spune Natalie cu capul în dulap. Bluza asta e perfectă!

Se întoarce clătinând o bluză neagră, lălâie căreia îi lipsește materialul de la umeri. De-a lungul părții din față este scris: SINNER.

— L-am luat de la magazinul „Hot Topics”, spuse ea scoțându-l de pe umeras.

Nevrând să mai lungesc ședința asta de alegere a bluzei, îmi scot bluza și o iau pe a ei din mână.

— Sutien negru, spune ea. Bună alegere.

Îmi pun bluza și mă privesc în oglindă.

— Deci? Cum e? Spune ea, venind în spatele meu cu un zâmbet larg pe față. Îți place, nu?

Îi răspund cu un zâmbet reținut și mă întorc cu spatele să văd cum bluza abia îmi acoperă partea de sus a șoldurilor.

Și atunci observ că pe spate este scris mare SAINT.

— Bine, spun, chiar îmi place. Mă întorc spre ea atenționând-o:

— Dar nu așa de mult încât să încep să dau iama prin șifonierul tău, așa că nu-ți face speranțe. Sunt mulțumită de bluzele mele cu nasturi până sus, mulțumesc frumos.

— N-am spus niciodată că hainele tale nu sunt drăguțe, Cam. Rânjește, se ridică și mă pocnește, trăgându-mă de breteaua de la sutien. Arăți tot timpul al naibii de sexy, fato – m-aș da sigur la tine dacă n-ar fi Damon.

Rămân cu gura căscată.

— Ești bolnavă, Natalie!

— Știu, spune ea și, în timp ce mă întorc din nou spre

oglindă, aud un rânjec drăcesc în vocea ei. Dar ăsta este adevărul. Ți-am mai spus asta și înainte și nu glumeam.

Dau din cap către ea zâmbind și iau peria de pe toaletă. Natalie a avut o prietenă odată, în timpul unei pauze în relația cu Damon. Dar a pretins că era „mult prea înnebunită după sculă” (cuvintele sunt ale ei, nu ale mele) ca să-și petreacă viața cu o fată. Natalie nu este cu adevărat o stricată – ți-ar sparge fața dacă i-ai spune așa – dar este visul cu nimfomane al oricărui iubit, asta e cert.

— Acum lasă-mă să te machiez, spune ea, adresându-se vanității mele.

— Nu!

Natalie își înfinge mâinile în șoldurile ca o clepsidră și se uită la mine cu ochii mari, ca și cum ar fi maică-mea căreia tocmai i-am răspuns obraznic.

— Vrei să te doară? Întreabă, privind-mă insistent.

Mă predau și mă așez în scaunul de machiaj.

— Mă rog, spun, ridicându-mi bărbia pentru a-i permite accesul liber la fața mea, care tocmai a devenit pânda ei albă. Dar fără tâmpeniile alea de ochi de vampir, bine?

Îmi prinde cu putere bărbia în căușul palmei ei.

— Acum taci, se răstește ea, abia schițând un zâmbet și încercând să pară complet serioasă. O artiistă, spune

ea cu un accent teatral și fluturându-și mâna liberă, are nevoie de liniște peentru a lucra! Se crezi tu că este aiși, un salonaș de frumusețe din provincie?

Atunci când a terminat cu mine, arătam exact ca ea. Cu excepția sânilor mari și a părului mătăsos și întunecat. Părul meu este genul acela de blond pe care unele fete plătesc bani grei la salon ca să-l aibă și îmi ajunge exact până la mijlocul spatelui. Recunosc, am fost norocoasă la capitolul podoabă capilară. Natalie spune că aș arăta mai bine dacă l-aș lăsa pe spate, așa că m-am executat. Era foarte intimidantă...

Și nu m-a făcut să arăt ca un vampir, dar nici nu a făcut economie de fard închis la culoare pentru pleoape.

— Ochi închiși cu păr blond, spuse ea, în timp ce aplica mascara neagră. Este supersexy.

Și se pare că nici săndăluțele mele cu degetele la vedere nu-i erau pe plac, căci m-a făcut să le arunc și să port o pereche de cizme cu locuri ascuțite care se potriveau frumușel peste blugii mei mulați.

— Arăți al dracu' de sexy, spune ea privindu-mă din cap până-n picioare.

— Iar tu îmi ești datoare vândută că fac asta, spun eu.

— Cum? Eu îți sunt datoare? Își lasă capul pe o parte. Nu, drăguță, nu prea cred. Tu îmi vei fi datoare la sfârșit, pentru că te vei distra pe cinste și mă vei implora

să te iau mai des.

Rânjesc ironic spre ea cu brațele încrucișate și cu un sold în față.

— Mă îndoiesc de asta, dar hai să vedem ce-o mai fi.

— Bine, spune ea trăgându-și cizmele în picioare. Acum s-o întindem, căci Damon ne așteaptă.

2

Ajungem la The Underground pe înserate, dar nu înainte de a ne li plimbat pe la câteva case în jeepul tunat al lui Damon. Trăgea mașina pe dreapta, ieșea din ea și intra în casă, unde nu stătea mai mult de trei-patru minute și nu spunea niciun cuvânt atunci când se întorcea. Cel puțin, nimic despre motivul pentru care mersese înăuntru sau despre persoana cu care vorbise – chestiile uzuale care ar transforma aceste vizite într-unele normale. Dar n-o să găsești prea multe lucruri normale sau obișnuite la Damon. Îl iubesc la nebunie. Îl cunosc de aproape la fel de mult timp ca și pe Natalie, dar nu am putut niciodată să-i accept apucăturile legate de droguri. Cultiva cantități generoase de iarbă la subsol, dar nu avea față de drogat. De fapt, doar eu și câțiva dintre prietenii apropiați știm că o bucățică așa de bună ca Damon Winters este un cultivator, din cauză că

majoritatea celor care cresc asemenea plante arată ca niște țăranoi, cu frizuri rămase undeva între anii '70 și '90. Damon e departe de a arăta astfel – ar putea fi fratele mai mic al lui Alex Pettyfer, micul spion din Alex Rider. Și Damon spune că iarba nu este pasiunea lui.

Nu, drogul preferat al lui Damon este cocaina, iar el cultivă și vinde iarba pentru a-și plăti cocaina.

Natalie se poartă ca și cum ceea ce face Damon ar fi complet inofensiv. Știe că el nu fumează iarbă și spune că nu este chiar așa de rău că alții vor să fumeze ca să se relaxeze și să se liniștească și nici nu vede ceva dăunător în faptul că Damon îi ajută cu asta.

Ea refuză să creadă, în orice caz, că această cocaină îl face să trepideze mai tare decât orice parte a corpului ei.

— Bun și acum o să ne distrăm, da? Natalie trânteste portiera din spate cu dosul după ce ies din mașină și se uită neajutorată la mine. Pur și simplu nu te opune și încearcă să te simți bine.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nat, aici nu ține de „încercat” sau de „vrut”, să știi că eu chiar vreau să mă distrez.

Damon ocolește mașina, vine pe partea noastră și își pune brațele în jurul taliei amândurora.

— Am șansa să intru cu două tipe tari în brațe.

Natalie îi dă un cot cu un rânjet care mimează supărarea.

— Ține-ți gura, dragă. O să mă faci geloasă. Deja rânjește la el ca un drăcușor.

Damon își ia mâna de pe talia ei și o apucă de toată fesa. Ea scoate un geamăt revoltător și se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Vreau să le spun că n-au venit singuri la cheful ăsta, dar n-are sens să-mi răcesc gura de pomană.

The Underground este cel mai tare loc din afara centrului capitalei statului Carolina de Nord, dar nu îl vei găsi trecut în cartea de telefon. Numai oameni ca noi știu de existența sa. Un tip pe nume Rob a închiriat un depozit abandonat acum vreo doi ani și a cheltuit cam un milion din banii tatălui său bogat pentru a-l transforma într-un club de noapte secret. Doi ani și e deja un club tare; de atunci, a devenit locul unde zeii rockului și sexului pot trăi visul rock'n'roll cu fani care urlă și fete care îi venerază. Dar nu este un local de doi bani. Pe dinafară poate părea o clădire abandonată într-un oraș pe jumătate fantomatic, dar înăuntru arată ca orice club de hard rock cu e lasă, echipat cu stroboscoape care aruncă permanent lumini peste tot, cu chelnerițe care arată ca niște târfulițe și cu o scenă suficient de mare cât să cânte două formații în același

timp.

Pentru a păstra intimitatea de la The Underground, toți cei care merg acolo parchează prin oraș și vin pe jos, fiindcă o stradă plină cu mașini aliniată în fața unui depozit abandonat ar bate la ochi.

Parcăm în spatele unui Mcdonald's din apropiere și mergem pe jos aproximativ zece minute prin orașul abandonat.

Natalie se mută din dreapta lui Damon și vine între noi, dar o face pentru a mă tortura până când intrăm.

— Fii atentă, spune ea, ca și cum ar fi gata să-mi înșire o listă cu ce am voie și ce n-am voie să fac, dacă te întreabă cineva, ești singură, da? Îmi flutură mâna prin fața ochilor. Niciun cuvânt de genul celor pe care le-ai spus tipului care îți făcea avansuri, când am fost să căutăm niște produse de birou la Office Depot.

— Păi și ce v-a găsit să mergeți chiar acolo? Spune Damon râzând.

— Damon, tipul ăsta era cu totul prins în mrejele ei, spune Natalie, ignorând total faptul că sunt și eu de față. Vreau să spun că tot ce trebuia ea să facă era să-și fluture genele de două ori și i-ar fi cumpărat o mașină – și știi ce i-a spus?

Îmi dau ochii peste cap și-mi scot brațul de sub al ei.

— Nat, ești tare proastă. Nu a fost deloc așa.

— Așa-i, scumpo, spune Damon, dacă tipul lucrează la Office Depot, nu are cum să cumpere nimănui nicio mașină prea curând.

Natalie îi trage una în umăr, în joacă.

— Nu am spus că lucra acolo – oricum, tipul arăta ca un copil al lui... Adam Levine de la Maroon 5 și... își răsucește degetele deasupra capului în căutarea unui alt exemplu faimos care să-i vină pe limbă... era ca Jensen Ackles din „Supernatural”, iar Miss Sfioasa, aici de față, i-a spus că este lesbiană atunci când i-a cerut numărul de telefon.

— Of, mai taci, Nat! Spun eu, enervată de boala ei de a exagera foarte mult. El chiar nu părea ca unul dintre tipii ăia. Era doar un tip comun, care s-a întâmplat să nu fie urât ca moartea.

Mi-a făcut un semn de concediere cu mâna și s-a întors înapoi spre Damon.

— Mă rog. Ideea este că va minți ca să-i țină deoparte. Nu mă îndoiesc nicio secundă că ar merge oricât de departe, chiar până la a spune că are Chlamydia sau vreo formă gravă de păduchi lași.

Damon râde.

Mă opresc pe trotuarul întunecat și-mi încrucșez brațele pe piept, mușcându-mi buza de jos de enervare.

Natalie, realizând că nu mai merg lângă ea, se

năpustește înapoi spre mine.

— Bine, bine! Uite, pur și simplu nu vreau să-ți ruinezi singură șansele, asta-i tot. Te rog doar ca, dacă cineva – desigur nu un cocoșat – te curtează, să nu-l alungi imediat. Nu-i nimic rău în a vorbi și a cunoaște pe cineva. Nu îți cer să te duci acasă la el.

Deja o urăsc pentru asta. A jurat!

Damon se apropie din spate și-și încolăcește brațele în jurul taliei ei, frecându-și buzele de gâtul ei tentant.

— Poate că ar trebui să o lași pur și simplu să facă ce dorește ea, iubito. Încetează cu atâta insistență.

— Mulțumesc, Damon, spun dând rapid din cap.

El îmi face cu ochiul.

Natalie își țuguiază buzele și spune:

— Ai dreptate – apoi ridică mâinile – n-o să mai spun nimic altceva. Jur.

Da, am mai auzit eu asta...

— Bine, spun și începem din nou să mergem. Deja cizmele astea îmi termină picioarele.

Căpcăunul de la intrarea în depozit își ține brațele încrucișate și ne măsoară din cap până-n picioare.

Întinde mâna.

Fața lui Natalie capătă o mină ofensată.

— Ce, acum Rob a început să ia bani de intrare?

Damon caută în buzunarul de la spate și-și scoate

portofelul, răsfoind bancnotele din el.

— Douăzeci de dolari de fiecare, spune căpcăunul cu un mârâit.

— Douăzeci? Îți bați joc de mine?! Se zburlește Natalie.

Damon o dă cu blândețe deoparte și trânteste în mâna căpcăunului trei bancnote de douăzeci de dolari. Căpcăunul îndeasă banii în buzunar și ne lasă să trecem. Eu trec prima și Damon își pune mâna pe spatele lui Natalie ca să o conducă în fața lui.

Ea rânjește la căpcăun, în timp ce trece pe lângă el.

— Probabil că o să-i păstreze pentru sine, spune ea. O să-l întreb pe Rob despre asta.

— Haide, spune Damon. Ne strecurăm pe ușă și o luăm în jos pe un coridor lung, terifiant, cu o singură lumină fluorescentă care pâlpâie și ajungem la liftul industrial de la capăt.

Când ușile cabinei se închid, metalul se izbește și coborâm destul de zgomotos către parterul aflat la mulți metri dedesubt. Este un singur etaj până jos, dar ascensorul se zdruncină așa de tare, încât am senzația că va ceda dintr-o clipă în alta și că ne va trimite direct pe lumea cealaltă. Tobe care bat zgomotos și țipete de studenți beți și probabil repetenți se ridică de la subsol până la cușca ascensorului, răsunând din ce în ce mai

tare cu fiecare centimetru care ne duce mai aproape de rărunchii acestui Underground. Liftul se hurducă și se oprește, iar un alt căpcăun deschide ușa și ne scoate din el.

Natalie vine din spate și se împiedică de mine.

— Grăbește-te! Spune ea împingându-mă în joacă din spate. Cred că tocmai cântă Four Collision! Vocea ei se ridică pentru a acoperi muzica, în timp ce ne facem loc să intrăm în încăperea principală.

Natalie îl apucă pe Damon de mână și apoi încearcă să mă apuce și pe mine, dar eu știu ce are de gând, iar eu nu am chef să intru în mulțimea de trupuri asudate care sar la unison în cizmele astea idioate.

— Haaai! Strigă ea implorându-mă.

Apoi o cută pregnantă se adâncește în jurul nasului ei mârâit, iar ea îmi prinde mâna într-una ei și mă trage către ea.

— Încetează să te porți ca un copil! Dacă cineva dă peste tine, eu personal o să-i tăbăcesc fundul, bine?

Damon rânjește la mine, stând lângă ea.

— Bine! Spun și merg cu ei, Natalie scoțându-mi, efectiv, degetele din încheieturi.

Ajungem la ringul de dans și, după ce un timp Natalie a făcut tot ceea ce ar face cea mai bună prietenă, ca să nu mă simt lăsată pe dinafară, ea se cufundă încet, încet

în lumea lui Damon. Ar fi putut face și sex cu el chiar acolo, în fața tuturor și nimeni nu ar fi remarcat. Doar eu observ, fiindcă sunt, probabil, singura fată din tot localul care nu are un partener cu care să facă același lucru. Profit de această ocazie și mă strecor afară de pe ringul de dans, îndreptându-mă spre bar.

— Ce-ți aduc? Spune tipul înalt și blond din spatele tejghelei, în timp ce eu mă ridic pe vârfuri ca să mă așez pe un scaun liber.

— Rom și Cola.

Se duce să-mi facă băutura.

— O combinație dură, nu? Spune el umplând paharul cu gheață, îmi arăți buletinul tău?

Rânjește la mine.

Îmi țuguiez buzele spre el.

— Da, o să-ți arăt buletinul meu când îmi arăți tu licența ta pentru a vinde alcool. Îi rânjesc și eu, iar el îmi zâmbește.

Termină de amestecat băutura și îi face vânt, lăsând-o să alunece pe suprafața barului.

— Oricum, de obicei nu beau mult, spun, trăgând puțin din pai.

— Ce înseamnă mult?

— Da, mă rog, cred că în seara asta am nevoie de o dușcă bună. Așez băutura la loc pe tejghea și storc

lămâia de pe buza paharului.

— Dar de ce? Întreabă el ștergând barul cu un șervet din hârtie.

— Stai un pic, ridic eu un deget, înainte de a-ți face o idee greșită, nu sunt aici ca să-mi vărs amarul în fața ta – nu cred în terapia barman-client. (Natalie mi-ajunge, nu vreau și alți psihologi îmi spun în minte).

El râde și aruncă șervetul din hârtie undeva în spatele barului.

— Păi, e bine de știut, fiindcă nici eu nu sunt genul care dă staturi.

Mai iau o înghițitură mică, aplecându-mă în față, de data asta, în loc să ridic paharul de pe bar; părul meu lăsat liber pe spate îmi cade pe față. Mă ridic și mi-l dau după ureche. Chiar urăsc să port părul desfăcut, este prea mare bătaia de cap.

— Ei bine, dacă te interesează, spun uitându-mă direct la el, am fost târâtă aici de neobosita mea prietenă, care probabil mi-ar fi făcut ceva jenant în timp ce dormeam și apoi m-ar fi șantajat dacă nu aș li venit.

— Aha, este genul acela, spune el întinzându-și brațele pe teighea și împreunându-și mâinile. Am avut un prieten de genul ăsta odată. La șase luni după ce logodnica mea m-a părăsit, el m-a târât într-un club de noapte chiar la marginea orașului Baltimore – eu nu-mi

doream decât să stau acasă și să mă complac în nefericirea mea, dar s-a dovedit că noaptea aceea a fost exact ce îmi trebuia.

Oo, grozav, tipul ăsta crede că mă cunoaște deja, sau cel puțin „situația” mea. Dar nu știe nimic despre situația mea. M-o fi nimerit el la chestia neplăcută despre „fostul” – fiindcă, în esență, toți avem această problemă – dar ce știe el despre restul poveștii, cu divorțul părinților mei, cu fratele meu mai mare, Cole, care a ajuns în închisoare, cu moartea iubirii vieții mele... Nu am de gând să-i spun nimic tipului. Clipa în care te destăinuie altcuiva este clipa în care devii un plângăcios și toate viorile din lume încep să cânte. Adevărul este că noi toți avem probleme, toți trecem prin greutăți și suferință, iar durerea mea este un paradis comparativ cu nefericirea altor oameni și chiar nu am absolut deloc dreptul de a mă plânge.

— Parcă ziceai că nu ești genul care să dea sfaturi? Și îi zâmbesc dulce.

El se ridică de pe bar și spune:

— Nu sunt, dar dacă te alegi cu ceva din povestea mea, atunci să fii recunoscătoare.

Îi zâmbesc afectat și mă prefac, de data asta, că iau o înghițitură. De fapt, nu am chef de băutură și în niciun caz nu vreau să mă amețesc, mai ales că am sentimentul

că eu voi fi cea care va conduce mașina spre casă.

Încercând să ies din lumina reflectoarelor, îmi proptesc un cot pe bar, îmi sprijin bărbia în palmă și spun:

— Așadar, ce s-a întâmplat în noaptea aia?

Partea stângă a gurii i se ridică într-un rânjet și răspunde, scuturându-și părul blond:

— M-am culcat cu cineva pentru prima dată de când ea mă părăsise și mi-am amintit cât de bine era să nu te simți legat de o singură persoană.

Nu mă așteptam la un așa răspuns. Majoritatea tipilor pe care îi cunosc eu ar fi mințit despre fobia lor referitoare la relațiile de durată, mai ales dacă se dădeau la mine. Îmi place tipul ăsta. Doar ca persoană, desigur, dar nu am de gând, cum ar spune Natalie, să-mi desfac picioarele pentru el.

— Înțeleg, spun încercând să-mi rețin larghețea zâmbetului. Ei bine, măcar ești cinstit.

— Nici nu pot fi altfel, spune el în timp ce ia un pahar curat și începe să-și prepare și pentru el un rom cu Cola. Am descoperit că majoritatea fetelor se tem să se implice în relații la fel de mult ca băieții, în timpurile astea, așa că, dacă ești deschis de la început, este foarte posibil să scapi teafăr dintr-o aventură de o noapte.

Aprob din cap, potrivindu-mi degetul în jurul paiului.

Nici vorbă să admit deschis în fața acestui tip, dar sunt total de acord cu el și mi se pare foarte relaxant. Nu prea m-am gândit mult la asta până acum, dar cum nu am nicio dorință de a avea o relație prea curând, totuși, sunt și eu om și nu m-ar deranja o aventură de o noapte.

Dar nu cu el. Și nici cu altcineva din locul ăsta. OK, poate că Mint prea fricoasă pentru o aventură de-o noapte și cred că băutura îi și a mi s-a urcat direct la cap. Adevărul este că niciodată nu am făcut ceva de genul ăsta și, deși gândul este destul de excitant, tot mă sperie. Nu am mai fost decât cu doi tipi. Ian Walsh, prima mea iubire care m-a dezvirginat și a murit într-un accident de mașină trei luni mai târziu și, apoi, Christian Deering, un nemernic care m-a înșelat cu o târfă roșcată, tipul cu care am încercat să-l uit pe Ian.

Sunt, pur și simplu, bucuroasă că nu i-am răspuns cu expresia din două cuvinte care începe cu „Te” și se termină cu „iubesc”, atunci când mi-a spus-o el și asta deoarece adânc în sinea mea știam că habar nu avea despre ce vorbea.

Dar, dacă mă gândesc mai bine, poate că știa și de aceea după cinci luni de relație s-a combinat cu altcineva: pentru că niciodată lui i-am răspuns la fel.

M-am uitat în sus spre barman și am observat că îmi zâmbea, așteptând răbdător ca să spun ceva. Tipul ăsta e

de treabă, ori poate vrea doar să fie amabil. Recunosc, este drăguț; nu poate avea mai mult de douăzeci și cinci de ani și are ochi căprui catifelati care zâmbesc mai repede decât buzele sale. Observ ce tonificați îi sunt bicepsii și pectoralii sub tricoul mulat. Și este și bronzat; în mod cert, un tip care a trăit mare parte din viață lângă un ocean, undeva.

Am încetat să mă uit când mi-am surprins mintea hălăduind, gândindu-mă la felul în care arată el în slip și fără tricou.

— Eu sunt Blake, spune el. Sunt fratele lui Rob.

Rob? A, da, tipul care deține The Underground.

Întind mâna și Blake o scutură cu delicatețe.

— Camryn.

Aud vocea lui Natalie, acoperind muzica, înainte de a o vedea.

Ea-și croiește drum printr-o aglomerare de oameni care stau în im ul ringului de dans și se împinge printre ei ca să ajungă la mine. Imediat, ea-l observă pe Blake și ochii încep să-i lucească, luminându-i zâmbetul uriaș, deschis. Damon o urmează cu mâinile încleștate de ale ei, ne vede și el, dar își încrucișează privirea cu a mea, fără nicio expresie. Am o senzație foarte ciudată legată de asta, dar o alung când Natalie mă împinge cu umărul.

— Ce faci aici? Întreabă ea pe un ton acuzator.

Rânjește cu toată gura și îmi aruncă priviri cu subînțeles mie și lui Blake, după care rămâne îndreptată spre mine.

— Beau ceva, spun eu. Ai venit aici ca să bei și tu ceva sau ca să mă verifici?

— Ambele, spune ea dând drumul mâinii lui Damon, întinzându-se spre tejghea, bătând darabana cu degetele și zâmbind către Blake. Ceva cu votcă, orice.

Blake dă din cap și se uită la Damon.

— O să iau un rom cu Cola, spune Damon.

Natalie își apropie buzele de tâmpla mea și îi simt respirația fierbinte în ureche, atunci când îmi șoptește:

— Doamne, Cam! Știi cine e tipul ăsta?

Observ că pe buzele lui Blake apăruse un zâmbet subtil la auzul cuvintelor ei.

Îmi simt fața roșie de jenă și îi răspund în șoaptă:

— Da, îl cheamă Blake.

— Este fratele lui Rob! Sâsâie ea, iar privirea îi cade din nou pe el.

Mă uit la fața lui Damon sperând că el o se se prindă și o să o târască undeva, dar de data asta se preface că nu înțelege. Unde este Damon cel pe care-l cunosc eu, cel care îmi lua apărarea în fața lui Natalie?

A, da, se poate să fie iar supărat pe ea. Se poartă așa doar atunci când Natalie deschide gura ei mare sau când face ceva peste care Damon nu poate trece. Abia am

ajuns aici de treizeci de minute. Ce ar fi putut face într-un timp așa de scurt? Și apoi îmi dau seama: asta este Natalie și, dacă cineva e în stare să-și enerveze iubitul într-un timp record și fără să-și dea seama, ei bine, asta este chiar ea.

Cobor de pe scaunul înalt și o prind de braț, luând-o de lângă bar. Damon, probabil dându-și seama de planul meu, rămâne în spate cu Blake.

Muzica pare să fie și mai zgomotoasă pe măsură ce formația care cânta live termină un cântec și trece la următorul.

— Ce-ai făcut? Întreb întorcând-o cu fața la mine.

— Ce vrei să spui?

Nu prea este atentă la mine; trupul ei se mișcă ușor pe muzică.

— Nat, te întreb serios.

În cele din urmă, ea se oprește și se uită direct la mine, căutând o reacție pe fața mea.

Ce-ai făcut ca să-l scoți pe Damon din sărite? Spun eu. Era bine când am ajuns aici.

Ha aruncă o privire scurtă spre Damon, care este în capătul celălalt al încăperii, la bar, sorbindu-și băutura și apoi se uită înapoi la mine, cu o mină confuză pe față.

— Nu am făcut nimic... Nu știu.

Privește în sus, ca și când s-ar gândi, încercând să-și

amintească ce-ar fi putut spune sau face.

Își pune mâinile în șold.

— Ce te face să crezi că e enervat?

— Are privirea aia, spun uitându-mă din nou spre el și spre Itlake și nu pot să sufăr să vă certați, mai ales când sunt obligată să și au cu voi tot restul nopții și să vă ascult la nesfârșit tot discutând despre porcăria aia care s-a întâmplat acum un an.

Expresia de confuzie de pe fața lui Natalie se transformă într-un zâmbet diabolic.

— Aha, eu cred că ești paranoică și că încerci, probabil, să-mi distrați atenția de la a-mi povesti despre tine și Blake. Acum, are mina aceea jucăușă și o detest.

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu există niciun „eu și Blake”, stăteam doar de vorbă.

— Orbitul este primul pas. Zâmbetul pe care i l-ai adresat (rânjește cu toată gura) și pe care l-am văzut cu ochii mei când veneam spre tine – este pasul următor.

Își încrucișează brațele pe piept și-și împinge coapsa înainte.

— Pun pariu că ai avut deja o conversație cu el în care el nici nu a fost nevoit să tragă cuvintele cu cleștele de la tine. La naiba, îi știi deja numele.

— Pentru cineva care își dorește ca eu să mă distrez și

să găsesc un tip, nu prea te pricepi să-ți ții gura când lucrurile ajung să meargă așa cum îți dorești.

Natalie lasă din nou muzica să-i dicteze mișcările, ridicându-și mâinile puțin deasupra capului și mișcându-și șoldurile seducător. Am rămas lângă ea în picioare.

— Nu o să se întâmple nimic, spun cu o voce categorică. Ai obținut ce ți-ai dorit și vorbesc cu cineva căruia nu am nicio intenție să-i spun că am Chlamydia, așa că, te rog, nu face o scenă.

Ea se lasă înduplecată, cu un oftat adânc, prelung și se oprește din dans atât cât să-mi spună:

— Cred că ai dreptate. O să i te las lui, dar dacă te duce la etajul lui Rob, vreau amănunte. Apoi își îndreaptă degetul spre mine cu fermitate, cu un ochi închis și cu buzele țuguiate.

— Bine, spun, doar ca să scap de ea, dar nu-ți face speranțe, că nu o să se întâmple.

3

După aproape o oră și încă alte două băuturi, mă aflu la „etajul lui Rob” al clădirii, împreună cu Blake. Sunt doar puțin amețită, merg și văd perfect normal, așa că știu că nu sunt beată. Dar sunt puțin prea fericită și asta mă cam deranjează. Când Blake a sugerat să „scăpăm

puțin de zgomot”, sirenele mele de avertisment au început să-mi sune ca nebunele în cap: Să nu cumva să te duci cu un tip pe care nu-l cunoști, dintr-un club de noapte, după câteva băuturi. Nu o face, Cam. Nu ești o fată proastă, așa că nu lăsa băutura să te transforme într-o găsculiță.

Toate aceste lucruri țipau în mine. Iar eu le-am ascultat până când zâmbetul molipsitor al lui Blake și felul în care el mă făcea să mă simt complet în largul meu au calmat vocile și sirenele s-au liniștit atât de mult, încât nu le mai puteam auzi deloc.

— Asta este ceea ce se numește „etajul lui Rob”? Întreb privind panorama orașului de pe acoperișul depozitului. Toate clădirile orașului sunt iluminate opulent cu lumini strălucitoare albastre, albe și verzi. Străzile par inundate de o nuanță portocalie care curge dinspre sutele de lămpi stradale.

— La ce te așteptai? Spune el luându-mi mâna, iar eu m-am crispat un pic din cauza gestului, dar l-am acceptat. O cameră pentru sex interzis cu oglinzi pe tavan?

Stai o secundă... dar asta este exact ceea ce credeam – mă rog, în mare – dar, totuși, de ce naiba am venit eu aici sus cu el?

OK, acum chiar intru puțin în panică.

Cred că, la urma urmelor, sunt totuși puțin beată, altfel, rațiunea mea nu ar fi așa de absentă. Și mă sperie și aproape mă trezește complet gândul că aș fi vreodată de acord cu vreo „cameră pentru sex”, chiar și beată fiind. Chiar mă prostește alcoolul sau doar scoate la lumină ceva din mine pe care eu nu vreau să-l accept ca fiind acolo?

Mă uit spre ușa din metal fixată pe peretele din cărămizi și observ o mică strălucire între ea și toc. A lăsat-o deschisă, ăsta este un semn bun.

Merge cu mine spre o masă de picnic din lemn și mă așez încordată pe ea lângă el. Vântul îmi flutură părul, aducându-mi câteva şuvițe în gură. Mă ridic și-mi petrec degetul pe după ele, trăgându-le afară.

— Noroc cu mine, spune el privind orașul cu mâinile împreunate între genunchi și cu picioarele proptite pe banca de lângă masă.

Îmi trag picioarele în sus și le încrucieșez în stil indian, cu mâinile împreunate în poală. Privesc spre el, întrebătoare.

— Noroc c-am fost eu cel care te-a adus aici, sus, clarifică el.

O fată așa frumoasă ca tine acolo, înăuntru, cu toți tipii ăia... își întoarce capul și se uită direct la mine; ochii lui căprui par că luminează ușor în întuneric. Dacă

ar fi fost altcineva, ai fi putut fi victima unui viol ca-n filmele alea siropoase pentru gospodine.

Sunt complet trează acum. Pur și simplu, în fix două minute, este ca și cum niciodată nu aș fi băut absolut nimic. Spatele mi se îndreaptă devenind rigid și trag adânc aer în piept, ușor agitată.

Ce dracului a fost în capul meu?

— Este în regulă, spune el zâmbind cu blândețe, ridicându-și ambele mâini, cu palmele îndreptate în afară. Nu aș face niciodată nimic vreunei fete dacă ea nu ar vrea și în niciun caz uneia care a băut ceva și care doar crede că-și dorește asta.

Îmi vine în minte că tocmai am evitat un glonț mortal.

Umerii mi se relaxează un pic și simt că pot respira din nou. Sigur, ar putea să-mi spună tot felul de prostii care să mă facă să am încredere în el, dar instinctele mele îmi spun că este complet inofensiv. Rămân în gardă și sunt atentă cât timp sunt singură cu el aici, dar cel puțin mă pot relaxa. Cred că, dacă ar fi vrut să profite de mine, nu m-ar fi pus în gardă atrăgându-mi atenția asupra unei asemenea posibilități.

Râd slab, inspirând aer în piept, gândindu-mă la ceea ce tocmai mi-a spus.

— Ce e așa amuzant? Se uită la mine zâmbind și așteptând.

— Referirea ta la filmele pentru gospodine, spun simțindu-mi buzele cum formează un zâmbet ușor stânjenit. Te uiți la așa ceva?

Mă privește, împărtășindu-mi jena pe care o simțeam pentru el.

— Nu, spune el, era doar așa, o metaforă.

— Chiar așa? Îl provoc. Nu știu, dar ești primul mascul pe care l-am auzit vreodată vorbind de „filmele pentru gospodine”.

Acum se înroșește și parcă îmi pare rău că m-am bucurat să-l tachinez.

— Ei, poate că mă mai uit și eu la dintr-astea, dar să nu mai spui nimănui. După care îmi arată cea mai drăgălașă față.

Îi zâmbesc și apoi mă uit la luminile orașului, sperând să-i descurajez orice speranțe pe care le-ar putea avea după scurtul și jucăușul nostru schimb de replici. Nu-mi pasă cât de fermecător sau sexy este, nu am de gând să-i cedez. Pur și simplu nu sunt gata pentru altceva decât ceea ce avem deja: o conversație inocentă, prietenoasă, fără legături sexuale sau obligații. Este tare greu să relaționezi așa cu un tip, fiindcă toți par să creadă că un simplu zâmbet înseamnă ceva mai mult decât atât.

— Așa, deci, spune-mi, zice el, ce cauți singură aici?

— A, nu, îmi scutur capul zâmbitor și degetul către

el... hai să nu ajungem la asta.

— Hai, aruncă-mi și mie un os. Este doar o conversație.

Se întoarce complet din talie către mine și-și sprijină un picior de masă. Sincer, îmi doresc să știu. Nu este o tactică.

— O tactică?

— Da, știi, să te întreb despre problemele tale pentru a afla câte ceva, să mă prefac că-mi pasă doar cât să te bag în patul meu – dacă voiam să te duc în pat, ți-aș fi spus direct.

— Aha, deci nu vrei să fii cu mine în pat? I-am aruncat o privire galeșă, pe jumătate zâmbind.

O mică înfrângere, dar nu se lasă doborât, așa că surâde și spune:

— Mă rog, ar trebui să fiu al naibii de ținut să nu vreau să mă culc cu tine, dar dacă asta ar fi fost tot ceea ce aș fi vrut de la tine, alunei când te-am adus aici sus, ți-aș fi zis-o de la bun început, de când ai fost de acord să urci aici cu mine.

Apreciez onestitatea și am, în mod cert, mai mult respect pentru el, dar zâmbetul meu a înghețat când l-am auzit spunând ceva de Honul „dacă asta ar fi fost tot” ce ar vrea de la mine. Ce altceva ar putea să vrea de la mine? O întâlnire care să ducă la o relație?

Hmmm, nu sună deloc bine.

— Uite, spun retrăgându-mă ușor ostentativ, nu caut niciuna, nici alta, în caz că vrei să știi.

— Niciuna, adică ce?

Și apoi își dă seama ce înseamnă „alta”. Zâmbește și-și scutură capul.

— Este în regulă. Sunt complet de acord cu tine în această privință – nu te-am adus aici sus decât pentru ca să stăm de vorbă, oricât de greu de crezut ar părea.

Ceva îmi spune că, dacă aș fi vrut fie sex, fie o întâlnire, fie ambele, Blake mi-ar fi oferit ce-mi doream, dar el se retrăsese acum discret, că să nu pară că a fost respins.

— Răspunsul la întrebarea ta, spun de dragul conversației, este că sunt singură deoarece am avut câteva experiențe neplăcute, iar acum nu sunt în căutare de noi relații.

Blake aprobă din cap.

— Te înțeleg.

Își mută privirea de la mine și briza îi flutură părul blond, împingându-i bretonul semilung de pe frunte și zicând:

— S-o iei de la început e, în general, de tot rahatul, cel puțin în primii pași. Procesul de reacomodare, în sine, este un coșmar.

Se uită din nou la mine, pentru ca mai apoi să continue.

— Atunci când ești cu cineva pentru o perioadă lungă de timp, te obișnuiești cu persoana respectivă, știi? Este o chestie legată de zona de confort. Atunci când suntem în zona de confort, chiar dacă este ceva total rău și nesănătos pentru noi, este foarte greu să ieșim din ea, la fel de greu ca atunci când ai vrea să scoți un leneș cronic din casă pentru a-l face să-și trăiască viața.

Poate că și-a dat seama că îmi oferea deja prea multe detalii. Blake încearcă să mai detensioneze atmosfera adăugând:

— Mi-au luat trei luni de stat cu Jen, până când m-am simțit în largul meu să mă cac când era și ea în casă.

Râd zgomotos și, atunci când sunt suficient de curajoasă ca să mă uit la el, văd că zâmbește.

Încep să am sentimentul că nu a trecut peste episodul cu fosta lui logodnică, așa cum vrea să creadă. Așa că încerc să-i fac o favoare, mutând subiectul dureros în curtea mea, înainte ca momentul de bucurie și lumea să se prăbușească încă o dată în jurul lui.

— Prietenul meu a murit, schimb subiectul mai mult de dragul lui. Într-un accident de mașină.

Fața lui Blake cade și el mă privește direct în ochi, cu privirea plină de remușcări.

— Îmi pare rău, nu am vrut...

Ridic o mână.

— Nu, este complet în regulă, nu ai făcut nimic rău.

După ce aprobă ușor din cap și așteaptă ca eu să vorbesc mai departe, spun:

— Era cu o săptămână înainte de absolvire...

Și-a pus mâna pe genunchiul meu, dar știu că nu a făcut-o decât ca să mă consoleze.

Încep să-i spun ce se întâmplase, când aud o lovitură zgomotoasă și Blake cade de pe masă și se lovește de podeaua acoperișului. S-a întâmplat așa de repede că nici nu l-am observat pe Damon năpustindu-se asupra lui dintr-o parte și nici nu am auzit când a năvălit prin ușa de metal aflată la câțiva metri de noi.

— Damon! Țip eu, în timp ce el îl lovește pe Blake înainte ca aceasta să se poată ridica și începe să-i care pumni în față.

— STAI! DAMON! DUMNEZEULE!

O altă serie de pumni se prăvălește asupra lui Blake, înainte ca șocul să-mi treacă și alerg înspre ei, încercând să-l trag pe Damon de pe el. Mă arunc în spatele lui Damon prinzându-i brațele furioase de încheieturi, dar el este așa de concentrat să-l snopească în bătaie pe Blake, încât am senzația că mă aflu pe spatele unuia dintre taurii, aceia mecanici. Sunt aruncată de pe el și

aterizez pe fund și în mâini.

Blake se ridică, în cele din urmă, după ce-i servește lui Damon un pumn serios în falcă.

— Care dracu' este problema ta, omule? Spune Blake, clătînându-se pe picioare. O mână este lipită de falca pe care o tot masează încontinuu, ca și cum ar încerca să o pună la loc. Nasul îi sângerează pe ambele nări, iar buza de sus este umflată și spartă. Tot sângele pare negru pe întuneric.

— Știi tu foarte bine! urlă Damon și se repede să-l atace din nou, dar eu alerg spre el și fac tot ce pot ca să-l opresc. Îl ocolesc până ajung în fața lui și îmi înfig palmele în pieptul lui tare ca piatra.

— Oprește-te, Damon! Stăteam doar de vorbă! Ce naiba te-a apucat? Strig așa de tare, încât mi se pare că-mi pierd vocea.

Mă răsucesc din talie, ținându-mi mâinile încă pe pieptul lui Damon și mă uit direct la Blake.

— Îmi pare rău, Blake, eu...

— Nu-ți face griji, spune el cu o expresie crâncenă și înghețată. Mă car de aici.

Se întoarce pe călcâie și se îndepărtează, ieșind pe ușa din metal. Un „bang!” zgomotos reverberează în aer după ce trântește ușa după el. Mă întorc din nou spre Damon cu săgeți de foc în ochi și-l împing cât de tare

pot în piept.

— Nemernicule! Nu-mi vine să cred că ai făcut asta!

Țip din toți bojocii la zece centimetri distanță de fața lui.

Buza lui Damon se încrețește, iar el încă respiră greu după bătaie. Ochii lui întunecați sunt larg deschiși, cu o privire dezlănțuită și destul de feroce. O parte din mine se teme de el, dar cea care îl cunoaște de doisprezece ani alungă orice frică.

— Ce dracului faci, pleci așa cu un tip pe care de-abia l-ai cunoscut? Te credeam mai deșteaptă de atât, Cam, chiar și beată!

Mă dau un pas înapoi și-mi încrucieșz furioasă brațele peste stomac.

— Mă faci proastă? Stăteam doar de vorbă! Țip eu și părul blond îmi cade în ochi. Sunt perfect capabilă să disting ticăloșii de băieții cumsecade și chiar în acest moment mă uit la un ticălos nenorocit!

El pare că-și scrâșnește dinții în spatele buzelor strâns lipite.

— Poți să-mi spui cum vrei, dar eu te protejam numai. El spuse asta cu un calm surprinzător.

— De ce? Strig eu. De o conversație proastă? De un tip cu care chiar nu voiam decât să stau de vorbă?

Damon zâmbește superior.

— Niciun tip nu vrea doar să stea de vorbă, spune el ca și cum ar fi un expert. Niciun tip nu conduce o fată care arată ca tine pe acoperișul unui nenorocit de depozit doar ca să stea la taclale. Încă vreo zece minute și ți-ar fi aruncat fundulețul pe masă și și-ar fi făcut de cap cu tine. Nimeni nu te poate auzi țipând de aici, Cam.

Înghit nodul din gât, dar un altul îi ia locul. Poate că Damon are dreptate. Poate că am fost așa de orbită de personalitatea onestă și profund rănită a lui Blake, încât m-am lăsat păcălită de o tactică pe care nu o mai întâlnisem înainte. Sigur, am prevăzut acest tip de situații și le-am văzut pe cele tipice la televizor, dar poate că Blake încercase ceva cu totul diferit cu mine... Nu, nu pot crede acest lucru. M ar fi aruncat pe o masă de picnic dacă eu l-aș fi rugat, dar inima nu-a îmi spune că altfel n-ar fi făcut-o.

I-am întors spatele lui Damon ca să nu-l las să mă vadă că, poate, preț de o secundă, l-am crezut. Sunt al dracului de nervoasă pentru felul în care a abordat această situație, dar nu-l pot urî, pentru că era cu adevărat îngrijorat pentru mine. Supraalimentat cu testosteron, fără îndoială, dar, cu certitudine, îngrijorat pentru mine.

— Cam, uită-te la mine, te rog.

Am așteptat câteva secunde, din orgoliu, înainte de a

mă întoarce spre el, cu brațele încă încrucișate.

Damon mă privi cu atenție, dar cu o mină mai blândă decât înainte.

— Îmi pare rău, eu... oftează el și își mută privirea într-o parte, ca și cum ceea ce urmează să spună nu poate fi spus în timp ce se uită în ochii mei... Camryn, nu pot suporta gândul că ai o relație cu un alt tip.

Mă simt de parcă cineva mi-ar fi tras un pumn în burtă. Mi-a scăpat chiar și un mic sunet, ca un scheunat ciudat, iar ochii mi s-au mărit.

Am aruncat o privire nervoasă spre ușa metalică și apoi spre el.

— Unde-i Natalie?

Nu aveam decât să închei aici, pe acoperiș, acest subiect.

— Ce dracului tocmai ai spus?

Nu, e imposibil să vorbească serios. Cred că am auzit greșit. Da, băutura mi s-a întors în creier și nu mai gândesc limpede.

El se apropie de mine și îmi prinde coatele în căușul palmelor. Instantaneu, simt nevoia să mă îndepărtez de el, dar îngheț pe loc, neputând să-mi mai mișc decât ochii.

— Vorbesc serios, spune el coborându-și vocea până ajunse o șoaptă disperată. Te doresc încă din clasa a

șaptea.

Și iar am simțit lovitura aceea în stomac.

În sfârșit, reușesc să mă îndepărtez de el.

— Nu. Nu. Dau din cap înainte și înapoi, încercând să înțeleg ce spune. Ești beat, Damon? Sau drogat? Ceva este în neregulă cu tine.

Îmi desfac brațele și îmi ridic mâinile.

— Haide, trebuie să o găsim pe Natalie. Nu-i voi vorbi nimici despre ceea ce ai spus pentru că nici nu-ți vei mai aminti mâine dimineață, dar chiar trebuie să plecăm. Acum.

Încep să merg spre ușa din metal, închisă acum, dar mâna lui Damon cade pe bicepsul meu și mă întoarce spre el. Respirația mii se accelerează și acel sentiment de suspiciune la adresa lui revine în plină forță, bulversând complet anii în care l-am cunoscut și în care am avut deplină încredere în el. Mă țintuiește cu privirea chiar mai feroce decât înainte, dar reușește să păstreze în ochi un fel de blândețe stranie.

— Nu sunt beat și n-am mai tras cocaină de săptămâna trecută.

Faptul că ia cocaină este mai mult decât suficient pentru a face imposibil să fiu vreodată atrasă de el, dar a fost întotdeauna unul; dintre prietenii mei cei mai apropiați, așa că i-am trecut mereu cu vederea această

dependență. Dar acum spune adevărul; fiindu-i o prietenă apropiată atât de multă vreme, sunt sigură de asta.

Pentru prima dată îmi doresc să fi fost drogat, fiindcă atunci cu adevărat am fi putut uita că așa ceva s-a întâmplat vreodată.

Mă uit în jos la degetele sale încleștate în jurul brațului meu și observ, în cele din urmă, cu câtă putere mă ține, iar asta mă sperie.

— Damon, dă-mi drumul, te rog.

În loc să slăbească strânsoarea, simt cum degetele sale se strâng și încerc să mă trag. Mă smucește către el și, înainte ca eu să pot reacționa, își strivește buzele de ale mele, iar cu mâna liberă mă prinde de ceafa, forțându-mi capul să rămână nemișcat. Încearcă să-și bage limba în gura mea, dar reușesc să-mi las capul pe spate suficient cât să-i ating fruntea cu fruntea mea. Îl surprinde mișcarea – și pe mine – și, instinctiv, îmi dă drumul.

— Cam, stai! Îl aud strigând după mine, în timp ce eu fug și mă ai tine prin ușa din metal.

Îi aud pașii înfricoșători în timp ce aleargă după mine, coborând scările din metal zgomotoase, dar scap de el când mă urc în cușca liftului, trântesc grilajul și apăs cu putere pe butonul PARTER. Aceași gorilă care ne-a

lăsat să intrăm în club stă în picioare lângă uşii când mă reped pe lângă el, lovindu-l ușor în drumul meu spre ieşire.

— Hei, ușor, iubito! Strigă el, în timp ce eu alerg pe trotuar, îndepărtându-mă de depozit.

Merg până la stația de benzină Shell și chem un taxi.

4

În dimineața următoare sunt trezită de soneria mobilului îl aud bâzâind pe noptiera de lângă capul meu. NATALIE văd scris cu litere îngroșate pe ecran și fața ei cu un zâmbet larg, cu toți dinții și cu ochii mari se zgâiește la mine. Văzându-i fața, mă trezesc complet și mă ridic înțepenită în capul oaselor. Țin telefonul în mână, lăsându-l să-mi mai sune În palmă câteva secunde, până capăt curaj și apăs butonul pentru a răspunde.

— Unde ai plecat? Îmi sparge urechea vocea ei. O, Doamne, Cam, ai dispărut pur și simplu, iar eu m-am speriat rău și Damon a dispărut pentru puțin timp și apoi a reapărut. L-am văzut și pe Blake pictând la un moment dat... avea sânge pe toată fața lui nenorocită și lunci mi-am dat seama cu adevărat despre ce vorbeai când ai spus că Damon era ofțicat... (în sfârșit, ia o gură

de aer.) Și eu l-am tot întrebat ce am făcut sau am spus sau dacă era din cauza săptămânii trecute la restaurant, dar el m-a ignorat pur și simplu și mi-a spus că e timpul să mergem și eu...

— Natalie, i-o tai eu, căci mă luase amețeala de la propozițiile ei fără șir, calmează-te o secundă, bine?

Arunc pătura de pe mine și cobor din pat, cu telefonul încă la ureche. Știu că trebuie să fac asta, să-i spun ce a făcut Damon. Trebuie. Nu numai că ea nu mă va ierta mai târziu, dar nu voi putea să mă iert eu însămi. Dacă aș fi eu în locul ei, mi-ar plăcea ca ea să-mi spună.

Dar nu la telefon. Asta este o discuție pe care trebuie, obligatoriu, să o purtăm față în față.

— Poți să ieși la o cafea cam într-o oră?

Tăcere.

— Hm, da, sigur. Ești sigură că ești bine? Eram așa de îngrijorată, am crezut că ai fost răpită sau cine știe ce.

— Natalie, da, sunt... (sunt complet dată peste cap)... mă rog, sunt bine, e OK. Doar vino cu mine la o cafea într-o oră și, te rog, vino singură.

— Damon s-a dus până la el acasă, spune ea și detectez un surâs în vocea ei. Fată, mi-a făcut azi-noapte niște lucruri pe care n-am crezut niciodată că le poate face.

Mă cutremură cuvintele ei. Sunt ca niște vietății

țipătoare care îmi sună din trompetă în urechi de la celălalt capăt al firului, dar trebuie să mă prefac că nu sunt decât niște vorbe.

— Vreau să spun că nici nu m-am putut gândi la sex până când nu am aflat că ești bine. Nu ai răspuns la mobil, așa că am sunat-o pe maică-ta, pe la trei, iar ea mi-a spus că ești în patul tău și că dormi. Tot mai eram îngrijorată că ai plecat așa și...

— Într-o oră, am întrerupt-o eu, înainte de a începe o altă divagație.

Închid telefonul și primul lucru pe care îl fac este să mă uit la apelurile ratate de pe telefon. Șase erau de la Natalie, dar celelalte nouă erau de la Damon. Singurele mesaje înregistrate pe robot erau de la Natalie. Cred că Damon nu a vrut să lase nicio dovadă incriminatoare în urma sa.

Nu că aș fi avut nevoie de probe. Natalie și cu mine eram cele mai bune prietene, de când nemernica a dormit la mine peste noapte și mi-a furat păpușa aceea Barbie îmbrăcată de iarnă.

Când a apărut, începusem deja să mă foiesc și îmi băusem aproape jumătate din cafeaua cu lapte. Ea se aruncă pe un scaun gol. Îmi doresc să nu mai zâmbească atât; nu face decât să îngreuneze și mai mult situația.

— Arăți ca naiba, Cam.

— Știu.

Ea clipește, uimită.

— Cum? Niciun „Mulțumesc” sarcastic urmat de faimoasa ta mișcare a ochilor dați peste cap?

Te rog, încetează cu zâmbitul, Nat. Te rog, ia măcar de data asta în serios comportamentul meu bizar și lipsit de zâmbet, fă măcar acum o față serioasă.

Desigur, se poartă pe dos.

— Ascultă, o să trec direct la subiect, bine?

Și iată: în sfârșit, zâmbetul începe să se stingă.

Înghit în sec și trag adânc aer în piept. Doamne, nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva! Dacă ar fi fost doar vreun tip din cei cu care a avut câte o aventură în timpul despărțirilor scurte dintre ea și Damon, ar fi fost mai ușor. Dar este vorba despre Damon, tipul eu care este de cinci ani, în brațele căruia se întoarce mereu după o despărțire sau o ceartă. El este singurul de care este îndrăgostită cu adevărat.

— Cam, ce se întâmplă?

Își dă seama că am să-i spun ceva important și deja pot să văd în privirea ei căpruie cum încearcă să-și dea seama dacă este vorba despre ceva ce vrea să audă sau nu. Cred că știe că este ceva legat de Damon.

Văd cum îngHITE în sec.

— Noaptea trecută, am fost sus, pe acoperiș, cu

Blake...

Fața ei îngrijorată este brusc luminată de un zâmbet. Este ca și cum ar profita de o portiță pentru a scăpa de vestea inevitabilă, mascând-o cu ceva despre care poate glumi.

Dar eu o opresc înainte de a avea șansa să comenteze.

— Ascultă-mă doar o secundă, bine?

În sfârșit, mă bagă în seamă. Dispoziția ei jucăușă, care îi emană mereu prin toți porii, începe să se evapore.

Continuu:

— Damon a crezut că Blake m-a dus pe acoperiș ca să profite de mine. Și-a ieșit din minți și s-a descărcat pe Blake; l-a snopit în bătaie. E de înțeles că Blake s-a supărat și a plecat, iar apoi am rămas doar eu cu Damon. Singuri.

Ochii lui Natalie îi trădează deja temerile. E ca și cum ar ști ce urmează să-i spun și deja începe, pe tăcute, să mă urască pentru asta.

— Damon s-a dat la mine, Nat.

Își îngustează ochii.

— M-a sărutat și a încercat să-mi spună că are o pasiune pentru mine din clasa a șaptea.

Îmi dau seama că i-a crescut pulsul după cât de grea și de rapidă i-a devenit respirația.

— Am vrut să-ți spun...

— Ești o curvă mincinoasă.

Simt că sunt din nou lovită în stomac, doar că de data asta mi se taie complet respirația.

Natalie sare de pe scaun, își pune geanta pe umăr și se uită urât la mine cu ochi negri, devoratori, încadrați de un păr la fel de întunecat.

Încă nu mă pot mișca, uluită de ceea ce mi-a spus.

— L-ai vrut pe Damon încă de când am început să fiu cu el, șuieră ea, privindu-mă de sus. Crezi că nu am văzut în toți anii ăștia cum te uiți la el?

Gura i se închide într-un contur deformat.

— Rahat, Camryn, îiiei mereu apărarea, tot strâmbând din nas, alunei când fac glume despre alți tipi.

Începe să-și miște mâinile în față, imitându-mă cu o voce nazală, exagerată.

— Ai un iubit, Nat... nu uita de Damon, Nat... Ar trebui să te gândești la Damon.

Își trânteste palmele pe masă făcând-o să se clatine într-o parte și-n cealaltă pe picioare. Nu mă mișc nici măcar pentru a-mi prinde paharul, dar nu se varsă.

— Ține-te departe de mine și de Damon.

Îmi pune arătătorul în față.

— Că, dacă nu, jur că te bat până leșini.

Se îndepărtează și iese pe ușile duble din sticlă, iar

sunetul clopoțelului de deasupra ușii are ecou în întreaga încăpere.

Odată ce reușesc să-mi revin din șoc, observ că mă privesc vreo trei clienți de la mesele din jur. Chiar și vânzătoarea din spatele tejghelei se uită în altă direcție, atunci când îmi cade privirea pe ea. Mă uit pur și simplu la masă, lăsând modelele sculptate în lemn să mi joace în privirea neclară. Îmi sprijin capul în mâini și rămân așezată pentru o vreme.

De două ori sunt pe cale de a o suna, dar mă oblig să nu o fac și să las telefonul pe masă.

Cum de s-a ajuns aici? Ani de prietenie la cataramă – am curățat voma fetei ăsteia, pentru numele lui Dumnezeu! — Iar ea mă aruncă exact ca pe o măsea stricată. Este doar rănită, încerc să îi spun. Acum este în faza de negare și are nevoie de timp pentru ca adevărul să pătrundă până la ea. O să-și revină, o să-l părăsească și o să-mi ceară scuze, iar apoi o să mă târască înapoi la The Underground să ne căutăm amândouă câte un tip. Dar nu prea cred nimic din tot ce spun, sau, mai exact, partea din mine mai puțin rațională, rănită mi mă lasă să văd dincolo de negrul plin de furie din fața ochilor.

Un client trece pe lângă mine, un bărbat mai în vârstă, într-un costum șifonat și-mi aruncă o privire furișă

înainte de a ieși. Sunt complet umilită. Ridic din nou privirea și surprind aceleași perechi de ochi uitându-se la mine, iar apoi privind în altă parte. Mă simt de parcă le-ar fi milă de mine. Și urăsc să-i fie cuiva milă de mine.

Înșfac poșeta de pe podea, mă ridic și arunc cu stângăcie toarta pe umăr, năpustindu-mă afară, aproape la fel de revoltată ca Natalie.

A trecut o săptămână fără nicio veste de la Natalie. În cele din urmă, am cedat și am încercat să o sun – de câteva ori – dar răspundea de fiecare dată robotul. Iar ultima oară când am sunat, ea-și schimbase mesajul de întâmpinare în felul următor: Bună, sunt Nat. Dacă ești prieten – un prieten adevărat – atunci lasă-mi un mesaj și te sun eu înapoi, dacă nu, nu te mai complica. Îmi venea să intru prin telefon și să-i trag una în față, dar m-am liniștit aruncându-l prin cameră. Din fericire, atunci când am cumpărat telefonul, am cumpărat și carcasa de protecție, altfel sunt convinsă că aș fi ajuns la magazinul Apple aruncând încă vreo câteva sute de dolari pentru unul nou.

Am cedat și mai mult și am încercat să-l sun pe Damon. El este ultima persoană de pe planetă cu care vreau să vorbesc, dar este singurul care deține cheia prieteniei mele cu Natalie. Din nefericire, asta e. Nu știu

ce a fost în capul meu. Că o să recunoască și o să-i spună lui Natalie adevărul? Da, da! Puțin probabil.

Așa că am încetat să mai sun. Am evitat dinadins cafeneaua noastră preferată și m-am mulțumit cu poșirca de la prăvălia din colț; apoi, m-am abătut patru kilometri din drumul spre interviul pentru slujba de la supermarketul Dillard's, doar ca să nu trec cu mașina pe lângă apartamentul lui Natalie.

Am primit slujba. Un post de secretară – mama a pus o vorbă bună pentru mine; este bună prietenă cu doamna Phillips, cea care m-a angajat –, dar eu sunt la fel de entuziasmată de munca într-un magazin pe cât sunt de încântată să bea cafeaua asta de căcat în fiecare dimineată.

Și-mi cade fisa, stând la masa din bucătărie și privind-o pe mama mea cu părul blond decolorat cum se îndreaptă cu mare grijă spre frigider: nu mă mai mut de la maică-mea, nu mai plec la prietena mea cea mai bună. Va trebui fie să-mi găsesc un apartament și... fiu pe cont propriu, fie să mai stau încă o vreme aici, cu mama, până când își vine Natalie în fire. Adică, posibil, niciodată. Sau ar luni așa de mult, încât nu aș mai ierta-o și i-aș spune să se ducă dracului atunci când își revine.

Camera pare că se clatină.

— În seara asta ies cu Roger, spune maică-mea din

spatele uşii de la frigider. Ea îşi scoate capul din frigider şi se uită la mine cruciş, machiată cu prea mult fard de ochi. L-ai cunoscut pe Roger, nu-i așa?

— Da, l-am cunoscut pe Roger.

În realitate nu l-am cunoscut sau am făcut-o, dar numele lui mi amestecă în cap cu cel al celorlalți cinci tipi de dinaintea lui cu care a avut maică-mea întâlniri luna asta. S-a înscris la o chestie din aceea ciudată, cu întâlniri rapide. Iar ea cu siguranță că s-a repezit peste ei, așa că termenul este potrivit în cazul ei.

— Este un tip drăguț. Sunt la cea de-a treia întâlnire cu el.

Îmi storc un zâmbet. Îmi doresc ca mama să fie fericită, chiar dacă asta înseamnă să se recăsătorească, ceea ce mă sperie de moarte, lini iubesc tatăl – sunt fetița lui tati – dar ceea ce i-a făcut el mamei este de neiertat. De când cu divorțul de acum patru luni, mama este o femeie străină, pe care nu o mai cunosc decât pe jumătate. Este ca și cum ea ar fi umblat într-un sertar care a fost încuiat treizeci de ani și și-a scos personalitatea pe care o folosea înainte de a-l cunoaște pe tata și de a-l avea pe fratele meu, Cole. Doar că, pur și simplu, nu i se mai potrivește, dar ea încearcă în fiecare nenorocită de zi să-și poarte masca asta.

— Vorbește deja despre cum o să mă ducă într-o

croazieră.

Fața i se luminează doar la gândul acesta.

Închid capacul laptopului.

— Nu crezi că trei întâlniri sunt cam puține pentru o croazieră?

Ea-și țuguiază buzele și concediază această idee.

— Nu, puiule, este tocmai la fix. Are o mulțime de bani, așa că pentru el este la fel de normal, ca și cum m-ar scoate la cină în oraș.

Mă uit în depărtare și ciugulesc marginea sendvișului pe care l-am făcut, deși nu-mi este deloc foame.

Mama se învârtește prin bucătărie, prefăcându-se că face curățenie. De regulă, are o menajeră care vine miercurea, dar atunci când trece pe la ea un bărbat, crede că, dacă șterge masa cu o cârpă și dă cu niște spray odorizant, asta înseamnă curățenie.

— Să nu uiți de sâmbătă, spune ea în timp ce începe să pună farfuriile în mașina de spălat vase, ceea ce mă surprinde.

— Da, știu, mamă, oftez și dau din cap. Deși e posibil să nu pot veni de data asta.

Spatele i se îndreaptă și mă privește direct în ochi.

— Iubito, mi-ai promis că o să mergi, spune disperată, bătând nervoasă cu unghiile în dulap. Știi că nu-mi place să intru singură în acea închisoare.

— Așa e la închisoare, mamă.

Adun câteva bucățele de coajă de pâine și le pun pe farfurie.

— Și nu pot ajunge la tine, sunt închiși, așa cum e și Cole. Și, la dracu, este numai vina lor.

Mama își pleacă ochii și un ghem mare de vinovăție arzătoare mi se înnoadă în stomac.

Suspîn profund.

— Îmi pare rău, nu am vrut să spun asta.

Asta am vrut să spun, din toată inima, doar că nu cu voce tare sau nu ei, pentru că este dureros de fiecare dată când vorbesc despre fratele meu mai mare, Cole și despre detenția lui de cinci ani, pentru că a ucis un om într-un accident cauzat de el, conducând sub influența băuturilor alcoolice. Asta s-a întâmplat la cinci luni după ce Ian a murit într-un accident rutier.

Am impresia că încep să-i pierd pe toți.

Mă ridic de la masă și rămân în picioare în fața barului, iar ea se reîntoarce la mașina de spălat vase.

— O să merg cu tine, bine?

Scoate un zâmbet, marcat de un strat subțire de suferință și dă din cap.

— Mulțumesc, iubito.

Îmi pare rău pentru ea. Mi se rupe inima că tata a înșelat-o după douăzeci și doi de ani de căsnicie.

Dar cu toții ne am dat seama că era inevitabil.

Și când te gândești că părinții mei au încercat să ne despartă pe mine și pe Ian atunci când, având încredere în mama, la șaisprezece am, i-am spus că suntem îndrăgostiți unul de celălalt.

Părinții au această opinie deformată că nimeni sub douăzeci de. Mi nu poate ști, pur și simplu, ce este dragostea, ca și cum vârsta pentru iubire s-ar reglementa la fel ca vârsta legală pentru consumul de băuturi alcoolice. Ei cred că „dezvoltarea emoțională” a psihicului unui adolescent este prea slabă ca să înțeleagă dragostea, să știe dacă este „reală” sau nu.

Asta este o idioteție.

Adevărul este că adulții iubesc în feluri diferite, nu într-un singur fel. L-am iubit pe Ian în modul lui ACUM: felul în care mă privea, felul în care îmi dădea fiori în stomac, felul în care îmi ținea părul atunci când îmi vărsăm mațele după ce mâncasem o enchilada stricată.

Asta înseamnă dragoste.

Îmi adoram părinții, dar, cu mult înainte de divorțul lor, ultima dată când mama a fost bolnavă, tot ce a făcut tatăl meu pentru ea a fost să-i aducă o pastilă pentru stomac și să o întrebe unde era telecomanda, în timp ce ieșea din cameră.

Mă rog.

Cred că părinții mei au cam dat-o în bară cu mine, undeva, pe drum, pentru că, deși sunt foarte buni cu mine, deși îmi fac toate poftele și deși îi iubesc foarte mult, tot am reușit să fiu traumatizată de frica de a nu ajunge ca ei. Nefericiți și prefăcându-se doar că își trăiesc viața asta minunată cu doi copii, un câine și un gărduleț alb din lemn. Dar, în realitate, știam că ei dormeau cu fundul unul la celălalt. Știam că mama se gândea deseori la cum ar fi fost viața ei dacă i-ar fi dat băiatului aceuia de la liceu, pe care ea-l „iubea” în secret, o a doua șansă. (I-am citit vechiul jurnal. Știu totul despre el.) Știu că tata – înainte de a o înșela pe mama cu ea – se gândea mult la Rosanne Hartman, iubita lui de la balul absolvenților (și prima lui dragoste), care încă locuiește în Wiltshire.

Dacă își face cineva iluzii despre felul în care funcționează dragostea, despre felul în care se poate simți iubirea, atunci acel cineva este majoritatea populației adulte.

Lan și cu mine nu am făcut sex în noaptea în care mi-am pierdut virginitatea; în noaptea aia am făcut dragoste. Niciodată nu mă gândisem că voi pune cele două cuvinte laolaltă: „a face dragoste”, pentru că ele sunau așa de demodat, ca și cum ar fi fost doar o

expresie exclusiv destinată adulților. Am tresărit când am auzit pe altcineva pronunțând-o sau când l-am auzit pe tipul ăla cântând Feel Like Makiri Love la casetofonul din mașina tatălui meu în fiecare dimineață, difuzată de un post de radio de rock clasic.

Dar pot folosi aceste cuvinte deoarece exact asta s-a întâmplat.

Și a fost magic și minunat și extraordinar și nimic nu se va compara vreodată cu asta. Niciodată.

Sâmbătă, chiar am fost cu mama să-l vizităm pe Cole la închisoare. Dar nu am spus prea multe, ca de obicei, iar Cole m-a ignorat la rândul său. El nu o face ca să fie nesuferit, ci, mai degrabă, este ca și cum i-ar fi frică să-mi spună ceva din cauză că știe că sunt încă supărată, rănită și dezamăgită de ceea ce a făcut. Nu era ca și cum ar fi fost o situație singulară, n-a fost deloc un „accident tragic”; Cole era alcoolic înainte de a împlini optsprezece ani. El este oaia neagră a familiei. Era un mic nemernic degenerat, care a crescut prin case de protecție și care îi făcea pe părinții mei să moară de îngrijorare atunci când dispărea de acasă cu săptămânile, iar el își făcea de cap. De fapt, im se gândește cu adevărat decât la el.

Mi-am început munca de secretară luna următoare. Sunt recunoscătoare că am o slujbă, fiindcă nu vreau să-

mi trăiesc toată viața pe hanii tatălui meu. Însă, stând acolo, drăguț îmbrăcată cu costumul meu negru, cu pantaloni și cămașă albă cu nasturi și tocuri înalte, m-am simțit total nelalocul meu. Nu neapărat din cauza hainelor, dai... eu, pur și simplu, nu-mi găseam locul acolo. Nu pot să pun exact degetul pe rană, dar, în luna aceea și în restul săptămânii când m-am trezit, în am îmbrăcat și am intrat în magazinul acela, ceva mă bâzâia în străfundul conștiinței mele. Nu puteam auzi în cuvinte, dar una cam așa: Asta este viața ta, Camryn Bennett. Asta este viața ta.

Și mă uitam spre clienții care treceau pe acolo și tot ce vedeam erau părțile negative: nasurile pe sus, cărând genți scumpe, cumpărând produse inutile.

Atunci am realizat că tot ce urma să fac de atunci încolo ducea la acest rezultat:

Asta este viața ta, Camryn Bennett. Asta este viața ta.

5

Ziua de ieri a fost ziua în care totul s-a schimbat.

Acel zumzet din creier mă îndemna să mă trezesc. Și așa am și făcut. El mi-a spus să mă încălț, să-mi împachetez câteva lucruri într-o geantă cu strictul necesar și să-mi iau poșeta. Așa am și făcut.

Nu exista nicio logică sau vreun scop, cu excepția faptului că știam că trebuia să fac altceva decât ceea ce făceam, căci altfel aș fi fost pierdută. Aveam să sfârșesc precum părinții mei.

Mereu am crezut că depresia era supraevaluată, mai ales după felul în care oamenii folosesc acest cuvânt (asemănător cu cuvântul acela care începe cu I pe care nu-l voi spune niciodată niciunui băiat cât timp voi trăi). Atunci când eram în liceu, fetele vorbeau despre cât de „deprimată” sunt că mama lor le-a dus la psihiatru ca să le dea niște medicamente, iar ele se adunau ca să încerce între ele pastilele. Depresia însemna pentru mine trei cuvinte: tristețe, tristețe și i.ir tristețe. Am văzut aceste reclame cretine cu personaje de desene animate, care se tot învârtesc de colo-colo cu nori negri care le plouă constant peste capete și mi-am spus că oamenii chiar exagerează cu asta. Îi compătimesc pe oamenii cu astfel de probleme, l-am compătimit dintotdeauna. Nu mi-a plăcut niciodată să văd pe cineva suferind, dar, recunosc, de fiecare dată când aud pe cineva jucând cartea deprimării, îmi dau ochii peste cap și îmi văd de treabă.

Habar n-am avut că depresia este o boală serioasă.

Acele fete de la școală habar n-aveau ce înseamnă să fii deprimat.

Nu este legată doar de tristețe. De fapt, tristețea, în realitate, nu are nimic de-a face cu asta. Depresia este durere în cea mai pură formă și aș face orice pentru a fi capabilă să simt din nou o emoție. Orice fel de emoție. Suferința doare, dar uneori această suferință este atât de puternică, încât nu mai poți simți nimic și atunci începi să o iei razna.

Mă deranjează foarte mult să-mi dau seama că ultima oară când am plâns cu adevărat a fost atunci, la școală, când am aflat că Ian a fost ucis în accidentul acela. Și am plâns în brațele lui Damon. Ale lui Damon, nu ale altcuiva.

Dar atunci a fost ultima oară când am vărsat lacrimi și asta a fost cu mai bine de un an în urmă.

După asta, pur și simplu nu am mai fost în stare să vărs lacrimi. Nici măcar la divorțul părinților mei, sau când Cole a fost condamnat, sau când Damon și-a dat arama pe față, sau când Natalie m-a înjunghiat pe la spate. Mă tot gândesc că este foarte aproape momentul în care voi ceda și-mi vor ieși ochii din orbite, bocind cu fața îngropată în pernă. Îmi va veni să vomit de la atât plâns.

Dar încă nu a sosit acel moment și eu tot nu simt nimic.

Cu excepția acestei dorințe de a mă elibera de tot.

Acel zumzet, deși vag și indistinct, mă obligă să mă supun. Nu știu de ce, nu pot explica, dar este acolo și nu mă pot opri să-i dau ascultare.

Mi-am petrecut mare parte din noapte în stația de autobuz, stând acolo și așteptând ca zumzetul să-mi spună ce să fac.

Și apoi m-am îndreptat spre ghișeu.

— Te pot ajuta? A spus femeia tern.

M-am gândit o secundă și am răspuns:

— Mă duc să-mi vizitez sora în Idaho, fiindcă tocmai a născut.

Ea s-a uitat la mine ciudat și, recunosc, chiar m-am simțit ciudat.

Nu am o soră și nu am fost niciodată în Idaho, dar asta a fost prima minciună care mi-a venit în minte. Iar ea mânca un cartof copt. Stătea acolo, în spatele ghișeului, ascunsă după un bulgăre untos, învelit în staniol și smântână. Așa că, în mod firesc, Idaho, cel mai mare producător de cartofi, a fost primul stat la care m-am gândit. Nu contează unde aleg să merg, de fapt, pentru că pur și simplu nu-mi pasă.

Mă gândeam că, odată ajunsă în Idaho, o să cumpăr alt bilet pentru altundeva. Poate o să mă duc în California. Sau la Washington. Sau poate o să o iau spre sud, să văd cum este Texasul. Mereu mi l-am imaginat

ca pe un loc plin de noroi și de locuri de adăpat caii și pălării de cowboy. Și se spune că oamenii din Texas sunt cam ticăloși, sau ceva de genul ăsta. Poate că o să mă calce-n picioare cu cizmele lor de cowboy.

Și chiar dacă o s-o facă, n-o să mă doară nimic. Eu nu mai simt nimic, îți amintești?

Asta a fost ieri, când am hotărât să mă trezesc și să plec, pur și simplu, să mă eliberez de tot. Mereu mi-am dorit să o fac, să fiu liberă, dar niciodată nu mi-am imaginat că o să se întâmple în felul ăsta. Ian și cu mine, înainte ca el să moară, ne planificaserăm viața într-un mod neconvențional. Voiam să ne ținem departe de tot ce putea fi previzibil, de orice ne-ar fi făcut la fel cu ceilalți trântori ai societății, care se sculau în fiecare dimineață și copiau la xerox ziua de ieri. Noi ne doream să mergem cu rucsacul în spate prin lume.

— De aceea i-am pomenit despre asta lui Natalie, în ziua aceea la cafenea. Poate că o parte din mine spera ca ea să-mi împărtășească pasiunea pentru această idee, pe care Ian și cu mine o avuseserăm și că va pleca împreună cu mine, dar, ca de obicei, lucrurile nu au ieșit așa cum sperasem.

— Te deranjează dacă stau aici, întreabă o femeie mai în vârstă, stând pe culoarul din autobuz și strângându-și poșeta verde-închis la piept.

— Pofțiți, vă rog, spun zâmbindu-i ușor. De fapt nu am niciun chef de zâmbit, dar ultimul lucru pe care aş vrea să-l fac ar fi să-i dau vreun motiv să creadă că sunt un suflet tânăr și tulburat care are nevoie de o porție serioasă de sfaturi de la o femeie în vârstă.

Se strecoară pe scaunul de lângă mine după ce-și pune geanta de voiaj sus de tot, deasupra capului. Este destul de grăsuță, dar se ține bine. Și miroase bine.

— Pari tânără, spune ea. Încotro?

— Idaho.

— Serios? Ea zâmbește către mine, expunându-și ridurile din jurul gurii. Trebuie să fie ceva legat de familie... nu cred că merge cineva acolo în vacanță.

— Da, merg să-mi vizitez sora.

Femeia își rotunjește ușor buzele și dă din cap de parcă ar vrea să-mi prindă cuvintele din zbor. După care începe să scotocească în poșetă.

Mă uit la fereastra mare din plexiglas de lângă mine și privesc pasagerii cum urcă și coboară din celelalte autobuze. Este miezul zilei și tocmai ce-am ajuns în Memphis. Am dormit cea mai mare parte a drumului peste noapte – mă rog, am încercat să dorm, dar de regulă dormeam până ce o denivelare a asfaltului sau gâtul și spatele amortite mă trezeau din acest somn pe apucate, înghesuită în scaun. Nu am mai fost la

Memphis până acum, dar trebuie să spun că stația asta îmi dă o stare de neliniște. Am văzut câțiva oameni cam dubioși dând târcoale.

— Ei bine, eu călătoresc spre Montana, spune doamna punându-și o pilulă mică și albă sub limbă. De obicei iau trenul, dar m-am hotărât să o iau pe alt drum, de data asta. Să mai văd niște peisaje noi.

— Probabil călătoriți mult, spun eu, aruncându-i o privire.

— Nu mult, spune ea. Doar o dată pe an, merg să-mi vizitez mama. Are nouăzeci și opt de ani.

— Oho!

— Da, femeia este încăpățânată ca un taur. A avut cancer de vreo cinci ori și încă trăiește. Îl învinge de fiecare dată.

Îi zâmbesc cu căldură.

— Dar, dacă nu te deranjează, spune ea, împingându-și spatele mai adânc în speteaza scaunului și odihnindu-și capul pe tetieră, am nevoie de un somn lung. Nu am închis un ochi în autobuzul de dinainte – șoferul a făcut tot drumul numai viraje. (Ridică degetul.) Să fii atentă la autobuzele astea. Întâlnești tot felul de oameni ciudați, iar șoferii de autobuz sunt, de regulă, surmenați. Trebuie să-i supraveghezi, să-i ajuți să stea treji vorbind cu ei sau e posibil să sfârșești ieșind prin parapet, cu

roțile-n sus, sub un morman de metal.

Dar oare de ce a trebuit să spună asta? Am înghițit în sec, gândindu-mă la accidentul lui Ian, care seamănă izbitor de mult cu descrierea ei și am dat din cap în tăcere.

Ea închide ochii, dar îi deschide din nou și mă mai privește încă o dată.

— Acum, serios, trebuie să ai grijă la oameni. Nu știi niciodată pe cine întâlnești sau ce-ți aduce drăguța de soartă.

— O să țin minte, spun eu. Mersi.

Tennessee îmi zboară, neclar, prin fața ferestrei. Se lasă noaptea și, în cele din urmă, adorm și eu. Nu visez deloc. N-am mai avut niciun singur vis de când a murit Ian, dar cred că este mai bine așa. Dacă aș visa, probabil că visele mi-ar provoca emoții, iar eu am terminat-o cu emoțiile. Încep să mă obișnuiesc cu acest sentiment de nepăsare față de tot și de toate. Cu excepția dubioșilor care se perindă pe la stațiile de autobuz, nu-mi mai este frică de nimic. Poate că, atunci când nu-ți mai pasă, frica devine cățeaua ta supusă.

Înainte, nici nu vorbeam așa de urât.

Bătrâna doamnă și cu mine ne-am despărțit în St. Louis, iar eu am călătorit tot drumul până în Kansas cu un loc liber alături, în cele din urmă reușind să mă întind

la orizontală, pe scaunele libere, în loc să stau în poziție verticală, cu fața lipită de geam.

Totul arată la fel. Între orașul natal și Missouri pare că singurul lucru care s-a schimbat sunt numerele de înmatriculare ale mașinilor și semnele de întâmpinare care le urează bun venit călătorilor în fiecare stat, dar, apoi, după ce le lași în urmă, vezi aceiași copaci și aceeași autostradă. În fiecare stat există o mașină accidentată la marginea șoselei. Există întotdeauna un tip care face autostopul și unul care poartă un maiou și cară o canistră de la camionul lui până la cea mai apropiată ieșire, unde se adună toate stațiile de benzină și fast foodurile. Și mereu, dar mereu, dai peste câte un singur pantof aruncat undeva, pe jos. Nu știi care-i treaba cu pantofii aflați pe șosea. Nu vezi niciodată o pereche de pantaloni sau o cămașă și foarte rar vezi ceva care aduce a pălărie sau a pereche de ochelari de soare. Dar vezi pantoful ăla desperecheat. Care-i treaba cu pantofii?

O călătorie cu autobuzul este ca și cum ai fi pe altă lume. Toți știu că, atunci când se urcă, vor rămâne aici un timp. Un timp destul de îndelungat. Este supraaglomerat. De regulă, oamenii sunt atât de înghesuiți unii în ceilalți, încât poți miroși diversele tipuri de apă de toaletă și de deodorant și feluritele

sortimente de detergent sau de balsam de rufe pe care le folosesc. Și, din nefericire, îi mai poți mirosi și pe cei care nu și-au dat deloc cu parfum sau deodorant și probabil că nici hainele nu și le-au spălat de câteva zile.

Până acum, nu m-a deranjat prea tare călătoria. Mă deranjează doar atunci când trebuie să împart spațiul cu cineva.

Autobuzul următor are o întârziere de două ore, așa că îmi croiesc drum prin stația parțial aglomerată din Kansas, căutând un loc mai ferit. Toate stațiile de autobuz miros la fel, în principal a combustibil, miros care începe să mă facă să mă simt puțin rău. Mă mișc în scaunul tare din plastic, încercând să mă așez confortabil, dar este imposibil. În apropiere sunt câteva telefoane publice și brusc mă gândesc la cât sunt de depășite telefoanele cu fisă în zilele noastre. Instinctiv, mă aplec să-mi verific telefonul celular din geanta de umăr, doar ca să mă asigur că este acolo.

Cele două ore întârziere par că se prelungesc la infinit și, când autobuzul ajunge în cele din urmă la peron, sunt printre cele câteva persoane care s-au ridicat deja în picioare și au format o coadă. Cel puțin scaunele din autobuz sunt tapisate, așa că voi putea să mă așez cât de cât confortabil.

Șoferul de autobuz, îmbrăcat în bleumarin și gri-

închis de la gât în jos, întinde mâna să-mi ia biletul și-și rupe segmentul lui, dându-mi înapoi restul. Îl pun bine în geantă și mă îmbarc în autobuz, căutând printre ambele rânduri de scaune pe acela care îmi e predestinat. Mă așez pe un loc de la fereastră aproape de spate și, brusc, mă simt mai bine odată ce trupul meu simte confortul dat de capitonajul de dedesubt. Oftez și mi țin geanta pe abdomen, încrucișându-mi brațele peste ea. Durează cam zece minute până ce șoferul de autobuz este mulțumit că are toți pasagerii programați pentru cursa asta. De data asta, suntem numai o mână de oameni și, din fericire, niciun copil care să urle sau cupluri dezgustătoare cărora nu le pasa că e o bătărie să se lîngă de față cu alți oameni. Nu-i nimic rău să te săruți în public, Ian și cu mine o făceam tot timpul – dar când este la limita pornografiei, atunci este cam exagerat.

Șoferul dă să închidă ușile, dar apoi trage de manetă și ele se deschid din nou. Se urcă un tip cu un sac de marinar pe umăr. Înalt, cu părul șaten tuns cu stil, purtând un tricou mulat, bleumarin și cu un fel de zâmbet ștrengăresc care ar putea fi pur și simplu un semn de bunătate, dar și un semn de îngâmfare.

— Mersi, spune el șoferului, într-o manieră relaxată.

Deși sunt foarte multe locuri libere de unde să aleagă,

totuși, ca să fiu sigură, îmi pun geanta pe scaunul de lângă mine, pentru cazul în care se hotărăște că acesta este scaunul ce i-a fost hărăzit. Este puțin probabil, știu, dar sunt o fată prevăzătoare. Ușa scârțâie și se închide din nou în timp ce tipul merge spre culoar, îndreptându-se spre mine. Mă uit din nou în jos, la revista pe care am găsit-o prin terminal și încep să citesc un articol despre Brangelina.

Oftez ușurată atunci când trece de mine și se așază pe perechea de scaune libere din spatele meu.

În fine, într-un autobuz subpopulat, ar fi chiar posibil să trag un somn adânc. Este tot ce îmi doresc să fac. Cu cât stau mai mult trează, cu atât îmi vine să mă gândesc la lucruri de care nu mai vreau să-mi amintesc. Nu știu ce o să fie sau încotro mă îndrept, dar știu ce vreau și ce-o să fac chiar acum.

Am ațipit după ce m-am uitat o oră pe fereastra de lângă mine.

O muzică de căști înăbușită îmi răsună chiar în spate și mă trezește după lăsarea întunericului.

La început, rămân liniștită, sperând că poate el va observa, peste spătar, creștetul capului meu pe deplin treaz agitându-se și va lua hotărârea de a da muzica mai încet.

Dar nu o face.

Îmi îndrept spatele, întinzându-mă să-mi masez un mușchi de la gât, încordat din cauză că am dormit pe braț și apoi mă întorc spre el și-l privesc. Este într-adevăr adormit? Cum poate cineva să doarmă, cu adevărat, cu muzica urlându-i în urechi în halul ăsta? În autobuz este întuneric beznă, cu excepția câtorva lumini slabe de citit, strălucind pe cărțile și revistele de deasupra locurilor pentru pasageri și a câtorva luminițe verzi și albastre de la șofer, de pe bord. Tipul care stă în spatele meu este învăluit de întuneric, dar îi pot vedea o parte a feței luminate de lună.

O privesc timp de o secundă și apoi mă ridic în genunchi pe scaun și mă aplec pe spătar, întinzându-mă spre el și bătându-l ușor pe genunchi.

Nu se mișcă. Îl bat mai tare. El se întoarce și deschide încet ochii, uitându-se la mine cum stau cu burta sprijinită pe spătarul scaunului.

Se ridică și-și trage căștile din urechi, lăsând muzica să țâșnească din difuzoarele micuțe.

— Te deranjează să le dai puțin mai încet?

— Ai putut să auzi asta? Spune el.

Eu ridic o sprânceană și spun:

— Îhî, da, e destul de tare.

El dă din umeri și apasă cu degetul mare butonul de volum al MP3-playerului, iar muzica se aude în surdină.

— Mulțumesc, spun și mă las să alunec înapoi în scaun.

De data asta, nu mă lungesc pe cele două scaune în poziție fetală, ci mă las într-o parte și-mi sprijin capul, din nou, de geam. Încrucățez brațele și închid ochii.

— Hei.

Ochii mi se deschid, dar nu-mi mișc capul.

— Ai adormit deja?

Îmi ridic capul de pe geam și mă uit în sus la tipul care plutește deasupra mea.

— Doar ce am închis ochii, spun. Cum aș putea să fi adormit?

— Păi nu știi, șoptește el. Bunicul putea să adoarmă în fix două secunde după ce-și închidea ochii.

— Bunicul tău era narcoleptic?

Pauză.

— Nu, din câte știi eu.

Oo, asta este ciudat.

— Ce dorești? Întreb la fel de încet cum a făcut-o și el.

— Nimic, spune el rânjind în jos spre mine. Voiam să știu doar dacă ai adormit.

— De ce?

— Ca să pot da din nou muzica mai tare.

Mă gândesc la asta cam o secundă, îmi desfac brațele

și mă ridic cu totul din scaun, răsucindu-mă din talie ca să-l pot privi.

— Vrei să aștepți până adorm ca să dai muzica tare la loc, ca să mă trezești din noul îmi e greu să înțeleg asta.

El zâmbește malițios.

— Ai dormit trei ore fără ca muzica din căștile mele să te trezească, spune el. Așa că nu cred că muzica te-a trezit, trebuie să fi fost altceva.

Îmi încrunt sprâncenele.

— Mda, sunt sigură că muzica e cea care m-a trezit.

— Bine, spune el, alunecând în scaun și ieșind din raza mea vizuală.

Aștept câteva secunde înainte de a închide ochii, în caz că mai apare vreo ciudățenie. Dar nu se mai întâmplă nimic, așa că mă cufund înapoi în Țara Fără De Vise.

6

Razele soarelui, strălucind prin geamurile autobuzului, mă trezesc a doua zi de dimineață. Mă ridic pentru a avea o perspectivă mai bună, întrebându-mă dacă priveliștea s-a schimbat vreun pic, dar nu se schimbase defel. Și apoi aud muzica urlând din căștile din spatele meu. Mă cațăr pe spătarul scaunului,

așteptându-mă să-l văd adormit bușean, dar el mă privește înapoi, cu un zâmbet ce zice: „Ți-am spus eu”.

Îmi dau ochii peste cap și mă las să alunec la loc, trăgându-mi geanta în brațe și începând să cotrobăi prin ea. Încep să-mi doresc să fi cumpărat ceva care să-mi țină mintea ocupată. O carte. O revistă de cuvinte încrucișate. Ceva. Oftez adânc și încep să-mi frământ degetele mari. Mă întreb unde suntem în Statele Unite, dacă suntem încă în Kansas și decid că acolo trebuie să fim, deoarece toate mașinile care trec pe lângă autobuz au numere de înmatriculare de Kansas.

Când nu mai este nimic interesant la care să privesc, devin mai atentă la muzica din spatele meu.

Să fie chiar...? Nu, este imposibil.

Feel Like Makiri Love vine din căștile tipului; pot să spun din prima după soloul de chitară distinctiv, pe care toată lumea îl știe, chiar dacă nu se dau în vânt după Bad Company. Eu nu urăsc rockul clasic, dar prefer chestiile mai noi. Dă-mi Muse, Pink sau The Civil Wars și sunt fericită.

Căștile, atârând pe spetează, practic atingându-mi umerii, mă sperie de fac pe mine. Trupul îmi tresare și mâna îmi zboară spre ele ca și cum aș vrea să îndepărtez o insectă care aterizase pe mine.

— Ce dracu'? Spun uitându-mă în sus la tipul care

plutește, din nou, deasupra mea.

— Pari plictisită, spune el. Le poți împrumuta dacă vrei. Poate că nu e genul tău de muzică, dar o să-ți placă. Îți promit.

Mă uit sus spre el și fac o față oribil de strâmbă. Tipul ăsta chiar vorbește serios?

— Mersi, dar nu, spun și mă întorc cu spatele din nou.

— De ce nu?

— Păi, în primul rând, ai avut chestiile alea înfipite în urechile tale în ultimele câteva ore. Dezgustător.

— Și?

— Cum adică „și”? Cred că fața tocmai mi s-a mai schimonosit puțin. Asta nu e de ajuns?

Are din nou zâmbetul acela necurat pe față, care, în lumina zilei, observ că dă naștere unor mici gropițe, chiar lângă colțurile gurii.

— Ei bine, spune el, punându-și căștile înapoi la urechi, tu ai spus „în primul rând”, așa că mă gândeam că mai este și un alt motiv.

— Doamne, spun eu stupefiată, ești incredibil.

— Mulțumesc. Zâmbește și i se văd toți dinții regulați și albi.

În mod cert, nu am vrut să sune ca un compliment, dar ceva îmi spune că el și-a dat seama.

Mă reîntorc la scotocitul prin geantă, deși știu deja că

nu am să găsesc acolo nimic altceva decât haine, dar este mai bine decât să am de-a face cu ciudatul ăsta.

Aterizează pe scaunul liber de lângă mine, chiar când un alt pasager se îndreaptă spre toaletă.

Înghet, cu mâna înfiptă în geantă, nemișcată. Poate ar fi bine să îl privesc direct în ochi, dar trebuie să las șocul să treacă, înainte de a-mi da seama ce fel de morală aş vrea să-i țin.

Tipul bagă mâna în geanta lui și scoate un pachetel conținând un șervețel antibacterian, îi rupe ambalajul și despaturește șervețelul. Șterge cu atenție fiecare cască și apoi mi le întinde.

— Acum sunt ca noi, spune el, așteptând să le iau.

Înțelegând că el încearcă, pe bune, să fie drăguț, îmi las garda jos doar puțin.

— Pe cuvânt, eu sunt în regulă. Dar îți mulțumesc, oricum.

Mă surprinde cât de repede trec peste faza cu așezatul-pe-scaunul-de-lângă-mine-fără-să-mă-întrebe.

— Probabil că, oricum, ți-e mai bine fără ele, spune el punând MP3-playerul în geantă. Eu nu ascult Justin Bieber sau pe pițipoanca aia nebună care se îmbracă în carne, așa că probabil n-ai nevoie de muzica mea.

OK, garda este din nou ridicată. Lupta începe.

Mă strâmb la el, încrucișându-mi brațele.

— În primul rând, eu nu-l ascult pe Justin Bieber. Și în al doilea rând, Lady Gaga nu e chiar așa de rea. Poate mizează prea mult pe puterea șocului, recunosc, dar îmi plac anumite piese de-ale ei.

— Asta e o muzică de rahat și tu știi asta, răspunde el, scuturându-și capul.

Clipesc de două ori, doar pentru că am pierdut și nu mai știu ce să spun.

El își pune geanta pe podea și se lasă pe spate în scaun, sprijinindu-și un bocanc pe spatele scaunului din fața lui, dar picioarele îi sunt prea lungi și mi se pare cam incomod. Poartă ghetetele alea de lucru, de la Dr. Martens, cred. La naiba. Ian le purta și el mereu, întorc capul, neavând chef să port o conversație ciudată cu această persoană foarte stranie.

Doamna aceea bătrână din Tennessee avea dreptate.

El se uită spre mine, cu capul așezat comod pe materialul acela care-ți produce mâncărimi.

— Rockul clasic este marfa, spune el cu condescendență și apoi se uită drept înainte. Zeppelin, the Stones, Journey, Foreigner. Își lasă capul într-o parte și mă privește din nou. Ceva care să-ți sune cunoscut?

Fac o mutră batjocoritoare și îmi dau din nou ochii peste cap.

— Nu sunt proastă, spun, dar apoi schimb placa,

fiindcă îmi dau seama că nu-mi vin în minte prea multe formații de rock clasic și nici nu vreau să par proastă, după ce am fost atât de vehementă, spunând că nu sunt astfel.

— Îmi place... Bad Company.

Un mic rânjet îi ridică unul dintre colțurile gurii.

— Zi-mi un singur cântec al lui Bad Company și o să te las în pace cu asta.

Sunt nervoasă ca dracu acum, încercând să mă gândesc la un cântec de-al formației Bad Company, altul decât cel pe care el îl ascultase. Nu am de gând să-l privesc în față pe tipul ăsta și să rostesc: I Feel Like Makiri Love.

El așteaptă răbdător, cu rânjetul încă acolo.

— Ready For Love, spun eu, fiindcă este singurul care îmi vine în minte.

— Și chiar ești? Întreabă el.

— Ce?

Un zâmbet îi cuprinde toată fața.

— Nimic, spune el, privind în altă parte.

Eu roșesc. Nu știu de ce și nici nu vreau să știu de ce.

— Uite, spun eu, nu te supăra, eu mă cam foloseam de ambele scaune.

— El zâmbește, de data asta fără sclipirea din ochi.

— Sigur, spune el ridicându-se. Dar dacă vrei să-ți

împrumut MP3-playerul, știi unde este.

Schițez un zâmbet, ușurată mai mult decât orice că avea să se mute la loc în scaunul lui fără niciun alt comentariu.

— Mulțumesc, spun apreciativ.

Chiar înainte de a se așeza la locul său, se apleacă spre mine de pe culoar și întreabă:

— Și unde mergi, până la urmă?

— Idaho.

Ochii lui verzi, luminoși par să se însuflețească atunci când zâmbește.

— Păi, eu merg la Wyoming, așa că se pare că o să mai mergem împreună în câteva autobuze.

Și apoi, fața lui zâmbitoare dispare undeva în spatele meu.

Nu neg că este atrăgător. Tunsoarea scurtă, ciufulită, brațele musculoase și pomeții sculptați, gropițele și felul în care rânjetul lui idiot mă face să-mi doresc și mai mult să-l privesc, chiar dacă nu vreau asta. Dar realitatea este că nu e ca și cum aș fi atrasă de el.

— Este un străin oarecare într-un autobuz oarecare. N-am de gând să dau curs la așa ceva. Și chiar dacă nu ar fi fost un străin, chiar dacă l-aș fi cunoscut de șase luni, nu aș face asta. Niciodată. În niciun caz.

Călătoria nesfârșită prin Kansas pare să dureze mai

mult decât ar trebui. Cred că nu m-am gândit niciodată la cât de mari sunt statele Americii. Te uiți la hartă și este doar o bucată de hârtie în fața ta, cu granițe cu forme ciudate și niște firișoare mici ca niște vene. Chiar și Texasul pare destul de mic, atunci când îl privești în felul ăsta și faptul că se călătorește întotdeauna cu avionul întretine această iluzie că statul vecin se află la o oră distanță. După o altă oră și jumătate, spatele și fundul meu se simt de parcă ar fi bucăți de carne amortite. Mă mișc fără încetare în scaun, sperând să găsesc o modalitate de a sta astfel încât să eliberez tensiunea, dar sfârșesc prin a avea dureri și în alte părți ale corpului.

Tocmai încep să regret această idee, deoarece călătoria cu autobuzul este groaznică.

Aud microfonul din autobuz scârțâind o dată și apoi vocea șoferului:

— În cinci minute, ne vom opri pentru o pauză, spune el. Aveți cincisprezece minute să luați ceva în gură, după care pornim din nou la drum. Cincisprezece minute. Nu o să aștept prea mult, așa că, dacă nu vă întoarceți la timp, vom pleca fără voi.

Difuzoarele amuțesc.

Anunțul îi face pe toți să se foiască în scaune și să-și ia gențile și ce le mai trebuie – nimic nu trezește lumea

dintr-un autobuz mai repede decât anunțul că îți vei putea întinde picioarele, după ore întregi de călătorie.

Tragem într-o parcare spațioasă, unde se văd câteva rulote și lângă un magazin universal, o spălătorie auto și un restaurant fastfood. Pasagerii se ridică pe culoar înainte ca autobuzul să se oprească. Sunt și eu printre ei. Spatele mă doare rău de tot.

Coborâm din autobuz unul câte unul și la al doilea pas pe care-l fac binecuvântează betonul de sub picioare și vânticelul călduț care-mi adie pe față. Nu-mi pasă că zona asta este la mama dracului sau că magazinul universal are niște pompe de benzină așa de vechi încât știu deja că toaletele vor fi înfricoșătoare; sunt doar bucuroasă că mă aflu oriunde în afara aceluia autobuz. Alunec, practic (ca o gazelă lipsită de grație, rănită), traversând parcare cu acoperiș negru și merg spre restaurant. Prima dată profit de toaletă și când ies sunt câteva persoane la coadă în fața mea. Mă uit atent la meniu, încercând să mă decid între o porție mare de cartofi prăjiți sau un shake de vanilie – niciodată nu am fost o mare consumatoare de fast-food. Și, în cele din urmă, după ce ies din restaurant cu un shake de vanilie, îl văd pe tipul din autobuz stând pe iarba care separă locurile de parcare. Are genunchii îndoșiți și mănâncă un sandwich. Nu mă uit la el când trec pe lângă el, dar asta

nu-l împiedică să mă bată iar la cap.

— Mai sunt opt minute până când o să trebuiască să te târăști înapoi în cutia aia din tablă, spune el. Chiar ai de gând să petreci acest timp prețios, înăuntru?

Mă opresc lângă un copăcel, care este încă susținut de un băț, înfipt în pământ, de care este legat cu un material roz.

— Sunt doar opt minute, spun. Nu contează așa de mult.

El ia o gură mare din sendviș, mestecă și înghite.

— Imaginează-ți că ești îngropată de vie, spune el și ia o gură din băutura lui. Nu ți-ar rămâne mult timp până să te sufoci și să mori. Dacă salvatorii tăi ar ajunge cu opt minute înainte să-ți dai duhul sau, la naiba, chiar un minut, ai fi încă în viață.

— OK, m-am prins, spun eu.

— Nu sunt contagios, spune el și apoi mai ia o înghițitură.

Cred că am fost destul de a dracului. Într-un fel a meritat-o, dar nu este deloc dezgustător sau ceva de genul ăsta, așa că nu am niciun motiv să țin garda ridicată așa de sus. Aș prefera să nu-mi fac dușmani în călătoria asta, dacă pot.

— Mă rog, spun eu și mă așez în iarbă la câțiva centimetri în fața lui.

— Deci, de ce Idaho? Întreabă el, deși se uită la mâncarea lui și la peisajul din jur mai mult decât la mine.

— Mă duc să-mi văd sora, mint eu. Tocmai a născut.

El dă din cap și înghite.

— De ce Wyoming? Întreb sperând să deviez subiectul de la mine.

— Mă duc să-mi vizitez tatăl, spune el. E pe moarte. O tumoare inoperabilă la creier.

El mai mușcă o dată. Nu mi se pare că ceea ce tocmai mi-a spus, l-ar afecta prea mult.

— Oo...

— Nu-ți face griji de asta, spune el privindu-mă direct în ochi pentru o secundă. Noi toți trebuie să ne ducem cândva. Bătrânul nu-și face probleme și ne-a cerut și nouă să nu ne facem. Zâmbește și se uită din nou la mine. De fapt, el ne-a spus că, dacă ne apucă rahaturile alea de bocete, ne scoate din testament.

Îmi sorb shake-ul de vanilie pentru o clipă, doar ca să fac ceva și să am gura ocupată, ca să nu fiu nevoită să răspund la ce spune el. Nu sunt sigură că aș putea, în orice caz.

Mai ia și el o înghițitură.

— Cum te cheamă? Întreabă el punându-și băutura pe iarbă.

Mă întreb dacă ar trebui să-i spun numele meu adevărat.

— Cam, spun alegând versiunea prescurtată.

— Prescurtarea de la ce?

Nu mă așteptam la asta.

Ezită, cu ochii în altă parte.

— De la Camryn, recunosc eu. Îmi spun că, având atâtea minciuni pe care va trebui să le țin minte, ar fi mai bine să fiu cinstită cel puțin în privința prenumelui. Este o informație mai puțin semnificativă, pe care nu va trebui să-mi amintesc să o ascund.

— Eu sunt Andrew. Andrew Parrish.

Dau din cap și zâmbesc vag, fără să am intenția să-i spun că numele meu de familie este Bennett. Va trebui să se mulțumească doar cu prenumele.

În timp ce-și termină și ultima bucată din burger și aruncă pe gât și câțiva cartofi prăjiți, îl studiez în secret și observ partea de jos a unui tatuaj care se ițea de sub mânecile tricoului. Nu poate avea mai mult de douăzeci și ceva de ani, dacă are și atât.

— Și câți ani zici că ai? Îmi pare, totuși, o întrebare prea personală. Sper să nu interpreteze întrebarea mea ghicind ceva care nu există.

— Douăzeci și cinci, spune el. Dar tu?

— Douăzeci.

Se uită la mine cântărind, face o pauză și apoi își țuguiază subtil buzele.

— Așadar, mă bucur să te cunosc, Cam, prescurtare de la Camryn, de douăzeci de ani, care merge spre Idaho ca să-și vadă sora care tocmai a născut.

Buzele îmi zâmbesc, dar fața nu. Va mai trece ceva timp până când vreunul dintre zâmbetele adresate lui va fi autentic. Zâmbetele autentice pot, uneori, să lase o impresie greșită. Cel puțin în felul ăsta pot fi civilizată și amabilă, dar nu în genul acela care, după câteva zâmbete largi, te face să ajungi într-un portbagaj cu gâtul tăiat.

— Deci ești din Wyoming? Întreb și mai iau o înghițitură din shake.

El aprobă din cap.

— Da, m-am născut acolo, dar părinții au divorțat când aveam șase ani și ne-am mutat în Texas.

Texas, ce amuzant. Poate că toate aberațiile mele despre cizmele de cowboy și reputația texanilor încep, în sfârșit, să mi se întâmple. El nu arată ca și cum ar fi din Texas, cel puțin, nu are aspectul acela stereotip, pe care toți oamenii presupun că cineva din Texas trebuie să-l aibă.

— Acolo mă voi îndrepta după ce-mi vizitez tatăl – dar tu?

Bine, să mint sau să nu mint? Băga-mi-aș. Nu, e ca și cum ar fi un detectiv particular trimis de tatăl meu să obțină informații. Atât timp cât nu-i dau 1: numele de familie și 2: vreo adresă sau număr de telefon care l-ar putea conduce la casa mea, în eventualitatea în care mă voi mai întoarce vreodată acasă, nu voi avea cum să sfârșesc în portbagajul lui cu gâtul tăiat. Cred că a spune cât mai mult adevărul va fi mult mai ușor decât să încerc să găsesc o minciună potrivită pentru fiecare întrebare pe care mi-o adresează și să îmi și amintesc mai încolo ce am spus. O să fie o călătorie cu autobuzul lungă, la urma urmelor și, așa cum a spus și el, vom avea de împărțit câteva autobuze înainte să o luăm pe drumuri diferite.

— Carolina de Nord, spun eu.

— Mă privește de sus în jos.

— Ei bine, nu arăți ca și cum ai fi din Carolina de Nord.

Îhî? OK, asta e chiar ciudat.

— Păi, cum ar trebui să arate o fată din Carolina de Nord?

— Iei și tu lucrurile prea în serios, spune el zâmbind.

— Iar ție îți place să mă bagi în ceață.

— Nee, spune el, cu un mârâit inofensiv, comic, sunt doar prea vorbăreț și uneori oamenii nu pot accepta

chestia asta. E ca și cum îl întrebi tu pe tipul de colo dacă fundul tău pare mare în blugii ăștia, iar el îți spune că nu. Mă întrebi pe mine, iar eu îți spun adevărul.

— Orice nu se pupă cu așteptările obișnuite ale oamenilor îi face să-și piardă busola.

— Serios?

N-am aflat nimic în plus despre caracterul acestui tip, altceva decât știam înainte de a-i afla numele. Continuu să-l privesc ca pe un lunatic și sunt destul de intrigată de asta.

— Serios, răspunde el direct.

Aștept ca el să continue, dar nu o face.

— Ești foarte ciudat, spun eu.

— Păi, nu ai de gând să mă întrebi?

— Să te întreb ce?

Râde.

— Dacă eu cred că fundul tău arată mare în blugii ăștia.

Simt cum fața mi se schimonosește.

— Prefer să nu... eu... ăăă...

La naiba, e a doua oară. Dacă are de gând să se joace cu mine, n-am de gând să-l las să câștige toate mâinile. Mă strâmb la el și spun:

— Știu că fundul meu nu arată mare în blugii ăștia, așa că nu prea am nevoie de părerea ta.

Un rânjel drăcesc de fermecător i se furișează în colțurile gurii. Mai ia o înghițitură din băutura și se ridică în picioare, oferindu-mi mâna.

— Se pare că cele opt minute ale noastre au expirat.

Poate e din cauză că încă sunt complet confuză după tot acest schimb de replici, dar îi accept mâna, iar el mă ridică în picioare.

— Vezi, spune el privindu-mă deodată și dându-mi drumul la mână, uite cât de multe am aflat unul despre celălalt, Camryn, în doar opt minute.

Merg alături de el, dar tot păstrez o mică distanță. Nu sunt încă sigură dacă micile lui reveniri meșteșugite și aerul acesta încrezător mă enervează, sau dacă nu cumva mi se par mai revigorante decât vrea creierul meu să accepte.

Toată lumea din autobuz își reia vechile locuri. Am lăsat revista pe care am luat-o din ultima stație pe locul de lângă mine, sperând că n-o să mai vină nimeni care să se așeze acolo. Andrew și-a luat în primire și el cele două locuri din spatele meu. Mă bucur că nu a luat dorința mea de a avea o conversație cu el ca pe o permisiune de a ateriza pe scaunul de lângă mine.

Trec ore întregi și noi nu vorbim. Mă gândesc mult la Natalie și la Ian.

— Noapte bună, Camryn, îl aud pe Andrew rostind

din spatele meu. Poate mâine o să-mi spui cine este Nat.

Mă ridic rapid și mă aplec peste spătarul scaunului.

— Despre ce tot vorbești?

— Calmează-te, fato, spune el ridicându-și capul de pe geanta pe care o sprijinise de peretele autobuzului ca s-o folosească drept pernă. Vorbești în somn.

Râde încet.

— Te-am auzit răstindu-te la cineva numit Nat, azi-noapte vorbeai despre vopsitul părului sau ceva de genul ăsta.

Observ că scutură din umeri chiar dacă este lungit, cu picioarele întinse peste locul vecin și cu brațele încrucișate peste piept.

Minunat. Vorbesc în somn. Perfect, ce să zic. Mă întreb de ce mama nu mi-a spus asta niciodată.

Imediat mă gândesc la ce aș fi putut visa în ultimul timp și-mi dau seama că, la urma urmelor, poate că totuși visez, doar că nu-mi aduc aminte nimic a doua zi.

— Noapte bună, Andrew, spun eu și alunec din nou în poziția mea care se vrea o încercare de a sta comod. Îmi vine în minte felul în care tocmai l-am văzut pe Andrew întinzându-se, părând că stă destul de comod și mă hotărâsc să stau și eu ca el. M-am gândit să încerc să dorm așa de câteva ori, dar nu voiam să fiu nepoliticoasă și să-mi las picioarele să iasă pe interval.

Nimănui nu o să-i pese, cred, așa că-mi fac geanta cu haine ghemotoc și o așez sub cap, întinzându-mi trupul pe ambele scaune, exact ca Andrew. Deja îmi e mult mai bine. Dacă aș fi făcut asta mai devreme!

Anunțul șoferului că vom ajunge la Garden City în zece minute mă trezește în dimineața următoare.

— Asigurați-vă că v-ați luat toate bunurile, spune șoferul prin stație și nu lăsați gunoi pe scaune. Mulțumim că ați călătorit prin mărețul stat Kansas și sper să ne revedem pe viitor.

Suna total fals și a limbaj de lemn, dar probabil că și la mine ar fi sunat la fel, dacă aș fi spus zi de zi același lucru pasagerilor.

Mă ridic de jos, trăgându-mi geanta de pe scaun și desfăcându-i fermoarul ca să scotocesc după biletul de autobuz. Îl găsesc mototolit, între o pereche de blugi și tricoul meu vintage, cu Ștrumfi, îl desfac și mă uit atent după următoarea mea destinație. Se pare că Denver este la o distanță de aproximativ șase ore și jumătate de aici, întrerupte de două pauze pentru toaletă. La naiba, de ce oi fi ales Idaho? Pe bune. Dintre toate locurile de pe hartă, să mi-l aleg pe baza unui cartof copt! Călătoresc tot acest drum și nu am nimic spre care să mă îndrept, odată ajunsă acolo. Exceptând, poate, o altă călătorie. La dracu', aș putea să-mi folosesc cartea de credit

pentru a-mi cumpăra un bilet de avion la întoarcerea acasă. Nu, încă nu sunt pregătită pentru asta. Nu știu de ce, dar știu că nu mă pot întoarce acolo deocamdată.

Pur și simplu, nu pot.

Surprinsă că Andrew a fost așa de tăcut, încerc să îl zăresc printre spațiile mici dintre scaunele mele, dar nu pot vedea absolut nimic.

— Te-ai trezit? Întreb ridicându-mi bărbia, poate mă va auzi acolo, în spate.

Nu răspunde și mă ridic să-l văd. Bineînțeles că, acum, este conectat. Sunt puțin surprinsă că nu pot auzi muzica bubuind din căști.

Andrew mă observă și zâmbește, ridicându-și mâna și mișcându-și arătătorul spre mine ca și cum ar spune bună dimineața. Mișc și eu un deget spre partea din față a autobuzului ca să-l înștiințez că s-a anunțat ceva. El trage căștile din urechi și se uită în sus spre mine, așteptând să traduc în cuvinte gestul meu.

Andrew

7

Am primit azi un telefon de la fratele meu, din Wyoming. A spus că bătrănu' n-o să mai stea mult printre noi. Deja a petrecut ultimele șase luni

internându-se și externându-se din spital.

— Dacă vrei să-l vezi, spuse Aidan la celălalt capăt al firului, ar fi bine să vii acum.

Îl aud foarte bine pe Aidan, dar tot ce pot reține acum este că taică-meu este pe moarte.

„Să nu vă prind că o să plângeți după mine”, ne spusese el mie și fraților mei anul trecut, când a fost diagnosticat cu o formă rară de cancer la creier. „Vă scot din testamentul meu direct, băieți.”

L-am urât pentru asta, pentru că mi-a spus verde în față că, dacă plâng pentru el, singurul om pentru care mi-aș da viața, sunt un pământău. Nu-mi pasă de testament. Orice îmi lasă va rămâne la locul lui. Sau poate îl voi da mamei.

Tata a fost întotdeauna un dur pe perioada copilăriei noastre. A scos untul din mine și frații mei, dar îmi place să cred că am ieșit niște băieți binecrescuți (și probabil că ăsta era și planul din spatele șmotrurilor). Aidan, fratele mai mare, deține un restaurant de succes în Chicago și este căsătorit cu o pediatră. Asher, mezinul, este la facultate și își dorește o carieră la Google.

Eu? Îmi e jenă să spun că am făcut în secret câteva prezentări de modă pentru câteva agenții de profil cunoscute, dar am făcut-o doar pentru că mi-a mers tare

prost anul trecut. Imediat după aceea, am aflat despre tata. Nu am putut să plâng, așa că m-am descărcat pe mașina mea, un Chevy Camaro din 1969. Am distrus-o cu o bătă de baseball. Tata și cu mine am reconstruit mașina aia de la zero. Era proiectul nostru tată-fiu care începuse chiar înainte de absolvire. M-am gândit că, dacă el n-o să mai fie printre noi, nici mașina n-are ce să mai caute pe acest pământ.

Așa că, da, am ajuns să fac și pe top-modelul.

La naiba, niciodată nu am căutat o asemenea slujbă. Nu-mi pasă de rahaturi de genul ăsta. S-a întâmplat să fiu la barul lui Aidan când doi agenți m-au găsit beat pulbere. Cred că nu le-a păsat că eram... ei bine, mangă, fiindcă mi-au strecurat cartea lor de vizită, mi-au oferit o sumă generoasă de bani doar ca să mă prezint la sediul lor din New York și, după trei săptămâni în care mi-am contemplat mașina, regretând ce făcusem, mi-am zis, de ce nu? Doar cecul ăla ca să mă prezint ar fi putut acoperi câteva reparații la caroserie. Și m-am dus. În ciuda banilor pe care i-am făcut doar din câteva reclame și care au fost suficienți ca să repar mașina, am refuzat un contract de cincizeci de mii de dolari oferit de LL Elite, fiindcă, spuneam eu, să mă fâțâi de colo-colo în chiloți nu prea mi se potrivește. La naiba, m-am simțit murdărit și pentru că am fost la cele câteva prezentări pe

care le-am acceptat. Așa că am făcut ce ar fi făcut orice tip mâncător de carne roșie și băutor de bere, mai exact am încercat să par mai bărbat și mai puțin un pământău, tatuându-mă și luându-mi o slujbă de mecanic auto.

Nu era genul de viitor pe care îl dorea bătrânu' pentru mine, dar, spre deosebire de frații mei, am învățat cu mult timp în urmă că viața îmi aparține și că viitorul e al meu și că nimeni nu mă poate obliga să trăiesc altfel decât am eu chef. Am renunțat la facultate după ce mi-am dat seama că studiam ceva pe care nu dădeam doi bani.

Care e problema cu oamenii care se iau tot timpul după alții?

Eu nu-s așa. Eu vreau un singur lucru în viață. Nu este vorba de bani, nici de celebritate, nici de scula mea aranjată în Photoshop pe un panou publicitar din Times Square și nici despre absolvirea unei facultăți de care aș putea, sau nu, să beneficiaz mai târziu. Nu știu sigur ce anume îmi doresc, dar simt chestia asta până în măduva oaselor. E acolo, latentă. O să o știu atunci când o să o văd.

— Să iei autobuzul? Face Aidan, nevenindu-i să creadă.

— Da, spun eu. O să iau autobuzul până acasă. Am nevoie de-un răgaz să mă gândesc.

— Andrew, tata e posibil să nu reziste atât, spune el și pot să-i simt nodul din gât. Serios, frățioare.

— O să ajung acolo când o să ajung.

Îmi trec degetul peste tasta care închide telefonul.

Cred că o mică parte din mine speră ca el să moară înainte de a ajunge eu. Pentru că știu că o să mă cac pe mine dacă o să moară când voi fi acolo. Este vorba despre tatăl meu, omul care m-a crescut și pe care îl prețuiesc. Și el îmi spune să nu plâng. Am făcut întotdeauna ce mi-a spus și, ca un bun fiu ce am încercat să fiu, știu că îmi voi reține lacrimile pentru că așa mi-a spus el. Dar mai știu și că acest lucru mă va scoate din minți.

Nu vreau să sfârșesc precum mașina mea.

Doar un sac marinăresc cu o pereche de haine curate, periuța de dinți, celularul și MP3-playerul cu cântecelele mele favorite de rock clasic – o altă urmă lăsată de tatăl meu în mine: „Chestiile astea noi, pe care le ascultă copiii acum, sunt o muzică de rahat, fiule”, îmi spunea el, cel puțin o dată pe an. „Bagă Led Zeppelin, băiete!” Recunosc, nu am evitat total muzica mai nouă, doar fiindcă tatăl meu mi-ar fi zis așa. Am propria mea nenorocită de minte, știi? Dar am crescut, e adevărat, cu o doză sănătoasă de rock bătrânesc și sunt foarte mândru de asta.

— Mamă, nu am nevoie de toate astea.

Îndesă o pungă cu fermoar cu vreo duzină de pachetele cu șervețele umede dezinfectante, pe care să le iau la mine. A avut întotdeauna fobie de microbi.

Am trăit plimbându-mă între Texas și Wyoming de când aveam șase ani. În cele din urmă, am înțeles că mi se potrivește mai bine Texasul fiindcă îmi plac golful și căldura. Am un apartament în Galveston de patru ani, dar noaptea trecută mama a insistat să rămân la ea. Știe ce simt legat de tata și știe că uneori îmi pot ieși din pepeni atunci când sunt rănit sau supărat. Am petrecut noaptea în arest, pentru că l-am bătut de l-am uscat pe Darren Ebbs după ce și-a lovit prietena în fața mea. Și când a trebuit să-mi conduc pe ultimul drum cel mai bun prieten, Maximus, din cauza unui atac de cord, mi-am cam zdrobit mâinile după ce m-am descărcat pe copacul din spatele apartamentului meu.

În general, nu sunt violent. Doar cu nemernicii și, ocazional, cu mine însumi.

— Autobuzele astea sunt cam nasoale, spune ea, înfigând punga în geantă. Am călătorit odată cu unul înainte de a-l cunoaște pe tatăl vostru și am fost bolnavă o săptămână după aceea.

Nu o contrazic; ar fi inutil.

— Tot nu înțeleg de ce nu iei avionul. Poți ajunge

acolo în mult mai puțin timp.

— Mamă, spun sărutând-o pe obraz, este ceva de care chiar am nevoie, poate că așa mi-a fost scris să fac.

Nu credeam cu adevărat partea a doua a replicii, dar speram să-i mai ridic moralul cu niște vorbe mai înțelepte, chiar dacă ea știa bine că nu dau doi bani pe soartă și alte d-astea. Mă îndrept spre dulapul din bucătărie și deschid ușa, după care iau două prăjiturele cu zahăr brun și scortîșoară din cutie și le arunc în geantă.

— Poate că avionului îi e predestinat să se prăbușească.

— Asta nu e deloc amuzant, Andrew. Se uită la mine cu severitate.

Zâmbesc și o strâng în brațe.

— O să fiu bine și o să ajung la timp ca să-l văd pe tati înainte... Iar vocea mi se stinge.

Mama mă îmbrățișează și ea, mai strâns decât am ținut-o eu.

Pe când intram în Kansas, mă întrebam dacă nu cumva mama avea dreptate. Am crezut că pot folosi călătoria asta lungă ca să mă gândesc, să-mi limpezesc mintea și poate să-mi fac o idee despre ce se întâmplă cu mine și despre ce am să fac după ce moare tata. Pentru că lucrurile vor fi diferite. Lucrurile se schimbă

mereu când cineva la care ții moare. Pur și simplu nu poți să fii pregătit pentru acele schimbări, indiferent ce ai face înainte să se întâmple.

Singurul lucru care este cert este nelipsita întrebare: cine va fi următorul?

Știu că nu voi mai fi capabil niciodată să o privesc la fel pe mama...

Cred că plimbarea cu autobuzul a fost mai mult un stres în plus decât o perioadă de reculegere. Ar fi trebuit să știu că, dacă voi petrece tot acel timp singur cu gândurile mele, nu-mi va face deloc bine. Știam deja că viața mea a fost cam risipită și parcurgeam acum toate emoțiile acelea ce-ți deschid ochii: De ce mă aflu aici? Care este rostul vieții? Ce dracu' fac eu aici? Sunt al dracului de sigur că, totuși, nu am avut nicio revelație și nici nu m-am holbat pe geamul autobuzului, pierdut în cine știe ce secvență de film dramatică, în care toată viața ți se clarifică așa, deodată. Singura muzică ce se aude în fundalul acestui film este Alice în Chains, cu piesa Would și nu e chiar genul de cântec ce-ți poate provoca o revelație.

Șoferul se pregătește să închidă ușile autobuzului chiar când îi sar în față și mă observă.

Mulțumesc lui Dumnezeu, un autobuz în care chiar pot dormi, cu o mulțime de locuri libere.

Mă îndrept către fundul autocarului, cu ochii pe două scaune libere, chiar în spatele blondei celei drăguțe, despre care sunt sigur că este „caz penal”. Am mereu pornit radarul pentru fete de genul ăsta, mai ales după ce eram gata-gata să mă cuplez cu o fată, pe care am cunoscut-o la un fast-food specializat pe lactate. Mi-a spus că are nouășpe ani, dar mai târziu am aflat că avea șaișpe și că tatăl ei era în drum spre piscina unde ne aflam ca să mă omoare în bătaie.

Taică-meu a spus-o bine odată: „Nu poți deosebi una de doișpe de una de douăzeci în vremurile astea, băiete. O fi de la apa de băut – pun ei ceva în ea. Fii al naibii de atent atunci când îți vine să desfaci picioarele cuiva”.

În timp ce mă apropii de fata din autobuz, observ că și-a mutat geanta pe scaunul dinspre culoar ca să nu mă așez acolo.

E amuzant. Mă rog, e drăguță și toate cele, dar sunt vreo zece sau mai multe locuri libere în acest autobuz, ceea ce înseamnă că o să iau două pentru mine ca să-mi pot întinde curul cum vreau și să închid și eu un ochi.

Lucrurile nu merg așa cum mi-am planificat și, câteva ore mai târziu, chiar după lăsarea întunericului, sunt încă treaz, holbându-mă pe geamul înalt de lângă mine, cu muzica urlându-mi în urechi. Fata din fața mea a adormit de vreo oră și am obosit să o tot ascult vorbind

în somn, deși nu mi-am putut da seama ce voia să zică și, oricum, nu mă interesează. Mi se pare că e ca și cum ai spiona, ai asculta gândurile cuiva fără știrea persoanei respective. Mai bine îmi ascult lista de piese.

După ce, în sfârșit, adorm, ochii mi se deschid cu greutate când simt cum cineva mă bate pe picior. Oau, e chiar frumoasă în ciuda părului turtit pe o parte și a întunericului ce acoperă tot restul. Caz penal, Andrew. Îmi spun asta nu pentru că aș vrea să mă țin departe de a face ceva ce oricum n-am de gând să fac, ci pentru că nu vreau să fiu dezamăgit atunci când voi afla că am dreptate.

După câteva schimburi de replici despre muzica mea care ar fi trezit-o, opresc playerul și ea alunecă la loc în cuibușorul ei făcut în scaunul de autobuz.

Atunci când mă aplec peste spătarul scaunului ca să mă uit la ea, mă întreb ce naiba m-a împins să fac asta. Sunt genul căruia îi plac provocările, iar atitudinea ei critică la adresa mea într-o conversație care a durat mai puțin de patruzeci și cinci de secunde a fost suficientă pentru ca eu să vreau să intru în joc.

Nu am înghițit niciodată cicălelele.

Și nu m-am dat niciodată în lături de la o provocare.

Dimineața următoare, mă ofer să îi împrumut MP3-playerul meu, dar se pare că este tot o „germofobă”, ca

și mama.

Un bărbat, probabil în jur de patruzeci de ani, stă în cealaltă parte a autobuzului, la trei locuri distanță de fată. Am văzut, atunci când m-am urcat, felul în care se uita la ea. Ea habar n-avea că el o urmărea și este deranjant dacă te gândești de cât timp a urmărit-o înainte de a urca eu sau la ce a făcut el acolo, complet singur, în întuneric.

Am cam stat cu ochii pe el de atunci. Este așa de fermecat de ea, încât mă îndoiesc că s-a prins că-l urmăresc.

Privirea lui se tot mișcă între ea și centrul culoarului care duce spre toaleta cât o cutie de chibrituri. Aproape că îi pot auzi roțițele învârtindu-i-se în cap.

Mă întreb când va face mutarea.

Chiar atunci, se ridică.

Mă ridic din scaunul meu și alunec în cel de lângă ea. Mă comport cât se poate de natural. Îi simt privirea ațintită spre mine, scrutându-mă și întrebându-se ce dracului caut eu acolo.

Bărbatul trece pe lângă noi, dar nu-l las să-mi vadă ochii fiindcă m-ar da de gol că vreau să îi încurc ploile. Poate că tocmai își închipuie că îmi încerc și eu norocul cu fata și că mă dau la ea în acest moment, așa că probabil că va trece peste asta și va încerca și el mai

târziu.

Dar mai târziu o să-i sparg eu fața!

Caut în geantă după punga de șervețele antibacteriene, pe care mi le-a pus mama. Rupând unul din pachet, șterg căștile și apoi i le întind.

— Acum sunt ca noi, spun așteptând ca ea să le ia, dar știu că nu o va face.

— Pe cuvânt, eu sunt în regulă. Dar îți mulțumesc, oricum.

— Probabil că oricum ți-e mai bine fără ele, spun punând MP3-playerul în geantă. Eu nu ascult Justin Bieber sau pe pițipoanca aia nebună care se îmbracă în carne, așa că probabil n-ai nevoie de muzica mea.

Judecând după privirea iritată de pe fața ei, am cam enervat-o. Râd încet în sinea mea, întorcându-mi capul suficient ca ea să nu mă prindă zâmbind.

— În primul rând, eu nu-l ascult pe Justin Bieber.

Slavă Domnului!

— Și în al doilea rând, Lady Gaga nu e chiar așa de rea. Poate mizează prea mult pe puterea șocului, recunosc, dar îmi plac anumite piese de-ale ei.

— Asta e o muzică de rahat și tu știi asta, îl citez eu pe tata, dând din cap.

Îmi pun geanta pe podea și mă las pe spate în scaun, proptindu-mi un picior pe spătarul din față. Mă întreb de

ce nu mi-a spus încă să plec. Și asta îmi dă de gândit. Ar fi fost oare „prea drăguță” ca să-i spună bărbatului ăluia să plece imediat, dacă el s-ar fi așezat înaintea mea?

Este imposibil ca cineva ca ea să găsească atrăgător un ins ca el, dar, s-o recunoaștem, uneori, fetele au acea genă a compasiunii și dau ce este mai bun în ele. Și nu e nevoie, de fapt, decât de câteva secunde în care să se arate „drăguțe”.

Mă uit spre ea din nou, lăsându-mi capul să cadă într-o parte pe spătar.

— Rockul clasic este marfă, spun eu. Zeppelin, the Stones, Journey, Foreigner. Ceva care să-ți sune cunoscut?

Își dă ochii peste cap.

— Nu sunt proastă, spune ea și un mic surâs îmi ridică unul dintre colțurile gurii, fiindcă a apărut din nou acea atitudine arțăgoasă.

— Zi-mi un singur cântec al lui Bad Company și o să te las în pace cu asta, o provoc eu.

Pot să-mi dau seama că este agitată după felul în care își mușcă ușor buza de jos și probabil că nici nu-și dă seama că se trădează astfel, la fel cum nici nu știe că vorbește în somn sau că este privită de bărbatul ăla.

Eu aștept răbdător, incapabil să-mi smulg rânjetul de pe față, deoarece este amuzant să o văd cum se

perpelește, încercând să recapituleze toate datele când fusese în mașină cu ai ei, ascultând chestiile astea și scotocind după ceva amintiri care să o ajute în acest moment critic.

— Ready For Love, răspunde ea, într-un final, iar eu sunt impresionat.

— Și chiar ești? Întreb și ceva mă lovește în acel moment. Nu știu ce dracului este acel „ceva”, dar este acolo, făcându-mi cu mâna de după un zid, ca atunci când știi că cineva te privește și, totuși, nu vezi pe nimeni.

— Ce? Spune ea, ca și când ar fi fost prinsă cu garda jos de întrebarea mea, așa cum am fost și eu.

Un zâmbet mi se lărgeste pe față.

— Nimic, spun uitându-mă în altă parte.

Perversul de la toaletă se întoarce în liniște înapoi prin întunericul de pe culoar și se pune la locul său, fără îndoială, enervat de faptul că eu sunt așezat acolo unde ar vrea el să fie. Sunt bucuros că ea a așteptat ca tipul ăla să treacă de noi ca să mă roage, în cele din urmă, să mă mut ca să se poată întinde și ea pe ambele scaune.

După ce mă târăsc înapoi în spatele ei, mă aplec pe lângă speteaza scaunului ei și spun:

— Și unde mergi, până la urmă?

Îmi spune că la Idaho, dar cred că mai e ceva nespus

în răspunsul ei. Nu pot pune exact degetul pe rană, dar am sentimentul că fie minte, ceea ce este probabil un lucru bun, fiindcă sunt un străin, fie îmi ascunde ceva.

Las lucrurile așa pentru moment și îi spun și eu unde merg, iar apoi mă ascund în scaunul din spatele ei.

Bărbatul cu trei scaune mai sus tocmai s-a uitat iar la ea. Sunt pe punctul de a-i împrăștia, dracului, creierii chiar acum, doar pentru că se holbează.

Câteva ore mai târziu, autobuzul parchează într-o stație pentru pauză și șoferul ne dă cincisprezece minute ca să ieșim, să ne întindem picioarele și să mâncăm ceva. O privesc pe fată îndreptându-se către toaletă și sunt primul la coadă pentru a-mi comanda mâncare. Îmi iau mâncarea și mă îndrept înapoi afară, așezându-mă pe iarba de lângă locul de parcare. Perversul trece pe lângă mine, urcându-se înapoi în autobuz de unul singur.

Reușesc să o fac să stea cu mine. Este ezitantă la început, dar se pare că sunt suficient de fermecător. Mama mereu mi-a spus că eram copilul ei mijlociu cel fermecător. Cred că, până la urmă, avea dreptate.

Stăm de vorbă un minut sau două despre motivul pentru care merg eu la Wyoming și despre ce caută ea la Idaho. Încă încerc să o citesc, să înțeleg ce anume mă intrigă la ea, încercând totodată să mă las atras de ea,

fiindcă e ca și cum aș ști deja că e caz penal sau că o să mă mintă în privința vârstei.

Dar arată destul de apropiată de vârsta mea, mai tânără decât mine, dar nu putem fi la o distanță prea mare.

La naiba! De idilă îmi arde mie acum? Tata e pe moarte chiar în acest moment, în timp ce eu stau pe iarbă lângă ea. N-ar trebui să mă gândesc la nimic altceva în afara tatălui meu și la ce am să-i spun dacă reușesc să ajung la Wyoming înainte ca el să se ducă.

— Cum te cheamă? Întreb așezându-mi băutura pe iarbă și încercând să-mi împing gândurile despre moartea tatălui meu într-un ungher al minții.

Se gândește cam un minut, probabil întrebându-se dacă să-mi spună adevărul sau nu.

— Cam, răspunde ea, într-un final.

— Prescurtarea de la ce?

— De la Camryn.

— Eu sunt Andrew. Andrew Parrish.

Pare un pic timidă.

— Și câți ani zici că ai? Întreabă ea și mă ia complet prin surprindere. Poate că, la urma urmelor, nu e un caz penal, fiindcă fetele minore, atunci când vor să mintă despre vârsta lor, de obicei se țin cu orice preț departe de acest subiect.

Acum încep să sper că poate este majoră. Da, chiar îmi doresc să fie...

— Douăzeci și cinci, spun. Dar tu? Deodată nu mai pot respira.

— Douăzeci, spune ea.

Mă gândesc la răspunsul ei o clipă, ținându-mi buzele. Încă nu sunt sigur dacă minte, dar poate după ce petrec mai mult timp cu ea în această călătorie, care pare să ne fi adus împreună, voi afla adevărul, în cele din urmă.

— Așadar, mă bucur să te cunosc, Cam, prescurtare de la Camryn, de douăzeci de ani, care merge spre Idaho ca să-și vadă sora care tocmai a născut.

Zâmbesc. Mai vorbim câteva minute – mai precis opt minute.

— Despre una și alta și îi mai întind câte o cursă fiindcă gura ei spurcată o merită.

De fapt, cred că îi place felul în care o tratez. Pot să-mi dau seama că există o atracție. Deși mică, o simt. Și nu vine doar din felul în care arăt – la dracu', probabil că respirația îmi miroase ca un cur acum și nici nu am făcut duș azi – dacă ar fi fost doar înfățișarea mea, spre deosebire de majoritatea fetelor care se îndrăgostesc necondiționat de mine, ea mi-ar fi dat deja papucii. Nu a vrut să stau lângă ea în autobuz. A avut tupeul să-mi

spună să dau muzica mai încet, cu un aer de superioritate. S-a ofticit când am acuzat-o că suferă de virusul „Bieber” (și pe mine mă oftică simplul fapt că trebuie să știu cine e puștiulică ăla – aici societatea e de vină) și am sentimentul că nu ar fi avut nicio reținere să-mi dea un șut în ouă dacă aș fi atins-o de-o manieră nepotrivită. Nu că aș face așa ceva. La naiba, nu. Dar mă bucur să știu că este în stare să reacționeze așa.

La dracu’, îmi place de fata asta!

Ne urcăm în autobuz și mă târăsc înapoi la locul meu, întinzându-mi picioarele până pe culoar și apoi îi văd tenișii ieșind dinspre locul ei pe culoar și zâmbesc la gândul că sunt suficient de interesant pentru ea ca să-mi preia ideile. Peste vreo douăzeci de minute o verific și, exact cum bănuiam, dormea tun.

Dau drumul la muzică și ascult până când adorm și eu și mă trezesc dimineața următoare, cu mult înaintea ei.

Îi apare capul de după spătarul scaunului, îi zâmbesc și flutur un deget spre ea, în semn de bună dimineața.

Este și mai frumoasă în lumina zilei.

Camryn

8

— Zece minute, spun eu și scăpăm de cutia asta de

conserve.

Andrew zâmbește, se ridică de pe spătar și-și pune deoparte MP3-playerul.

Nu-mi dau seama de ce am simțit nevoia să vorbesc cu el.

— Ai dormit mai bine? Întreabă el, închizându-și fermoarul de la geantă.

— Da, că veni vorba, chiar am dormit mai bine, spun, întinzându-mi mâna împrejurul gâtului ca să ajung la ceafă unde, de data asta, nu mai simt niciun fel de mușchi încordat. Mulțumesc pentru ideea pe care mi-ai dat-o fără să vrei.

— Cu mare plăcere, spune el cu un zâmbet larg.

— Denver? Întreabă el privind în sus spre mine.

Probabil că întreabă dacă asta este următoarea mea oprire.

— Da, mai avem aproape șapte ore.

Andrew dă din cap, părând la fel de nemulțumit ca și mine de orarul ăsta.

Peste zece minute, autobuzul intră în stația Garden City. Sunt de trei ori mai mulți oameni în stația asta decât erau în cea dinainte și asta mă îngrijorează. Îmi croiesc drum prin terminal și spre primul scaun liber pe care-l zăresc, fiindcă locurile se ocupă rapid. Andrew se strecoară după un colț unde se află semnul de zonă

comercială și se întoarce cu un Mountain Dew și o pungă de chipsuri.

Se așază lângă mine și desface capacul cutiei de băutură.

— Cee? Întreabă el, uitându-se spre mine.

Nu mi-am dat seama că îl priveam cu o mină dezgustată cum își înghite băutura cu zgomot.

— Nimic, spun uitându-mă în altă parte, cred doar că e scârbos.

Îl aud râzându-și în barbă lângă mine și apoi punga de chipsuri se deschide cu un fâșâit.

— Se pare că tu crezi că o mulțime de lucruri sunt scârboase.

Mă uit la el din nou, punându-mi geanta în poală.

— Când a fost ultima oară când ai mâncat și altceva care să nu te ducă la... infarct?

El ronțăie încă un chips și înghite.

— Mănânc ce vreau să mănânc – ce, ești una dintre fetele alea vegetariene tupeiste care se plâng că fast foodurile ne îngrașă populația?

— Nu sunt una dintre ele, spun eu, dar cred că fetele vegetariene tupeiste ar putea avea dreptate.

El mai ronțăie câteva chipsuri și mai trage o înghițitură de suc, rânjind spre mine.

— Nu fast foodurile îngrașă oamenii, spune el

mestecând continuu. Oamenii își fac propriile alegeri. Restaurantele fast-food fac doar profit pe stupizenia americanilor care aleg să le mănânce mâncarea.

— Te simți american stupid? Îi rânjesc în nas.

Dă din umeri.

— Cred că sunt, atunci când opțiunile mele sunt limitate la tonomate cu fise și la localuri cu burgeri.

Îmi dau ochii peste cap.

— O, de parcă ai alege altceva mai bun de mâncare dacă ai avea de ales. Nu te cred.

Cred că devin tot mai bună la dat replici.

Râde tare.

— La naiba, da, aș alege ceva mai bun. Aș alege oricând o friptură de cincizeci de dolari în locul unui burger sleit și o bere în loc de Mountain Dew.

Dau din cap, dar nu pot să mă abțin să nu zâmbesc.

— Dar tu ce mănânci de regulă? Întreabă el. Salate și tofu?

— Ptiu, spun strâmbându-mă. La dracu', niciodată n-o să mănânc tofu, iar salată mănânc numai când vreau să mai dau jos.

Fac o pauză și zâmbesc spre el.

— Pe cinstite?

— Da, varsă tot, spune el.

Mă privește de parcă aș fi ceva nostim și drăguț ce

trebuie studiat.

— Îmi plac spaghetele alea din conservă cu chifteluțe și sushi.

— Ce, adică toate amestecate? Acum el pare ușor scârbit, îmi trebuie câteva secunde să-mi pice fisa.

— O, nu, spun scuturând din cap și asta ar fi scârbos, apropo.

El zâmbește, părând că răsuflă ușurat.

— Nu mă omor după friptură, continuu, dar, dacă mi s-ar oferi, aș mânca, cred.

— Aa, deci mă rogi să te scot la o întâlnire? Zâmbește chiar și mai larg.

Mă uit lung și rămân cu gura căscată.

— Nu! Spun, înroșindu-mă. Ziceam doar că...

Andrew râde și mai ia o înghițitură.

— Știu, știu, spune el, nu-ți face griji. Nu mi-ar trece niciodată prin cap să-ți cer o întâlnire.

Ochii și gura mi se deschid și mai mult, iar obrazii mi se aprind. El râde și mai tare.

— La naiba, fato, spune el încă râzând, nu prea ții la glume, nu?

Mă încrunt.

Se încruntă și el, dar parcă mai și zâmbește în același timp.

— Uite cum facem, spune el, părând ceva mai serios,

dacă se întâmplă să avem suficient noroc și să dam peste un restaurant într-una dintre opririle noastre, unde să ne poată face o friptură în cele cincisprezece minute pe care le avem, fără ca autobuzul să plece fără noi, atunci îți fac cinste cu una și te las pe tine să decizi dacă, în timp ce ne mâncăm fripturile în autobuz, împreună, se cheamă că avem sau nu o întâlnire.

— Păi, pot să-ți spun de pe acum că nu va fi o întâlnire.

Zâmbește strâmb.

— Atunci nu va fi, spune el. O să supraviețuiesc.

Cred că a încheiat subiectul, dar, deodată, adaugă:

— Dar atunci ce ar fi, dacă nu o întâlnire?

— Ce vrei să spui? Întreb. Ar fi o chestie prietenească, cred. Știi, doi oameni care se întâmplă să ia masa împreună.

— Aha, spune el cu o lucire în ochi, acum suntem prieteni?

Asta mă ia pe nepregătite. E ager. Mă gândesc un moment, cu buzele ținute.

— Sigur, spun. Cred că suntem un fel de prieteni, cel puțin până la Wyoming.

Se întinde spre mine și-mi oferă mâna. Reticentă, o scutur. Strânsoarea lui este delicată, dar fermă, iar zâmbetul, candid și plin de bunățate.

— Prieteni până la Wyoming rămânem, spune el, strângându-mi mâna încă o dată și dându-i drumul.

Nu-mi prea dau seama ce s-a întâmplat, în clipa asta, dar nu am sentimentul că am făcut ceva ce voi regreta mai târziu. Cred că nu e nimic în neregulă cu a avea un „prieten” de călătorie. Mă pot gândi la sute de alte tipuri de caractere pe care Andrew le-ar putea avea și atunci ar fi mai rău. Dar el pare inofensiv și, recunosc, este interesant să stai de vorbă cu el. Nu este o doamnă în vârstă care caută să-mi spună anecdote de când era de vârstă mea, sau un bărbat mai în vârstă, ridicol, care se crede încă sexy, ca atunci când avea șaptesprezece ani și, cumva, crede că eu aș putea fi capabilă să-l văd așa cum era pe atunci. Nu, Andrew este chiar în perioada de glorie. Desigur, mi-ar fi mult mai bine dintr-o serie de motive, dacă ar fi o fată, dar cel puțin este apropiat ca vârstă și nu este deloc urât. Nu, Andrew Parrish este departe de a fi prin preajma Răzuștii cea Urâte.

Ca să fiu cinstită, el locuiește, de fapt, chiar lângă Răzușca cea Sexy și cred că acesta este lucrul care mă deranjează la toată situația asta.

Știu foarte bine că nu contează cu adevărat ce se petrece în viața ta, pe cine tocmai ai pierdut, cât de mult urăști lumea sau cât de nepotrivit este să fii atrasă de cineva înainte ca perioada de refacere să se încheie. Ești

și tu om și, în clipa în care vezi pe cineva atrăgător, nu te poți preface că nu există. Ține de natura umană.

Să acționezi în acest sens este o cu totul altă poveste și aici trag o linie.

Asta n-o să se întâmple, indiferent de situație.

Dar da, faptul că e sexy mă deranjează deoarece înseamnă că va trebui să mă străduiesc și mai mult ca să mă asigur că nimic din ce spun sau fac nu-i va da o impresie greșită. Tipii sexy știu că sunt sexy. Pur și simplu, știu, chiar și cei care nu se laudă cu asta. Și tot natura umană este cea care le dictează tipilor tari să presupună automat că un zâmbet inocent sau o conversație care se desfășoară mai mult de trei minute, fără momente de tăcere penibilă, sunt semne ale unei atracții.

Așadar, această „prietenie” va presupune mult mai multă muncă din partea mea. Vreau să fiu drăguță, dar nu prea drăguță. Vreau să surâd atunci când e nevoie, dar trebuie să fiu atentă și să nu zâmbesc prea larg. Vreau să râd dacă spune ceva amuzant, dar nu vreau ca el să creadă că am râsul acela care spune că sunt topită după el.

Da, categoric, o să am de furcă cu asta. Poate că o femeie în vârstă ar fi fost mai bună, la urma urmelor...

Andrew și cu mine așteptăm în terminal aproape o oră

până când autobuzul următor trage în stație. Și, cum era de așteptat, nu pare că vom putea avea câte două locuri de data asta. Coada care s-a format din oameni care deja așteaptă arată ca și cum nu ar fi suficiente locuri ca să-i primească pe toți.

Sunt în dilemă. Rahat. Andrew și cu mine suntem deodată prieteni temporari, dar nu îl pot ruga să stea alături de mine. Asta ar fi ca unul dintre lucrurile alea care ar lăsa o impresie greșită. Așa că, în timp ce coada înaintează încet, centimetru cu centimetru, iar el mă urmează îndeaproape, sper că o să ia el inițiativa de a sta alături de mine. Aș prefera să fie el decât altcineva cu care nici nu am vorbit.

Îmi croiesc drum spre centrul autobuzului și mă așez pe două locuri libere, trec de cel dinspre culoar și mă așez pe cel de la fereastră.

El se așază lângă mine și răsuflă ușurată, în secret.

— Fiindcă ești fată, spune el, punându-și geanta pe podea, între picioare, te las să păstrezi locul de la geam.

Zâmbește.

După ce autobuzul se umple și pot simți cum mă învăluie căldura emanată de corpurile atâtor oameni înghesuiți în acest spațiu, aud ușa închizându-se cu scârțâit și autobuzul se pune în mișcare.

Călătoria nu mai pare așa de lungă și de chinuitoare

acum că am pe cineva cu care să stau de vorbă. Am avut cam o oră de conversație despre vrute și nevrute, de la care sunt formațiile lui favorite de rock clasic până la motivul pentru care îmi place Pink și cât de bune sunt cântecele ei, mai bune decât ale celor de la Boston sau Foreigner care mie îmi sună la fel. Ne-am certat cam douăzeci de minute pe această temă – este chiar încăpățânat, dar cred că și el poate spune același lucru despre mine, așa că poate că suntem amândoi vinovați. Și i-am zis cine este Nat, deși nu am intrat în detalii despre relația mea cu Natalie.

Când s-a lăsat noaptea, mi-am dat seama că nu a existat niciun singur moment stânjenitor de tăcere între noi de când ne-am urcat în autobuz și el a hotărât să se așeze lângă mine.

— Cât stai în Idaho?

— Câteva zile.

— Și apoi te duci înapoi cu autobuzul?

Ciudat, fața lui Andrew și-a pierdut umorul.

— Da, spun, nevrând să intru în prea multe amănunte despre acest subiect, fiindcă deja știu ce o să răspund.

Îl aud oftând.

— Nu e treaba mea, spune el privindu-mă și simt cum spațiul dintre noi se micșorează de vreme ce el stă așa de aproape de mine, dar nu ar trebui să călătorești așa,

singură.

Îi ocolesc privirea.

— Păi, nu prea am de ales.

— De ce? Întreabă el. Nu încerc să-ți fac avansuri sau ceva de genul ăsta, dar o tânără tulburător de frumoasă ca tine, călătorind singură în stațiile astea insalubre de autobuz din America, poate fi în pericol.

Simt cum pe față mi se întinde un zâmbet, pe care încerc inutil să-l ascund.

Mă uit spre el.

— Nu încerci să te dai la mine, spun eu, dar îmi spui că sunt „tulburător de frumoasă” și, practic, folosești și replica clasică de agățat ce-face-o-tânără-ca-tine-într-un-loc-de-felul-ăsta, ambele într-o singură frază.

El pare ușor ofensat.

— Vorbesc serios, Camryn și zâmbetul jucăuș îi dispare de pe față. Ar putea să ți se întâmple cu adevărat ceva rău.

Încerc să depășesc momentul stânjenitor, rânjesc și spun:

— Nu-ți face griji pentru mine. Am încredere în capacitatea mea de a țipa foarte tare dacă sunt atacată.

El dă din cap și respiră adânc, cedând inițiativei mele de a mai înveseli puțin atmosfera.

— Deci, povestește-mi despre tatăl tău, spun eu.

Zâmbetul abia schițat îi dispare de pe față și își ia privirea de la mine. Nu este întâmplător faptul că am adus asta în discuție în acest mod. Nu știu de ce, dar am acest sentiment straniu că el ascunde ceva. Când eram în Kansas și a menționat în treacăt că tatăl său e pe moarte, din exterior nu părea să-l afecteze. Dar merge atâta drum, cu autobuzul, ca să-și vadă tatăl înainte de a muri, așa că probabil îl iubește. Îmi pare rău, dar nu poți rămâne niciodată neafectat atunci când îți moare cineva drag.

Sună ciudat, gândurile astea venind tocmai de la mine, care nu mai pot plânge.

— E un om bun, spune Andrew, tot cu privirea înainte.

Am sentimentul că acum îl și vede pe tatăl său, că, în realitate, nu vede nimic în fața ochilor, în afara amintirilor lui.

Se uită la mine și zâmbește, acum, dar nu este un surâs care încearcă să acopere o rană, ci mai degrabă unul reîmprospătat cu o amintire frumoasă.

— În loc să mă ducă la un joc de baseball, tata m-a dus la un meci de box.

— Cum? Simt cum zâmbetul îmi înflorește. Haide, povestește-mi!

Privește din nou în față, dar cu același chip

transfigurat.

— Tata a vrut ca noi să fim luptători... Se uită spre mine. Nu neapărat boxeri sau soldați, deși cred că nu l-ar fi deranjat prea tare. Mă refer la oameni luptători în sens metaforic – adică răzbatători în viață.

Încuviințez din cap, asigurându-l că înțeleg.

— Am stat lângă ring, la opt ani, vrăjit de cei doi bărbați care se băteau și tot timpul îl auzeam pe tata spunându-mi, acoperind mulțimea din jur: „Ei nu se tem de nimic, fiule, spunea el. Și toate mișcările lor sunt calculate. Se mișcă într-un fel și, fie că merge, fie că nu, ei învață ceva din fiecare mișcare, din fiecare decizie.”

Andrew îmi prinde privirea pentru scurt timp și zâmbetul i se dizolvă în expresia lui obișnuită.

— Mi-a spus că un adevărat luptător nu plânge niciodată, niciodată nu lasă ca greutatea vreunei lovituri să-l doboare la pământ. Cu excepția loviturii finale, cea inevitabilă, dar chiar și atunci el se comportă ca un bărbat.

Nu mai zâmbesc nici eu. Nu pot spune exact ce se petrece în mintea lui Andrew acum, dar împărtășim aceeași stare gravă. Vreau să-l întreb dacă se simte bine, fiindcă este evident că nu e în apele lui, dar nu pare momentul potrivit. Pare straniu din cauză că nu-l cunosc suficient de bine și nu pot să încep să-i sondez emoțiile.

Nu spun nimic.

— Probabil crezi că sunt un ticălos, spune el.

Clipesc, surprinsă.

— Nu, răspund. De ce spui asta?

Dă imediat înapoi și ascunde seriozitatea întrebării lui în spatele aceluia zâmbet devastator care apare din nou, la suprafață.

— O să-l văd înaintea de a da colțul, spune el și felul în care a ales cuvintele mă șochează puțin. Fiindcă așa se face, nu? Este un lucru de bun-simț, ca și când spui „noroc!” cuiva, care strănută sau când întrebi pe cineva cum a fost în weekend, când, în realitate, te doare-n cot.

La naiba, de unde le scoate pe toate astea?

— Trebuie să trăiești clipa, continuă el și sunt, în sinea mea, uluită. Nu crezi asta?

Își lasă capul pe o parte și mă privește din nou.

Durează o clipă să-mi adun gândurile, dar chiar și așa, tot nu prea știu ce să răspund.

— Să trăiești clipa, spun, îngânându-l și gândindu-mă în același timp la propria mea concepție despre a iubi la timpul prezent. Cred că ai dreptate. Dar încă mă întreb care este motivul credinței sale.

Îmi îndrept spatele, sprijinindu-mă de spătar și-mi ridic puțin capul ca să mă uit la el mai îndeaproape. E ca și cum, brusc, aș avea această imensă dorință de a ști

totul despre credința asta a lui. De a ști totul despre el.

— Ce înseamnă pentru tine să trăiești clipa? Întreb.

Observ că una dintre sprâncene i se ridică pentru o secundă și expresia i se schimbă, surprins de seriozitatea întrebării mele sau de nivelul meu de interes. Poate de amândouă.

El își îndreaptă spatele și-și ridică și capul.

— Doar că toată această așezare la casa ta și planificare a vieții sunt o minciună, spune el. Trăiești în trecut, nu poți merge mai departe. Petreci prea mult timp planificând viitorul și nu faci decât să te tot dai înapoi sau rămâi pe loc, în același punct, toată viața ta.

Ne privim ochi în ochi.

— Trăiește clipa, spune el ca și cum ar vrea să transmită ceva important, unde totul este adevărat, ia-ți răgazul necesar și alungă amintirile neplăcute și așa vei ajunge oriunde vrei să ajungi, mult mai repede și cu mai puține obstacole pe drum.

Tăcerea dintre noi este compusă din două minți, gândindu-se la ceea ce tocmai a rostit. Mă întreb dacă îi trec și lui prin cap aceleași gânduri. Mă mai întreb, mai des decât vreau să recunosc și de ce atât de multe dintre gândurile lui mă fac să mă simt ca și cum m-aș uita în oglindă atunci când îl privesc.

Autobuzul alunecă greoi pe autostradă, mereu

zgomotos și rareori lin. Dar după atât timp, nici nu-ți mai dai seama cât de neplăcută este o călătorie cu autobuzul comparativ cu luxul unei mașini mici. Și cu cât te gândești mai mult la aspectele pozitive ale călătoriei cu autobuzul, în locul celor negative, este ușor să uiți că există, de fapt, ceva negativ. Alături de mine este așezat un tip cu niște superbi ochi verzi, cu o față superb sculptată și cu un mod superb de a gândi. Nu există călătorie neplăcută atunci când te afli în compania a cuiva atât de minunat.

N-ar trebui să fiu aici...

Andrew

9

Nu pot să cred că a adus vorba despre tatăl meu. Nu că aș fi supărat de asta, dar sunt surprins pentru că pare că dorește cu adevărat să afle mai multe. Mă miră simplul fapt că și-a adus aminte de asta. Nu și-a bătut capul cu întrebări despre ce slujbă am, ca să calculeze câți bani aș putea câștiga și nici nu s-a apucat să chicotească și să se înroșească la modul ridicol, în timp ce întinde mâna spre tatuajele mele, folosindu-le ca pretext ca să mă atingă. Atitudinea ei îți taie pofta de tot. E adevărat, curiozitatea ei ar fi putut fi și excitantă,

dacă ea nu s-ar fi gândit decât la cum să și-o tragă cu mine, dar, dintr-un motiv anume, eram mult mai fericit că ea nu-și dorea asta.

Cine naiba e fata asta?

Și de ce naiba mă gândesc la chestiile astea?

Ea adoarme înaintea mea, cu capul sprijinit de geamul autobuzului. Rezist tentației de a o privi, observând cât de dulce și de inocentă pare, ceea ce mă face să devin mai instinctiv, mai protector.

Se pare că perversul a încetat să o privească de când ne-a văzut stând împreună la ultima stație. În ochii bărbaților, probabil că ea este văzută ca fiind teritoriul meu, acum, proprietatea mea. Și asta este un lucru bun, fiindcă asta înseamnă că o s-o lase în pace cât timp sunt eu prin preajmă. Totuși, adevărul este că vom fi împreună doar până la Wyoming și asta mă înnebunește de îngrijorare. Sper ca tipul să schimbe autobuzul înainte ca eu și Camryn să o luăm pe drumuri separate. Încă două pauze de odihnă până la Denver – sper din tot sufletul că Denver e destinația lui finală și, dacă nu, am să stau cu ochii pe el tot restul drumului până la Wyoming.

Sper că nu merge la Idaho. L-aș omorî pe nemernic.

Mă uit prin întunericul și liniștea din autobuz. Bărbatul doarme, cu capul pe spate, sprijinit de spătarul

scaunului dinspre interval. O femeie stă lângă el, la fereastră, dar este mult prea bătrână ca să-l atragă. Cred că-i plac tinerelele, probabil foarte tinerele. Mi se face scârbă când mă gândesc la ce i-o fi făcut deja vreunei tinere fete.

În ciuda faptului că, în general, autobuzul este zgomotos, acum poți auzi fluieratul vântului frecându-se de metal, sunetul cauciucului ce se mișcă ușor pe șosea și motorul imens, torcând progresiv în timp ce obligă mormanul de metal să se deplaseze pe autostradă. E liniște. Este aproape pace. Atâta pace cât poate fi într-un autobuz.

Îmi bag căștile în urechi și dau drumul MP3-playerului, setând modul shuffle. Ce o să fie? Ce o să fie? Întotdeauna las prima melodie să-mi inducă starea. Am peste trei sute de cântece în memorie. Trei sute de creatori de stare. Cred, totuși, că MP3-playerul meu este pătinitor, fiindcă aproape mereu primul cântec este fie Dust în the Wind al celor de la Kansas, fie Going to California de Led Zeppelin, fie ceva de The Eagles.

Aștept să înceapă, nevrând să mă uit la informațiile din lista de cântece, de parcă ar fi vreun joc de-a ghicitelea și nu vreau să trișez. Aa, bună alegere. Dream On, a celor de la Aerosmith. Îmi las capul pe speteaza scaunului și închid ochii, observând cum, fără să vreau,

degetul meu atinge ușor butonul de volum, dând mai încet. Pentru că nu vreau să o trezesc pe Camryn.

Deschid ochii și mă uit la ea, la cum se încleștează de geanta aia a ei, așa de strâns, încât probabil că este perfect conștientă de ea, chiar și într-un somn adânc. Mă întreb ce-ar putea fi înăuntru, dacă este ceva ce mi-ar putea dezvălui mai multe despre ea. Dacă e ceva înăuntru care să-mi spună adevărul despre ea.

Dar nu contează. Nu o s-o mai știu după Wyoming și probabil ea nu-și va mai aminti nici măcar numele meu. Dar știu că e mai bine așa. Am prea multă povară de dus și chiar și, ca prietenă, nu cred că vrea să fie îngreunată de necazurile mele. Nu aș dori nimănui așa ceva.

Vocea melodioasă, joasă a lui Steven Tyler mă leagănă și aproape că adorm. Tresar doar în momentul culminant când țipă foarte sus, unde aștept să-și descarce patosul, după care mă las din nou în voia muzicii.

— Hai, măi, ce faci? Aud o voce.

Ceva îmi împinge umărul. Mă trezesc și o văd pe Camryn împingându-mă de pe ea cu mâinile ei micuțe. Este, totuși, destul de amuzant: expresia aceea supărată de pe fața ei matinală și felul în care, indiferent cât de tare s-ar opinti, greutatea corpului meu este prea mare ca să mă urnească.

— Scuze, spun, încă străduindu-mă să mă trezesc. Mă ridic dezorientat și-mi simt ceafa înțepenită ca o bucată de lemn. Chiar nu am vrut să-mi pun capul pe brațul ei, dar nu sunt așa de alarmat de chestia asta, precum pretinde ea că ar fi. Cel puțin, sunt destul de sigur că se prefacă. Se străduiește tare de tot să nu schițeze niciun zâmbet.

Hai să o ajut eu puțin în sensul ăsta.

Rânjesc la ea.

— Crezi că e amuzant? Spune ea, cu gura pe jumătate deschisă și cu sprâncenele ciufulite pe fruntea ei micuță și drăguță.

— Da, chiar cred că e amuzant. Zâmbetul meu devine din ce în ce mai mare și, în sfârșit, surâsul ăla al ei i se răspândește pe față.

— Dar îmi cer scuze. Cu sinceritate.

Și chiar eram serios.

Ea își micșorează un ochi și mă privește cu capul într-o parte, punându-mi la îndoială sinceritatea, o chestie simpatică de altfel.

Mă uit în altă parte și-mi duc brațele deasupra capului ca să mă întind, iar asta îmi provoacă nevoia de a căsca.

— Scârbos! Spune ea și cuvântul ăla nu mă surprinde deloc. Respirația ta miroase ca un cur.

Un hohot de râs îmi scapă printre cuvinte:

— La naiba, fato, dar de unde știi tu cum miroase un cur?

Asta o amuțește. Râd din nou și scotocesc prin geantă după ce arunc în ea MP3-playerul. Scot dopul pastei de dinți și storc un pic pe vârful limbii, învârtesc pasta bine prin gură și apoi înghit. Desigur, Camryn mă privea făcând toate astea cu o mină revoltată, dar asta și urmăream.

Toți călătorii din autobuz păreau că se treziseră înaintea mea. Sunt surprins că am dormit așa de mult și fără să mă trezesc cel puțin de trei ori ca să găsesc o altă poziție confortabilă, ceea ce reușește mereu să mă scoale.

Ceasul meu spune că e 9:02 dimineața.

— Unde suntem? Întreb holbându-mă afară pe fereastra imensă de lângă Camryn, căutând vreun indicator pentru autostradă.

— Cam la patru ore de Denver, răspunde ea. Șoferul tocmai a anunțat o altă pauză în zece minute.

— Bun, spun întinzându-mi un picior pe interval. Mi-ar prinde bine să fac doi pași. Mi-a înțepenit osul.

O surprind rânjind, dar își întoarce fața spre geam. Cine m-a pus să vorbesc de „os”? Aha, deci are și mintea porcoasă. Surâd, gândindu-mă la asta.

Următoarea stație nu este diferită de cele de dinaintea

ei, cu aceeași serie de benzinării pe ambele părți ale autostrăzii și cu două restaurante fast-food. Nu-mi vine să cred că fata asta m-a făcut să mă opresc și să cuget un pic dacă să intru sau nu, când, în mod normal, aș fi dat buzna în fast-food fără să stau pe gânduri. Nu știu care-i motivul, fie că vreau să-i demonstrez că pot alege să mănânc chestii mai bune, dacă am de unde alege, fie pentru că știu că o să ridice vocea la mine.

— Hei, ia stai puțin! Cine e șefu' aici?

Este evident că ea. La naiba.

Coborâm în șir indian din autobuz, Camryn înaintea mea și după ce trecem prin fața autobuzului ea se oprește, se răsucește către mine, încrucișându-și brațele pe piept și privindu-mă cu buzele țuguiate.

— Ei, bine, dacă ești așa deșteaptă, spun eu, ca un copil de clasa a treia, vezi dacă poți găsi tu ceva sănătos de mâncare – care să nu aibă gust de cauciuc înmuiat în căcat – în vreunul dintre aceste locuri.

Un rânjel îi apare în colțul gurii.

— S-a făcut, acceptă ea provocarea.

O urmez în magazinul uriaș și ea se îndreaptă mai întâi spre frigidere. Ca și blonda aceea din jocurile TV (nu știu care, că nu urmăresc emisiunile astea, dar toată lumea știe de tipa aia blondă), Camryn își flutură mâna în fața ușilor de la frigidere, ca și cum mi-ar deschide

pentru prima oară în viață o lume minunată a sucurilor din fructe și a apei îmbuteliate.

— Să începem cu sucurile, uite-le, spune ea cu o voce tocmai potrivită pentru o demonstrație. Oricare dintre ele este mai bun decât răcoritoarele acidulate. Alege.

— Urăsc sucul de fructe.

— Nu fi copil. Ai de unde alege. Sunt sigură că poți găsi ceva pe care să-l poți îngurgita.

Se dă doi pași în spate ca să mă lase să văd duzinile de sticle de apă aromată și îmbuteliată expuse în spatele ușii.

— Și mai este și apa, spune ea, dar nu văd pe cineva ca tine sorbind dintr-o elegantă sticlă cu apă.

— Nu, asta ar fi prea umilitor.

Sincer, nu am nicio problemă să beau apă îmbuteliată, dar îmi place jocul în care ne-am prins.

Ea zâmbește, dar încearcă să rămână serioasă.

Îmi încrețesc nasul spre ea, îmi țuguiez buzele și mă uit când la ea, când la frigider.

Oftez din toți rărunchii și mă apropiu, cercetez îndeaproape diferitele sortimente și arome și mă întreb de ce sunt atât de multe cu căpșuni sau kiwi, sau căpșuni și kiwi în ele. Le urăsc pe amândouă.

În cele din urmă, deschid ușa din sticlă și mă opresc la o oranjadă.

Ea se strâmbă puțin.

— Ce? Întreb eu ținând ușa deschisă.

— Sucul de portocale nu e așa de bun ca să curețe reziduurile.

Oftez zgomotos și mă uit la ea fără să clipesc.

— Aleg și eu ceva și tu-mi spui că nu e suficient de bun.

Îmi vine să râd, dar încerc să o fac să se simtă vinovată.

Și cred că funcționează.

Ea se încruntă.

— Pai, știi... ăsta e doar ca să te înfunzi cu niște vitamina C. Dar îți va provoca o sete și mai mare.

Ea chiar arată de parcă ar fi îngrijorată că m-a jignit și asta mă impresionează în cel mai ciudat mod cu putință.

Îi zâmbesc, doar ca să o mai văd zâmbind din nou.

Rânjește la mine ca un drăcușor.

Oo, e tare...

Camryn

10

Denver rămâne în urma noastră și ne apropiem de stația lui Andrew, în Wyoming. Adevărul e că asta mă cam deranjează. Andrew a avut dreptate când a spus că

este periculos pentru mine să călătoresc singură. Doar că încerc să-mi dau seama de ce asta nu mă deranja prea mult înainte de a-l întâlni pe el. Poate că mă simt mai în siguranță în compania lui, doar fiindcă arată de parcă ar putea strivi o falcă fără prea mare efort. La naiba, mai bine nu mai vorbeam deloc cu el de la bun început. E clar că nu ar fi trebuit să-l las să stea lângă mine pentru că acum m-am cam obișnuit cu el. Odată ajunși în Wyoming, când o să o ia fiecare pe drumul lui, o să mă reîntorc la privitul pe geam, urmărind cum zboară lumea pe lângă noi și neștiind unde voi merge după aceea.

— Așadar, ai o prietenă? Întreb doar ca să însuflețesc conversația și ca să nu mă gândesc la faptul că voi fi singură din nou în câteva ore.

Gropițele lui Andrew apar din nou.

— De ce vrei să știi?

Îmi dau ochii peste cap.

— Nu te mai umfla în pene, e doar o întrebare. Dacă nu vrei...

— Nu am, răspunde el, sunt singur și fericit.

Se uită la mine, zâmbind și așteptând. Îmi trebuie o secundă ca să înțeleg ce așteaptă.

Arăt cu degetul spre mine și îmi doresc să fi ales un subiect mai puțin personal:

— Eu, ce să zic, sunt la fel de fericită și de singură și

vreau să rămân astfel. Pentru... totdeauna.

Am sentimentul că ar fi trebuit să fi rămas doar la „fericită și singură”, în loc să mă îndepărtez de zona de încredere de sine și să mă dau de gol.

Desigur, Andrew a observat asta imediat. Am senzația că este genul de persoană care nu ratează niciodată momentele de slăbiciune ale celorlalți. Se hrănește cu ele.

— O să țin minte asta, spune el, zâmbind.

Din fericire, nu-mi cere alte detalii.

Își odihnește capul pe speteaza scaunului și bate darabana cu degetul mare și cel mic pe blugi, cu un aer absent. Pe furiș, mă uit la brațele lui musculoase și bronzate și încerc să văd mai clar ce sunt tatuajele de pe brațe, dar, ca de obicei, mare parte din ele sunt ascunse de mânecile tricoului. Din cel de pe partea dreaptă am văzut puțin mai mult, mai devreme, când s-a aplecat să-și lege șireturile de la ghete. Cred că e un fel de copac. Despre cel de pe brațul care este acum spre mine nu-mi prea dau seama, dar, orice ar fi, are pene. Toate tatuajele pe care le-am văzut până acum sunt monocrome.

— Ești curioasă? Spune el și tresar. Nu credeam că m-a văzut, studiindu-le.

— Cam da.

Da, de fapt, eram foarte curioasă.

Andrew se ridică de pe spetează și-și trage în sus mâneca stângă, dezvelind tatuajul: apare o pasăre Phoenix cu o coadă din pene lungă, curgătoare, care se termină cu câțiva centimetri mai jos de mânecă. Dar restul trupului său penat este scheletic, ceea ce-i dă un aer mai „bărbătesc”.

— Asta este chiar superb.

— Mersi. Îl am cam de un an, spune el lăsându-și mâneca înapoi, în jos. Și pe asta, spune el răsucindu-se de la mijloc și suflecându-și cealaltă mânecă (prima oară observ conturul vizibil al abdomenului său pe sub cămașă), este copacul meu noduros, precum cel din Legenda călărețului fără cap – am o slăbiciune pentru copacii blestemați – și dacă te uiți de aproape... mă uit mai îndeaproape spre locul indicat de degetul lui, pe trunchiul copacului, este Chevyul meu Camaro din 1969. De fapt, mașina tatălui meu, dar din moment ce el e pe moarte, cred că va trebui să o păstrez.

Privește din nou drept în față.

Și iată, din nou, acea mică scânteie de durere pe care o ține ascunsă când vorbește despre tatăl lui. Este mult mai rănit decât lasă să se vadă și asta îmi rupe inima. Nu-mi pot imagina ca mama sau tata să fie pe patul de moarte și eu să stau într-un autobuz Greyhound, călătorind spre ei, ca să-i revăd pentru ultima oară. Îi

scrutez toată fața cu privirea și îmi doresc din suflet să-i spun ceva care să-l aline, dar nu cred că pot. Dintr-un motiv oarecare, am senzația că nu se cade, că n-are sens să discut despre asta.

— Mai am și altele, continuă el, uitându-se din nou spre mine sprijinindu-și, din nou, capul de spătarul scaunului. Unul mic aici, își întoarce palma mâinii drepte în sus ca să-mi arate o steluță simplă, neagră în centru, chiar pe încheietură; sunt surprinsă că nu am observat-o mai curând. Și una mai mare mai jos, în stânga, sub coaste.

— Cât de mare este? Ce reprezintă?

Ochii lui verde-deschis strălucesc, iar el zâmbeste cu căldură, înclinându-și capul ca să mă vadă.

— Este destul de mare, îi văd mâinile mișcându-se ca și cum ar fi gata să-și ridice tricoul și să-mi arate, dar se hotărăște să nu o facă. Este doar o femeie. Nu prea merită să mă dezbrac în autobuz pentru ea.

Acum chiar că vreau să văd cum arată mai mult decât orice, doar fiindcă nu mă lasă s-o privesc.

— O femeie pe care o cunoști? Întreb.

Mă tot uit spre el și spre partea unde se află tatuajul, poate se răzgândește, dar nu o face.

Dă din cap.

— Nu, nimic de genul ăsta. Este Euridice.

Face semn cu mâna ca și cum ar vrea să înceteze cu orice explicație.

Numele sună a ceva antic, poate grecesc și parcă, vag, îmi sună cunoscut, dar nu știu de unde să îl iau.

Aprob din cap.

— A durut?

Zâmbește.

— Puțin. De fapt doare mai mult pe coaste, așa că, da, a durut.

— Ai țipat? Rânjesc eu.

Râde ușor.

— Nu, nu am plâns, dar, la dracu', aș fi bocit sigur dacă aș fi hotărât să o fac cu o fracțiune mai mare decât este. În total, a durat în jur de șaisprezece ore.

Clipesc din ochi mută de uimire.

— Ooo, ai stat acolo șaispe ore?

Având o conversație așa de detaliată despre acest tatuaj, îmi dă de gândit faptul că nu mi-l și arată. Poate că nu a ieșit așa de minunat și artiștii de la salonul de tatuaj au dat-o-n bară, sau cine știe ce-o fi cu el.

— Nu l-am tatuat deodată, spune el, l-am făcut timp de câteva zile... te-aș întreba dacă ai și tu vreun tatuaj, dar ceva îmi spune că nu ai.

Zâmbește cu un aer de expert.

— Și ai avea dreptate, spun eu, roșind un pic. Nu că

nu m-aș fi gândit niciodată să-mi fac unul. Îmi ridic încheietura mâinii și o cuprind cu degetul mare și mijlociul de la cealaltă mână. M-am gândit să-mi fac ceva aici, un text care să spună „libertate” sau ceva în latină – evident, nu m-am gândit foarte mult la asta.

Zâmbesc și expir încet, stânjenită. Să stau de vorbă despre tatuaje cu un tip care, evident, știe mult mai multe despre ele decât aș fi eu vreodată în stare este un pic intimidant.

Atunci când îmi las brațul înapoi pe mânerul scaunului, Andrew îmi cuprinde încheietura cu degetele. Mă ia prin surprindere pentru câteva secunde, chiar am un fior prin corp, dar acesta dispare când începe să vorbească pe un ton nepăsător.

— Un tatuaj pe încheietura unei fete poate fi foarte feminin și grațios.

Își trece vârful degetului în jurul încheieturii mele, pe interior, ca să-mi arate pe unde ar trebui făcut. Tremur puțin.

— Ceva în latină, foarte subtil, cam pe aici ar arăta bine, continuă el.

Apoi îmi dă drumul cu blândețe și eu îmi așez mâna la loc pe brațul scaunului.

— Mă așteptam să spui „nici vorbă” la posibilitatea de a-ți face și tu unul, râde el și-și ridică piciorul,

așezându-l pe genunchi. Își împletește degetele și se lasă pe spate, pe spătar, ca să stea mai comod.

Se lasă întunericul, soarele abia se mai zărește pe deasupra peisajelor, făcând ca totul să se scalde în tonuri de portocaliu pal, roz și purpuriu.

— Cred că nu sunt o persoană previzibilă. Îi zâmbesc.

— Așa-i și eu cred că nu ești, spune el, întorcându-mi zâmbetul și privind, gânditor, drept înainte.

Andrew mă trezește ziua următoare, cândva după ora două după-masa, în stația de autobuz din Cheyenne, Wyoming. Îi simt un deget împungându-mă în coaste.

— Am ajuns, spune el și, în cele din urmă, deschid ochii și-mi ridic capul de pe geam.

Știu că respirația îmi miroase ca naiba, fiindcă am un gust suspect și îmi simt gura uscată, așa că mă uit în altă parte atunci când casc.

Frânele autobuzului scârțâie ca să oprească la terminal și, ca întotdeauna, pasagerii sar de la locurile lor și încep să-și apuce bagajele de mână din compartimentele de deasupra. Rămân așezată, având un ușor sentiment de panică și mă uit cu atenție spre Andrew. Simt cum, literalmente, sunt pe punctul de a avea un miniatac de panică. Adică, știam că acest moment avea să vină, că Andrew avea să plece și eu voi rămâne din nou singură, dar nu mă așteptam să mă simt

ca o fetiță speriată trimisă în lume să se descurce, neavând pe nimeni care să aibă grijă de ea.

Rahat! Rahat! Rahat!

Abia ce m-am obișnuit cu el și acum uite că nu mai sunt capabilă să-mi supun frica.

Mi-e teamă să rămân singură.

— Vii? Întreabă el, uitându-se în jos spre mine de la mijlocul culoarului și întinzându-mi mâna. Îmi zâmbește blând, lăsând deoparte remarcile sarcastice sau glumele pe seama mea, deoarece, la urma urmelor, este ultima oară când ne vedem. Nu e ca și cum am fi îndrăgostiți sau știu eu ce nebunie din asta, dar ceva ciudat se întâmplă atunci când petreci câteva zile cu un străin într-un autobuz, cunoscându-l mai bine și bucurându-te de compania lui. Și dacă acesta nu este așa de diferit față de tine și există o legătură între voi, chiar dacă nu vă dezvăluiți unul altuia motivul pentru care suferiți, asta face ca inevitabila despărțire să fie și mai grea.

Dar nu-i pot spune toate astea. Este o prostie. Eu sunt cea care s-a pus în această situație și intenționez să merg până la capăt. Nu contează unde voi ajunge până la urmă.

Îi zâmbesc și eu și-mi pun mâna într-a lui. Și tot drumul pe culoar, merge în fața mea, ținându-mi

degetele strânse cu atenție în mâna sa. Și am o senzație de căldură în atingerea lui și mă agăț de ea în mintea mea, cât mai mult timp, pentru ca să pot fi mai încrezătoare în mine când voi fi din nou singură.

— Păi, Camryn... se uită la mine, așteptând numele de familie.

— Bennett, zâmbesc eu și-mi încalc propria regulă.

— Ei, bine, Camryn Bennett, a fost o plăcere să te cunosc pe drumul către nicăieri.

Își ajustează cureaua de la geanta de pe umăr și apoi își bagă mâinile adânc în buzunarele blugilor. Mușchii brațelor se încordează.

— Sper să găsești ceea ce cauți.

Încerc să zâmbesc și îmi iese, dar știu că arată a ceva între zâmbet și strâmbătură.

Îmi ajustez și eu cureaua genții de umăr și pe cea a genții de voiaj și apoi îmi las brațele să atârne moi pe lângă corp.

— Și pentru mine a fost o plăcere să te întâlnesc, Andrew Parrish, spun eu, deși nu-mi doream să ajung să spun asta.

Vreau doar ca el să mai călătorească puțin cu mine.

— Am o rugămintă; vreau să-ți cer un favor.

I-am trezit curiozitatea și-și ridică puțin bărbia într-o parte.

— Bine. Ce fel de favor? Unul sexual?

Gropițele i se adâncesc pe măsură ce buzele sale devastator de frumoase încep să se curbeze.

Râd un pic și mă uit în jos cu fața roșie ca focul, dar apoi las momentul să treacă, fiindcă nu este o cerere pe care să o iei în glumă. Apoi îmi îndulcesc expresia feței și mă uit la el cu sinceră compasiune.

— Dacă tatăl tău nu scapă, încep eu și expresia de pe față i se schimbă, dă-ți voie să plângi, bine? Unul dintre cele mai rele lucruri din lume este să nu fii capabil să plângi și... în cele din urmă, acesta te va face să vezi totul în negru.

El mă privește o clipă lungă, în tăcere și apoi dă din cap aprobator, lăsând un mic zâmbet de mulțumire să-i apară în străfundul ochilor. Întind mâna ca să îi spun la revedere și el face același lucru, dar îmi ține mâna mai mult cu o secundă decât ar fi fost normal și apoi mă trage într-o îmbrățișare. Îl îmbrățișez și eu strâns, dorindu-mi să pot să-i mărturisesc cât de speriată sunt că mă lasă singură, dar știu că nu pot face asta.

Mușcă-ți limba, Camryn!

Se îndepărtează, dă din cap spre mine încă o dată cu zâmbetul acela care m-a vrăjit așa de repede și apoi iese din stație. Am impresia că stau acolo, în picioare, de o veșnicie, incapabilă să-mi mișc picioarele. Îl privesc

cum se urcă într-un taxi și continuu să-l privesc până ce taxiul dispare din raza mea vizuală.

Sunt din nou singură. La peste o mie de kilometri de casă. Fără direcție, fără scop, fără țintă, alta decât să mă regăsesc pe mine însămi, în această călătorie pe care nu mi-am imaginat niciodată că mă voi apuca să o fac. Și sunt speriată. Dar trebuie să o duc la bun sfârșit. Trebuie, deoarece am nevoie de timpul acesta singură cu mine, departe de tot ce este acasă, adică de tot ceea ce m-a și făcut să ajung aici, până la urmă.

În sfârșit, îmi recapăt încrederea și mă îndepărtez de ferestrele înalte ca să găsesc un loc. Înainte de a mă urca în următorul autobuz spre Idaho, am de așteptat vreo patru ore, așa că trebuie să găsesc ceva de făcut în timpul ăsta.

Reperez automatele de mâncare și băutură, mai întâi.

Bag măruntul în mașină și vreau să apăs E4 ca să obțin un baton de fibre – cel mai aproape de ceva sănătos din întregul aparat – dar apoi degetul meu face un viraj în formă de U ca să lovească tasta D4, în locul celeilalte și un baton de ciocolată care îngrașă, degustător și plin de grăsimi cade de pe suport, la fund. Îmi iau plină de fericire mâncarea nesănătoasă și merg spre aparatul cu băuturi, trecând de cel care are apă și sucuri naturale și îmi iau, în loc de asta, o băutură

acidulată, care cariază dinții și agită stomacul.

Andrew ar fi tare mândru!

La naiba! Încetează să te gândești la Andrew!

Îmi iau mâncarea nesănătoasă și găsesc, în cele din urmă, un loc liber și aștept să se termine ziua.

O întârziere de patru ore se transformă într-una de șase ore. Au anunțat la megafon ceva despre autobuzul meu care are întârziere din cauza unei probleme mecanice. Un cor de murmure dezamăgite se ridică pe întregul terminal.

Super. Asta mai lipsea! Sunt blocată aici în stația de autobuz, în mijlocul pustiului și e foarte posibil să rămân aici toată noaptea, încercând să adorm făcută covrig, în poziția fetei, pe scaunul ăsta tare din plastic, care nu e comod nici cât să stai așezată pe el.

Sau aș putea să plec chiar acum și să cumpăr un alt bilet spre altundeva.

Bună idee! Să-i dau bice!

Doar că-mi doresc să fi făcut asta mai devreme căci aș fi economisit cele șase ore pe care deja le-am risipit aici. Este ca și cum mi-aș fi păcălit creierul să creadă că trebuie, cu adevărat, să bat tot drumul până la idioțenia de Idaho, doar fiindcă am plătit deja biletul.

Îmi înșfac geanta și poșeta de pe locul de alături și le arunc pe umăr în timp ce traversez terminalul, trecând

pe lângă o grămadă de pasageri nemulțumiți care, în mod cert, nu au posibilitatea pe care o am eu și mă îndrept spre ghișeul de bilete.

— Închidem ghișeul, doamnă, spune angajata de pe partea cealaltă.

— Stați, vă rog, spun eu, întinzându-mi brațele pe ghișeu, cu disperare în glas. Am nevoie doar să iau un bilet spre altundeva. Vă rog, mi-ați face o imensă favoare!

Femeia în vârstă, cu părul rar, își încrețește nasul spre mine și pare că își mușcă obrazul pe interior. Oftează și apoi lovește câteva taste pe tastatura computerului.

— Oo, mulțumesc! Spun eu. Sunteți grozavă! Mulțumesc!

Ea își dă ochii peste cap.

Îmi balansez geanta și o arunc pe ghișeu, căutând rapid prin ea să găsesc micul meu portofel cu fermoar.

— Unde călătorești? Întreabă ea.

Aa, fantastic, iar apare întrebarea asta de un milion de dolari. Mă uit prin jur să caut „semne” cum a fost cu cartoful acela copt în stația din Carolina de Nord, dar nu văd ceva care să sară în ochi.

Femeia în vârstă începe să devină mai agitată din cauza mea, iar asta mă face și mai nerăbdătoare să găsesc cât mai repede ceva.

— Domnișoară? Spune ea cu un oftat adânc. Se uită la ceasul de pe perete. Am terminat programul acum un sfert de oră. Chiar mi-ar plăcea să ajung acasă la cină.

— Da, îmi cer scuze. Îmi scot cartea de credit din portofel și i-o înmânez.

— Texas, spun mai întâi de probă, după care îmi dau seama că sună bine pe buzele mele. Da, oriunde în Texas, este perfect.

Bătrâna ridică o sprânceană roșcată nearanjată.

— Nu știi unde mergi?

Dau din cap furioasă.

— Îhî, da, vreau să spun că voi lua primul autobuz care urmează să plece către Texas.

Zâmbesc spre ea, sperând că va accepta toate tâmpeniile debitate de mine și că nu va simți nevoia de a cerceta carnetul meu de conducere după ceva dubios.

— Aștept aici deja de șase ore. Sper că înțelegeți.

Se uită la mine o clipă care pare o veșnicie și apoi îmi ia cartea de credit dintre degete și începe să bată din nou pe tastatură.

— Următorul autobuz pleacă spre Texas într-o oră.

— Perfect! Îl iau pe acela, spun, înainte ca ea să apuce să-mi spună unde anume în Texas.

Nu contează. Iar ea este într-o grabă așa de mare să ajungă acasă, încât nu pare să creadă că are importanță.

De vreme ce mie nu-mi pasă, ei de ce i-ar păsa?

Îmi iau biletul nou-nouț și-l îndes în poșetă, lângă cel vechi, exact când ghișeul se închide în urma mea, la 9:05 seara și simt cum mă cuprinde o stare de ușurare. Îndreptându-mă înapoi spre locul meu, încep să scotocesc în poșetă după telefon, scoțându-l și verificând dacă am vreun apel pierdut sau vreun mesaj. Mama a sunat de două ori și a lăsat un mesaj vocal în căsuță de fiecare dată, dar, în continuare, niciun telefon de la Natalie.

— Iubito, unde ești? Mă întreabă mama de la celălalt capăt al firului, când o sun înapoi. Am încercat să o sun pe Natalie să văd dacă stai la ea, dar se pare că nu dau de ea. Ești bine?

— Da, mamă, sunt bine. (Fac ture în fața scaunului cu telefonul presându-mi urechea dreaptă.) Am hotărât să fac o excursie până la prietena mea Anna, în Virginia. O să rămân aici un timp, să mai stau cu ea, dar sunt bine.

— Dar, Camryn, cum rămâne cu noua ta slujbă? Vocea îi trădează dezamăgirea, în special pentru că prietena ei mi-a dat o șansă și m-a angajat. Maggie mi-a spus că ai lucrat o săptămână și apoi nu ai mai apărut și nici nu ai mai dat vreun semn.

— Știu, mamă și-mi pare tare rău, dar nu era de mine.

— Bine, dar puteai cel puțin să fii politicoasă și s-o

anunți – să-i dai un preaviz de două săptămâni, Camryn.

Mă simt oribil din cauza felului în care am acționat. În mod normal, nu aș fi făcut ceva atât de necivilizat, dar, din nefericire, situația o impunea.

— Ai dreptate, mamă, spun eu. Când o să mă întorc, o să o sun personal pe doamna Phillips și o să-mi cer scuze.

— Dar tu nu mi-ai mai făcut lucruri din astea, spune ea și încep să mă îngrijorez că se apropie prea mult de motivele pentru care am plecat de fapt și de toate cele despre care nu vreau să vorbesc cu ea. Nu mă așteptam de la tine pur și simplu să te ridici și să pleci în Virginia, fără să mă anunți sau să lași un bilet. Ești sigură că ești OK?

— Da, sunt în regulă. Nu-ți mai face griji. Te rog. O să te mai sun, curând, da' acum trebuie să-nchid.

Nu prea îi convine și-mi dau seama de asta după oftatul prelung care se aude în receptor, dar renunță.

— Bine, atunci, ai grijă și te iubesc.

— Și eu te iubesc, mami.

Mai verific încă o dată telefonul, sperând că poate Natalie mi-a trimis un SMS și nu l-am văzut. Dau din buton ca să ajung la mesajele de acum câteva zile, chiar dacă sunt pe deplin conștientă că, dacă ar fi fost vreun mesaj necitit în telefon, atunci ar fi apărut pe iconița de

mesagerie – un cerculeț roșu care m-ar fi anunțat.

Mă trezesc citind mesaje așa de vechi încât, fără să realizez, îmi sare în ochi numele lui Ian, iar inima îmi sare din piept. Mă opresc la el și încep să-mi trec degetul mare peste numele lui, ca să pot citi schimbul de replici pe care l-am avut cu puțin timp înainte ca el să moară, dar nu pot.

Arunc, înfuriată, telefonul în poșetă.

11

Acum mi-am amintit un alt motiv pentru care nu-mi plac sucurile acidulate: mă fac să merg des la pipi. Gândul de a fi immobilizată în autobuzul acela, cu o toaletă cât o cutie de chibrituri, mă împinge spre toaleta din autogară. Din mers, arunc la gunoi cutia de răcoritoare pe jumătate plină.

Trec de primele trei cabine, fiindcă sunt dezgustătoare. Mă închid în cea de-a patra și-mi agăț poșeta și geanta de cârligul montat sus pe ușa albastră. Împrăștii un strat consistent de hârtie igienică pe colac ca să nu iau ceva; îmi fac treaba rapid și acum vine partea strategică. Cu un picior proptit pe scaunul de toaletă, ca să împiedic apa să se tragă datorită senzorului, închei nasturele blugilor, întind mâna să iau

gențile din cârlig și deschid ușa, totul în timp ce sunt cu piciorul tot proptit, într-o poziție ciudată, în urma mea.

Și apoi sar repede afară chiar înainte să se tragă apa.

Este vina serialului Vânătorii de mituri, am fost îngrozită câteva luni bune după episodul despre cum microbii invizibili se împrăștie peste tot în cabină atunci când tragi apa.

Luminile fluorescente din toalete sunt mai chioare decât cele din sala de așteptare. Una pâlpâie deasupra mea. Într-un colț, văd și doi păianjeni ascunși în spatele pânzei în care sunt amestecate insecte moarte. Pute. Mă așez în fața unei oglinzi și caut un loc uscat lângă chiuvetă, unde să-mi pot pune gențile și apoi mă spăl pe mâini. Super, nu sunt șervețele de hârtie. Singurul mod de a-mi usca mâinile este cu uscătorul acela slinos care atârână pe perete, care, de fapt, nu usucă niciodată nimic, ci doar împrăștie apa peste tot. Încep să-mi șterg mâinile pe blugi, dar apăș butonul mare și argintiu al uscătorului și se trezește uruind la viață. Tresar. Urăsc sunetul ăsta.

În timp ce mă prefac că îmi usuc mâinile (fiindcă știu deja că, la final, tot pe blugi o să le șterg), surprind cu privirea, în oglindă, o umbră care se mișcă în spatele meu. Mă întorc și în același timp uscătorul se oprește, scaldând, din nou, încăperea în liniște.

Un bărbat stă în dreptul intrării de la toaletă, privindu-

mă.

Inima reacționează, iar gâtul mi se usucă.

— Asta este toaleta pentru femei.

Mă uit la geanta de pe comodă. Am o armă? Da, chiar am luat și un cuțit, dar nu-mi e de prea mare ajutor când se află împachetat într-o geantă cu fermoarul închis, la un metru distanță.

— Scuze, credeam că este toaleta bărbaților.

Bine, îți accept scuzele, dar acum te rog să ieși dracului de aici.

Bărbatul, purtând pantofi de alergat vechi și murdari și blugi uzați cu pete de vopsea pe manșete, rămâne pe loc. Asta nu-i a bună. Dacă ar fi fost cu adevărat un accident că a intrat aici, cu siguranță că s-ar fi arătat puțin jenat, ar fi făcut stânga-mprejur și ar fi plecat.

Mă îndrept ferm spre gețile de lângă chiuvetă și observ cu coada ochiului că și el face câțiva pași spre mine.

— Nu am vrut să te sperii, spune el.

Îmi deschid geanta și înfig mâna înăuntru, căutând cuțitul, în timp ce încerc să rămân cu ochii pe el.

— Te-am văzut în autobuz, spune el și se mai apropie puțin. Mă numesc Robert.

Îmi întorc capul ca să fiu cu fața spre el.

— Înțelege, nu ai ce căuta aici. Nu este chiar un loc

bun pentru o conversație și îți sugerez să pleci. Acum.

În sfârșit, pipăi marginile cuțitului și-l prind în mână, dar rămân cu mâna ascunsă în geantă. Degetele apasă pe micul buton din metal care scot lama din mâner. Aud un clic, semn că a ieșit și o blochez așa.

Bărbatul se oprește cam la jumătate de metru de mine și zâmbește. Părul negru este uleios și pieptănat pe spate. Da, acum mi-l amintesc. A fost în toate autobuzele cu mine, încă din Tennessee.

O, Doamne, m-a urmărit în tot timpul ăsta?

Scot cuțitul din geantă și-l țin strâns în pumn, gata să-l folosesc și să-l avertizez că nu voi ezita.

El zâmbește. Și asta mă cam sperie.

Îmi simt inima lovindu-se de coaste.

— Pleacă dracului de lângă mine, spun scrâșnind din dinți. Jur că-ți tai gâtul ca la porci.

— Nu vreau să te rănesc, spune el zâmbind în continuare înfricoșător. Îți plătesc – mult – doar ca să-mi sugi puia... E tot ce vreau. Vei părăsi toaleta cu vreo cinci sute de dolari mai bogată, iar eu îmi scot din cap obsesia asta. Amândoi vom obține ceva din asta.

Încep să țip din toți bojocii când, deodată, văd altă umbră întunecată cu colțul ochiului. Andrew se repede la bărbat, luându-l pe sus cam jumătate de metru și-l aruncă peste chiuvete. Spatele i se lovește de o oglindă.

Sticla spartă se împrăștie peste tot. Sar înapoi și țip, cu spatele proptit de uscătorul de mâini, pornindu-l din nou. Cuțitul îmi cade din mână, la un moment dat. Îl văd pe podea, dar mi-e prea frică să mă mișc acum și să-l iau.

Sângele picură pe ceea ce a mai rămas din oglindă, atunci când Andrew îl trage jos de pe masca de chiuvetă, prinzându-l de gulerul cămășii. Își trage cealaltă mână înapoi și-și îngroapă pumnul în fața bărbatului. Aud un pârâ scârbos și sângele îi picură din nas. Și încă o dată și încă o dată, Andrew face să plouă cu lovituri în capul celuilalt, o lovitură sângeroasă după alta, până când bărbatul nu-și mai poate ține capul drept, iar acesta începe să i se bălângăne și să se legene ca și cum ar fi beat. Dar Andrew nu se mulțumește cu atât: își înfinge amândouă mâinile în umerii bărbatului și, ridicându-l cu picioarele de pe pământ, îi strivește spatele de peretele cu faianță, de două ori.

Îl lasă fără suflare.

Andrew îi dă drumul și trupul omului cade la podea. Îi aud capul lovindu-se de gresie. Andrew stă pur și simplu acolo, supraveghindu-l, poate așteptând să vadă dacă se mai ridică. Din postura și din expresia lui înfuriată, pare că abia se stăpânește în timp ce îl privește pe bărbatul leșinat.

Nu prea pot respira, dar reușesc să articulez:

— Andrew? Ești bine?

El se trezește din starea aceea și își întoarce capul spre mine.

— Ce?

Dă din cap, iar ochii i se micșorează plini de neîncredere. Se îndreaptă spre mine.

— Dacă eu sunt bine? Ce fel de întrebare este asta? Mă prinde cu ambele mâini de deasupra coatelor și mă privește adânc în ochi. Tu ești bine?

Încerc să mă uit în altă parte, fiindcă intensitatea privirii lui este copleșitoare, dar capul lui îmi prinde mișcarea și mă scutură ca să mă facă să mă uit la el.

— Da... sunt bine, spun, în cele din urmă, mulțumită ție.

Andrew mă trage spre pieptul lui tare ca piatra și-și încolăcește brațele în jurul spatelui meu, lăsându-mă, practic, fără suflare.

— Ar trebui să chemăm poliția, spune el îndepărtându-se.

Aprob din cap și el mă ia de mână și mă trage cu el afară din toaletă, mergând în jos, pe culoarul posomorât și gri.

Când ajung polițaii, bărbatul deja dispăruse.

Andrew și cu mine am căzut de acord că, probabil, s-a

furișat chiar imediat după ce am ieșit noi. Posibil să fi ieșit prin spate când vorbea Andrew la telefon. Andrew și cu mine am dat o descriere a bărbatului și declarații. Polițaii l-au lăudat pe Andrew că a intervenit – dar fără prea mult entuziasm – iar el, în realitate, abia aștepta să termine de vorbit cu ei.

Noul meu autobuz către Texas plecase de zece minute, așa că iată-mă, din nou, blocată în Wyoming.

— Credeam că mergi spre Idaho, spune Andrew.

Lăsasem să-mi scape că „autobuzul meu de Texas” tocmai a plecat fără mine.

Mi-am mușcat ușor interiorul buzei de jos și mi-am pus picior peste picior. Stăm aproape de ușile principale ale autogării, privind pasagerii cum vin și pleacă, prin ferestrele înalte.

— Păi, acum merg spre Texas, spun eu, chiar dacă știi că am fost „prinsă cu mâța-n sac” și am sentimentul că va trebui să spun câte ceva din adevăr cât de curând.

— Credeam că ai plecat cu taxiul, spun eu încercând să schimb subiectul.

— Da, așa e, spune el, dar nu discutăm despre mine, Camryn. De ce nu te mai duci la Idaho?

Oftez. Știu că n-o să se oprească din pus întrebări până când nu mărturisesc totul, așa că arunc prosopul.

— De fapt, nu am nicio soră în Idaho, recunosc.

Călătoresc pur și simplu. N-am ce să spun altceva, sincer.

Îl aud, lângă mine, cum scoate un oftat plin de iritare.

— Mereu rămâne ceva de spus – ai fugit de acasă?

Mă uit la el, în cele din urmă.

— Nu, nu am fugit de acasă, cel puțin nu în sensul că aș fi o minoră dată dispărută.

— Păi, atunci, în ce sens?

Dau din umeri.

— Trebuia să plec de acasă pentru o vreme.

— Deci, ai fugit de acasă?

Respir scurt și îl privesc drept în ochii de un verde intens care parcă se uită prin mine. Nu am fugit de acasă, am vrut doar să plec puțin.

— Și te-ai urcat singură în autobuz?

— Da.

Devin nervoasă de atâta interogatoriu.

— Nu prea m-ai lămurit, spune el, neobosit.

— Uite, îți sunt recunoscătoare cum nici nu-ți poți imagina pentru ce ai făcut. Chiar îți sunt. Dar nu cred că, dacă m-ai salvat, ai dreptul să-mi cunoști problemele.

O undă delicată de jignire îi împietrește subtil trăsăturile.

Mă simt prost instantaneu, dar este adevărat: nu sunt

obligată să-i spun nimic.

El renunță și se uită în față, sprijinindu-și glezna de celălalt genunchi.

— Am văzut jigodia aia urmărindu-te de când m-am urcat în autobuz, în Kansas, mărturisește el și îi acord toată atenția. Tu nu l-ai văzut, dar eu, da, așa că am început să-l urmăresc eu pe el.

Încă nu se uită la mine, dar eu îl privesc direct dintr-o parte, în timp ce explică.

— L-am văzut urcându-se într-un taxi și plecând înaintea mea, așa că am simțit că era în regulă să plec și eu, să te las aici de una sigură. Dar pe drumul spre spital, am avut un presentiment rău. I-am spus șoferului să mă lase la un restaurant și am mâncat. Tot nu puteam să mă liniștesc.

— Stai, spun eu întrerupându-l, nu ai mai mers la spital?

El mă privește.

— Nu, știam că, dacă aș fi mers... Își mută privirea în altă parte... nu aș mai fi fost capabil să acord atenție celui sentiment neplăcut pe care îl aveam, privindu-mi tatăl pe patul de moarte.

Înțeleg și nu mai spun nimic.

— Așadar, am mers acasă la tata și i-am luat mașina, am condus o vreme și, când nu am mai putut rezista, m-

am întors aici. Am parcat vizavi și am așteptat un pic, după care, la țanc, apare un taxi care parchează și din el coboară tipul.

— De ce nu ai intrat în loc să aștepti în mașină?

Se uită în jos, pe gânduri.

— Nu voiam să te sperii.

— Cum m-ar fi speriat asta? Îmi dau seama că zâmbesc. Andrew mă privește direct în ochi și îi văd expresia aceea jucăușă, de miștocar, cum îi reappare încet pe față. Își ține pumnii deschiși, cu palmele în sus.

— Hmm, cum ți s-ar fi părut că vezi cum tipul ăla ciudat pe care l-ai cunoscut în autobuz apare peste o oră și se așază lângă tine?

I se încrețesc sprâncenele.

— Asta este la fel de pervers ca și tipul cu suge-mi-pula-pentru-500-de-dolari, nu crezi?

Râd.

— Nu, nu cred că are vreo legătură, încearcă să-și ascundă surâsul, dar nu reușește.

— Ce ai de gând să faci, Camryn?

Fața îi redevine serioasă și zâmbetul îi pălește.

Clatin din cap.

— Nu știu, cred că am să aștept aici următorul autobuz de Texas și apoi mă îndrept spre Texas.

— De ce Texas?

— De ce nu?

— Serios?

Îmi lovesc coapsele cu palmele.

— Pentru că n-am de gând să mă întorc încă acasă!

Este surprins că am țipat la el.

— De ce nu vrei să mergi acum acasă? Întreabă el calm și atent. Ai face bine să dai totul pe goarnă, că nu te las singură în stația asta de autobuz, mai ales după ce s-a întâmplat.

Îmi încrucișez strâns brațele peste bust.

— Păi, atunci cred că o să stai cam mult timp aici, până mă urc în autobuz.

— Nici vorbă. Nu te las să urci singură în autobuz și să mergi așa aiurea. Texas, Idaho și mai știu eu ce bazaconii. Este periculos și-mi dau seama că ești o fată inteligentă – așa că uite ce o să facem...

Clipesc de câteva ori, uimită de aerul lui plin de autoritate și aroganță.

El continuă:

— O să aștept aici cu tine până dimineață. Asta înseamnă că o să ai suficient timp ca să te hotărăști dacă vrei să mă lași să-ți plătesc biletul de avion spre casă sau dacă vrei să suni pe cineva ca să vină să te ia de aici. E alegerea ta.

Mă uit la el ca la un nebun.

Ochii lui îmi răspund: da, vorbesc cât se poate de serios.

— Nu mă întorc în Carolina de Nord.

Andrew sare din scaun și se pune în picioare în fața mea.

— OK, atunci merg cu tine.

Clipesc, privindu-l în ochii pătrunzători; pomeții perfect sculptați par mai pronunțați din unghiul ăsta, făcându-i privirea și mai înfricoșătoare. Un fior îmi scutură stomacul.

— Asta-i nebunie curată, râd eu, dar știi că e serios. Și tatăl tău? Întreb apoi pe o voce gravă.

Rânjește cu dinții strânși și intensitatea privirii lui se transformă în tristețe.

Începe să se uite în depărtare, dar un gând îl readuce înapoi.

— Atunci vino cu mine.

Ce? Nici pomeneală...

Acum arată mai degrabă plin de speranță decât hotărât. Se așază la loc lângă mine pe scaunul albastru din plastic.

— O să stăm chiar aici până dimineață, continuă el, fiindcă sigur nu ai vrea să pleci din autogară, cu un tip ciudat, după lăsarea întunericului! Nu-i așa?

Își îndepărtează bărbia de mine și mă privește dintr-o

parte, lung.

— Nu, nu aş face aşa ceva, spun, deşi chiar simt că pot avea încredere în el – el m-a salvat de la viol, pentru Dumnezeu! Şi nimic din felul lui de a fi nu-mi trezeşte fricile pe care le-am avut când Damon a făcut, practic, acelaşi lucru. Nu, Damon avea ceva întunecat în ochi atunci când m-a scrutat în noaptea aceea pe acoperiş. În privirea lui Andrew este doar îngrijorare.

Dar tot nu o să plec aşa cu el.

— Bun răspuns, spune el, aparent bucuros că sunt tot atât de „inteligentă” pe cât spera şi el.

— O să aşteptăm până în zori şi, doar ca să te liniştesc, o să luăm un taxi direct până la spital, căci nu mă aştept să te urci în maşina mea.

Aprob din cap, bucuroasă că s-a gândit el la asta. Eu, una, nu mă gândisem încă la varianta asta. Deja am suficientă încredere în el, dar e ca şi cum ar vrea să se asigure că nu am, ca şi cum mi-ar da o lecţie în mod subtil, pe ocolite.

Mi-e ruşine să admit că, la urma urmelor, e cazul să-mi dea această lecţie.

— Şi, apoi, de la spital, vom lua un taxi înapoi aici şi, oriunde vei vrea să mergi, voi veni cu tine.

El întinde mâna ca să batem palma.

— S-a făcut?

Mă gândesc la asta o clipă, confuză și în același timp extrem de fascinată de el. Aprob din cap, reticentă la început, iar apoi mai încrezătoare.

— OK, batem palma, spun și-i dau mâna.

Sincer, nu sunt convinsă în totalitate. De ce ar vrea să facă asta? Nu are o viață a lui în altă parte? Cu siguranță că nu este la fel de nefericit la casa lui.

Asta e o nebunie! Cine este până la urmă tipul ăsta?

Stăm împreună pentru câteva ore chiar aici, în autogară și vorbim despre nimicuri și, totuși, savurez fiecare secundă din conversația noastră. Despre cum am cedat ispitei și am băut un suc acidulat și a fost vina sucului că am ajuns la toaletă cu bărbatul acela – el râde de asta și-mi spune că am o „vezică slaba. Bârfim încet despre pasagerii care vin și pleacă; despre cei care arată ciudat și despre cei care par morți, ca și cum ar fi călătorit cu autobuzul de o săptămână și nu au putut deloc să doarmă. Și vorbim încă puțin și despre rockul clasic, dar disputa rămâne la fel de înverșunată ca și prima oară când am discutat despre asta, în autobuz.

El, practic, a amuțit când i-am spus că aș asculta oricând Pink în loc de Rolling Stones. Adică, pur și simplu cred că l-am rănit. Și-a pus mâna mare pe inimă și și-a dat capul pe spate, cu o mină devastată și tot tacâmul. A fost foarte teatral. Și amuzant. Am încercat

să nu râd, dar era greu să nu o fac, pentru că și fața lui înverșunată și exacerbată era toată un zâmbet.

Și tocmai când ne pregăteam să plecăm, după răsărit, m-am oprit să-l privesc pentru o clipă. O briză ușoară îi mângâia părul castaniu, frumos tuns. El și-a aplecat capul pe o parte, împăunându-se, zâmbindu-mi și invitându-mă cu o plecăciune în taxi.

— Vii, da?

L-am zâmbit călduros și am încuviințat din cap.

— Desigur.

Și i-am luat mâna și m-am așezat pe locul din spate alături de el.

Când l-am privit, m-am gândit că nu am mai râs sau zâmbit așa de mult, de când a murit Ian. Nici măcar Natalie nu a putut să-mi trezească o singură emoție autentică, deși s-a străduit din răputeri. S-a întrecut pe sine însăși ca să mă ajute să ies din depresie, dar nimic din ceea ce făcuse ea nu se apropiase măcar de ceea ce reușise Andrew să facă într-un timp atât de scurt, fără ca măcar să-și fi dat osteneala.

Andrew

12

Simt un nod în gât atunci când pășim în spital, ca și

cum un zid de întuneric venit de nicăieri m-ar împresura. Mă opresc timp de o secundă la intrare și rămân acolo în picioare cu brațele grele, atârând de o parte și de alta. Și atunci o simt pe Camryn, atingându-mi încheietura mâinii.

Mă uit la ea. Zâmbește cu atâta căldură, încât reușește să mă mai destindă. Părul ei blond este strâns într-o coadă dezordonată, într-o parte, căzând liber pe umărul drept. Câteva șuvițe au scăpat din banda elastică și se odihnesc libere pe lângă fața ei. Simt nevoia să întind mâna și să mi-o trec ușor prin ele, dar nu o fac. Nu e momentul pentru prostii de genul ăsta. Am nevoie să scap de atracția asta. Dar ea este diferită de alte fete și cred că tocmai ăsta este motivul pentru care îmi este dificil. Numai asta îmi mai lipsea acum!

— O să te descurci bine, spune ea.

Mâna i se îndepărtează de încheietura mea atunci când vede că mi-a atras atenția. Îi zâmbesc pierit.

Urmăm holul până la lift și urcăm la etajul al treilea. La fiecare pas pe care îl fac, simt că ar trebui să mă întorc pur și simplu pe călcâie și să plec din locul ăsta. Tata nu vrea ca eu să-mi arăt sentimentele atunci când sunt la el și chiar în acest moment sunt gata să explodez de atâta emoție.

Poate ar trebui să mă duc afară și să lovesc câțiva

copaci ca să mă descarc, după care să mă întorc acolo.

Ne oprim în zona de așteptare unde câțiva oameni sunt așezați pe ici, pe colo, citind reviste.

— Am să te aștept aici, spune Camryn și o privesc direct în ochi.

— De ce nu vii cu mine?

Chiar îmi doresc să vină. Nu știu de ce.

Camryn începe să dea din cap că nu.

— Eu, eu nu pot intra acolo, spune ea părând stânjenită acum. Serios, eu... nu cred că este potrivit.

Întind mâna și îi iau încet geanta de pe umăr și o atârן pe al meu. Este ușoară, dar parcă începe să îi fie incomodă.

— Înțeleg, spun. Dar eu chiar vreau ca tu să vii cu mine.

De ce am spus asta?

Privește în jos, spre podea și apoi se uită cu atenție în jur la restul camerei înainte ca ochii ei albaștri să se oprească asupra mea, din nou.

— Bine, spune ea cu o înclinare subtilă a capului.

Simt cum pe față îmi apare un mic zâmbet și o iau instinctiv de mână. Nu se trage.

Mă simt alinat de ea, nu mai e cazul s-o spun și am sentimentul că și ea e fericită să facă asta. Desigur, știe cât de greu e să treci prin așa ceva.

Mergem, mână în mână, spre rezerva tatălui meu.

Mă strânge o dată de mână, uitându-se la mine ca și cum ar vrea să mă încurajeze și mai mult. Și, atunci, împing ușa camerei de spital. O asistentă ridică privirea atunci când intrăm.

— Sunt fiul domnului Parrish.

Ea aprobă grav din cap și continuă să regleze mașinile și tuburile prinse de tata. Camera este un spațiu tipic, modest și steril cu pereți de un alb strălucitor și cu o podea cu gresie, așa că luminile lucioase de la panourile din tavan se oglindesc în ele. Aud un bip constant și regulat venind dinspre monitorul pentru frecvența cardiacă de lângă patul tatălui meu.

Încă nu m-am uitat la tata. Îmi dau seama că mă uit la orice din cameră, dar nu la el.

Degetele lui Camryn se încleștează în jurul degetelor mele.

— Cum se mai simte? Întreb, deși îmi dau seama că e o întrebare idioată.

E pe moarte, cum altfel să se simtă! Dar era singura întrebare care mi-a venit în minte.

Asistenta mă privește fără nicio expresie.

— Când este conștient, când nu, după cum deja știți, probabil.

Nu, adevărul este că nu știu.

— Și nu e nicio schimbare, nici în rău, nici în bine. Reglează o perfuzie care iese din mâna lui ridată. Apoi ocolește patul și ia o fișă de pe noptieră și o pune sub braț.

— A mai fost cineva aici? Întreb eu.

Asistenta dă din cap aprobator.

— Familia a tot fost aici în ultimele zile. Câțiva au plecat cam acum o oră, dar se întorc.

Probabil Aidan, fratele meu mai mare și soția lui, Michelle. Și fratele meu mai mic, Asher.

Asistenta se strecoară afară din încăpere.

Camryn se uită în sus spre mine, strângându-și mâna în jurul mâinii mele. Ochi îi zâmbesc precauți.

— O să mă așez acolo și te las să vorbești cu tatăl tău, bine?

Înclin capul în semn de aprobare, deși tot ce-mi spune parcă trece pe lângă mine. Degetele ei îmi dau ușor drumul și se așază lângă perete pe un scaun tapisat cu vinilin. Trag adânc aer în piept și îmi umezesc buzele.

Fața lui este umflată. Tuburile prin care este alimentat cu oxigen îi ies din nări. Sunt surprins că nu este încă susținut în totalitate de aparate, dar asta îmi dă și o mică speranță. Foarte mică. Știu că nu se va face mai bine, asta e clar. Ce îi mai rămăsese din păr i-a fost ras. S-a discutat despre încercarea de a-l supune unei operații

chirurgicale, dar după ce a aflat că asta nu avea să-l salveze, tata, desigur, s-a plâns:

— N-o să-mi umblați cu foarfece prin nenorocitul meu de cap, spusese el. Vreți să vă dau mii de dolari ca voi, băieți, să-i lăsați pe doctorii ăștia de duzină să-mi găurească dracului craniul? La naiba, băiete (vorbea în mod special cu Aidan), te știam un bărbat adevărat!

Frații mei și cu mine eram pregătiți să facem orice era necesar pentru a-l salva, dar el se ascunsese de noi și semnase un fel de „declarație” că, atunci când lucrurile se vor înrăutăți, nimeni nu va avea dreptul să decidă în locul lui.

Mama mea fusese cea care anunțase tot spitalul despre dorințele lui cu câteva zile înainte de operație și le dăduse și documentele legalizate. Noi am fost supărați din cauza asta, dar mama este o persoană inteligentă și atentă și niciunul dintre noi nu ar putea vreodată să fie supărat pe ea pentru ceea ce a făcut.

Mă dau mai aproape și mă uit la restul corpului. Mâna mea parcă gândește singură și mă trezesc că se strecoară lângă mâna lui și o prinde. Chiar și asta îmi dă un sentiment ciudat. Ca și cum nu ar trebui să fac asta. Dacă ar fi fost altcineva, nu aș fi avut nicio problemă să îi iau mâna într-a mea. Dar cu tata, am senzația că fac ceva ce nu ar trebui să fac. Parcă îi și aud vocea în capul

meu: „N-ai voie să ții de mână un alt bărbat, băiete. Ce dracu' ai?”

Deodată, ochii tatei se deschid și, instinctiv, îmi retrag mâna.

— Tu ești, Andrew?

Aprob din cap, privindu-l.

— Unde-i Linda?

— Cine?

— Linda, spune el și ochii lui nu se pot hotărî dacă vor să rămână deschiși. Nevastă-mea, Linda. Unde e?

Înghit cu noduri și mă uit spre Camryn care stă, în tăcere și privește.

Mă întorc din nou spre tata.

— Tată, tu și cu Linda ați divorțat anul trecut, mai ții minte?

Ochii lui verde pal sunt scăldați de umezeală. Nu de lacrimi.

Doar de umezeală. Pentru o clipă, pare uimit și-și plescăie buzele, mișcându-și limba uscată prin gură.

— Vrei niște apă? Întreb și mă întind spre masa cu rotile care fusese mutată mai departe de pat. Un vas cu apă roz pal stă alături de o cană din plastic cu capac și cu un pai care iese pe la mijloc.

Tata dă din cap că nu.

— Ai reparat-o pe doamna Nina? Întreabă el.

Dau din nou din cap.

— Da, arată grozav. Vopsită și cu jenți noi.

— Bine, bine, spune el încuviințând ușor și din cap.

Mi se pare ciudat și știu că asta se vede pe toată fața și din atitudinea mea. Pur și simplu, nu știu ce să spun sau dacă ar trebui să-l oblig să bea puțină apă sau dacă ar trebui să mă așez pe scaun și să-i aștept pe Aidan și pe Asher să se întoarcă. Mai bine să facă ei asta decât mine. Nu mă simt în largul meu cu astfel de lucruri.

— Cine e drăguța aia? Întreabă el uitându-se spre perete.

Mă întreb cum o poate vedea pe Camryn de aici și apoi observ că se uita la ea prin oglinda înaltă de pe partea cealaltă, care reflecta acea porțiune a încăperii. Camryn se crispează puțin, dar apoi zâmbetul ei senin îi luminează fața. Ridică mâna și îi face semn cu degetele în oglindă.

Chiar și cu pielea umflată, văd un zâmbet pe buzele tatei.

— Ea e Euridice a ta? Întreabă și eu rămân cu gura căscată.

Sper ca ea să nu fi auzit, dar sper degeaba. Tata ridică cu greu o mână și o salută pe Camryn.

Ea se ridică și se îndreaptă spre noi. Îi zâmbește atât de călduros, încât mă impresionează și pe mine. Se

poartă foarte firesc. Știu că, probabil, este tensionată și ea se simte cel mai groaznic din viața ei, stând în camera asta cu un bărbat pe patul de moarte, pe care nici nu-l cunoaște, dar, totuși, rezistă.

— Bună ziua, domnule Parrish, spune ea. Sunt Camryn Bennett, o prietenă a lui Andrew.

El își mută privirea către mine. Cunosc privirea aia, el compară răspunsul ei cu privirea de pe fața mea, încercând să înțeleagă ce sens dă ea cuvântului „prietenă”.

Și, deodată, tata face ceva pe care nu l-am văzut niciodată făcându-l: întinde mâna spre... mine.

Gestul lui mă lasă fără grai.

Doar când o observ pe Camryn, uitându-se direct la mine ca să îmi atragă atenția, îmi revin din uimire și îi iau mâna plin de emoție. I-o țin pentru o clipă lungă și jenantă și tata închide ochii și se cufundă din nou în somn. Îmi retrag mâna dintr-a lui când îl simt moale și strânsoarea-i devine foarte slabă.

Ușa se deschide și înăuntru intră frații mei împreună cu Michelle, soția lui Aidan.

Mă îndepărtez de tata exact la timp, luând-o și pe Camryn cu mine, fără să-mi dau seama că o țin din nou de mână, până când văd privirea lui Aidan îndreptată spre degetele noastre împletite.

— Mă bucur că ai reușit să vii, spune Aidan, deși cu o urmă de dispreț în voce.

Încă e supărat pe mine că nu am luat avionul ca să ajung aici mai repede. Va trebui să treacă dracului peste asta, fiecare își exprimă durerea în felul lui.

Oricum, mă ia de mână, trăgându-mă spre pieptul lui ca să mă îmbrățișeze, dar mâinile rămân între noi și cu mâna liberă mă bate ușor pe spate.

— Ea este Camryn, spun eu uitându-mă din nou la ea.

Ea le zâmbește, deja așezată pe scaunul gol de lângă perete.

— Acesta este fratele meu mai mare, Aidan și soția lui, Michelle, arăt delicat spre ei. Și ăsta este piticul, Asher.

— Ești un ticălos, spune Asher.

— Știu, spun.

Aidan și Michelle se așază pe celelalte două locuri de lângă masă și încep să împartă hamburgerii și cartofii prăjiți pe care i-au cumpărat.

— Bătrânu' încă n-a dat niciun semn că o să-și revină, spune Aidan îndesându-și câțiva cartofi în gură. Urăsc să spun asta, dar nici nu cred că o să-și mai revină.

Camryn mă privește direct. Am vorbit amândoi cu tata câteva minute mai înainte și știu că ea așteaptă ca eu să le dau vestea.

— Probabil că nu, spun eu și o văd pe Camryn tresărind, nelămurită.

— Cât stai? Întreabă Aidan.

— Nu mult.

— De ce nu mă miră?

Ia o înghițitură din burger.

— Nu începe acum, Aidan. Nu sunt în stare de asta și nu sunt nici locul, nici momentul.

— Mă rog, spune Aidan dând din cap și mestecându-și mâncarea. Întinge câțiva cartofi în cocoloșul de ketchup pe care Michelle tocmai l-a făcut pe șervețelul dintre ei. Fă ce vrei, dar să fii aici la înmormântare.

Nicio emoție pe fața lui. Pur și simplu continuă să mănânce.

Tot corpul mi se încordează.

— La naiba, Aidan, spune Asher din spatele meu. Poți, te rog, să nu faci asta acum? Serios, frate, Andrew are dreptate.

Asher a fost întotdeauna mediatorul dintre mine și Aidan. Și mereu cel cu scaun la cap. Spre deosebire de el, Aidan și cu mine ne folosim mai întâi pumnii. El câștiga mereu luptele dintre noi când eram copii, dar nu-și dădea seama că, atunci când mă bătea de-mi săreau capacele, în realitate, mă făcea mai puternic.

Acum suntem cam egali. Evităm o luptă directă între

noi cu orice preț, dar eu aș fi primul să recunosc faptul că sunt mai slobod la gură decât el. Și el știe asta. De aceea se retrage acum și o folosește pe Michelle ca să-mi distragă atenția. Se întinde spre ea și-i șterge puțin ketchup de la colțul gurii. Ea chicotește.

Camryn îmi prinde privirea; probabil că a încercat să-mi atragă atenția ultimele câteva minute și, pentru o secundă, cred că încearcă să-mi spună că e gata de plecare, dar apoi dă din cap, spunându-mi să mă calmez.

Ceea ce și fac, imediat.

— Deci, se bagă Asher în vorbă ca să destindă atmosfera din încăpere, de când sunteți împreună?

Se sprijină de peretele de lângă televizor, încrucișându-și brațele pe piept.

Arătăm aproape la fel, cu același păr castaniu și cu nenorocitele alea de gropițe în obraji. Aidan este cel aparte dintre noi; părul lui este mult mai închis și, în loc de gropițe, are un mic semn din naștere pe obrazul stâng.

— A, nu, suntem doar prieteni, spun eu.

Cred că Camryn tocmai s-a înroșit, dar nu sunt sigur.

— Trebuie să fie o prietenă foarte bună să vină atâta drum până la Wyoming cu tine, spune Aidan.

Noroc că nu e măgar. Dacă alege să-și verse furia cauzată de mine asupra ei, va trebui să-i sparg fața.

— Da, vorbește Camryn și, brusc, sunt cucerit de dulceața vocii ei, locuiesc lângă Galveston; m-am gândit că cineva trebuia să vină cu el dacă ia autobuzul.

Sunt surprins că-și aduce aminte în ce oraș i-am spus că locuiesc.

Aidan încuviințează cu blândețe din cap către ea; fălcile i se mișcă în timp ce mestecă.

— E mișto, frate, îl aud pe Asher din spatele meu.

Mă răsucesc spre el din talie și îl pironesc cu privirea să tacă. El zâmbește, dar nu tace din gură.

Bătrânul se mișcă imperceptibil și Asher se duce la marginea patului lui. Apasă vârful nasului lui tata cu degetul mare, în joacă.

— Trezește-te. Am adus burgeri.

Aidan își ține burgerul ridicat pentru ca tata să-l vadă.

— Sunt și buni. Ar fi bine să te ridici cât de repede, că altfel o să dispară.

Tata nu se mai mișcă.

El ne-a școlit pe toți trei. Nici prin gând nu ne-ar trece să stăm în jurul patului său și să avem fețele abătute și îndoliate. Și când o muri, Aidan și Asher vor comanda probabil o pizza și vor cumpăra un bax de bere și vor face mișto până ce soarele va răsări în dimineața următoare.

Nu o să mai fiu prezent la asta.

De fapt, cu cât stau aici mai mult, cu atât cresc șansele ca el să moară înainte ca eu să plec.

Vorbesc cu frații mei și cu Michelle câteva minute și apoi îi spun lui Camryn:

— Ești gata?

Ea mă apucă de mână și se ridică în picioare, lângă mine.

— Deja plecați? Spune Aidan.

Camryn vorbește înaintea mea și spune zâmbind.

— O să se întoarcă, mergem doar să mâncăm ceva.

Ea încearcă să dezamorseze o ceartă înainte să înceapă. Se uită la mine și eu, de acord să continui ideea ei, îi spun lui Asher.

— Sună-mă dacă apare vreo schimbare.

El încuviințează din cap, dar nu spune nimic.

— Pa, Andrew, spune Michelle. Mă bucur că te-am revăzut.

— Și eu.

Asher merge cu noi în hol.

— Nu vă mai întoarceți, nu-i așa? Spune el.

Camryn se îndepărtează de noi și se plimbă mai departe pe hol ca să ne lase singuri câteva minute.

Dau din cap.

— Îmi pare rău, Ash, nu pot face față situației. Nu pot.

— Știu, frățioare.

Dă din cap.

— Lui tata nici măcar nu i-ar păsa, știi doar. Ar prefera să faci sex sau să te îmbeți pe undeva, decât să freci menta pe lângă patul lui.

Da, cam are dreptate, oricât de ciudat ar părea.

Și se uită și la Camryn după ce a terminat de vorbit.

— Doar prieteni? Pe bunel șoptește spre mine cu un zâmbet șiret.

— Da, suntem doar prieteni, așa că tacă-ți dracului gura.

Râde cu poftă și apoi mă bate pe braț.

— Te sun dacă o să fie nevoie, bine?

Încuviințez din cap. Când spune că îmi telefonează dacă o „să fie nevoie”, înseamnă când moare tata.

Asher ridică mâna și o flutură spre Camryn.

— Mă bucur că te-am cunoscut.

Ea zâmbește, iar el dispare înapoi în cameră.

— Chiar cred că ar trebui să rămâi aici, Andrew. Chiar cred asta. Încep să merg mai repede de-a lungul coridorului și ea ține pasul cu mine. Îmi bag mâinile în buzunare. Mereu fac asta când sunt stresat.

— Știu că tu crezi probabil că sunt un egoist fiindcă plec, dar nu înțelegi.

— Păi, spune-mi, zice ea, luându-mă de braț și

mergând în continuare. Nu cred că ești egoist, cred că nu știi, pur și simplu, cum să faci față acestui tip de durere.

Ea încearcă să-mi prindă privirea, dar eu nu mă pot uita la ea. Vreau doar să ies din această clădire a condamnării la moarte.

Ajungem la lift și Camryn se oprește din vorbit pentru că sunt încă două persoane înăuntru cu noi, dar imediat ce ne oprim la parter și ușile din metal se deschid, ea reia discuția.

— Andrew, oprește-te, te rog!

Mă opresc la auzul sunetului vocii ei și ea se întoarce spre mine. Mă fixează cu o privire așa de chinuită, încât mi se strânge inima. Șuvița aia blondă încă îi atârnă pe umărul drept.

— Vorbește cu mine, spune ea mai blând, acum, că mi-a captat atenția. Nu doare să vorbești.

— Așa cum nu doare nici să-mi spui de ce voiai să mergi în Texas?

Asta o atinge.

Camryn

13

Cuvintele lui m-au amuțit complet cinci secunde. Îmi

retrag mâna de pe brațul lui.

— Cred că problemele tale sunt un pic mai importante decât ale mele acum, spun eu.

— Serios? Întreabă el și faptul că vrei să te urci într-un autobuz singură, fără nicio idee despre unde dracului mergi, expunându-te pericolului, asta nu ți se pare exact la fel de grav?

Pare supărat. Îmi pot da seama că este supărat, dar, în mare parte, dacă nu total, din cauza tatălui său care e pe moarte în spital, iar Andrew nu știe cum să-și ia rămas-bun. Îmi pare rău pentru el, pentru că a fost crescut cu convingerea că a arăta vreo emoție în momente ca acesta, sau în altele, îl face să fie mai mai puțin bărbat.

Nici eu nu pot să-mi exteriorizez emoțiile, dar eu nu am fost crescută astfel, eu am fost obligată să devin așa.

— Plângi vreodată? Întreb. În legătură cu alte lucruri? Ai plâns vreodată?

El se strâmbă.

— Sigur că da. Toată lumea plânge, chiar și tipii mari și tari, ca mine.

— Bine, dă-mi un exemplu.

El răspunde cu ușurință:

— Un... film m-a făcut să plâng odată, dar brusc pare stânjenit și poate că regretă că a spus asta.

— Ce film?

Nu mă poate privi în ochi. Simt că atmosfera se relaxează, în ciuda greutății situației.

— Ce contează? Întreabă el.

Zâmbesc și mă apropii de el.

— Haide, spune-mi – ce, crezi că o să râd de tine și o să te fac „fătălău”?

El surâde ușor cu fața lui roșie de jenă.

— Jurnalul, spune el așa de încet că abia dacă aud.

— Ai spus Jurnalul?

— Da! Am plâns când m-am uitat la filmul ăsta!

Îmi întoarce spatele și mă străduiesc din răspuțeri să nu izbucnesc în râs. Nu cred absolut deloc că este amuzant că a plâns la filmul ăsta, ceea ce este amuzant este faptul că se simte umilit că recunoaște asta.

Râd. Nu mă pot abține, pur și simplu izbucnesc în râs.

Andrew se întoarce spre mine cu ochii cât cepele și se uită lung la mine o secundă. Icnesc, atunci când mă prinde și mă aruncă pe umăr, cărându-mă afară din curtea spitalului.

Râd așa de tare că-mi dau lacrimile. Lacrimi de râs, nu ca alea pe care le-am vărsat după moartea lui Ian.

— Lasă-mă jos! Îl lovesc cu pumnii în spate.

— Ai spus că n-o să râzi!

Faptul că spune asta mă face să râd și mai tare. Râd în hohote și scot sunete ciudate pe care nici nu știam că le

pot face.

— Te rog, Andrew! Lasă-mă jos!

Degetele mele se înfig în spatele lui prin materialul cămășii.

În cele din urmă, îmi simt pantofii atingând betonul. Mă uit la el și mă opresc din răs, fiindcă vreau să vorbească cu mine. Nu-l pot lăsa să-și părăsească tatăl.

Dar el vorbește primul:

— Pur și simplu nu pot boci când sunt lângă el, după cum ți-am mai spus și mai devreme.

Îi ating brațul ușor.

— Bine, atunci nu plânge, dar măcar rămâi.

— Nu rămân, Camryn.

Mă privește adânc în ochi și știu după felul în care o face că n-o să fiu în stare să-l fac să se răzgândească.

— Mulțumesc de ajutor, dar n-am ce face, asta mi-e firea.

Încuviințez din cap, reticentă.

— Poate la un moment dat, în timpul călătoriei cu care ai fost de acord, vom fi în stare să ne spunem unul altuia lucruri pe care nu vrem să le spunem, zice el și inima mea, din nu știu ce motiv, reacționează la vocea lui.

Pieptul începe să-mi freamete, chiar între sâni, în spatele coastelor.

Andrew zâmbește luminos, iar ochii săi verzi, perfecti, strălucesc pe fața sa bine cizelată.

Chiar este superb...

— Așadar, ce ai hotărât? Întreabă el, încrucișându-și brațele și privindu-mă curios. Îți cumpăr un bilet de avion sau chiar vrei să te îndrepti spre Nicăieri, în Texas?

— Chiar vrei să mergi cu mine?

Pur și simplu nu-mi vine să cred și, în același timp, îmi doresc mai mult decât orice să fie adevărat.

Îmi țin respirația, așteptând răspunsul lui.

El zâmbește.

— Da, chiar vreau.

Freamătul se transformă într-o senzație de moliciune fierbinte, iar fața îmi zâmbește așa de larg încât, pentru o clipă ce pare infinită, nu reușesc să o domolesc.

— Am doar o singură plângere legată de călătoria noastră împreună, spune el ridicând un deget.

— Care?

— Călătoria cu autobuzul, spune el, ei bine, la dracu', o urăsc.

Râd înfundat și trebuie să fiu de acord cu el.

— Păi cum altfel să mergem?

Un colț al gurii i se ridică într-un zâmbet atotcunoscător.

— Putem lua mașina, spune el. O să conduc eu.
Nu ezit.

— Bine.

— Bine? Spune el, făcând o pauză. Asta e? Ai de gând să sari în mașină cu un tip pe care de-abia îl cunoști și ai încredere că nu te va viola pe o autostradă pustie pe undeva – credeam că ți-ai învățat deja lecția!

Înclin capul pe o parte, încrucișându-mi brațele.

— N-ar fi fost cam același lucru dacă te-aș fi cunoscut la bibliotecă și aș fi ieșit cu tine după o seară sau două, singuri, în mașina ta?

Las capul pe partea cealaltă.

— Nu poți să cunoști pe nimeni dintr-odată, Andrew, dar nu toți întâlnesc un necunoscut care să-i salveze de un violator și care să-i ia să-i întâlnească tatăl aflat pe patul de moarte, practic, în aceeași seară – aș spune că ai trecut deja de mulțisor testul de încredere.

Colțul stâng al gurii se ridică într-un zâmbet, întrerupând gravitatea cuvintelor mele spuse din inimă.

— Așadar, această călătorie este o întâlnire romantică?

— Ce? Râd eu. Nu! Era doar o analogie.

Știu că este conștient de asta, dar simt nevoia să spun ceva care să-i distragă atenția de la obrajii mei roșii.

— Știi ce vreau să spun.

El zâmbește.

— Da, știu, dar îmi datorezi o cină „prietenească” în compania unei fripturi.

Când spune prietenească, face semnul de ghilimele cu degetele. Zâmbește întruna.

— Da, așa este, recunosc.

— Atunci, așa rămâne, spune el încolăcindu-și brațul în al meu și conducându-mă spre taxiul care așteaptă în apropierea parcării. O să luăm mașina tatălui meu de la stația de autobuz, ne oprim acasă la el și luăm câteva lucruri, iar apoi pornim la drum.

Deschide portiera din spate a taxiului și mă lasă să intru eu prima, închizând-o după ce se strecoară lângă mine.

Taxiul pornește.

— A, cred că ar trebui, probabil, să stabilim câteva reguli de bază înainte de a pleca la drum.

— Da?

Mă răsucesc spre el și-l privesc curioasă.

— Ce fel de reguli de bază?

Zâmbește.

— Păi, numărul unu: mașina mea, casetofonul meu; sunt sigur că nu e nevoie să continui.

Îmi dau ochii peste cap.

— Deci, în esență, îmi spui că voi fi închisă cu tine în

mașină, într-o călătorie ascultând doar rock clasic?

— Ei, o să te obișnuiești treptat.

— Nu m-am obișnuit pe când eram mică și trebuia să suport muzica asta la părinții mei.

— În al doilea rând, spune el ridicând două degete și încheind discuția scurt, trebuie să faci ce spun eu.

Îmi las capul pe spate și sprâncenele mi se apropie într-o expresie cruntă.

— Poftim? Ce dracului vrea să însemne asta?

Zâmbetul lui devine și mai larg, chiar șiret.

— Tu ai spus că ai încredere în mine, așa că fă bine și nu mă mai întreba.

— Păi, va trebui să-mi spui mai mult decât atât. Serios, fără glumă.

El se lasă pe spătarul scaunului și-și împreunează palmele, ținându-le între picioarele lui lungi, depărtate.

— Îți promit că nu-ți voi cere să faci nimic care să te rănească, umilitor, periculos sau inacceptabil.

— Deci, în principiu, n-o să-mi ceri să-ți sug scula pentru cinci sute de dolari sau nimic de genul ăsta?

Andrew își lasă capul pe spate și râde zgomotos. Șoferul de taxi se foiește în scaunul lui. Îi observ privirea mutându-se în altă parte atunci când mă uit înspre oglinda retrovizoare.

— Nu, în niciun caz, nimic de genul ăsta – jur.

Încă mai râde puțin.

— Bine, dar atunci, ce vrei să-mi ceri să fac?

Această idee mă bagă la bănuieli. Mai am încredere în el, dar, în același timp, sunt și puțin speriată acum, o îngrijorare ceva de genul o-să-mă-trezesc-dimineată-cu-o-mustață-desenată.

El mă bate pe coapsă cu mâna.

— Dacă te face să te simți mai bine, mă poți trimite la naiba dacă vrei să refuzi ceva, dar eu sper că nu o vei face, fiindcă eu chiar vreau să-ți arăt cum să trăiești.

Pfiu! Asta chiar mă prinde cu garda jos. E serios; chiar nu glumește și, din nou, sunt fascinată de el.

— Cum să trăiesc?

— Pui prea multe întrebări.

Încă o dată, mă mai bate ușor cu palma peste coapsă și-și mută mâna înapoi în poală.

— Păi, dacă ai fi în locul meu și tu ai pune o mulțime de întrebări.

— Poate.

Buzele mi se întredeschid.

— Ești o persoană foarte ciudată, Andrew Parrish, dar, în regulă, am încredere în tine.

Zâmbetul lui devine mai cald pe măsură ce-și sprijină capul de spătar, uitându-se la mine.

— Mai sunt și alte reguli de bază? Întreb eu.

Se uită în sus, gândindu-se și rumegă ceva imaginar pentru o clipă.

— Nu.

Își lasă capul pe o parte.

— Cam asta-i tot.

E rândul meu.

— Ei bine, am și eu câteva reguli de bază.

Își ridică plin de curiozitate capul, dar își lasă palmele împreunate pe abdomen.

— Bine, dă-i drumul, spune el zâmbind, pregătit pentru orice aș spune, cu siguranță.

— Numărul unu: sub nicio formă nu te vei culca cu mine. Doar fiindcă sunt prietenoasă cu tine și merg pe mâna ta – cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată –, te avertizez dinainte că nu am de gând să fiu următoarea ta aventură, nici să mă îndrăgostesc de tine (zâmbește cu gura până la urechi și asta mă distrage foarte tare). Ne-am înțeles?

Încerc să fiu serioasă în legătură cu asta. Chiar sunt. Și chiar este adevărat ce spun. Dar zâmbetul ăla al lui cretin mă face și pe mine să surâd și îl detest pentru asta.

El își mișcă buzele preocupat.

— Ne-am înțeles, aprobă el, deși simt, pe undeva, un înțeles ascuns al cuvintelor sale.

Înclin din cap.

— Bine.

Mă simt mai bine că am clarificat ce vreau.

— Ce altceva? Întreabă el.

Pentru o secundă am uitat de cealaltă regulă de bază.

— Da, așadar, numărul doi este: fără Bad Company.

Mă privește ușor perplex.

— Ce dracului de regulă e asta?

— Este pur și simplu regula mea, spun eu zâmbind.

Ai o problemă cu asta? Tu ai toate celelalte formații de rock clasic pe care le poți asculta, iar mie nu mi se permite să ascult nimic din ceea ce vreau, așa că nu văd nimic în neregulă cu micul meu amendament.

Arăt cât e de mic folosindu-mi degetul arătător și degetul mare.

— Păi, nu-mi place regula asta, mormăie el. Bad Company este o trupă minunată – de ce o urăști așa de mult?

Se prefăce rănit. Mi se pare foarte drăguț.

Îmi țuguiez buzele.

— Sincer?

Probabil o să regret asta.

— Păi, da, chiar vreau să aflu, spune el, încrucișându-și brațele. Dă-i drumul.

— Cântă prea mult despre dragoste. Este de prost

gust.

Andrew râde din nou tare și încep să mă gândesc la șoferul de taxi pe care l-am cam asasinat cu această conversație.

— Mi se pare mie sau cineva are niște resentimente? Spune Andrew cu un zâmbet mare pe buze.

Da, regret că am deschis conversația.

Nu mă uit la el, pentru că nu-l pot lăsa să vadă ceva pe fața mea care să-i confirme că m-a ghicit la fix Cel puțin, în ceea ce-l privește pe fostul meu prieten Christian, care m-a înșelat. Da, în privința lui este vorba despre resentimente. În schimb, legat de Ian, simt o durere puternică.

— O să vindecăm și asta, spune el nonșalant.

Mă uit spre el.

— Hmm, mulțumesc de sfaturile sentimentale, dar nu am nevoie de ajutor cu lucrurile astea.

Stai un minut, la naiba! Cine a spus că aș avea nevoie să mă vindece.

— Pardon? Își înclină bărbia, părând curios.

— Da, spun eu. Pe de altă parte, asta mi-ar cam încălca regula de bază numărul unu.

El clipește și zâmbește.

— A, tu crezi deja, în mod automat, că eu mă voi oferi drept cobai?

Umerii i se ridică de răs.

Auuu!

Încerc să nu par ofensată. Nu sunt sigură dacă ține, așa că abordez o altă tactică:

— Mă rog, sper că nu, spun eu, fluturându-mi genele. Nu ești genul meu.

Așa da, mingea este din nou la mine-n teren; mi se pare că l-am văzut chiar tresărind de data asta!

— Și ce nu-ți place la mine? Întreabă, dar mă prind deja că se preface că nu a fost rănit de remarcă mea.

Oamenii, de regulă, nu mai zâmbesc după ce au fost jigniți.

Mă răsucesc complet spre el, sprijinindu-mi spatele de ușa taxiului și îl privesc din cap până-n picioare. Aș minți cu nerușinare dacă aș spune că nu-mi place ce văd. Nu am găsit nimic la el, deocamdată, care să nu fie genul meu. De fapt, dacă nu m-aș fi decis să renunț la sex, întâlniri, relații sau iubire, Andrew Parrish ar fi exact genul de tip cu care m-aș vedea și după care Natalie ar saliva și ea.

Și-ar tatua numele lui pe piept.

— Nu e nimic în neregulă cu tine, spun eu. Doar că am tendința să mă aleg cu genul de tipi mai... cumiștei.

Pentru a treia oară, Andrew izbucnește în răs.

— Cumiștei? Spune el încă râzând. Încuviințează din

cap de câteva ori și adaugă:

— Da, cred că ai dreptate să spui că nu sunt chiar un tip cuminte.

El ridică un deget ca și cum ar vrea să-mi atragă atenția:

— Dar ce mă interesează mai mult la ceea ce ai spus este că tu „te alegi” mereu cu ei – ce crezi că înseamnă asta?

Cum o fi ajuns mingea iar în terenul lui? Nu mi-am dat seama că i-o ridic la fileu.

Aștept de la el un răspuns, chiar dacă el este cel care a pus întrebarea. El încă zâmbeste, dar de data asta râsul lui este ceva mai blând și mai sensibil decât de obicei.

Nu spune nimic.

— Eu... eu nu știu, spun distantă și apoi mă uit drept la el. De ce trebuie să însemne neapărat ceva?

Scutură capul ușor, dar privește pur și simplu înainte, în timp ce taxiul intră în parcare de lângă autogară. Chevroletul Chevelle din 1969 al tatălui lui Andrew este singura mașină din parcare. E clar că sunt foarte atașați de chestia asta cu mașinile vintage.

Andrew îi plătește șoferului și coborâm.

— Să ai o noapte bună, omule, spune el, făcându-i cu mâna, în timp ce taxiul se îndepărtează.

Așa ajung să călătoresc spre casa tatălui lui Andrew,

într-o tăcere meditativă, gândindu-mă la ceea ce mi-a spus, dar, atunci când intrăm pe aleea din fața casei imaculate a tatălui lui, rup tăcerea.

— Uau! Spun cu gura căscată, atunci când cobor din mașină. Asta e o ditamai casa.

Închide portiera din dreptul lui.

— Da, tata deține o companie de succes în construcții și design, spune el cu nonșalanță. Haide, nu vreau să petrecem prea mult timp aici, să nu apară Aidan.

Merg alături de el de-a lungul aleii unduitoare, bine încadrată în peisaj, care duce la intrarea în casa înaltă, cu trei etaje. Este un loc așa de bogat, de imaculat, încât nu mi-l pot imagina pe tatăl lui locuind acolo. Tatăl său pare mai mult genul de om simplu, nu unul materialist ca mama mea.

Mama ar leșina dacă ar intra în așa ceva.

Andrew caută cheia și o introduce pe cea potrivită în broască.

Se deschide cu un clinchet.

— Nu vreau să fiu băgăcioasă, dar de ce ar vrea tatăl tău să locuiască într-o casă așa de mare?

Holul central miroase a aromă de scorțișoară.

— Nu, asta a fost dorința fostei lui soții, nu a lui.

Merg după el drept la scările îmbrăcate în mochetă albă.

— Era o femeie drăguță – Linda, femeia de care a pomenit la spital – dar nu a putut să-i facă față lui tata și nu o pot condamna.

— Credeam că vrei să-mi spui că s-a măritat cu el pentru bani.

Andrew dă din cap în timp ce urcăm scările.

— Nu, nimic de genul ăsta – tata este doar un om cu care e greu să trăiești.

Își bagă cheile la loc în buzunarul drept al blugilor.

Arunc o privire rapidă spre fundul lui în blugii ăia, în timp ce pășește pe scări în fața mea. Îmi mușc buza de jos și apoi încerc să-mi revin.

— Asta e camera mea.

Intrăm în primul dormitor pe stânga. Este aproape gol, pare mai mult o cameră de depozitare cu câteva cutii puse una peste alta, ordonat, lângă unul dintre pereții de culoarea plumbului, cu niște echipament pentru fitness și o statuie amerindiană ciudată, pusă într-un colț îndepărtat și parțial împachetată în celofan. Andrew străbate spațiul ca să ajungă la debara și aprinde lumina. Rămân în mijlocul camerei, cu brațele încrucișate, uitându-mă în jur și încercând să nu par ca și cum mi-aș băga nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Tu spui că asta „este” camera ta?

— Da, spune el din debara, e pentru atunci când vin

în vizită sau dacă o să vreau vreodată să vin aici.

Mă apropii de debara și-l văd cotrobăind printre hainele agățate cam la fel cu ale mele.

— Văd că și tu ești obsedat de ordine...

Mă privește întrebător.

Arăt spre hainele așezate pe culori și spre umerașele negre din plastic.

— O, nu, absolut deloc, mă lămurește el. Menajera tatălui meu intră aici și face tâmpenia asta. Nu-mi pasă mie nici dacă hainele mele sunt puse pe umeraș, darămite dacă sunt așezate pe culori – asta-i prea... stai...

Se îndepărtează de cămăși și mă privește pieziș.

— Tu faci asta cu hainele tale?

Arată cu degetul cămășile, mișcându-l înainte și înapoi.

— Da, spun eu, dar mă simt ciudat că recunosc asta, îmi place să am lucrurile curate și ca totul să aibă un loc al lui.

Andrew râde și se apucă din nou de scotocit printre cămăși. Fără să se uite prea mult la ele, el trage câteva cămăși de pe umerașe și mi le aruncă în brațe.

— Nu e stresant să faci așa? Întreabă el.

— Ce? Să-mi aranjez hainele frumos?

Zâmbește și-mi pune în brațe grămada de haine.

Mă uit la haine ciudat și din nou la el.

— Nu contează, spune el și arată undeva în spatele meu. Poți pune alea în rucsacul ăla lung, agățat de banca de fitness?

— Sigur, spun eu și le duc acolo.

Întâi, le așez pe banca tapisată cu vinilin negru și apoi iau rucsacul ce atârnă pe bara cu greutate.

— Deci unde mergem întâi? Întreb, împăturind cămașa din vârful grămezii.

El încă mai caută prin debara.

— Nu, nu, spune el dinăuntru, cu vocea cam estompată, fără planuri, Camryn. Ne urcăm pur și simplu în mașină și conducem. Fără hartă sau planuri sau...

Își scoate capul din debara și vocea i se aude mai bine.

— Ce faci?

Ridic privirea, cu cea de-a doua cămașă din grămadă pe jumătate împăturită.

— Ți le împăturesc.

Aud un poc-poc de la perechea de pantofi de alergat negri pe care îi aruncă pe jos și iese din debara, venind spre mine. Când ajunge aici, se uită la mine de parcă aș fi făcut ceva rău și îmi ia din mână cămașa pe jumătate împăturită.

— Nu fi așa perfecționistă, scumpo, bagă-le odată în geantă.

O face el în locul meu și ca să-mi arate ce ușor este.

Nu știu ce-mi atrage mai mult atenția: lecția lui de dezordine sau faptul că stomacul meu s-a cutremurat atunci când mi-a spus „scumpo”.

Scutur din umeri și îl las să facă ce știe cu hainele lui.

— Ce porți nu contează prea mult, spune el, mergând înapoi spre dulap. Tot ce contează este unde te duci și ce faci în timp ce porți hainele alea.

El aruncă tenișii negri spre mine, pe rând, iar eu îi prind.

— Bagă-i și pe ăștia acolo, te rog.

Fac exact ce spune el, îndesându-i literalmente în sac și mă crispez când fac asta. Ce bine că talpa pantofilor arată ca și cum nu ar fi fost purtați vreodată, altfel aș fi protestat.

— Știi ce mi se pare mie sexy la o fată?

Stă în picioare cu un braț musculos ridicat deasupra capului, în timp ce caută prin niște cutii de pe raftul de sus din debara. Pot vedea capătul tatuajului pe care îl are pe partea stângă, ieșind puțin pe sub tricou.

— Hmmm, nu sunt sigură, spun. Fetele care poartă haine șifonate? Îmi încrețesc nasul.

— Fetele care se trezesc și aruncă ceva pe ele,

răspunde el și dă jos o cutie de pantofi.

Se întoarce cu ea, ținând-o în palmă.

— E sexy aspectul acela de genul tocmai-m-am-trezit-și-nu-mi-pasă-cum-arăt.

— M-am prins, spun eu. Ești unul dintre tipii ăia care disprețuiesc parfumul și machiajul și toate chestiile alea care fac o fată feminină.

El îmi dă cutia de pantofi cum a făcut și cu cele câteva haine și mă uit la el oarecum întrebător.

Andrew zâmbește.

— Nu, nu le disprețuiesc, doar că eu cred că este sexy să te îmbraci simplu.

— Ce vrei să fac cu asta?

Bat în capacul cutiei cu degetul.

— Deschide-o.

Mă uit în jos la ea, nesigură și apoi mă uit din nou spre el. Îmi face semn din cap s-o deschid.

Ridic capacul roșu al cutiei și mă uit la o mulțime de CD-uri originale.

— Tata a fost prea leneș ca să monteze un MP3-player în mașină, începe el și atunci când călătorești, nu poți întotdeauna să prinzi bine radioul. Uneori nu poți găsi niciun fel de post de radio acceptabil.

Îmi ia capacul cutiei din mână.

— Asta o să fie lista noastră oficială de melodii.

Zâmbește larg, arătându-și toți dinții dreپți și albi.

Mie nu-mi prea arde de zâmbit. Rânjesc din colțul gurii cu acreală.

Sunt toate aici, toate formațiile pe care mi le-a pomenit atunci când l-am întâlnit în autobuz și alte câteva, de care nu am auzit niciodată. Sunt destul de sigură că am ascultat nouăzeci la sută din muzica asta pe care o am în fața ochilor, la un moment sau altul, cât am fost împreună cu părinții mei. Dar dacă m-ar întreba cineva numele unui cântec sau al altuia, sau de pe ce album este, probabil că n-aș ști.

— Super, spun cu sarcasm, zâmbind strâmb spre el cu nasul încrețit.

Zâmbetul lui se face și mai larg. Cred că îi place să mă tortureze.

Andrew

14

Arată simpatic când o torturez. Fiindcă îi place.

Nu știu cum m-am băgat în asta, dar știu că, deși mă muștră cugetul, spunându-mi s-o las naibii în pace, eu pur și simplu nu pot. Și nici nu vreau.

Deja am mers prea departe.

Știu că ar fi. Trebuie să termin totul la autogara, să-i fi

cumpărat un bilet de avion clasa I spre casă așa încât să se simtă obligată să-l folosească, deoarece a costat așa mult, apoi aș fi chemat un taxi și aș fi condus-o la aeroport.

N-ar fi trebuit niciodată să o las să plece cu mine, fiindcă acum știu că n-aș mai putea să-i dau drumul. Trebuie să-i arăt mai întâi. Este obligatoriu acum. Trebuie să-i arăt totul. S-ar putea să fie rănită la sfârșit, după tot ce voi spune și voi face, dar, cel puțin, se va întoarce acasă în Carolina de Nord cu ceva mai mult spre care să aspire în viață.

Îi iau cutia de pantofi din mâini și îi pun capacul la loc, așezând-o deasupra rucsacului deschis. Ea mă privește cum deschid sertarul de sus al șifonierului și scot de acolo câteva perechi curate de chiloți și câteva șosete și cum apoi le îndes și pe ele în sac. Toate cele necesare igienei mele sunt în geanta din mașină pe care am avut-o cu mine și în autobuz.

Arunc cureaua rucsacului pe umăr și mă uit spre ea.

— Ești gata?

— Cred că da, spune ea.

— Cum adică, crezi? Întreb eu pășind spre ea. Fie ești, fie nu ești.

Ea-mi zâmbește, uitându-se în sus la mine, cu ochii ăia superbi albaștri de cristal.

— Da, cu siguranță sunt gata.

— Bine, dar de ce ai ezitat?

Ea-și scutură ușor capul să mă contrazică.

— N-am absolut nicio ezitare, spune ea. Doar că toate astea sunt... ciudate, știi? Dar cred că e de bine.

Arată de parcă ar vrea să deslușească ceva în mintea ei. Evident, are multe pe cap.

— Ai dreptate, spun eu. Este cam ciudat – bine, este foarte ciudat, fiindcă nu este firesc să fii așa neconvențional. (O țintuiesc cu privirea, forțând-o să se uite în ochii mei.) Dar asta-i și ideea.

Zâmbetul i se luminează ca și cum cuvintele mele i-ar fi luminat mintea.

Dă din cap aprobator și spune cu un aer amuzat și nerăbdător:

— Păi, atunci, ce mai așteptăm?

Mergem înapoi în hol și, tocmai când să o luăm în jos pe scări, mă opresc.

— Așteaptă o secundă.

Ea așteaptă acolo, în capul scării și eu mă duc înapoi, trecând de dormitor și îndreptându-mă spre camera lui Aidan. Camera lui este la fel de jalnică precum a mea. Văd chitara proptită de un perete, merg spre ea, o apuc de gât și o iau cu mine.

— Cânti la chitară? Întreabă Camryn în timp ce o iau

în jos pe scări.

— Da, cânt puțin.

Camryn

Andrew își aruncă rucsacul pe locul din spate împreună cu geanta lui cea mică și cu bagajul meu și poșeta. Se poartă mai atent cu chitara, întinzând-o pe banchetă. Sărim în mașina vintage neagră (cu două dungii albe de curse chiar pe mijlocul capotei) și închidem portierele simultan.

El se uită spre mine.

Eu mă uit spre el.

Bagă cheia în contact și Chevelle-ul revine la viață.

Nu-mi vine să cred că fac asta. Nu mi-e frică, nu mă simt ca și cum ar trebui să încetez acum și să plec acasă. Mi se pare că totul e așa cum trebuie; pentru prima oară după foarte mult timp mi se pare că viața mea și-a reluat cursul, doar că a luat-o într-o direcție diferită, necunoscută. Nu pot explica asta... doar că, așa cum am mai spus: simt că așa trebuie să fie.

Andrew apasă pedala de accelerație odată ce intrăm pe varianta ce duce spre drumul 87 Sud.

Îmi place să-l privesc cum conduce, este așa de

relaxat chiar și atunci când depășește câțiva șoferi mai lenți. Nu pare că vrea să se dea mare ca și cum ar fi la o întrecere între mașini; din contră, pare să fie o a doua sa natură. Mă surprind aruncând câte o privire la brațul lui musculos, care se încordează când mâna lui apucă volanul. Și în timp ce ochii mei îl cercetează, mă tot gândesc la tatuajul ascuns sub tricoul marinăresc ce i se potrivește așa de bine.

Vorbim despre nimicuri un timp; despre chitara care este, de fapt, a lui Aidan și despre cum o să se înfurie probabil Aidan când o să afle că Andrew i-a luat-o. Lui Andrew nu-i pasă.

— Și el mi-a furat șosetele odată, spune Andrew.

— Șosetele? Îl îngân, cu o expresie cam nedumerită. Iar el se uită la mine cu o față care spune: hei, șosete, chitară sau deodorant.

— Dacă le iei fără să întrebi, tot ciordeală se cheamă.

Am râs, pur și simplu, deși tot credeam că este ridicol, dar l-am lăsat în voia lui.

Am avut și o conversație profundă despre misterul pantofului fără pereche care tot apare la marginea autostrăzilor de pe tot teritoriul Statelor Unite.

— Iubita s-o fi ofticit și i-o fi aruncat calabalâcul iubitelui pe fereastră, spusese Andrew.

— Da, ar fi o posibilitate, spun eu, dar eu cred că

mulți dintre pantofii ăia aparțin autostopiștilor, fiindcă mare parte din ei sunt cam ponosiți.

El s-a uitat spre mine cam ciudat, ca și când ar fi așteptat și restul.

— Autostopiști?

Aprob din cap.

— Păi, da, ei merg foarte mult, așa că îmi imaginez că pantofii lor se uzează rapid. Ei merg de colo până colo, picioarele îi dor și deodată zăresc un pantof, probabil cel aruncat de iubita înfuriată – arăt înspre el, semn că am luat de bună și ipoteza lui – și văzând că este într-o stare mai bună decât cei pe care-i are în picioare, îl schimbă pe unul dintre ei.

— Asta-i o prostie, spune Andrew.

Deschid gura cu un aer ofensat.

— S-ar putea întâmpla și-așa!

Râd și mă întind spre el și-l lovesc în glumă peste braț. El se mulțumește să-mi zâmbească.

Și am ținut-o tot așa, fiecare venind cu teorii și mai idioate față de cele de dinainte.

Nu-mi pot aminti ultima dată când am râs așa de mult.

În cele din urmă, cu două ore mai târziu ajungem, aproape, înapoi la Denver. Este un oraș extrem de frumos, cu munți grandioși în fundal, care seamănă cu niște nori alburii la vârfuri, proiectați pe cerul albastru

de la orizont. Este destul de devreme, iar soarele strălucește cu toată puterea.

Când ajungem în inima orașului, Andrew încetinește mașina la șaiszeci de kilometri la oră.

— Trebuie să-mi zici tu în ce direcție, spune el, în timp ce urcăm spre o variantă de acces spre autostradă.

Se uită la cele trei direcții și apoi la mine.

Prinsă cu garda jos, îmi ațintesc privirea asupra celor trei drumuri și, cu cât ne apropiem mai mult de punctul în care va trebui să alegem, cu atât mai încet se deplasează mașina.

Patruzeci de kilometri la oră.

— Pe care-l alegi? Întreabă el cu ochii verzi strălucitori în care licăre o undă de sarcasm.

Mă stresează! Mă simt de parcă mi s-ar cere să aleg și să tai unul dintre firele unei bombe pentru a o dezamorsa.

— Nu știi! Strig eu, iar buzele îmi zâmbesc larg și agitat.

Treizeci și cinci de kilometri la oră. Oamenii ne claxonează și un tip într-o mașină roșie se apropie din spate și trece rapid pe lângă noi.

Douăzeci de kilometri la oră.

Ooof! Nu pot suferi așteptarea! Simt de parcă aș fi gata să izbucnesc în râs, dar îl rețin undeva în gâtlej.

Tiiit! Tit! Du-te dracului! Dă-te la o parte din drum, idiotule!

Totul se petrece în spatele lui Andrew, dar el nu încetează nicio clipă să zâmbească.

— Pe acolo! Urlu în cele din urmă, aruncându-mi mâna în față și arătând spre varianta dinspre est. Încep să râd strident și mă las să alunec pe spate cât mai jos pe scaun, ca să nu mă poată vedea nimeni, așa sunt de jenată.

Andrew aprinde semnalizarea de pe partea stângă și se strecoară pe banda de pe stânga cu ușurință, între două alte mașini. Trecem pe galben chiar înainte de a se face roșu și în câteva secunde suntem pe o altă autostradă, iar Andrew apasă accelerația. Habar nu am în ce direcție mergem, știu doar că mergem spre est, dar unde anume duce drumul, asta e încă o enigmă.

— Hai că nu a fost așa de greu, nu-i așa? Spune el privindu-mă cu un zâmbet.

— M-a binedispus, spun și scot un râs tăios. Chiar i-ai enervat pe oamenii ăia.

El trece peste subiect, scuturând din umeri.

— Toată lumea e al naibii de grăbită. Doamne ferește să conduci la limita inferioară a vitezei legale că s-ar putea să te linșeze.

— Foarte adevărat, spun și mă uit înainte prin parbriz.

Deși trebuie să mărturisesc – de regulă, sunt și eu una dintre cei grăbiți. (Mă strâmb când spun asta.)

— Da și eu uneori.

Se lasă tăcerea dintr-odată și apare primul moment de tăcere, pe care-l băgăm amândoi de seamă. Mă întreb dacă și el se gândește la același lucru, curios să afle mai multe despre mine și dornic să mă întrebe despre asta, la fel cum și eu ard de nerăbdare să știu mai multe despre el. Este unul din acele momente care sunt inevitabile și aproape întotdeauna deschid ușa către etapa în care doi oameni încep cu adevărat să se cunoască.

Este altceva față de atunci când eram în autobuz împreună. Atunci credeam că timpul nostru este limitat și că nu ne vom mai vedea niciodată, așa că nu aveam niciun motiv să discutăm chestiuni personale.

Dar lucrurile s-au schimbat și a venit și timpul discuțiilor personale.

— Spune-mi mai multe despre prietena ta, Natalie.

Rămân cu ochii la șosea timp de câteva secunde foarte lungi și răspund ezitant, fiindcă nu știu exact despre care din chipurile ei să-i vorbesc.

— Spune-mi, de pildă, dacă încă mai este cea mai bună prietenă a ta, adaugă el, simțind cumva rezervele mele.

Mă uit la el.

— Nu mai este. A cam dispărut din peisaj, de vreme ce n-a putut să lămurească niște chestii serioase.

— Sunt sigur că tu mă poți face să înțeleg, spune el uitându-se din nou la drum. Sau poate că pur și simplu nu vrei să mai vorbim despre asta.

Mă încumet și zic:

— Nu, de fapt, chiar vreau să-ți explic.

El pare mulțumit, dar nu-și arată întreaga satisfacție.

— O cunosc din clasa a doua, încep eu și nu credeam că ceva o să poată curma această prietenie, însă m-am înșelat amarnic. Scutur capul și mă apucă greața doar gândindu-mă la ce s-a întâmplat.

— Ei bine, ce s-a petrecut?

— L-a preferat pe prietenul ei în locul meu.

Cred că aștepta oarece explicații suplimentare și până la urmă i le-am oferit, chiar dacă nu cum aș fi vrut.

— Ai pus-o tu să aleagă? A întrebat el, cu o sprânceană ușor ridicată.

Mă întorc spre el și-l privesc.

— Nu, nu a fost deloc așa. Oftez lung și greu.

— Damon, iubitul ei, m-a prins singură într-o noapte, a încercat să mă sărute și mi-a spus că mă dorește. Apoi, mă trezesc că Natalie îmi spune că sunt o ticăloasă mincinoasă și că nu vrea să mă mai vadă niciodată.

Andrew dă din cap lung și lent, arătând că este

complet de acord și că mă înțelege deplin, acum.

— E o fată nesigură, spune el. Probabil că a fost cu el mult timp, nu?

— Da, cam cinci ani.

— Știi, această cea mai bună prietenă chiar te crede, înțelegi?

Îl privesc nelămurită.

El dă aprobator din cap.

— Da, te crede; gândește-te la asta, te cunoaște practic dintotdeauna. Chiar crezi că a renunțat la o prietenie ca asta doar fiindcă nu te-a crezut?

Tot n-am priceput unde bate.

— Dar chiar asta a făcut, spun eu deodată.

— Nu chiar, spune el, este doar un fel de a reacționa, Camryn. Nu vrea să creadă asta, dar undeva, în sufletul ei, ea știe că este adevărat. Are doar nevoie de timp ca să se gândească la asta și să vadă adevărul. O să-și revină.

— Păi, atunci când o să o facă, poate că eu n-o s-o mai vreau.

— Poate că nu, spune el și dă semnal dreapta, schimbând benzile, dar eu nu te văd ca fiind genul ăsta.

— Adică, neiertătoare? Spun eu.

Aprobă din cap.

Accelerăm, depășind un camion care se târăște și ne

băgăm în fața lui.

— Nu știi ce să zic, spun, nesigură de mine, nu mai sunt așa cum eram.

— Și cum erai?

Nici de asta nu mai sunt sigură. Îmi ia o secundă ca să găsesc o modalitate de a evita să-l menționez pe Ian.

— Pe vremuri eram amuzantă și petrecăreață și... încep să râd, la apariția unei amintiri în mintea mea... și mă aruncam goală într-un lac înghețat, în fiecare iarnă.

Toată fața frumoasă a lui Andrew se umple de un zâmbet curios, plin de energie.

— Oho, spune el, te și vădii lovesc din nou peste braț. Zâmbește în continuare. Pretinde că l-a durut, dar știi că n-are nimic.

— Era o strângere de fonduri pentru un spital din orașul meu, spun eu și avea loc în fiecare an.

— Chiar goală? Pare destul de confuz, dincolo de surâsul provocat de această imagine.

— Mă rog, nu complet goală, spun, dar într-un maiou și cu un pantalon scurt în apa înghețată, e ca și cum ai fi gol-puşcă.

— La naiba, ar trebui să mă înscriu pe lista celor ce se ocupă cu fondurile pentru spital când ajung acasă, spune el, lovind o dată volanul. Nu știam ce pierd.

Își îmblânzește zâmbetul puțin și mă privește din nou.

— Bun, astea le făceai pe vremuri, dar de ce ai renunțat la ele?

Fiindcă Ian a fost cel care m-a convins să o fac și cu el am făcut-o doi ani de zile.

— M-am calmat cam acum un an – cred că era timpul să mă liniștesc.

Am sentimentul că intuiește că e mai mult de atât, așa că trec la altceva, ca să-i distrag atenția.

— Dar tu? Întreb eu răsucindu-mă din talie ca să-i acord întreaga mea atenție. Spune ceva nebunesc pe care l-ai făcut.

Andrew își țuguiază buzele, uitându-se la drum. Depășim un alt camion și ajungem în fața lui. Circulația se subțiază pe măsură ce ne îndepărtăm de oraș.

— Am mers pe capota unei mașini odată, un lucru – nu atât nebunesc, cât prostesc.

— Da, e cam prostesc.

Ridică mâna stângă sus și îmi arată partea de dedesubt a încheieturii sale.

— Am căzut de pe nenorocita de capotă și mi-am tăiat serios încheietura.

Mă uit la cicatricea de cinci centimetri care se întinde de la baza degetului mare până pe braț. M-am rostogolit pe stradă. Mi-am spart și capul.

Arată spre partea din spate a capului, pe partea

dreaptă.

— Am nouă copci acolo, pe lângă cele șase de la încheietură. Nu mai fac niciodată așa ceva.

— Ei bine, sper că nu, spun eu îngândurată, încercând să văd cicatricea prin părul lui șaten.

Pune cealaltă mână pe volan și mă prinde de încheietură, punându-și degetul arătător peste al meu ca să-l poată ghida.

Mă dau mai aproape de el, ca să-i las mâna să mă călăuzească.

— Cam... pe aici, spune el când o găsește. O simți?

Mâna lui îmi dă drumul, iar eu mă uit după ea un moment.

Mă uit din nou spre capul lui și-mi trec degetul peste fășia neregulată de piele de pe scalpul lui și apoi îi dau părul la o parte cu degetele. Cicatricea are cam doi centimetri și jumătate. Mai pun încă o dată degetul pe ea și apoi mă retrag ezitantă.

— Îmi imaginez că ai o mulțime de cicatrici, spun eu.

El zâmbește.

— Nu prea multe; am una pe spate când m-a lovit Aidan cu un lanț de bicicletă, pe care-l tot învârtea ca pe un bici (mă strâmb, scrâșnind din dinți). Și una de când aveam doișpe ani și eram cu Asher urcat pe ghidonul bicicletei. Am lovit o piatră. Bicicleta s-a răsturnat în

față și ne-a aruncat pe amândoi pe ciment. Arată spre nas. Mi-am rupt nasul, dar Asher și-a rupt un braț și a avut paisprezece copci la cot. Mamei i-am zis că am fost implicați într-un accident de mașină: am mințit-o ca să ne salvăm pielea.

Mă uit la nasul lui cu o formă perfectă; nu văd nicio urmă că a fost vreodată rupt.

— Am o cicatrice în formă de L pe interiorul coapsei, continuă el și arată vag spre zona aceea. Dar nu ți-o arăt.

Zâmbește și-și pune ambele mâini pe volan.

Roșesc, fiindcă în realitate am stat câteva clipe să mi-l imaginez cum își dă pantalonii jos ca să-mi arate tatuajul.

— Foarte bine, râd și apoi mă aplec spre bord ca să-mi ridic tricoul gen babydoll cu Ștrumfi peste șold. Îi surprind privirea ațintită asupra corpului meu și începe un freamăt în stomac, dar îl ignor. Eram cu cortul la un moment dat, spun eu și m-am aruncat cu totul în apă. Am lovit o piatră – aproape că m-am înecat.

Andrew se strâmbă și se întinde spre mine, urmărind cu degetul marginile micuței cicatrici de pe osul șoldului. Un fior mi se ridică pe șira spinării până la ceafă, ca și cum ceva înghețat mi-ar goni prin sânge.

Încerc să trec și peste senzația asta cât pot eu de bine.

Îmi las tricoul să cadă înapoi peste șold și mă sprijin

din nou pe speteaza scaunului.

— Ei bine, sunt bucuros că nu te-ai înecat.

Ochii lui emană o căldură pe toată fața.

Îi zâmbesc și eu.

— Da, ar fi fost nasol.

— Mie îmi spui.

15

Mă trezesc după lăsarea întunericului când Andrew încetinește la o barieră cu plată. Nu știu cât am dormit, dar mă simt de parcă aș fi dormit o noapte întreagă, în ciuda faptului că am fost cuibărită într-un colț pe scaunul din dreapta, cu capul sprijinit de portieră. Mă gândesc că ar fi bine să-mi masez câțiva mușchi înțepeniți, ca atunci când am călătorit cu autobuzul, dar nici nu e cazul. Mă simt bine.

— Unde suntem? Întreb punându-mi mâna la gură ca să acopăr un căscat.

— În mijlocul pustiului Wellington, Kansas, spune el. Ai dormit mult.

Mă ridic de tot și-mi las ochii și corpul să se trezească. Andrew intră pe o altă șosea.

— Ai dreptate, am dormit, mai bine decât în toată călătoria din Carolina de Nord până în Wyoming.

Mă uit la literele albastre și luminoase ale CD-playerului: 10:14 seara. Un cântec se ridică încet din boxe. Mă face să mă gândesc la momentul când l-am întâlnit în autobuz. Zâmbesc în sinea mea, simțind că el a lăsat în mod intenționat muzica mai încet, cât am dormit eu.

— Și tu? Întreb eu întorcându-mă ca să-l văd, iar întunericul îi învăluie, parțial, fața în umbră. Mă simt ciudat să-ți propun asta, fiindcă este mașina tatălui tău, dar sunt un șofer bun, dacă ai nevoie.

— Neeh, nu trebuie să te simți jenată, spune el. Este doar o mașină. O rablă valoroasă pentru care tatăl meu ar sări până în tavan dacă ar afla că ai fost la volan, pe când eu te-aș lăsa fără probleme să o conduci.

Chiar și pe întuneric, îi văd colțul drept al gurii ridicându-se într-un zâmbet năstrușnic.

— Dacă-i pe-așa, nu sunt prea sigură că mai vreau să conduc.

— E pe moarte, ai uitat? Ce-o să-ți facă?

— Nu e de râs, Andrew.

Știe și el că nu e loc de glume. Sunt complet conștientă de jocul pe care îl face cu sine, căutând mereu ceva care să-l ajute să facă față la ceea ce se va întâmpla destul de curând. Mă tot întreb cât va mai fi în stare să o țină așa. Glumele nelalocul lor o să se termine

la un moment dat, iar el n-o să știe cum să se împace cu ceea ce va să vină.

— O să ne oprim la motelul următor, spune el luând-o pe altă șosea. O să închid puțin ochii acolo.

Apoi se uită spre mine.

— O să luăm camere separate, desigur.

Mă bucur că s-a gândit și la chestia asta din timp. Oi călători eu, în împrejurări dubioase, singură cu el prin toată America, dar nu cred că aș fi în stare să și dorm cu el în aceeași cameră.

— Super, spun eu întinzându-mi brațele în față cu degetele încrucișate. Vreau să fac un duș și să mă spăl pe dinți vreme de-un ceas.

— Nu te contrazic aici, glumește el.

— Hei, nici respirația ta nu e prea grozavă.

— Știu, spune el punându-și o mână căuș peste gură și expirând scurt. Miroase de parcă aș fi mâncat caserola aia oribilă de rahat pe care o pregătește mătușă-mea în fiecare an de Ziua Recunoștinței.

Râd zgomotos.

— Te-ai exprimat cam neinspirat, spun eu. Caserolă de rahat? Serios? (Simt că mă înec.)

Râde și Andrew.

— Așa o fi, cum zici tu – o iubesc pe mătușă Deana, dar nu a fost binecuvântată cu talentul de a găti.

— Parcă vorbești despre maică-mea.

— Trebuie să fie nasol, spune el uitându-se spre mine, să crești cu tăietei din plic și cu pachetele de primăvară semipreparate.

Aprob din cap.

— Nu-i așa rău până la urmă, căci am învățat singură să gătesc – nu mănânc mâncare nesănătoasă, ai uitat?

Fața zâmbitoare a lui Andrew este luminată de o rază blândă gri, aruncată de stâlpii de pe marginea străzii.

— Da, ai dreptate, spune el, nici să nu pomenim de burger sau de cartofii uleioși în fața Prințesei Dietelor, aici de față.

Fac o față scârbită, contrazicându-i teoria cu dietele.

Câteva minute mai târziu, intrăm în parcare a unui motel micuț cu două etaje, cu tipul de camere care se deschid pe un hol exterior, în locul unuia interior. Ieșim din mașină și ne întindem picioarele – Andrew își destinde picioarele, brațele, gâtul, aproape totul.

— Și ne înșfăcăm bagajele de pe bancheta din spate. Lasă chitara în mașină.

— Încuie ușa, spune el făcându-mi un semn cu degetul.

Intrăm în holul care miroase a saci de aspirator plini de praf și a cafea.

— Două camere single una lângă alta, dacă aveți,

spune Andrew trăgându-și portofelul din buzunarul de la spate.

Îmi trag poșeta, aducând-o în față și caut portofelul mic cu fermoar.

— Îmi pot plăti și singură camera.

— Nu, mă ocup eu.

— Nu, serios, lasă-mă pe mine să plătesc.

— Am spus NU, clar? Așa că pune banii la loc.

Ezitănd puțin, îi dau ascultare.

Femeia între două vârste, cu părul blond și albit prins într-un coc neglijent la spate, ne privește fără nicio expresie. Se întoarce la tastatura ei pe care bate de câteva ori ca să vadă ce camere sunt libere.

— Fumători sau nefumători? Întreabă ea uitându-se la Andrew.

Observ că ochii îi măsoară brațele musculoase, în timp ce el caută cartea de credit.

— Nefumători.

Poc, poc, poc. Clic, clic, clic. Un du-te-vino între mouse și tastatură.

— Singurele camere single pe care le avem una lângă alta sunt una de fumători și cealaltă de nefumători.

— Le luăm, spune el întinzându-i cartea de credit.

Ea o trage dintre degetele lui și în tot acest timp îi contemplă toate mișcărilor mâinii până când aceasta îi

dispare din fața ochilor, după tejegea.

Târfa!

După ce plătim și ne luăm cheile de la camere, ieșim din nou afară, la mașină, unde Andrew ia chitara din portbagaj.

— Ar fi trebuit să te întreb înainte de a ajunge aici, spune el în timp ce merg alături de el, dar dacă ți-e foame – dau o fugă cu mașina și-ți aduc ceva, dacă vrei.

— Nu, sunt bine. Mersi.

— Ești sigură?

Se uită la mine.

— Da, nu mi-e deloc foame, iar dacă mă apucă foamea, pot să-mi iau ceva de la automat.

El bagă cârdul în prima ușa și apare o lumină verde. Se aude un clic și ușa se deschide.

— Dar n-o să găsești decât zahăr și grăsime în chestiile alea, spune el, amintindu-mi de primele noastre discuții referitoare la mâncare nesănătoasă.

Intrăm în camera care arată destul de mohorâtă cu un singur pat pus lângă o tăblie din lemn ridicată pe perete. Cuvertura este maro și urâtă și mă sperie de moarte. Camera în sine miroase a curat și arată destul de decent, dar eu nu am mai dormit niciodată în motel fără să dau jos așternuturile de pe pat. Nu știi ce microbi adăpostesc sau când au fost spălate ultima dată.

Andrew inhalează profund, respirând aerul camerei.

— Asta este camera de nefumători, spune el uitându-se mai întâi în jur, ca și cum ar face o inspecție. Deci va fi a ta.

Așază chitara jos, sprijinită de perete și merge în baia mică, aprinde lumina, probează ventilatorul și apoi merge la fereastra de pe partea cealaltă a patului și încearcă și aerul condiționat – la urma urmelor, este jumătatea lui iulie. Apoi merge la pat și trage cu atenție cuvertura, examinând cearșafurile și pernele.

— Ce cauți?

El spune fără să se uite la mine.

— Mă asigur că e curat; nu vreau să dormi în vreun rahat de cameră.

Mă înroșesc până în vârful unghiilor și mă întorc cu spatele ca să nu observe.

— Știu că e destul de devreme pentru culcare, spune el îndepărtându-se de pat și ridicând chitara, dar condusul m-a cam epuizat.

— Păi, la drept vorbind, nu ai mai dormit de când am coborât din autobuz, în Cheyenne.

Îmi las poșeta și geanta jos, la capătul patului.

— Adevărat, spune el. Asta înseamnă că am fost treaz cam optsprezece ore. La naiba, nici nu mi-am dat seama.

— Pentru că ești epuizat.

Se îndreaptă spre ușă și-și pune mâna pe clanța argintie, făcând din nou clic pentru a o deschide. Stau pur și simplu în picioare, la capătul patului. Mă simt puțin jenată, dar îmi trece.

— Bine, ne vedem dimineață, spune el din prag. Sunt chiar lângă tine, la 110, așa că, dacă ai nevoie de mine, trebuie doar să bați sau să ciocănești în perete.

Pe fața lui se citesc bunătatea și sinceritatea. Dau din cap, zâmbind.

— Păi, atunci, noapte bună, spune el.

— Noapte bună.

Și iese din cameră, închizând ușor ușa în urma lui.

După ce rămân cu privirea în gol o secundă, îmi revin din starea asta și cotrobăi prin geantă. Țasta ar fi primul duș pe care îl fac în câteva zile foarte lungi. Mă topesc de plăcere doar gândindu-mă la asta. Scot o pereche curată de chiloți, pantalonii mei scurți preferați și o bluză mulată cu fundițe roz și bleu în jurul mânecilor trei sferturi. Apoi îmi găsesc periuța de dinți, pasta și apa de gură și mă îndrept spre baie, cărând totul cu mine. Mă dezbrac la piele, scoțându-mi fericită hainele murdare și aruncându-le grămadă pe podea. Mă privesc cu atenție în oglindă. Doamne, Dumnezeule, sunt respingătoare! Machiajul s-a șters aproape de tot, de-

abia dacă a mai rămas puțină mascara. Mai multe șuvițe rătăcite de păr blond mi-au căzut din coadă și atârnă în dezordine pe o parte a capului.

Nu-mi vine să cred că am mers cu Andrew arătând în halul ăsta.

Mă întind, trag elasticul care lega coada și dau drumul restului de păr, iar apoi îmi bag degetele prin el ca să-l descurc. Îmi periez dinții mai întâi și îmi clătesc gura cu apă mentolată până aproape nu mai simt înțepăturile.

Dușul e divin. Stau acolo o veșnicie, sub apa aproape opărită, până când nu mai pot îndura și căldura începe să mă facă să adorm în picioare. Mă curăț peste tot. De două ori. Doar pentru că pot și pentru că a trecut ceva timp de când nu am mai făcut-o. În cele din urmă, mă rad, fericită să scap de pădurea aia dizgrațioasă pe care începusem să o am pe picioare. Și, în fine, închid robinetii care scârțâie și apuc prosopul alb al motelului împăturit cu mare artă de pe un raft de deasupra toaletei.

Aud dușul curgând în camera de alături, a lui Andrew și mă surprind ascultând. Mi-l imaginez acolo, doar făcând duș, nimic sexual sau pervers, chiar dacă ar fi motive să-mi zboare gândul și spre așa ceva. Mă gândesc doar la el în general, la ceea ce facem și la cum am ajuns aici. Mă gândesc la tatăl lui și din nou mi se rupe inima știind cât de tare suferă Andrew și cât de

neputincioasă sunt pentru că nu pot să-l ajut. În cele din urmă, mă întorc la mine, la viața mea și la problemele mele, care, în esență, nu au nicio legătură cu cele ale lui Andrew.

Sper că n-o să fiu niciodată nevoită să-i spun problemele mele și lucrurile care m-au făcut să încep călătoria cu autobuzul pe drumul spre nicăieri, fiindcă mă voi simți extrem de idioată și de egoistă. Grijile mele sunt nimic în comparație cu ale lui.

Mă bag în pat cu părul ud, pieptănându-l cu degetele. Dau drumul la TV – deloc obosită, din moment ce am dormit cea mai mare parte a drumului din Denver încoace – și trec în revistă diverse canale, în cele din urmă lăsându-l pe un post, la întâmplare, cu un film cu Jet Li. E mai mult ca un zgomot de fundal.

Mama a sunat deja de patru ori și a lăsat patru mesaje.

Încă nicio veste de la Natalie.

— Cum te simți în Virginia? O aud pe mama în receptor. Te distrezi pe cinste, sper.

— Da, e tare. Tu ce faci?

Mama chicotește la capătul firului ceea ce, fără să vreau, îmi repugnă. E cu un bărbat. Bleah, dezgustător, sper că nu vorbește cu mine fiind în pat, goală, cu vreun tip lingând-o pe gât.

— Sunt bine, iubito, spune ea. Sunt tot cu cu Roger –

mergem în croazieră weekendul viitor.

— Este minunat, mamă.

Ea chicotește din nou.

Strâmb din nas.

— Bine, iubito, trebuie să închid... („încetează, Roger” se aude în fundal. Ea chicotește din nou. Am o senzație de vomă în gură.) Voiam doar să știu ce faci. Te rog, sună-mă mâine când vrei și spune-mi ce mai faci, bine?

— Bine, mami, o să te sun. Te iubesc.

Închide, iar eu las telefonul să cadă pe pat în fața mea. Apoi mă arunc pe spate, pe perne, gândindu-mă brusc la faptul că Andrew este în camera de alături. E posibil ca și el să-și sprijine capul pe același perete. Zapez printre canale încă puțin, până când le-am trecut pe toate în revistă de cel puțin cinci ori și apoi renunț.

Mă scufund și mai mult în perne și mă uit prin cameră.

Aud sunetele pe care le scoate Andrew cântând la chitară, ceea ce mă deconectează de la grijile mele. Îmi ridic încet spatele din perne ca să pot auzi mai clar. Este o melodie lentă, ceva între lamentație și interogare. Și apoi, la refren, viteza crește doar o clipă, revenind apoi la ritmul lent. Este absolut minunat.

Îl ascult cum cântă timp de cincisprezece minute, apoi

amuțește. Am oprit TV-ul când l-am auzit prima oară și acum tot ce mai aud este cum picură apa în chiuveta din baie și mașinile ce trec întâmplător prin parcare motelului.

Încep să adorm și atunci îmi apare din nou visul: în dimineața aceea încă nu primisem șirul obișnuit de mesaje de la Ian, care sosea înainte de a mă da eu jos din pat. Am încercat să-l sun, dar nu răspundea și nici căsuța vocală nu intra. Iar Ian nu era la școală, atunci când am ajuns eu.

Toată lumea se holba la mine pe când străbăteam holurile. Unii nici nu mă puteau privi în ochi. Jennifer Parsons izbucni în lacrimi când am trecut pe lângă dulăpiorul ei, în timp ce un alt grup de fete, majorete și-au ridicat nasurile spre mine și m-au privit de parcă aș fi avut ceva contagios. Nu știam ce se întâmplă, dar mă simțeam de parcă aș fi intrat într-o altă realitate, alternativă. Nimeni nu-mi adresa niciun cuvânt, dar era al naibii de evident că toți cei din școală știau ceva ce eu nu știam. Și era ceva de rău. Nu am avut niciodată dușmani, cu excepția câtorva majorete care erau geloase pe mine fiindcă Ian mă iubea și nici nu se uita la ele. Ce pot spune? Ian Walsh era mai sexy decât vedeta echipei de fotbal american și nu conta pentru nimeni, nici măcar pentru Emily Derting, cea mai bogată fată din Millbrook

High School, că Ian nu era prea înstărit și că părinții lui încă îl aduceau la școală cu mașina.

Ea tot râvnea la el.

Toate fetele îl doreau.

Am mers mai departe spre dulăpiorul meu, sperând să dau de Natalie: ea mi-ar putea spune ce se petrece. Am tot stat pe lângă dulap mai mult decât de obicei, așteptând să apară. Damon a fost cel care m-a găsit și care mi-a spus ce s-a întâmplat. El m-a tras deoparte, lângă separeul care adăpostea fântânile de apă potabilă. Inima îmi sărea din piept. Știam că ceva se întâmplase de când m-am trezit, chiar înainte de a-mi da seama că nu aveam niciun mesaj de la Ian. Simțeam că ceva nu e în regulă. Era ca și cum aș fi știut...

— Camryn, mi-a spus Damon și mi-am dat seama pe loc gravitatea a ceea ce urma să-mi spună, fiindcă el și Natalie îmi spun de obicei „Cam”. Ian a fost implicat într-un accident de mașină azi-noapte...

Mi-am simțit respirația accelerându-se și amândouă mâinile au zburat spre gură. Lacrimile îmi ardeau gâtulejul și-mi șiroiau din ochi.

— A murit la spital, azi-dimineață, devreme.

Damon abia reuși să vorbească, dar durerea de pe fața lui era grăitoare.

Am fixat chipul lui Damon un timp ce părea o

eternitate, apoi nu am mai putut sta în picioare și m-am prăbușit în brațele lui. Am plâns și am plâns până mi s-a făcut rău și, în cele din urmă, Natalie ne-a găsit și amândoi m-au ajutat să ajung la cabinetul medical.

Mă trezesc din coșmar transpirată, cu inima bătându-mi nebunește. Arunc cearșaful cu care sunt învelită și mă ridic în genunchi în mijlocul patului, trecându-mi mâinile prin păr și oftând lung. Visul nu mă mai bântuie de multișor. De fapt, a fost ultimul vis pe care mi-aduc aminte să-l fi avut. De ce s-a întors?

O lovitură puternică în ușă mă trezește.

— Hai, fă ochișori, drăguțo! Spune Andrew melodios de cealaltă parte.

Nici nu-mi amintesc când am adormit la loc după acel coșmar. Soarele strălucește printr-o crăpătură dintre cele două perdele, trimițând o rază pe covor chiar sub fereastră. Mă ridic din pat, îmi dau pe spate părul încurcat și mă duc să deschid ușa înainte să trezească tot motelul.

El rămâne prostit, uitându-se la mine.

— La naiba, fato, spune el privind-mă, ce naiba vrei să-mi faci?

Mă privesc mai atentă, încă încercând să mă trezesc și realizez că sunt în șortul acela din bumbac alb, foarte răscroit și într-un tricou fără sutien pe dedesubt. O,

Doamne, sfârcurile mele sunt ca niște faruri care strălucesc prin tricou! Îmi încrucișez brațele peste piept și încerc să nu-l privesc în ochi atunci când intră în cameră.

— Tocmai voiam să-ți spun să te îmbraci, continuă el zâmbind, în timp ce merge prin cameră cu gențile și cu chitara, dar, de fapt, poți merge și așa, dacă dorești.

Dau din cap că nu, ascunzându-mi zâmbetul care-mi răsare pe față.

El sprijină chitara de peretele de la fereastră și își așază bagajele pe podea. Este îmbrăcat cu o pereche de pantaloni scurți cafenii care-i vin până sub genunchi, un tricou simplu, gri-închis și tenișii negri, cu șosete fără manșete sau poate fără șosete. Mă uit la tatuajul de pe glezna lui; arată ca un fel de desen rotund celtic, așezat chiar deasupra osului. Și, în mod clar, are picioare de alergător; gamba sunt susținute de mușchi fermi.

— Așteaptă acolo cât mă pregătesc eu, spun îndreptându-mă spre bagajul care este așezat pe comoda lungă în partea opusă față de televizor.

— Cât o să dureze? Întreabă el și detectez o nuanță interogativă în vocea sa.

Aducându-mi aminte de ceea ce mi-a spus acasă la tatăl lui, mă gândesc întâi la răspunsul meu și cântăresc opțiunile: pregătirile mele obișnuite de treizeci de

minute sau o ținută de genul aruncă-ceva-pe-tine-și-fugi?

Mă ajută el să iau o decizie:

— Două minute? Mă revolt eu.

El aprobă din cap, rânjind.

— M-ai auzit bine. Două minute.

Îmi arată două degete.

— Ai fost de acord să faci tot ce spun eu, mai ții minte?

— Da, dar am crezut că urma să fie vorba despre chestii de genul să-mi arăt fundul cuiva în timp ce mergem cu mașina sau să mănânc insecte.

Ridică din sprânceană, își mângâie și ridică bărbia ca și cum tocmai i-ar fi venit două idei în minte.

— Cu timpul o să-ți arăți și fundul cuiva în mers și vei mânca și insecte – ajungem și acolo.

Aoleu, ce-am făcut?

Îmi las capul pe spate în semn de protest și umilință și îmi duc mâinile la șold.

— Ăăă, nici pomeneală...

Observ că surâsul lui s-a transformat într-unul de „școlar șmecher și, uitându-mă în jos, observ că brațele nu-mi mai acoperă sfârcurile care se ițesc tare mândre prin materialul subțire al bluzei. Dau drumul unui oftat puternic și rămân cu gura căscată.

— Andrew!

El își pleacă fața, mimând rușinea, dar asta face să pară și mai insinuant felul în care se uită la mine pe sub gene.

Este al naibii de sexos...

— Hei, văd că mai degrabă te plângi de regulile de bază decât să-ți protejezi apanajele feminine de ochii mei – ar trebui să te avertizez că ochii mei au propria lor voință.

— Da, sunt sigură că nu sunt singurele părți din tine care au o voință proprie. Mă strâmb la el și-mi înșfac geanta, târșându-mi picioarele goale spre baie și închizând ușa.

Îmi văd fața în oglindă și observ că zâmbesc ca un portret din acelea ieftine din vitrinele atelierelor foto din anii '80.

Bine, două minute. Mă arunc pur și simplu în sutien și în blugii strâmți, sărind în sus și-n jos ca să îi fac să-mi alunece peste fund. Fermoarul. Nasturii. Spălat pe dinți energetic. O gură de apă mentolată. Clătesc. Gargară. Scuip. Pieptănat păr încurcat și răsucit în coadă neglijentă pe umărul drept. Un pic de fond de ten și o pudră ușoară. Rimei negru, fiindcă mascara este cea mai importantă piesă de machiaj din arsenal. Ru...

BANG! BANG! BANG!

— Cele două minute au expirat!

Îmi întind rujul pe buze și curăț excesul cu o bucată de hârtie igienică.

Îmi dau seama că de cealaltă parte a ușii de la baie el zâmbește și, când deschid peste câteva secunde, văd că am avut dreptate. El stă cu ambele brațe ridicate deasupra capului, proptite de tocul ușii. Mușchii abdominali, tari, se văd parțial de sub tricou din cauza brațelor ridicate. O îngustă cărare de păr pornește de sub buric și merge în jos, până sub betelia pantalonilor.

— Vezi? Ia uită-te la tine! (Fluieră admirativ în timp ce stă în ușă, blocând accesul, iar eu n-am timp să mă mai contemp lu.) Hainele simple sexy.

Îl împing ca să-mi fac loc, gășind pretextul perfect pentru a-mi pune palmele pe pieptul lui, iar el mă lasă să trec.

— Nu pentru tine m-am dichisit, spun eu, întoarsă cu spatele și aruncând în geantă hainele în care am dormit.

— Oau, ia te uită, continuă el, un stil sobru, sexy și... dezordonat – sunt mândru de tine!

Nici măcar nu mi-am dat seama de haosul acela. Mi-am înghesuit pur și simplu hainele în geantă fără să le mai aranjez. Nu sunt o obsesivă, ci doar unul dintre oamenii aceia care se diagnostichează astfel, din cauza câtorva obișnuințe întipărite. Totuși, chestia asta cu

împăturitul lucrurilor și cu ordinea o am de mult, de pe la unsprezece ani.

Andrew

16

Asta da frustrare sexuală de dimineață. Bine, o să trebuiască să o iau mai încet cu ea, sau o să creadă că doar de asta stau cu ea. Cu orice altă ocazie, cu vreo fată oarecare, deja aș fi coborât din pat, aruncând prezervativul la gunoi, dar cu Camryn este altfel. Mi-e greu să mă abțin, dar o să încerc s-o las mai ușor cu flirtul. Este o călătorie importantă pentru amândoi. Am o singură șansă să fac asta cum trebuie și chiar n-am de gând să ratez.

— Așadar, care este următorul pas în excursia noastră spontană? Întreabă ea.

— Întâi micul dejun, spun eu ridicându-mi gențile de pe podea, dar cred că nu ar mai fi spontană dacă aș avea deja un plan.

Ea își ia celularul de pe masa de lângă pat, verifică dacă are mesaje și apeluri noi și apoi îl aruncă în poșetă.

Ieșim.

Intră în scenă Camryn cea încăpățânată și capricioasă:

— Te rog, Andrew, nu pot mânca în asemenea locuri,

spune ea de pe locul din dreapta.

Orașul este mic și majoritatea localurilor sunt fast-food-uri care, oricum, nu deschid așa de devreme.

— Vorbesc serios, spune ea cu o nutriță drăguță pe care mi-aș dori să o prind în palme și să o ling ca s-o fac să țipe și să pretindă că e cel mai dezgustător lucru din lume. Dacă nu vrei să ai un tovarăș de drum enervant, care să se țină de stomacul întors pe dos și care să scoată zgomote ciudate în următoarea oră, atunci nu mă face să mănânc chestii de-astea, mai ales așa dis-de-dimineată.

Îmi dau capul ușor pe spate și strâng din buze, uitându-mă spre ea.

— Hai, că exagerezi.

Încep să cred că, într-adevăr, nu exagerează.

Ea își scutură capul și-și pune coatele pe portiera mașinii, băgându-și degetul mare între dinții din față.

— Nu, vorbesc serios, de fiecare dată când mănânc fast-food, mi se face rău. Nu vreau să fiu dificilă, crede-mă, dar am probleme de fiecare dată când ies undeva cu Natalie sau cu mama. Ele trebuie să se dea peste cap și să găsească un local care să nu mă bage-n boală.

Bine, acum chiar o cred.

— Am înțeles, în definitiv nu vreau să te îmbolnăvesc, râd eu ușor, așa că va trebui să mai mergem puțin ca să găsim altceva pe drum. În câteva

ore se vor deschide și alte localuri.

— Mulțumesc, zâmbește ea dulce.

Cu mare plăcere...

Peste două ore și jumătate, ajungem în Owasso, Oklahoma.

Camryn se uită în sus spre firma negru-gălbuie a restaurantului și cred că în ea se dă o luptă dacă să mănânce aici sau nu.

— Există de fapt un singur loc unde poți lua micul dejun, spun eu trăgând mașina într-o parcare, mai ales prin Sud – un fel de Starbucks, doar că e din lanțul Waffle House. Găsești din astea la orice colț de stradă.

Ea aprobă din cap.

— M-oi descurca eu cumva – au salată?

— Uite ce e, am fost de acord să nu te pun să mănânci chestii pline de grăsime – îmi înclin capul pe o parte și mă întorc spre ea – dar deja exagerezi cu salata.

Ea-și țuguiază buzele și mestecă în gol, iar apoi spune, dând din cap.

— Bine, nu voi mânca salată, chiar dacă salatele astea se servesc și cu pui și cu tot felul de chestii bune, la care probabil cineva ca tine nici nu s-a gândit vreodată.

— Foarte bine, renunță, spun cu hotărâre și apoi îmi readuc, încet, capul la poziția verticală. Haide, sunt lihnit. Și devin morocănos când mi-e foame.

— Ești deja morocănos, mormăie ea.

O prind de mână și o trag lângă mine. Ea încearcă să-și ascundă fața roșie.

Ador mirosul de Waffle House, este mirosul de libertate, când ești la drum deschis și știi că nouăzeci la sută dintre cei care mănâncă aici sunt și ei la drum. Șoferi de tir, călători cu treburi, dar și petrecăreți – cei care ocolesc viața monotonă de sclavi ai societății.

Restaurantul este aproape plin. Camryn și cu mine găsim o masă aproape de grătar, mai retrasă față de ferestrele înalte. Nelipsitul tonomat cu muzică – un simbol al culturii „Waffle House” – este așezat în dreptul unei ferestre.

Chelnerița ne salută cu un zâmbet, stând în picioare cu un blocnotes într-o mână și cu un pix în cealaltă, gata să scrie și împungând hârtia.

— Doriți niște cafea?

Mă uit la Camryn, care deja trece în revistă meniul aflat în fața ei, pe masă.

— O să iau un pahar de ceai cu gheață, spune ea.

Chelnerița notează asta și se uită din nou la mine.

— Eu, o cafea.

Încuviințează din cap și pleacă să ne pregătească băuturile.

— Unele dintre chestiile astea sună bine, spune

Camryn, cercetând meniul și proptindu-și obrazul în mână. Degetul ei arătător alunecă peste pagină și aterizează pe scurta secțiune a salatelor.

— Uite, vezi, ridică ea ochii spre mine, au salată cu pui la grătar și salată de măr copt cu pui.

Nu pot rezista expresiei pline de speranță care i-a apărut în ochii mari albaștri.

Mă predau. Mă predau cu arme și bagaje.

— Comandă ce dorești, spun cu o expresie caldă. Serios, nu mă supăr pe tine.

Ea clipește de două ori, puțin uimită că am renunțat așa de ușor și apoi ochii ei par să-mi zâmbească. Ea închide meniul și-l așază la loc în suportul lui de pe masă, în timp ce chelnerița se întoarce cu băuturile noastre.

— Doriți să comandați? Întreabă ea după ce ne așază băuturile în față. Vârful pixului ei, ca și cum nu ar fi părăsit niciodată acel punct, este apăsat pe carnetelul ei așteptând să fie pus la treabă.

— O să iau o omletă cu ardei iute și ciuperci, spune Camryn și îi surprind un mic rânjet pe față în timp ce ochii ei îmi ocolesc privirea.

— Cu pâine prăjită sau pesmet? Întreabă chelnerița.

— Cu pesmet.

— Mămăligă, cartofi prăjiți sau roșii?

— Cartofi prăjiți.

Chelnerița notează și ultimul detaliu al comezii lui Camryn și se întoarce spre mine.

Fac o pauză de o secundă și apoi spun:

— O să iau o salată cu mere coapte și pui.

Rânjetul lui Camryn îi dispăre instantaneu și fața îi încremenește. Îi fac cu ochiul și așez meniul sub al ei.

— Trăiești periculos, nu? Spune chelnerița.

Rupe pagina cu comanda.

— Doar azi îmi fac de cap, îi răspund, iar ea își scutură capul și se îndepărtează.

— Ce dracului? Spune Camryn, ridicându-și mâinile cu palmele în sus. Nu prea știe ce să facă, să-mi zâmbească sau să mă privească ciudat, așa că, în final, face câte un pic din amândouă.

— Mă gândesc că, dacă ești dispusă să mănânci ceva de dragul meu, atunci pot face și eu același lucru pentru tine.

— Nu văd cum o să te mulțumească salata aia.

— Probabil că ai dreptate, spun eu, dar vreau să fiu corect.

Cu o expresie ușor batjocoritoare se lasă pe spate, pe spătar.

— N-o să mai fie așa de „corect” atunci când o să trebuiască să te ascult plângându-te pe drum că ți-e

foame – tu singur ai spus că devii morocănos când ți-e foame.

În realitate, n-aș putea să fiu morocănos cu ea, dar are dreptate: salata n-o să-mi ajungă. Și frunzele de salată îmi produc gaze – cu siguranță că n-o să-i placă să călătorească în mașină cu mine dacă mănânc rahatul ăsta. Dar mă descurc eu cumva. Sper, doar că o să pot mânca totul, fără să mă dau de gol și să las să-mi scape vreunul dintre cele o sută de ofuri despre salata asta care oricum îmi stau pe limbă.

Chiar sunt curios cum va fi salata.

Peste câteva minute, chelnerița îi aduce lui Camryn porția și plasează măncarea blasfemiei în fața mea. Ne reumple paharele, ne întreabă dacă mai avem nevoie de ceva și apoi se întoarce la ceilalți clienți.

Camryn mă studiază deja.

Se uită în jos spre farfuria ei, aranjează pesmetul pe cealaltă parte a cartofilor prăjiți și apoi răsuțește farfuria de margini ca să pună omleta în fața ei. Iau furculița în mână și o înfig de câteva ori prin salată, pretinzând, ca și Camryn, că mă pregătesc să-i dau bătaie.

Ne uităm unul la altul și ne oprim, ca și cum am aștepta ca celălalt să spună ceva. Ea-și țuguiază buzele spre mine. Eu fac la fel.

— Facem schimb? Întreabă ea.

— Mda, spun fără nicio ezitare și ne împingem farfuriile unul altuia, peste masă.

Pe fețele noastre apare ușurarea.

Nu este ceva ce aș fi comandat pentru mine, dar e cu mult deasupra salatei.

La jumătatea mesei – adică la jumătatea mesei pentru ea, căci eu deja am terminat – comand o bucată de prăjitură cu ciocolată și umplu din nou cana cu cafea. Și tot vorbim despre fosta ei cea mai bună prietenă, Natalie și despre cum Natalie este un fel de bisexuală obsedată de sâni uriași. Cel puțin, asta este ce reiese din descrierea pe care i-a făcut-o Camryn.

— Deci, ce s-a întâmplat după incidentul ăla din toaletă? Întreb luând o gură din prăjitură.

— N-am mai intrat niciodată împreună cu ea într-o toaletă publică, spune ea. Fata asta nu are rușine.

— Pare că totuși vă distrați, spun eu.

Camryn cade pe gânduri.

— Era amuzantă.

O studiez în tăcere. E pierdută în vreo amintire, lovind cu furculița ultima bucată de pui din salată. Furculița mea se lovește cu un clinchet de farfurie, atunci când o așez jos. Îmi șterg fața cu șervetul și mă strecor afară din separeu.

— Unde pleci?

Ridică privirea spre mine.

Zâmbesc și mă îndrept spre tonomatul de lângă fereastră. Bag o monedă și verific titlurile, alegând, în cele din urmă, un cântec și apăsând butonul potrivit. Melodia Raisins În My Toast începe să se audă în timp ce eu mă întorc la masă.

Toate cele trei chelnerițe și bucătarul mă privesc cu priviri stăruitoare, neiertătoare. Eu zâmbesc.

Corpul lui Camryn a înțepenit pe scaun. Spatele îi e încordat, albul ochilor țipând spre mine, iar atunci când încep să cânt versurile cântecului din anii cincizeci cu „Stafidele din pâinea mea prăjită”, se afundă de tot în canapea, cu fața mai roșie decât am văzut-o vreodată.

Mă reaşez la locul meu, mișcându-mi șoldurile.

— O, Doamne, Andrew, te rog, nu-l cântai încerc din răspuțeri să nu rîd și cânt în paralel cu melodia cu un rînjat uriaș pe toată fața. Ea-și îngroapă fața în palme, umerii ei mici, acoperiți cu o cămașă albă subțire, se mișcă în sus și în jos, în timp ce abia își mai stăpânește rîsul. Pocnesc din degete în ritmul muzicii, ca și cum aș avea părul dat cu briantină și pieptănat spre spate și, atunci când vine partea cântată foarte sus, o mimez, cu fața toată schimonosită de o emoție exagerată. Apoi, iau notele mai de jos, lăsându-mi bărbia în piept cu o mină serioasă pe față. Pocnesc în continuare din degete. Cu

cât cânt mai mult, cu atât încep să pun mai multă emoție în interpretare. Și pe la mijloc, Camryn nu-și mai poate reține râsul. Râde așa de tare, încât îi dau lacrimile.

Se lasă să alunece așa de mult, încât deja a ajuns cu bărbia la nivelul tăbliei mesei.

Când melodia se termină – spre ușurarea angajaților – primesc aplauze de la o doamnă în vârstă, care stă în rezerva din spatele lui Camryn. Nimănui nu-i pasă, dar după privirea de pe fața lui Camryn, ai zice că toată lumea din restaurant ne-a urmărit și a râs de noi.

Să mori de râs, văzându-i fața. Iar ea e așa drăguță când e stânjenită!

Îmi proptesc coatele pe masă și-mi întind brațele în față, prinzându-mi mâinile una într-alta.

— Eee, nu a fost chiar așa de rău, nu-i așa? Fac eu bășcălie.

Ea își șterge cu muchia degetelor mica urmă de negru pe care, instinctiv, știe că o are sub ochi. Câteva hohote îi mai zdruncină pieptul care e pe cale de a se liniști.

— Tu chiar nu ai nicio rușine, spune ea râzând încă o dată.

— A fost jenant, dar cred că aveam nevoie de asta, spune Camryn.

Apoi își aruncă pantofii și-și pune picioarele goale pe scaunul din dreapta mea.

Am pornit din nou la drum și ne lăsăm îndrumați doar de degetul arătător al lui Camryn. Mergem spre est pe Șoseaua 44; se pare că o să străbatem jumătatea sudică a statului Missouri.

— Bucuros că am putut fi de ajutor.

Mă întind și apăs butonul de pornire al CD-playerului.

— O, nu, mă tachinează ea, mă întreb cât de tare vrei să mă afunzi în anii șaptezeci de data asta.

Îmi înclin capul și mă strâmb spre ea.

— Țsta e un cântec bun, spun, întinzându-mă ca să dau sonorul puțin mai tare și apoi bat ritmul cu degetul mare pe volan.

— Da, l-am mai auzit, spune ea lăsându-și capul pe spătar. Wayward Son.

— Aproape, spun eu, Carry on Wayward Son.

— Da și nu era nevoie să mă corectezi.

Se preface că e jignită, dar nu-i iese prea bine.

— Și ce formație este? O testez eu.

Se strâmbă la mine.

— Nu știu!

— Kansas, spun eu cu un aer de enciclopedist. Una dintre favoritele mele.

— Tu spui asta despre toate.

Își țuguiază buzele și flutură din gene.

— Poate că spun, încuviințez, dar, serios, cântecele

celor de la Kansas sunt pline de emoție. Dust în the Wind, de exemplu; nu-mi pot imagina o piesă mai potrivită pentru moarte. Are un fel de a te elibera de frica de moarte.

— Să te elibereze de frica de moarte? Face ea, fără convingere.

— Păi, da, așa cred. Este ca și cum Steve Walsh ar fi doamna cu coasa și ți-ar spune că nu ai de ce să te temi. Ce naiba, dacă aș putea alege un cântec pe care să mor, ăsta ar fi în capul listei mele.

Ea pare descurajată.

— E puțin cam morbid pentru mine.

— Dacă te uiți din perspectiva asta, cred că ai dreptate.

Acum mă privește întoarsă complet spre mine cu ambele picioare ridicate pe scaun, cu genunchii la piept și cu umerii și capul sprijinite de spătar. Coada ei aurie, care o face să pară mult mai delicată, se revarsă pe umărul drept.

— Hotel California, spune ea. The Eagles.

Mă uit spre ea. Sunt impresionat.

— ăsta e cu adevărat un cântec clasic care-mi place.

Asta mă face să zâmbesc.

— Serios? Este foarte bun; foarte relaxant – într-un fel mă face să mă simt de parcă aș fi într-unul din

filmele de groază vechi, în alb-negru.

— Bună alegere.

De fapt chiar sunt impresionat.

Mai bat ritmul cu degetul mare pe volan pe melodia Carry On Wayward Son și deodată aud un pod foarte puternic și un monoton flac-flac-flac-flac-flic-flic-flac până când trag ușor pe marginea autostrăzii și ies de pe asfalt.

Camryn și-a lăsat deja picioarele goale pe podea și se uită prin mașină, încercând să-și dea seama de unde vine zgomotul.

— Avem pană de cauciuc? Întreabă, deși tonul ei este mai degrabă: O, minunat, avem pană!

— Deh, spun eu, parcând mașina și oprind motorul. Bine că am o rezervă în portbagaj.

— E unul din cauciucurile alea mici și urâte?

Râd.

— Nu, am un cauciuc cu garanție pe viață, cu jantă și tot tacâmul și îți promit că se va potrivi cu celelalte trei.

Are un aer de ușurare, până când își dă seama că mă distrez pe seama ei și atunci scoate limba și-și încrucișează ochii. Nu știu exact de ce asta m-a făcut să-mi doresc să-i fac felul pe bancheta din spate, dar cred că fiecare cu gustul lui.

Pun mâna pe mânerul portierei, iar ea își pune

picioarele înapoi pe scaun.

— Ce te așezi așa de confortabil?

Ea clipește.

— Ce vrei să spui?

— Pune-ți pantofii, spun eu arătând spre ei, spre podea și mișcă-ți fundul afară ca să mă ajuți.

Ochii ei se fac din ce în ce mai mari și rămâne așezată acolo, ca și cum ar aștepta ca eu să râd și să-i spun că doar glumeam.

— Eu... nu știu să schimb un cauciuc, spune ea când își dă seama că nu-i de șagă.

— Știi foarte bine cum se schimbă un cauciuc, o corectez, iar ea parcă este și mai uimită. Ai văzut de sute de ori cum se face, în viața de zi cu zi sau în filme... ai încredere în mine, știi ce-ai de făcut; toată lumea știe așa ceva.

— N-am schimbat un cauciuc în viața mea.

Își împinge buza de jos.

— Ei bine, o să înveți azi, spun eu rânjind, deschizând portiera mea doar câțiva centimetri ca să nu mi-o lovească din greșeală camionul care venea din față.

După câteva secunde de stat pe gânduri, Camryn își bagă picioarele în pantofii sport și închide portiera mașinii în urma ei.

— Vino înapoi, îi spun însoțind-o spre spatele

mașinii. Arăt spre cauciucul spart de pe partea pasagerului. Dacă ar fi fost unul dintre cele de pe partea cu traficul, poate că n-aș mai fi putut controla mașina.

— Ești sigur că vrei să mă pui să schimb cauciucul?

Credeam că ne-am înțeles deja asupra acestui lucru.

— Ba da, drăguțo, chiar vreau să schimb cauciucul.

— Dar în mașină ai spus să te ajut, nu să fac singură toată treaba.

Încuviințez din cap.

— Da, normal că o să mă ajuți, dar... haide, vino aici.

Dă ocol portbagajului, iar eu ridic roata de rezervă și o pun jos.

— Acum ia cricul și manivela din portbagaj și adu-le înapoi.

Face ce spun, mormăind în barbă ceva cum că s-a murdărit pe mâini „de mazăgă neagră”. Abia mă abțin să nu râd de ea, în timp ce împing cauciucul spre cel spart și-l pun alături pe o parte. Încă un camion trece cu viteză pe lângă noi; curentul iscat leagănă ușor mașina într-o parte și alta.

— E periculos aici, spune ea lăsând jos, la picioarele mele, cricul și manivela. Dacă vreun vehicul iese de pe stradă și ne lovește? Nu te uiți și tu la World's Dumbest?

Sfinte Sisoe, urmărește și ea emisiunea asta?

— Ba da, chiar mă uit, spun eu, acum haide, treci aici și să terminăm treaba. Dacă te lași pe vine, ascunsă de trafic după mașină, atunci e mai puțin probabil să te calce cineva.

— Cum vine asta, puțin probabil?

Sprâncenele i s-au împreunat pe frunte.

— Păi, dacă stai în picioare, aici, la vedere, arătând așa de sexy și alea-alea, probabil că și eu aș ieși de pe carosabil, holbându-mă la tine.

Ea-și dă ochii peste cap și se apleacă să ridice manivela.

— Ah! Se opintește, încercând să slăbească șuruburile. Sunt al naibii de strânse!

I le slăbesc puțin, dar o las pe ea să le desfacă de tot și, între timp, sunt atent la mașinile care vin din față, dar fără ca ea să știe că asta mă îngrijorează puțin. Dacă sunt atent, aș avea o șansă să o prind la timp și să ne dăm la o parte. Dacă ar fi ea acum în locul meu, nu ne-am putea salva în felul ăsta.

Urmează să fixăm cricul; o ajut, arătându-i cum să-i dea drumul ca să se ridice și o ghidez spre cel mai bun loc unde să-l așeze, deși pare să știe asta și fără ajutorul meu. La început se încurcă în mânerul cricului, după care apucă rapid și ridică puțin mașina. Îi privesc fundul, căci trebuie să fii sau idiot, sau homosexual ca

să n-o faci.

Și atunci, din senin, fără măcar o urmă de fulger sau tunet care s-o anunțe, ploaia a început literalmente să toarne din cer cu găleata.

Camryn începe să țipe că se udă și asta o distrage complet de la cauciuc. Sare în picioare și începe să alerge spre portiera mașinii, dar se oprește atunci când realizează că probabil nu ar trebui să se urce în mașină taman când e pe cric.

— Andrew!

E udă până la piele și-și ține mâinile deasupra capului de parcă asta ar putea să o ajute cu ceva sau să o protejeze de ploaie.

Râd de fac pe mine.

— Andrew!

Îți vine să mori de râs când o vezi cât de furioasă e.

Îmi pun mâinile pe umerii ei și spun cu ploaia șiroindu-mi pe față:

— O să termin eu de pus cauciucul.

E greu să fac o față serioasă. Nu prea îmi iese.

În câteva minute, noul cauciuc este montat și strâns. Arunc înapoi în portbagaj cauciucul spart, cricul și manivela.

— Stai! Îi spun lui Camryn, în timp ce încearcă să se urce în mașină, acum că totul este în regulă.

Se oprește. Tremură în ploaie și e udă learcă. Trântesc ușa portbagajului și pășesc spre ea, simțind cum apa îmi flencăie în pantofi, pentru că nu port șosete. Îi zâmbesc, sperând să o pot face și pe ea să zâmbească.

— E doar o ploaie.

Ea se îmbufnează puțin, așteptând de la mine o încurajare și mai ghidușă.

— Vino aici.

Întind mâna și ea mi-o prinde cu putere.

— Ce? Întreabă ea sfioasă.

Cosița ei este grea de apă; cele câteva șuvițe care atârnă ușor în jurul feței îi sunt lipite pe frunte și pe o parte a gâtului. O iau la o plimbare până la portbagaj și sar pe el. Ea rămâne acolo, în picioare, iar ploaia se revarsă peste ea. Întind din nou mâna și ea o prinde, ezitând, sărind și ea pe portbagaj. Se cațără pe acoperiș cu mine și în tot timpul ăsta mă privește ca și cum aș fi un nebun căruia nu i se poate opune.

— Întinde-te pe spate îi spun, acoperind cu vocea ploaia zgomotoasă și deasă în timp ce mă întind pe spate pe acoperiș cu picioarele atârând peste parbriz, pe apărătoarele de vânt.

Fără întrebări sau obiecții – deși acestea i se citesc pe toată fața – ea se întinde alături de mine.

— Este o nebunie ți-pă ea. Tu chiar ești nebun.

Trebuie că-i place nebunia, fiindcă am sentimentul că-și dorește să fie aici, sus, cu mine.

Ignorând planul meu de mai devreme, cel în care trebuia să mă controlez în preajma ei, îmi întind brațul stâng pe o parte și instinctiv ea-și așază capul pe el.

Un nod îmi stă în gât. Chiar nu mă așteptam la asta. Dar mă bucur că a făcut-o.

— Acum deschide ochii și privește în sus, spun, în timp ce eu făceam deja chestia asta.

Un camion mai mic trece pe lângă noi, urmat de alte câteva mașini, dar niciunul dintre noi nu observă. Un alt camion zboară pe lângă noi și curentul mișcă puțin mașina, dar nici de ăsta nu ne pasă.

Ea se strâmbă la început, când ploaia îi intră în ochi, scâncind din când în când și încercând să-și bage fața în mine ca să se adăpostească de ploaie, în timp ce râde dulce. Se forțează să se uite drept în sus, dar de data asta închide ochii și-și lasă buzele întredeschise.

I le privesc, văd cum se mișcă ploaia peste ele în pâraiașe și cum zâmbește și cum tresare când picăturile o lovesc în ceafă. Cum i se ridică umerii atunci când încearcă să-și ascundă fața, zâmbind și râzând udă learcă.

O privesc atât de intens, încât uit complet că plouă.

Camryn

17

Când îmi pot ține ochii deschiși suficient de mult, privesc în sus la ploaia care răpăie peste mine. Niciodată nu am privit-o astfel, drept în sus, către cer, chiar dacă mai mult tremur decât văd ceva, dar atunci când am putut să privesc, a fost absolut superb. Ca și cum fiecare picătură mă țintuia, separată de celelalte mii. Pentru o clipă, am putut să le privesc pe fiecare în parte și să le observ fațetele delicate. Am văzut norii gri adunându-se deasupra mea și am simțit mașina mișcându-se lovită de curentul de la mașinile ce treceau pe stradă. Tremuram, deși era suficient de cald ca să mergi și la înot. Dar nimic din ceea ce am văzut, simțit sau auzit nu a fost la fel de cald și de fascinant ca apropierea lui Andrew.

Câteva minute mai târziu, țip și râd în timp ce ne întrecem să ne băgăm înapoi în mașină.

Portiera se închide cu zgomot și apoi se aude și a lui.

— Sunt înghețată!

Râd încet, presându-mi brațele ridicate între sâni, cu degetele strâns împletite și cu bărbia lipită de ele.

Andrew, cu un zâmbet uriaș care i se întinde pe toată fața, se scutură o dată și dă drumul la căldură.

Fără să vreau, încep să uit că mi-am sprijinit capul pe brațul lui, sau că el l-a pus, de la bun început, acolo, pentru mine. Cred că și el încearcă să uite sau, cel puțin, să nu scoată asta în evidență.

Își freacă palmele una de cealaltă, încercând să se încălzească pe măsură ce aerul fierbinte dă năvală din radiator. Îmi clănțâne dinții.

— E nasol să porți haine ude, spun cu maxilarele clănțănind.

— Da, sunt de acord cu tine, spune el punându-și centura de siguranță și închizând-o.

Fac același lucru, chiar dacă pe urmă, ca de obicei, îmi mai scot centura din mers ca să-mi găsesc o poziție confortabilă.

— Am senzația că degetele de la picioare îmi sunt murdare, spune el uitându-se spre etichetele sale.

Mi se strâmbă toată fața. El râde și se întinde înspre pantofi, scoțându-i și aruncându-i în spate.

Mă hotărâsc să fac și eu la fel, chiar dacă nu aș spune că și eu îmi simt picioarele murdare.

— Trebuie să găsim un loc unde să ne schimbăm, spun.

El pornește mașina și mă privește.

— Avem o banchetă în spate, zice el zâmbind. N-o să mă uit, jur.

Ridică mâinile ca să mă asigur de asta, după care apucă din nou volanul, intrând înapoi pe autostradă atunci când îi permite traficul.

Răspund în glumă:

— Nee, cred că o să aștept să găsim un loc.

— Cum dorești.

Știu sigur că s-ar uita la mine. Și, până la urmă, nu m-ar deranja prea mult...

Ștergătoarele parbrizului se mișcă cu viteza maximă, dar plouă așa de tare, că abia mai vezi șoseaua. Andrew lasă căldura pornită până când se simte ca și cum am fi în saună și o oprește după ce mă întrebă, mai întâi, pe mine dacă e în regulă.

— Deci, ce zici de-un Hotel California? Întrebă el rânjind la mine cu gropițele adânci. Se întinde și apasă butonul ca să aleagă un alt CD și apoi apasă pe altă tastă până când găsește cântecul.

— Haide să vedem cât de multe știi.

Își pune mâinile înapoi pe volan.

Cântecul începe, așa cum îmi aduceam aminte, cu soloul de chitară, lent și obsedant. Ne privim unul pe celălalt de câteva ori, lăsând muzica să se miște printre noi și prin noi, așteptând să înceapă versurile. Apoi, în același timp, ne ridicăm mâinile ca și cum am lovi aerul, unu, doi, trei, pe ritm și începem să cântăm cu Don

Henley.

Suntem complet absorbiți de melodie și câteodată facem cu rîndul: el mă lasă să cânt un vers, apoi eu îl las să-l cânte pe următorul. Și când vine primul refren, cântăm împreună, din toți bojocii, practic țipând versurile de se zguduia parbrizul. Ne mijim ochii și ne aplecăm capetele, iar eu mă prefac că nu sunt îngrozită de vocea mea. Apoi, vine a doua strofă și începem să cântăm din nou pe rînd, dar ne cam zăpăcim, însă ne distrăm pe cinste și nu ne încurcăm decât de vreo două ori. Și punctăm cuvântul 1969! Tare, împreună. Apoi mai pierdem puțin din pasiunea pentru cântat și lăsăm muzica să umple mașina. Dar când refrenul emblematic reîncepe, iar cântecul devine mai lent și mai obsedant, devenim din nou serioși și cântăm fiecare cuvîntul împreună. Andrew punctează cuvântul „alibis” atât de fals, încât simt cum mi se face pielea de găină pe brațe. După care, „am înjunghiat bestia”, „stabbed the beast”, împreună, lovind cu pumnii și atacând-o.

Și așa am călătorit spre necunoscut, timp de câteva ore.

Am cântat așa de mult împreună cu el, că mă ustură în gât.

Sigur, toate cântecele au fost de rock clasic și ocazional din anii nouăzeci timpurii: Alice în Chains și

mult Aerosmith, dar nu m-a deranjat absolut deloc. Chiar mi-a plăcut și am să țin minte aceste momente. Aceste amintiri cu Andrew.

Găsim un loc unde să oprim în Jackson, Tennessee și profităm din plin de popas. Mergem în toalete ca să ne schimbăm de hainele ude, în care am stat de prea mult timp, fără să ne dăm seama. Cred că distracția din mașină cu cântatul meu impresionant de groaznic și cu el prefăcându-se că-i place ne-a distras atenția de la tot.

S-a schimbat înaintea mea și deja așteaptă în mașină când ies eu, purtând singurele lucruri din geantă care mai erau curate: pantalonii scurți din bumbac și bluza cu mânecă trei sferturi în care-mi place să dorm. Mi-am luat cu mine doar un sutien, pe care l-am purtat atunci când m-a plouat, așa că acum e complet ud. Dar îl port, oricum, fiindcă în niciun caz n-am de gând să intru în mașină fără sutien.

— Nu port pantalonii ăștia scurți pentru plăcerea ta, spun eu, arătându-i cu hotărâre degetul arătător, în timp ce mă urc înapoi în mașină. Asta ca să știi.

Colțul gurii i se ridică într-un surâs.

— S-a notat, spune el mâzgălind ceva pe o tăbliță închipuită.

Îmi ridic fundul de pe scaun și-mi prind marginea șortului, trăgându-l puțin ca să nu-mi mai intre în fund

și ca să mai acopere din coapse. Îmi arunc șlapii pe podeaua mașinii până când observ cât de îmbibată de apă este mocheta și atunci decid să rămân cu ei în picioare. Ce bine că tapiseria e din piele.

— Va trebui să-mi mai cumpăr niște haine, spun eu.

Andrew poartă din nou blugi, bocancii lui negri Don Martens și un alt tricou simplu, gri, dar mai deschis la culoare decât cel de dinainte. Ca tot ce îmbracă și asta arată bine pe el, dar îmi cam lipsesc gamba lui bronzată și tatuajul celtic în negru și gri de pe gleznă.

— De ce ți-ai luat cu tine doar atât? Întreabă el, cu ochii la șosea. Nu că m-ar deranja, desigur.

Mă strâmb către el.

— Cred că, din moment ce nu știam unde merg, nu am vrut să car cu mine o grămadă de rahaturi.

— Da, e de înțeleș.

Soarele strălucește vesel în Tennessee și acum ne îndreptăm spre sud. Cealălalt sens al autostrăzii e blocat din cauza reparațiilor la drum și amândoi ne exprimăm mulțumirea că nu ne aflăm pe „cealaltă parte a drumului”. În cele din urmă, ziua se topește în spatele peisajului și amurgul scaldă câmpurile de bumbac și orez într-o nuanță purpurie; mereu se găsește câte o câmpie uriașă pe una dintre părțile autostrăzii, care se întinde până departe, la orizont.

Ajungem la Birmingham, Alabama, puțin după ora 19:00.

— Unde vrei să ne oprim pentru haine? Întreabă el târându-se de-a lungul unei străzi pe care sunt aliniate semafoare și stații de benzină.

Mă ridic din scaun și mă uit prin jur, încercând să arunc o privire spre panourile luminoase, căutând ceva potrivit.

Andrew arată înainte.

— Uite un Walmart.

— Cred că e la fel de bun ca și altele, spun eu, iar el face stânga la semafor și intrăm în parcare.

Coborâm și primul lucru pe care-l fac e să-mi scot pantalonii din crăpătura fundului.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu! Râd eu.

Mergem împreună prin marea de mașini din parcare, cu șlapii lovindu-mi călcâiele. Deodată, tresar jenată, știind că arăt ca naiba cu o coadă murdară și ciufulită, atârându-mi pe umăr și îmbrăcată în șortul ăsta strâmt care îmi tot intră în fund. Rămăsesem și fără machiaj, căci, devenind una cu ploaia, aceasta l-a spălat pe tot. Îmi țin ochii în podeaua albă strălucitoare când intrăm în magazin și evit contactul vizual cu lumea.

Ne îndreptăm mai întâi spre departamentul de haine

pentru femei și iau câteva lucruri simple: încă două perechi de pantaloni scurți, dar nu de genul celor pe care-i am pe mine și care intră în fund, plus câteva tricouri cu decolteul în formă de V, imprimate cu diverse texte. Mă abțin să mai merg și la secțiunea de chiloți și sutiene. Cred că pe moment va trebui să mă descurc cu ce am.

Apoi, îl urmez pe Andrew spre zona de farmacie unde se găsesc vitamine, doctorii împotriva răcelii și pastă de dinți.

Mergem direct spre raionul unde se găsesc lame și spumă de ras.

— Nu m-am bărbierit de-o săptămână, spune el frecându-și barba care i-a crescut pe față în câteva zile.

Eu cred că e sexy, dar și fără ea, tot sexy mi se pare, așa că nu mă plâng.

Și de ce aș face-o?

Înșfac și eu un pachet de lame de ras și o cremă de depilat într-un recipient auriu. Apoi, din raionul următor, iau o sticlută cu apă de gură: asta e bună oricând. Îmi pun poșeta pe celălalt umăr, fiindcă devine din ce în ce mai grea pe măsură ce obiectele încep să se îngheșuie înăuntru. Mergem în următorul raion și iau un șampon și un balsam de pe raft, încercând să le echilibrez cu ce am în cealaltă mână, dar Andrew mi le

ia și le duce el. Ia și el apă de gură.

Ne îndreptăm spre medicamente – acolo, în fața siropului de tuse, stă un cuplu între două vârste, citind etichetele.

Andrew spune cu nonșalanță, fără să-și coboare vocea:

— Iubito, ai găsit chestia aia pentru candidoză?

Mă holbez la el și încremenesc în fața cutiilor de paracetamol.

El ia de pe raft o cutiuță de ibuprofen.

Perechea se preface că nu a auzit ce a spus el, dar știu că l-au auzit prea bine.

— Și chiar ești sigură că de-acolo vine mâncărimea? Continuă el și, literalmente, mă topesc din cauza roșeții care-mi arde fața.

Perechea se uită, de data asta, direct spre noi.

Andrew se amuză, stând cu spatele și prefăcându-se că citește etichetele.

Îmi vine să-l pocnesc, dar în loc s-o fac intru și eu în joc.

— Da, iubitul, am găsit, spun și eu la fel de relaxată. Dar tu? Ai găsit până la urmă prezervativele alea de mărime XS?

Femeia își întoarce capul și se uită direct la el, măsurându-l de sus în jos și apoi se uită în ochii mei

înainte de a se întoarce la citit etichete.

Andrew nu cedează; cumva, știam că n-o va face. Zâmbește pur și simplu spre mine, savurând fiecare secundă din sceneta asta.

— O mărime care se potrivește la toate, iubito, spune el. Și m-am gândit că se va umple mai bine dacă o să reușești să o faci să stea sculată ca lumea.

Pufnesc printre buze, după care mă apucă un hohot de râs.

Perechea părăsește raionul.

— Ești așa de rău! Șuier spre el, încă râzând. Cutia de cremă de ras îmi cade din mână și se lovește de podea, zdrang! Mă aplec să o ridic.

— Nici tu nu ești ușă de biserică.

Andrew ia un flacon de cremă cu antibiotic și îl ține în aceeași mână cu ibuprofenul. Ne îndreptăm spre casă. El înghesuie două pachete de carne uscată de vită pe banda rulantă și o cutie de Tic-Tac. Eu iau o sticlă de călătorie cu gel dezinfectant pentru mâini, un balsam de buze și încă un pachet de carne uscată de vită pentru mine.

— Te dai mare, nu? Spune el referindu-se la bucățile de vită uscate.

Mă strâmb la el și pun un despărțitor din plastic gri între lucrurile lui și ale mele.

— Nu, spun eu. Îmi plac fâșiile de vită uscată. Și dacă ar conține material radioactiv, tot le-aș mânca.

El zâmbește, dar apoi încearcă să-i spună casierei că lucrurile mele și ale lui sunt „împreună”, în timp ce-și scoate cartea de credit din portofel.

— Nu, nu și de data asta, mă opun eu, punând mâna pe bandă, lângă despărțitor. Mă uit direct în ochii casierei și dau din cap, obligând-o să se ocupe de chestiile mele după ce termină cu ale lui.

— O să plătesc eu pentru ale mele.

Casiera se uită când la mine, când la Andrew, scurt, ca și când ar aștepta replica lui.

Atunci când el încearcă să riposteze, îmi întorc bărbia cu încăpățănare și spun:

— Îmi plătesc singură cumpărăturile și cu asta basta. Obișnuiește-te cu ideea.

El își dă ochii peste cap și renunță, trecându-și cârdul prin aparat.

Când ne întoarcem la mașină, Andrew desface unul dintre pachetele cu bucățele de vită uscată și își aruncă o bucată în gură.

— Ești sigur că nu vrei să mai conduc și eu? Întreb.

El scutură din cap, iar maxilarul lui lucrează din greu la bucată aceea tare de vită.

— Păi, o să oprim la un alt motel și o să dormim la

noapte.

El înhite și aruncă o altă bucată în gură, pune mașina în mișcare și ne îndepărtăm.

Găsim un motel la câteva mile mai departe și luăm totul sus, în camerele noastre alăturate, cu paturi largi. În cameră, un covor în pătrățele verzi este asortat cu perdele verzi asemănătoare, grele și cu o cuvertură de pat înflorată, tot în verde. Dau drumul imediat la TV, doar ca să anim un pic atmosfera mohorâtă și întunecată a camerei.

A plătit din nou pentru camere, spunând că și așa mi-am „făcut de cap” când am plătit pentru cele cumpărate de la Walmart.

Pentru început, Andrew cercetează camera, ca și data trecută și apoi se așază pe scaunul pliant de lângă fereastră.

Dau drumul bagajelor mele pe podea și trag cuvertura de pe pat, aruncând-o în colț, lângă perete.

— E pătată? Întreabă el lăsându-se pe spate, pe șezlong, cu picioarele atârând dedesubt.

Arată obosit.

— Nu, doar că mi-e teamă să nu iau cine știe ce.

Mă așez pe marginea patului și-mi arunc șlapii, trăgându-mi picioarele în pat, în stil indian. Îmi pun mâinile în poală, fiindcă port tot șortul din bumbac alb

scurt și mă simt cam expusă cu genunchii deschiși în felul ăsta.

— Înainte te-ai exprimat că nu știai unde o să mergi, spune Andrew.

Mă uit spre el și-mi ia câteva secunde să înțeleg la ce se referă: la momentul când eram în mașină și am menționat motivul pentru care nu mi-am luat mai multe haine. Își împletește degetele, punând mâinile pe stomac.

Îmi ia o secundă să răspund, deși răspunsul pe care i-l dau e vag:

— Da, nu știam.

Andrew își îndreaptă spatele și se apleacă înainte, odihnindu-și brațele pe coapse, cu mâinile prinse una de cealaltă pe sub genunchi. Își arcuiește gâtul, lăsând capul pe o parte și se uită spre mine. Știu că suntem pe punctul de a avea una dintre conversațiile acelea în care eu nu pot să prevăd dacă să accept sau să evit întrebările lui. Va depinde de cât de bine știe să mă tragă de limbă.

— Nu sunt expert în lucruri de-astea, spune el, dar nu te văd urcându-te singură într-un autobuz ca ăla, dintre toate mijloacele de transport, cu o poșetă, o gentuță și fără să ai nici cea mai mică idee unde mergi, doar din cauză că prietena ta cea mai bună te-a înjunghiat pe la spate.

Are dreptate. Nu am plecat din cauza lui Natalie și a lui Damon; ei au fost doar o parte din motiv.

— Nu, nu a fost din cauza ei.

— Dar din pricina cui a fost?

Nu vreau să vorbesc despre asta; știu că nu-mi face bine. O parte din mine simte că aș putea să-i spun orice și într-un fel și vreau să o fac, dar cealaltă parte îmi spune să fiu precaută. Nu am uitat că problemele lui le copleșesc pe ale mele și că m-aș simți proastă, plângăcioasă și egoistă să-i vorbesc acum despre vreo problemă de-a mea.

Prefer să mă uit la TV și mă prefac a fi pe jumătate interesată de ce văd.

El se ridică în picioare.

— Trebuie să fie ceva destul de grav, spune el îndreptându-se spre mine și vreau să-mi spui.

Destul de grav? Super, tocmai a înrăutățit și mai mult lucrurile; acum, am impresia că se așteaptă la ceva cu adevărat cumplit. Conștientă de asta, mă simt de parcă ar trebui să inventez ceva.

Desigur, nu o fac.

Simt patul mișcându-se când se așază lângă mine. Nu-l pot privi, încă; ochii mei rămân pironiți la TV. Stomacul îmi tremură de vinovăție și ceva mă gâdilă înăuntru când mă gândesc la cât de aproape este de

mine. Dar vinovăția mă copleșește.

— Te-am lăsat să scapi fără să-mi spui nimic destul de mult timp, spune el. Își pune coatele pe coapse, din nou și se așază în poziția pe care o avusese pe scaun, cu mâinile împreunate și atârându-i între picioare. Trebuie să-mi spui, la un moment dat.

Mă uit spre el și zic:

— E nimic față de situația prin care treci tu și mă opresc, întorcându-mă din nou spre TV.

Te rog, Andrew, nu mă mai iscodi. Îmi doresc mai mult decât orice să-ți spun, fiindcă, într-un fel, știu că tu poți să-i dai un sens acestei chestii, tu poți îmbunătăți lucrurile – ce m-a apucat să spun asta? —, te rog, nu mă mai iscodi!

— Tu te compari cu mine? Spune el, captându-mi atenția. Deci, tu crezi că, din cauză că tatăl meu e pe moarte, orice te-a făcut să acționezi așa nu este important?

El spune asta ca și cum doar gândul la așa ceva ar fi absurd.

— Da, exact asta cred, spun eu.

Sprâncenele i se arcuiesc spre rădăcina nasului și aruncă o scurtă privire spre televizor înainte de a se întoarce spre mine.

— Păi asta este o aberație totală, spune el tăios.

Întorc brusc capul.

El continuă:

— Știi, mereu am urât expresia asta: alții o duc mai rău decât tine, cred că, dacă vrei să vezi totul ca pe o întrecere, sigur că da, e de preferat oricând bunăstarea în locul necazului, dar asta nu-i deloc o competiție. Nu-i așa?

Oare mă întreabă pentru că vrea să știe ce cred eu, sau este felul lui de a-mi spune cum stau lucrurile și speră să mă convingă?

Mă mulțumesc să aprob din cap.

— Suferința n-are grade de comparație, drăguțo.

De fiecare dată când îmi spune „drăguțo” mă zgârie la urechi mai mult decât oricare dintre cuvintele lui.

— Doar fiindcă problema cuiva este mai puțin traumatizantă decât a altcuiva, nu înseamnă că acel cineva ar trebui să sufere mai puțin, continuă el.

Cred că are dreptate, dar tot mă simt egoistă.

El îmi atinge încheietura mâinii și eu îi privesc mâna, felul în care degetele lui bărbătești îmi cuprind oasele antebrațului. Vreau să-l sărut; pornirea din interiorul meu tocmai a urcat spre suprafață, dar o reprim și o trimit înapoi spre stomac, care îmi tremură de câteva secunde.

Îmi trag mâna dintr-a lui și mă ridic de pe pat.

— Camryn, uite, nu voiam să ajung nicăieri cu asta, încercam doar să...

— Știu, răspund în șoaptă, încrucișându-mi brațele și întorcându-mă cu spatele către el. Este în mod clar unul din momentele alea de genul nu-e-vorba-de-tine-ci-de-mine, dar nu am de gând să-i pun și asta în cârcă.

Îl simt când se ridică în picioare și apoi mă întorc cu atenție spre el, răsucindu-mă din talie, așa că îl văd cum își ia geanta și chitara de lângă perete.

Se duce către ușă.

Vreau să-l opresc, dar nu pot.

— O să te las să te odihnești, spune el cu blândețe.

Aprob din cap, dar nu spun nimic de teamă că, dacă o fac, gura mă va trăda și mă voi băga și mai adânc în această relație periculoasă cu Andrew, pe care-l găsesc din ce în ce mai atrăgător.

18

Mă urăsc pentru că l-am lăsat să iasă pe ușă, dar trebuia să o fac. Nu pot face asta. Nu mă pot lăsa să cad în universul numit Andrew Parrish, chiar dacă toată inima și toată dorința mea mă îndeamnă către asta. Nu este vorba doar despre faptul că nu vreau să fiu din nou rănită; toată lumea trece prin faza asta și poate că încă

nu am depășit-o complet; în cazul meu, este vorba însă despre mult mai multe lucruri.

Nu știu cine sunt.

Nu mai știu ce vreau sau ce simt sau ce ar trebui să simt și nu cred că am știut vreodată cu adevărat. Aș fi o ticăloasă egoistă să-l primesc pe Andrew în viața mea. Dacă se îndrăgostește sau vrea ceva ce eu nu-i pot oferi? Dacă aș mai adăuga și o inimă frântă la moartea tatălui său? Nu vreau ca suferința lui să fie provocată de mine.

Mă întorc brusc și privesc din nou spre ușă, închipuindu-mi felul în care el arăta chiar înainte de a ieși.

Poate că asta nici măcar nu e o problemă. Ce îngâmfare din partea mea să mă mângâi cu gândul că el ar putea vreodată să se îndrăgostească de mine. Poate că vrea doar o aventură de-o noapte.

În cap îmi roiește o grămadă haotică de gânduri și niciunul nu mi se pare potrivit și toate mi se par posibile. Mă îndrept spre oglindă și mă privesc în ea, uitându-mă în ochii unei fete pe care am senzația că am întâlnit-o, dar cu care nu am făcut niciodată cunoștință. Mă simt cu adevărat detașată de mine, de toate.

La naiba cu asta! îmi arăt dinții rânjiți și lovesc cu palmele în comoda TV. Apoi apuc o pereche de pantaloni scurți negri, din bumbac, noul meu tricou alb

cu je faime scris de-a curmezișul și înfășurat în jurul Turnului Eiffel și mă îndrept spre duș. Stau acolo o eternitate, lăsând apa să mă lovească, nu fiindcă mă simt murdară, ci pentru că mă simt ca dracu'. Nu mă pot gândi decât la Andrew. Și la Ian. Și de ce, deodată, simt această nevoie ciudată, provocatoare, de a mă gândi la amândoi în același timp?

După ce pielea mea se simte despuiată de primul strat topit de apa fierbinte, ies și mă șterg, scurgându-mi apa din păr în prosop. Îmi usuc părul goală în fața oglinzii și apoi mă întorc înapoi în cameră ca să mă îmbrac, fiindcă nu-mi luasem chiloți curați cu mine. În cele din urmă, îmi pieptăn părul pe jumătate uscat și-l las pe spate să se usuce singur, dându-l pe după urechi.

Îl aud, din nou, prin perete, pe Andrew cântând la chitară. Televizorul încă sporovăiește și mă enervează, așa că mă reped spre el și-l opresc pentru a-l auzi mai bine pe Andrew.

Rămân în picioare câteva secunde, ascultând notele care răzbat prin perete și îmi intră pline de suferință în urechi. Nu este o melodie tristă, dar dintr-un motiv oarecare este dureros pentru mine să o ascult.

În final, îmi înșfac cheia de la cameră, îmi bag picioarele în șlapi și ies.

Umezindu-mi cu nervozitate buzele uscate, trag adânc

aer în piept, înghit și-mi ridic mâna ca să-i bat ușor în ușă.

Sunetul chitarei încetează și, câteva secunde mai târziu, ușa face clic și se deschide.

A făcut și el duș. Părul lui șaten este încă umed; câteva fire sunt puțin ciufulite în față, deasupra frunții. Mă privește lung, fără cămașă și doar cu o pereche de pantaloni scurți cu buzunare, din doc. Mă străduiesc să nu mă uit la abdomenul lui cu pătrățele și ușor bronzat sau la venele care se întind pe antebrațe și care, cumva, sunt mai vizibile aici decât pe restul pielii.

O... Doamne. Poate că ar trebui să merg înapoi...

Nu, am venit aici ca să vorbesc cu el și asta o să fac.

Pentru prima oară, îi văd tatuajul de pe partea stângă și vreau să îl întreb despre el, dar o să o fac mai târziu.

El îmi zâmbește delicat.

— Totul a început cam acum un an și jumătate, mi-a ieșit pur și simplu din gură, cu o săptămână înainte de absolvire – prietenul meu a fost ucis într-un accident de mașină.

Zâmbetul lui delicat se stinge, iar privirea i se îndulcește, lăsându-mă să văd că îi pare rău pentru mine, dar fără să exprime un regret exagerat sau fals.

El deschide ușa larg și intru. Primul lucru pe care îl face, chiar înainte de a mă așeza pe marginea patului,

este să-și pună o cămașă pe el. Poate că nu vrea ca eu să am senzația că încercă să-mi distragă atenția sau să flirteze cu mine, mai ales că eu am venit să-i spun ceva care, evident, este dureros pentru mine. Îl respect și mai mult pentru asta. Acest gest mic, ce pare ne semnificativ, este totuși grăitor și, deși este păcat că-și ascunde trupul, pentru mine este mai bine așa. Nu pentru asta am venit aici.

Mi se pare...

În ochii lui verzi se vede o tristețe autentică, amestecată cu ceva mai profund. Oprește televizorul și se așază lângă mine, în același fel în care a stat și pe patul meu și se uită spre mine, așteptând cu răbdare ca eu să continui.

— Ne-am îndrăgostit la șaispe ani, încep eu și privesc fix înainte, dar el a așteptat după mine doi ani, da, doi ani – mă uit spre el ca să accentuez – ca să mă culc cu el. Nu cunosc vreun adolescent care ar aștepta așa de mult ca să dea jos chiloții unei fete.

Andrew face o față care spune că am dreptate.

— Am avut câțiva prieteni pe durate mai scurte înainte de Ian, dar ei erau așa de, mă uit în sus, căutând cuvântul, plicticoși. Ca să-ți spun adevărul, începusem să consider o mulțime de oameni ca fiind plicticoși când aveam doisprezece ani.

Andrew pare gânditor, cu sprâncenele aduse ușor una spre cealaltă.

— Dar Ian era diferit. Primul lucru pe care mi l-a spus după ce ne-am întâlnit și am avut prima noastră conversație mai consistentă a fost: „Mă întreb dacă oceanul miroase diferit în cealaltă parte a lumii”. Am râs, la început, fiindcă mi s-a părut un lucru ciudat, dar apoi am înțeles că acea frază simplă îl diferenția de toți cei pe care îi cunoșteam. Ian era un tip care stătea de partea cealaltă a geamului și ne privea pe noi, ceilalți, cum ne agitam de colo-colo, mergând mereu pe aceleași cărări, ca niște furnici într-un mușuroi. Am știut mereu că-mi doresc ceva mai mult în viață, ceva diferit, dar atunci când l-am întâlnit pe Ian, lucrurile au început să-mi devină și mai clare.

Andrew zâmbeste ușor și spune:

— Să reușești să fii atât de decis și de matur înainte de douăzeci de ani – asta e o raritate.

— Da, cred că da, spun zâmbindu-i și râzând apoi ușor, nu ți-ar veni să crezi cât de des se luau de mine Damon, Natalie sau chiar și mama și fratele meu, Cole, pentru că, ziceau ei, eram prea „serioasă”. Citez cu degetele „serioasă” și-mi dau ochii peste cap.

— E bine să fii serios, spune el și îl privesc cu timiditate, fiindcă detectez o atracție, chiar dacă este

foarte bine ascunsă după paravanul conversației. Și, apoi, zâmbetul i se stinge și vocea coboară puțin.

— Deci când l-ai pierdut pe Ian, ți-ai pierdut tovarășul de aventuri.

Îmi pierd și mie zâmbetul și-mi proptesc mâinile pe marginea patului, lăsându-mi corpul să se scufunde între umeri.

— Da. Aveam de gând să mergem cu rucsacul în spate prin lume după absolvire sau poate doar în Europa, dar eram hotărâți s-o facem; măcar asta plănuiserăm noi.

Acum mă uit direct spre Andrew.

— Știam că nu voiam să mergem la facultate și să sfârșim lucrând în același loc patruzeci de ani – voiam să muncim oriunde, să încercăm orice și să fim mereu pe drum!

Andrew râde.

— Asta este o idee destul de mișto, spune el. O săptămână ești chelneriță la un bar și aduni bacșicșurile, iar săptămâna următoare, într-un alt oraș sau localitate, ești dansatoare din buric la un colț de stradă, iar turiștii îți aruncă bani într-un borcan când trec pe lângă tine.

Umerii mei căzuți se scutură ușor de răs și roșesc, uitându-mă la el.

— Chelneriță, da, sigur, dar dansatoare din buric?

Scutur capul. Nici chiar așa.

El zâmbește și spune:

— Eee, te-ai descurca bine.

Încă roșie la față și simțind că sunt în flăcări, privesc din nou fix înainte și las roșeața să dispară.

— La șase luni după ce Ian a murit, fratele meu, Cole, a ucis un om într-un accident, beat fiind la volan. Acum este în închisoare. Și, după asta, tata a înșelat-o pe mama și au divorțat. Prietenul meu Christian m-a înșelat și, mai departe, desigur, deja știi ce s-a întâmplat cu Natalie.

Asta-i tot. I-am spus tot ceea ce, combinat, m-a făcut să vreau să plec. Dar nu mă pot uita la el, fiindcă simt că nu ar fi trebuit să-i spun. E ca și cum el ar gândi: bine, dar asta-i tot?

— Au fost prea multe chestii nasoale pe capul tău, spune el și mă uit din nou în sus spre el când îl simt mișcându-se pe pat lângă mine. Ai tot dreptul să te simți rănită, Camryn.

Nu spun nimic, dar îi mulțumesc din priviri.

— Cred că acum îmi dau seama de ce nu a fost greu să te conving să mergi în această călătorie cu mine, spune el.

Chipul lui este greu de citit. Sper că nu crede că îl folosesc pe el ca să refac partea aceea din viața mea pe

care o planificasem cu Ian. Toată situația asta cu călătoria în mașină pare asemănătoare, dacă mă gândesc mai bine, dar totuși două lucruri sunt diferite ca de la cer la pământ. Eu sunt cu Andrew acum pentru că asta îmi doresc.

În acest moment îmi dau seama că nu m-am mai gândit la Ian și la Andrew așa de mult, deoarece încerc să-l regăsesc pe Ian în Andrew... Cred că vine din sentimentul de vinovăție... poate că încerc să-l înlocuiesc cu totul pe Ian.

Mă ridic de pe pat și mă scutur de aceste gânduri.

— Și ce ai de gând să faci? Întreabă Andrew din spatele meu. După ce excursia asta cu mașina se termină, ce plănuiești să faci cu viața ta?

Inima îmi împietrește în piept. Nici măcar o singură dată în timpul acestei călătorii cu Andrew, sau chiar înainte de a-l întâlni după ce am plecat din Carolina de Nord, nu m-am gândit dincolo de momentul prezent. Nu că m-aș fi străduit să nu cuget la ce va urma, dar, pur și simplu, nu m-am gândit la chestia asta absolut deloc, întrebarea lui Andrew mă trezește și mă simt cuprinsă de panică. Nu voiam să fiu injectată cu o doză din acea realitate; eram mulțumită cu iluzia mea.

Mă întorc pe călcâie, cu brațele încrucișate peste piept. Frumoșii ochi ai lui Andrew mă scrutează

insistent.

— Nu prea știu...

El pare ușor surprins, privirea devenindu-i contemplativă și ușor pierdută.

— Mai ai încă timp să mergi la facultate, spune el, oferindu-mi idei ca să mă ajute probabil să mă simt mai bine și asta nu înseamnă că trebuie să te angajezi imediat după aceea și să lucrezi până mori – și, ce naiba, încă poți călători cu rucsacul în spate prin Europa când vrei.

El se ridică în picioare. Îmi dau seama că roțițele din mintea lui se rotesc cu repeziciune, în timp ce face câțiva pași pe covorul verde, închis.

— Ești superbă, spune el și inima îmi tresare, ești inteligentă și, evident, ai mai multă voință decât o fată obișnuită; cred că ai putea face orice vrei... mă rog, știu că sună a clișeu, dar este foarte adevărat în cazul tău.

Dau din umeri.

— Cred că așa e, spun eu, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vreau să fac; știu doar ce nu vreau să fac: nu doresc să merg acasă ca să-mi găsesc un rost. Cred că mă tem că, dacă mă întorc acolo, o să mă scufund în aceeași mocirlă din care m-am scos în ziua aia, când m-am urcat în autobuz.

— Spune-mi ceva, zice Andrew brusc, privindu-mă

fix în ochi, care este lucrul cel mai frustrant atunci când ești în preajma oamenilor?

Cel mai frustrant.

Mă gândesc la asta timp de o secundă, cu privirea fixată pe lampa din bronz agățată pe peretele de lângă pat.

— Nu... nu sunt sigură.

El vine spre mine și-și pune două degete pe pliul brațului, făcându-mă să mă așez din nou lângă el și eu îl urmez.

— Gândește-te la asta, continuă el, bazându-te pe ceea ce mi-ai spus deja, care este diferența dintre tine și ei?

Urăsc să-mi ia așa de mult timp ca să-mi dau seama de ceva ce el pare că știe deja. Mă uit în jos la mâinile din poală și mă gândesc îndelung și adânc până când îmi vine în cap singurul răspuns care simt că ar putea fi corect, dar încă nu sunt sigură pe mine.

— Așteptările?

— Asta e o întrebare sau un răspuns?

Mă dau bătută.

— Chiar nu știi... adică vreau să spun că mă simțeam... constrânsă în jurul tuturor celorlalți, cu excepția lui Ian, desigur.

El aprobă din cap și ascultă, permițându-mi să

continui răspunsul care îmi stă pe limbă.

Și apoi, ca din senin, răbufnesc nemulțumirile mele:

— Nimeni nu vrea să facă ceea ce vreau eu, îi spun și explicația începe să se deruleze mult mai repede, acum că mă simt sigură pe răspunsul meu. E dorința aia de a trăi liberă, fără să mergi pe drumul obișnuit, înțelegi? Nimeni nu vrea să părăsească zona de confort ca să facă asta, fiindcă nu este ceva ce majoritatea oamenilor ar face. Mi-a fost frică să le spun părinților că nu voiam să merg la facultate, fiindcă ei se așteptau ca eu să merg. Am acceptat o slujbă într-un magazin, fiindcă mama se aștepta ca asta să mă îplinească oarecum. Am mers cu mama în fiecare sâmbătă să-l vizităm pe fratele meu la închisoare, fiindcă ea aștepta asta din partea mea, deoarece este fratele meu și așa s-ar cuveni, să vreau să-l vizitez, deși eu nu voiam. Natalie încerca fără încetare să mă cupleze cu diverși tipi, fiindcă ea credea că este anormal să fii singură.

— Cred că mi-a fost teamă mare parte din viața mea să fiu eu însămi.

Îmi răsucesc capul spre el.

— Într-un fel, asta s-a întâmplat chiar și cu Ian.

Mă uit repede în altă parte. Asta a ieșit din mine tocmai în timp ce ideea prindea, rapid, contur în mintea mea.

Andrew mă privește întrebător, dar, în același timp, nesigur dacă să continue discuția pe acest subiect.

Nu sunt sigură dacă mai are rost să vorbesc despre asta.

El dă din cap.

Se pare că a decis că nu e cazul să mai insiste pe tema asta.

Își sugerează obrazii. Îl privesc un moment, încercând din răspuțeri să reprim atracția evidentă pe care o am față de el, dar mi-e din ce în ce mai greu să o fac. Mă uit pe furiș la buzele lui și mă întreb ce gust au. Și apoi încerc să-mi iau ochii de la el... dar nu reușesc. Mă tem să-i spun ce vreau. Sau, cel puțin, ce cred că vreau.

— Andrew, zic, iar fața lui reacționează la vocea mea care-i rostește numele.

Gândește-te bine, Cam, îmi spun. Ești sigură că asta îți dorești?

— Ce este? Întreabă el.

— Ai avut vreodată o aventură de o noapte?

Mă simt de parcă aș fi mărturisit cel mai mare secret pe care mi l-a spus cineva, vorbind la un microfon în fața unei camere pline cu oameni. Dar acum porumbelul a ieșit. Nici nu mai sunt sigură dacă într-adevăr îmi doresc asta, dar mă tot gândesc la lucrul ăsta de ceva timp. Îmi amintesc, vag, că aceeași idee mă bântuia și în

timp ce eram pe acoperiș cu Blake.

Fața lui Andrew își pierde din însuflețire și pare că nu-și găsește cuvintele pentru a răspunde. Instantaneu, inima îmi încremenește și îmi simt stomacul întors pe dos. Știam că nu ar fi trebuit să spun asta! O să creadă că sunt o curviștină.

Sar în sus de pe pat.

— Îmi cer scuze... Doamne, probabil crezi că sunt...

El se întinde spre mine și mă apucă de încheietură:

— Așează-te la loc.

Mă așez, fără tragere de inimă, dar nu-l pot privi. Sunt total încremenită.

— Ce se întâmplă cu tine? Întreabă el.

— Cum adică?

Mă uit și eu la el.

— O faci tu acum?

El își mișcă mâinile ca să-l accentueze pe „acum”; sprâncenele îi sunt împreunate.

— Cum adică ce faci?

Își linge buzele, oftează ca și cum ar fi dezamăgit și, în cele din urmă, spune:

— Camryn, ai început să-mi spui ceva la care, poate, te-ai gândit o dată sau de două ori și, tocmai când ai găsit curajul de a spune ce gândești, ai făcut o întoarcere de o sută optzeci de grade și ai regretat.

Mă privește adânc în ochi, cu toată puterea și toată cunoașterea și cu încă ceva ce nu pot descrie. Întrebă-mă din nou și, de data asta, așteaptă răspunsul meu.

Fac o pauză, cercetându-i expresia aceea încordată de pe față, nesigură de ce anume înseamnă. Sau poate pur și simplu nu mai sunt sigură de mine.

Înghit în sec și spun:

— Ai avut vreodată o aventură de o noapte?

Expresia lui nu se modifică, nici nu dispare.

— Da, am avut câteva.

El așteaptă acum replica mea, chiar dacă nu prea reușesc să mă simt în largul meu în această conversație care devine cam ciudată. Este ca și cum ar ști că mă consum înăuntrul meu, dar ca să-mi dea o lecție, vrea să mă facă să vorbesc eu mai mult, în loc să facă el pe psihologul de serviciu, așa cum a făcut de când am intrat în camera lui.

Sprâncenele i se arcuiesc puțin, ca și cum ar spune: „Ei bine?”

— Păi, mă întrebam... fiindcă nu am făcut niciodată așa ceva.

— De ce n-ai încercat? Întrebă el, relaxat.

Privesc în podea și apoi spre el, ca să nu mă dojenească.

— Păi, mi se pare cam ușuratic.

Andrew râde și mă ia prin surprindere.

În cele din urmă, el mă mai scutește de chinuri.

— Dacă o fată o face des (subliniază cuvântul acesta cu un zâmbet delicat), atunci ar putea fi o ușuratică, sigur că da. Însă o dată sau de două ori, nu știu... (își mișcă mâinile la nivelul umerilor în timp ce se luptă cu numerele în minte, nehotărât)... nu e nimic greșit.

Și atunci de ce nu profită de asta chiar acum? Încep să mă panichez, întrebându-mă de ce este el încă setat pe rolul de psiholog, în loc să flirteze cu mine și să treacă la treabă.

— Bine, deci...

N-o pot spune. Uneori, pur și simplu nu sunt capabilă să vorbesc despre sex. Pot să fac asta doar voalat cu Natalie.

Andrew oftează și umerii i se apleacă în față.

— Vrei să te culci cu mine, să ai o aventură de o noapte?

El știa că eu nu aveam de gând să o spun, așa că a cedat și a făcut-o în locul meu.

Întrebarea, deși evidentă pentru amândoi, mi-a oprit respirația. Mă face să mă simt jenată și mă paralizează chiar mai tare decât dacă aș fi formulat-o eu.

— Poate...

El se ridică în picioare și se uită în jos spre mine,

spunând:

— Îmi pare rău, dar nu sunt atras de tine în felul acesta.

Cel mai mare pumn din univers tocmai m-a pocnit în stomac. Mâinile mi se încleștează, prinzând marginea saltelei, iar brațele până sus la umeri rămân nemișcate. Tot ce-mi doresc să fac acum este să fug pe ușa aia, să mă încui în camera mea și să nu mă mai uit niciodată la Andrew. Nu pentru că nu vreau să-l văd, ci pentru că nu mai vreau ca el să mă vadă pe mine.

Nu am mai fost așa de jenată niciodată în viața mea.

Și asta este ce am primit pentru că am spus ce gândeam!

Nu știu dacă să accept ce s-a întâmplat ca pe o lecție învățată sau o să-l urăsc pe el pentru ceea ce mi-a făcut.

19

Într-o fracțiune de secundă, sar de pe pat și țâșnesc cât de repede pot spre ușă.

— Camryn, oprește-te.

Continui să merg, chiar mai repede atunci când simt că vine după mine și prind clanța, deschid ușa și încep să alerg pe hol.

— Te rog, așteaptă o clipă! Spune el urmărindu-mă și

îi pot auzi gravitatea tonului.

Îl ignor, bag mâna în buzunărașul de la spatele pantalonilor scurți și trag cârdul, băgându-l în ușa. Împing, intru în cameră și dau să închid ușa, dar Andrew reușește să se strecoare.

Ușa se închide după el.

— Ai de gând să mă ascuți? Mai încearcă el, încă o dată, exasperat.

Nu vreau să-l privesc, dar chiar asta fac.

Ochii îi sunt larg deschiși, necruțători și sinceri când, în fine, mă întorc spre el.

Se apropie de mine și mă apucă ușor de brațe. Apoi se apleacă și mă sărută ușor pe buze. Gestul lui mă dă gata, dar sunt prea zăpăcită ca să-i răspund pe măsură. Inima îmi bate cu putere și nu mai pricep nimic.

El se retrage un pic și mă privește cu un chip sincer și înclin ușor din cap... îmi zâmbește...

— De ce e așa amuzant? Întreb eu tăios și vreau să mă îndepărtez de el.

El mă ține nemișcată de braț și mă privește adânc în ochi, privirea mea fiind plină de umilință și chiar de puțină ranchiună.

— Când spun că nu sunt atras de tine „în felul ăsta”, Camryn, vreau să zic... (el face o pauză, cercetându-mi fața, privindu-mi buzele pentru o secundă, ca și cum ar

trebui să se hotărăscă dacă să le sărute sau nu din nou)... că tu nu ești genul de fată cu care m-aș culca doar pentru o singură noapte.

Cuvintele lui mă lasă fără grai, iar inima o ia razna lovindu-mi toracele. Nu am răbdare să înțelege ce a spus; în schimb, în loc să încerc să-mi dau seama ce vrea el să spună, îmi adun gândurile cât de mult pot și încerc să redobândesc ceva din atitudinea pe care am pierdut-o atunci când am năvălit afară din camera lui.

— Uite, spune el, mutându-se lângă mine, într-o parte și punându-mi mâna pe spate, pe talie.

Senzația degetelor lui îmi dă fiori pe toată partea aceea a corpului. Ce naiba mi se întâmplă? Chiar îl doresc... Simt că nu e cale de întoarcere, că ar trebui să mă oblig să fiu o târfuliță doar pentru noaptea asta, doar ca să-l țin aici, în cameră. Dar ce nu înțeleg este de ce simt că vreau de la el mai mult decât o partidă de sex...

— Camryn?

Vocea lui mă face iar atentă la ceea ce încerca să-mi comunice acum câteva momente. Mă împinge spre pat, ca să mă așez și apoi se așază pe vine pe podea, în fața mea. Mă privește direct în ochi.

— Nu o să am o aventură de o noapte cu tine, dar te voi face să explodezi, dacă mă lași.

Un mic curent electric tocmai mi-a trecut prin stomac

și a ajuns jos, între picioare.

— Ce? E singurul cuvânt care îmi mai vine în minte.

El zâmbește blând, adâncindu-și puțin gropițele și odihnindu-și brațele de-a lungul coapselor mele goale, prinzându-mă cu mâinile din lateral.

— Nu trebuie să te simți obligată cu nimic, spune el. Am să te satisfac, iar mâine dimineață când te trezești, eu o să fiu în camera mea de alături, pregătindu-mă să călătoresc împreună cu tine spre următoarea destinație. Relația noastră va fi mai departe, la fel – nici măcar nu voi glumi despre ceea ce s-a întâmplat. Va fi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Abia mai pot respira. Cu câteva vorbe, a reușit să-mi umfle locul acela moale dintre picioare.

— Dar... tu cu ce te alegi din asta? Reușesc să articulez.

— Ce e cu mine?

El mă apasă încă puțin pe părți cu degetele. Mă prefac că nu observ și spun:

— Nu mi se pare... prea corect.

Nici nu îmi mai dau seama ce spun. Încă sunt șocată de ce mi se întâmplă.

Andrew îmi zâmbește, neluând în seamă observația mea și, apoi, deodată, se ridică din poziția ghemuit la podea și se așază între picioarele mele, făcându-mă să

alunec puțin pe spate, pe pat. El se așază jos în fața mea și mă trage în poala lui, cu un picior de fiecare parte a corpului său. Sunt complet expusă și încep să-mi mușc buza de jos. El este așa de relaxat în toată tărășenia asta, încât chiar și numai felul în care m-a luat pe nepregătite mă face să fiu și mai udă.

Înfășoară brațele puternice în jurul meu și se apleacă spre mine, atingându-mi bărbia cu buzele. Fiori mă cuprind din cap până-n picioare. Apoi mă trage mai aproape de corpul lui și șoptește aproape de gura mea:

— Ba este corect. Vreau să te fac să explodezi și, crede-mă, cu siguranță voi obține și eu ceva din asta.

Îi aud rânjetul în voce și-l privesc în ochii săi irezistibili. Dacă Andrew mi-ar spune chiar acum să îngenunchez în fața lui, aș face-o fără ezitare.

Îmi atinge partea cealaltă a maxilarului cu buzele.

— Atunci de ce nu vrei să te culci pur și simplu cu mine? Întreb încet, dar apoi încerc să reformulez: vreau să spun, dacă ai vrea să... îmi faci altceva...

El se trage înapoi și-și pune trei degete peste buzele mele ca să mă facă să tac.

— Am să spun asta o singură dată, începe el cu ochii săi atât de pătrunzători, arzând intens, dar nu vreau să comentezi nimic când vorbesc eu, bine?

Aprob din cap cu emoție.

El se oprește, își umezește buzele și apoi spune:

— Dacă ar fi să mă lași să te reglez, ar trebui să-mi permiți și să te posed.

Un val de plăcere dezlănțuită îmi cutremură tot corpul. Cuvintele lui mă șochează și mă fac să mă supun. Inima îmi spune ceva. Minteia îmi șoptește altceva. Dar nu pot auzi ce dracului spun ele, din cauza acestei senzații dintre picioare care devine din ce în ce mai imposibil de ignorat.

Înghit greu, căutând disperată un pic de salivă. Am senzația că fiecare părticică din mine, care în mod normal își produce propria umiditate, a încetat să mai lucreze, fiindcă toată umezeala s-a localizat într-un singur punct din centrul trupului meu.

Respir greu în continuare.

O, Doamne și încă nici nu m-a atins, iar eu deja am toate aceste senzații?

Sau visez?

— Dar dacă ți-aș face o labă?

Recunosc, această idee mă face să mă simt vinovată.

El își înclină papul într-o parte, strâmbându-se și asta mă face să-mi doresc să-l sărut cu pasiune.

— Ți-am spus să nu comentezi.

— Eu... păi... eu n-am comentat ceea ce ai spus, eu doar...

Își bagă degetele sub materialul subțire al chiloților mei și mă atinge. Încep să bolborosesc ceva, uitând ce începusem să spun.

— Taci din gură, îmi cere el cu blândețe, deși foarte hotărât. Buzele mi se închid și bolborosesc din nou atunci când își bagă două degete în mine și le ține, pur și simplu, acolo, cu degetul mare presându-mi osul pubian pe exterior.

— Camryn, ai de gând să taci din gură?

Strecor cu greutate cuvântul „d-da” și-mi mușcă buza de jos.

Apoi își scoate degetele din mine. Îmi vine să-l implor să nu le scoată, dar mi-a spus să tac din gură în așa manieră încât mă face să fiu nebună după el și, în același timp, să fiu complet supusă, așa că nu mai zic nimic. Deschid ochii cu prudență atunci când își mișcă degetele umede peste buzele mele și, instinctiv, le ling, doar puțin, până când el le pune pe buzele lui și le bagă în gură, gustând parcă din mine. Mă aplec spre el, atingându-i gura cu gura mea, închizându-mi ochii încet, vrând doar să-l gust și să-i ofer și lui gustul meu. Limba lui se unduiește ca să o atingă pe a mea, dar apoi mă împinge, cu grijă, înapoi pe pat, în loc să cedeze și să mă sărute cu sălbăticie, așa cum îmi doresc cu disperare.

El își bagă ambele mâini pe sub materialul din jurul taliei mele și-mi trage pantalonii scurți și chiloții în jos peste coapse și labe, lăsându-i să cadă undeva pe podea. Apoi se lungește lângă mine, acoperindu-mă cu brațul și băgând mâna pe sub tricou. Nu-mi pusesem niciun sutien când am venit aici. El îmi ciupește cu delicatețe un sfârc, apoi pe celălalt și mă sărută din nou pe toată lungimea maxilarului. Fiecare firică de păr de pe ceafă mi se ridică atunci când limba lui îmi atinge lobul urechii.

— Vrei să-l ating?

Îi simt respirația fierbinte pe o parte a feței mele.

— Da, bolborosesc eu.

El îmi mușcă lobul urechii cu dinții, iar mâinile lui încep să-mi alunece pe abdomen, dar se opresc în dreptul buricului.

— Spune-mi că vrei să îl ating, îmi respiră el în ureche.

De-abia îmi pot deschide ochii.

— Vreau să îl atingi...

Își duce mâna mai jos și inima începe să-mi bată cu sălbăticie în piept, dar tocmai când cred că o să mă atingă, mâna i se mișcă spre interiorul coapsei.

— Desfă-le pentru mine.

Îmi las picioarele să se desfacă ușor, dar el le

depărtează și mai mult cu mâna, cu muchia degetelor, împingându-mi carnea până când sunt total expusă.

Se ridică de lângă mine și se apleacă, ridicându-mi bluza ca să-mi dezgolească sânii, iar apoi îmi prinde sfârcurile cu dinții, unul după celălalt. Apoi își trece vârful limbii lui umede peste ei și-și pune gura în jurul lor, sărutându-l pe fiecare în parte cu poftă. Îmi trec degetele prin părul lui, vrând să-l prind și să-l trag, dar nu o fac. Andrew coboară mai jos de piept, urmărind fiecare coastă cu limba până când ajunge la buric.

Se uită în sus spre mine cu ochii pe jumătate întredeschiși, dar dominatori și spune cu buzele apăsate pe abdomenul meu.

— Trebuie să-mi spui ce vrei, Camryn.

Îmi linge burta atât de încet, încât pielea mi se înfioară de plăcere.

— N-o să primești decât dacă-mi ceri și dacă o faci cu convingere.

Trag aer în piept sacadat și simt cum, literalmente, pieptul mi se cutremură...

— Te rog, te rog, atinge-l...

— Nu te cred, spune el cu reproș și-mi linge clitorisul în grabă. Doar o dată. Se oprește și mă privește pe deasupra priveliștii oferite de corpul meu, așteptându-mă.

Fiindcă mă tem să rostesc cuvântul, șoptesc foarte încet:

— Te rog... vreau să-mi lingi păsărică, iar el se preface că nu a auzit.

— Ce ai spus? Zice el și-mi linge din nou clitorisul, de data asta ceva mai mult și o mulțime de fiori îmi trec prin corp. Nu prea am auzit.

Rostesc iar acea rugămintă, ridicându-mi vocea doar puțin, prea jenată să spun cuvântul interzis, pe care îl consider extrem de murdar și de nelalocul lui, bun pentru filmele porno.

Andrew își pune mâna între picioarele mele și-mi desface labiile cu două degete. Mă linge o dată. Doar o dată. Coapsele încep să tremure mai puternic.

Nu știi cât mai pot rezista.

— O femeie care știe ce vrea din punct de vedere sexual, mă linge din nou, privindu-mă cu ochii mijiiți și căreia nu-i e frică să o spună este al naibii de sexy, Camryn – Spune-mi. Ce. Vrei. Sau n-o să-ți ofer nimic.

Mă linge din nou și nu mai pot suporta.

Îmi întind mâinile și-l prind de păr, împingându-i fața cât mai mult între picioarele mele, atât cât îmi permite și spun, privindu-l direct în ochi:

— Linge-mi păsărică, Andrew; la naiba, linge-mă naibii în păsărică!

Surprind cel mai diabolic rânjet pe care l-am văzut vreodată pe fața lui înainte ca ochii să mi se închidă și capul să mi se dea pe spate când începe să mă lingă și de data asta nu se mai oprește. Îmi sugerează cu putere clitorisul și-și bagă și-și scoate degetele din mine în același timp, încât cred că o să leșin. Nu-mi pot deschide ochii, sunt plini de plăcere. Îmi împing șoldurile spre el și-l trag tare de păr, dar nu se sinchisește. Mă linge cu putere și rapid și din când în când încetinește ca să mă sugă și să-și treacă degetul mare peste clitorisul meu umflat, înainte de a-l băga direct înăuntru. Și când încep să simt că nu mai pot îndura și încerc să mă îndepărtez de fața lui, îmi prinde coapsele și mă obligă să stau pe loc până când explodez, cu picioarele tremurând incontrollabil și cu mâinile strângându-i capul cu toată puterea. Un geamăt îmi scapă din gură și mâinile mi se agață de tăblia patului, încercând să o folosesc drept pârgă ca să mă îndepărtez de limba flămândă a lui Andrew. Dar el mă prinde și mai puternic, cu mâinile înnodate sub coapsele mele, petrecute peste șolduri; el mă apasă așa de tare, încât mă doare, iar degetele îi sunt adânc înfipite în piele, dar îmi place.

Și pe când trupul meu, tremurând, începe să se calmeze, iar respirația întretăiată începe să se

liniștească, chiar dacă încă inegală, Andrew începe să mă lingă mai încet. Când trupul nu mi se mai mișcă, el îmi sărută interiorul ambelor coapse și apoi mă sărută direct pe buric, după care se târăște în sus spre gura mea, sprijinindu-se cu brațele încordate, musculoase de saltea, de o parte și de alta a corpului meu. Buzele lui moi și umede îmi coboară pe gât și pe ambele părți ale bărbiei, iar apoi pe frunte. În cele din urmă, se uită în jos, în ochii mei, pentru o clipă nesfârșită, iar apoi se apleacă și-mi sărută buzele încetișor.

După care se ridică de pe pat.

Nu mă pot mișca.

Vreau să mă ridic, să-l prind și să-l trag peste mine, dar nu mă mai pot mișca. Nu numai că sunt încă răvășită din cauza orgasmului pe care tocmai mi l-a oferit, dar mintea mea încă e răvășită după întreaga experiență.

Îl privesc pur și simplu, abia ridicându-mi capul de pe pernă în timp ce el se îndreaptă spre ușă. Mă privește o dată după care pune mâna pe clanța ușii.

Dar eu sunt cea care vorbește prima:

— Unde pleci?

Știu unde se duce, dar a fost singurul lucru pe care m-am gândit să-l spun ca să-l fac să mai rămână puțin în camera mea.

El zâmbește ușor.

— În camera mea, spune el ca și cum ar fi trebuit să știu deja asta.

Ușa se deschide și lumina de pe hol inundă spațiul din jurul lui, luminându-i trăsăturile umbrite. Vreau să spun ceva, dar nu știu sigur ce. Mă ridic în capul oaselor; degetele mele pipăie neliniștite cearșaful adunat în poala mea.

— Păi, ne vedem mâine dimineață, spune el și-mi aruncă un ultim surâs, plin de subînțelesuri, înainte să închidă ușa după el și să facă lumina de pe hol să dispară. Dar am puțină lumină și în cameră; am lăsat aprinsă lampa de lângă pat. Mă uit acolo, gândindu-mă la lampă. A fost aprinsă tot timpul. Am fost întotdeauna destul de timidă în pat și, chiar și cu Ian, cea mai puternică lumină pe care am avut-o în timp ce făceam sex a fost cea de la televizor, dar niciodată mai mult. De data asta, nici măcar nu m-am gândit la cât de puternică era lumina.

Și cuvintele care mi-au ieșit din gură... N-am mai vorbit nicicând în halul ăsta. În niciun caz cuvântul cu „P”. Nici nu sunt în stare să-l rostesc în acest moment. Sigur, de multe ori îi spuneam lui Ian „te rog, trage-mi-o” sau „trage-mi-o mai tare”, dar la asta se reducea tot vocabularul meu pornografic.

Ce mi-a făcut Andrew Parrish?

Orice ar fi... nu cred că vreau să se termine.

Mă ridic din pat, îmi iau pe mine chiloții și șortul și ies pe ușă, cu intenția de a mă duce din nou la el... nu știu de ce.

Mă opresc la ușă înainte de a o deschide și mă uit în jos la picioarele mele goale pe covorul verde. Nu știu ce aș putea spune dacă aș intra la el, fiindcă nici măcar nu știu ce vreau sau ce nu vreau. Apoi îmi las brațele să atârne pe lângă corp și un oftat adânc îmi iese de pe buze.

— Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, îl maimuțăresc. N-o să fii tu în stare să te descurci cu asta.

Andrew

20

M-am trezit de la 8:00 dimineața. Am primit un telefon de la frate-miu Asher și mi-era teamă să răspund fiindcă am crezut că o să-mi dea vești despre tata. El, însă, suna doar ca să mă anunțe că Aidan e ofțicat că i-am luat chitara. Mă doare-n cot; ce-o să facă, o să conducă până la Birmingham și o să se ia la bătaie cu mine pentru ea? Știu că, de fapt, n-are de-a face cu chitara; Aidan e ofțicat că am plecat din Wyoming, în timp ce tata este încă în viață.

Și Asher voia să mă verifice.

— Și ești bine, frate? Spune el.

— Da, de fapt, îmi merge super.

— Ești sarcastic?

— Nu, spun în receptor, sunt sincer cu tine, Ash. Trăiesc cea mai frumoasă perioadă din viața mea, chiar acum.

— Este vorba despre fata aia, nu-i așa? Camryn? Așa o cheamă?

— Da, așa o cheamă și, da, despre ea este vorba.

Zâmbesc involuntar, cu mintea la ceea ce s-a întâmplat azi-noapte, iar apoi surâd, gândindu-mă la Camryn în general.

— Ei bine, știi unde mă găsești dacă ai nevoie de mine, spune Asher și înțeleg mesajul nerostit din vocea lui, pe care știe că nu are rost să-l spună deschis. I-am mai spus să nu mai vorbească despre asta, sau îl bat de-i sar capacele.

— Da, știi, mersi, frate – hei, ce face tata?

— Este la fel ca atunci când ai plecat.

— Asta nu e chiar așa de rău, cred.

— Da, nu e.

Închidem și o sun pe mama ca să o anunț că sunt bine. Încă o zi și ar fi sunat la poliție să-i pună să mă caute.

Mă ridic din pat și-mi îndes lucrurile în sac. În timp

ce trec pe lângă televizor, bat în perete cu podul palmei, acolo unde știu că se află, probabil, capul lui Camryn, odihnindu-se pe pernă. Dacă nu s-a trezit deja, asta ar ajuta-o să o facă. Sau poate că nu, pentru că de obicei doarme foarte profund – doar muzica o mai trezește. Fac un duș rapid și mă spăl pe dinți. Gândindu-mă la gustul ei pe care l-am avut în gură noaptea trecută, îmi pare rău că trebuie să mă curăț. Sau, poate o s-o mai fac o dată mai târziu. Sigur, dacă ea o să vrea. La naiba, nu mă plâng de asta absolut deloc, exceptând faptul că după aceea trebuie să am grijă și de mine, dar și asta e în regulă. Prefer să mă satisfac singur decât să risc să o las să mă atingă. Știu că, dacă o va face, totul se va sfârși. Cel puțin pentru mine. O doresc al naibii de tare, dar o să o fac doar dacă sunt sigur că vrea și ea asta. Și în acest moment, îmi dau seama că ea nu prea știe ce anume dorește.

Mă îmbrac și-mi bag picioarele goale în tenișii cei negri, bucuros că sunt uscați după ce au fost înmuiți de ploaie. Îmi pun pe umăr ambele genți și iau chitara lui Aidan de gât, ieșind în hol spre camera lui Camryn.

Aud televizorul înăuntru, așa că bănuiesc că s-a trezit deja.

Mă întreb cât mai are până cedează.

Camryn

Îl aud pe Andrew bătând în ușa. Trag scurt aer în piept, îmi țin respirația un minut lung și plin de încordare și apoi las să iasă aerul cu putere, suflând deoparte o șuviță de păr care mi-a ieșit din coamă și atârnă liber – o pregătire care să mă ajute să nu cedez.

Pe naiba, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat...

În cele din urmă, deschid ușa și, când îl văd, stând în prag așa de relaxat – și așa de dulce –, cedez. Mă rog, e doar o mare roșeață care-mi cuprinde fața și care îmi dă senzația că am luat foc. Mă uit în jos spre podea, căci, dacă îi mai privesc ochii zâmbitori încă o secundă, o să mă topesc de tot.

Reușesc să îmi ridic ochii din nou spre el peste câteva secunde.

Zâmbetul lui cu buzele lipite este acum mult mai larg și mult mai elocvent.

Hei! Am impresia că dacă face o asemenea expresie este același lucru cu a vorbi despre ce s-a întâmplat!

Mă privește de sus în jos, văzând că sunt deja îmbrăcată și gata de plecare și își dă capul pe spate puțin, spunând cu un zâmbet uriaș: „Hai să mergem”.

Înșfac poșeta și geanta și ies împreună cu el.

Sărim în mașină și fac tot ce pot pentru a nu mă mai

gândi la cel mai tare sex oral pe care l-am primit vreodată în viața mea, gășind ceva nesemnificativ de vorbit. Astăzi miroase super bine: el, până la urmă, miroase doar a piele cu puțin săpun și ceva șampon. Nici asta nu mă prea ajută.

— Deci, ne îndreptăm iar către moteluri alese la întâmplare și nu ne oprim nicăieri cu excepția restaurantelor Waffle House?

Nu că asta m-ar deranja vreun pic, dar încerc să aflu prin ce se va traduce azi acest „la întâmplare”.

Centura lui se închide cu un clic și pornește motorul.

— Nu, de fapt chiar am ceva în minte. Se uită spre mine.

— Serios? Întreb eu, iar curiozitatea mă roade. Încâlci regula spontaneității acestei excursii și chiar ai un plan?

— Ei, nu era chiar o regulă, la drept vorbind, spune el, accentuând acest lucru.

Ieșim din parcare în marșarier și bătrânul Chevelle se așterne, torcând, la drum.

Poartă aceeași pereche de pantaloni scurți cu buzunare pe care i-a avut ieri și arunc o privire rapidă spre gamba lui tari ca piatra, cu un picior apăsând delicat pe accelerație. Un tricou bleumarin închis îi stă bine întins pe piept și pe brațe, iar materialul i se strânge mai tare în jurul bicepsilor.

— Și, deci, care-i planul?

— New Orleans, spune el zâmbind spre mine. Este la doar cinci ore și jumătate de aici.

Fața mi se luminează.

— De fapt, n-am mai fost niciodată la New Orleans.

El zâmbește în sinea lui, ca și cum s-ar bucura că el este cel care mă duce acolo pentru prima dată. Și eu sunt la fel de bucuroasă. Dar, în realitate, nu-mi pasă unde mergem, chiar dacă o să ajungem în mlaștinile pline de țânțari din Mississippi, atâta vreme cât Andrew este cu mine.

Două ore mai târziu, după ce am epuizat toate subiectele insignifiante, care au fost doar o diversiune ca să nu vorbim despre ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută, am hotărât să fiu eu cea care rupe tăcerea. Mă aplec în față și dau mai încet volumul. Andrew mă privește curios.

— Ceea ce ți-am zis aseară nu mi-a mai ieșit niciodată din gură, ca să știi, îmi iau eu o piatră de pe inimă.

Andrew rânjește și mângâie cu degetele conturul volanului. Pare mai relaxat, cu brațul stâng sprijinit de portiera din stânga lui, cu genunchiul stâng îndoit în sus, în timp ce cu piciorul drept apasă pedala de accelerație.

— Dar mi se pare că ți-a plăcut, răspunde el, să-mi zici toate chestiile alea.

Hmmm, nu a fost absolut nimic legat de noaptea trecută care să nu-mi placă.

Fața mi se îmbujorează puțin.

— Da, chiar mi-a plăcut, recunosc eu.

— Nu-mi spune că nu ți-a mai trecut prin cap să spui așa ceva, în timp ce făceai sex și înainte, spune el.

Ezit.

— Sincer, m-am gândit.

Mă uit la el rapid.

— Nu că aș fi stat toată ziua cu gândul la asta, dar mi-a trecut prin minte.

— De ce nu ai făcut-o niciodată, dacă aveai această dorință?

El mă tot întreabă lucrurile astea, dar sunt convinsă că știe deja răspunsurile.

Ridic din umeri.

— Cred că am fost prea lașă.

El râde ușor și-și mută degetele înapoia volanului, ținându-l mai strâns căci ne îndreptăm spre un sector al autostrăzii cu multe curbe.

— Mereu am considerat că asta ar spune Dominique Starla sau Cinnamon Dreams în Sex legal sau în Lesbiennele de vineri noaptea.

— Ai văzut tu filmele astea?

Dau din cap cu putere și murmur.

— Nul Eu... eu habar n-aveam că există, erau niște titluri inventate...

Zâmbetul lui devine jucăuș.

— Nici eu nu știu dacă există, spune el renunțând înainte ca eu să mor de rușine, dar nu m-aș mira. Și înțeleg ce vrei să spui.

Fața mi se relaxează.

— Dar, să știi, chestia asta este foarte sexy, spune el.

Mă mai înroșesc puțin. Ar fi mai bine să rămân îmbujorată tot timpul, căci se pare că roșesc aproape mai mereu când sunt în preajma lui.

— Așa, deci crezi că vedetele porno sunt sexy? Mă crispez, sperând ca el să spună că nu.

Andrew își țuguiază puțin buzele și răspunde:

— Nu, nu neapărat, mă rog, sunt și ele sexy doar într-un alt fel.

Sprâncenele mi se împreunează.

— Adică în ce fel?

— Păi, atunci când... Dominique Starla, să zicem, o face, este în fața unui tip oarecare care caută să ejaculeze în fața unei tastaturi. Ochii lui verzi cad pe mine. Tipul ăla nu visează nimic altceva legat de ea, decât să o vadă cu fața între picioarele lui.

Apoi se uită din nou la drum.

— Dar atunci când cineva... nu știu, cum ar fi o fată

dulce, sexy, complet ne-curviștină o face, tipul nu se gândește doar la fața ei între picioarele sale. De fapt, probabil că nu se gândește deloc la asta, la un nivel mai profund.

Înțeleg complet mesajul secret din spatele cuvintelor lui și probabil că el își dă seama de asta.

— M-a înnebunit, spune el, privind-mă suficient de mult cât să se uite fix în ochii mei, asta ca să știi.

Dar apoi se întoarce complet spre volan și se preface că se concentrează mai mult la drum. Poate că nu vrea să-l acuz că „a vorbit despre asta”, chiar dacă eu sunt cea care a deschis subiectul, îmi asum întreaga vină și nu-mi pare rău.

— Dar tu? Îl întreb, spărgând tăcerea. Te-ai temut vreodată să încerci ceva legat de sex și pe care îți doreai să-l încerci?

Se gândește o clipă la asta și spune:

— Da, când eram mai tânăr, în jur de șaptesprezece ani, dar mă temeam să încerc astfel de lucruri cu fetele, fiindcă ele erau...

— Cum erau?

El zâmbește ușor, strângându-și buzele și am sentimentul că va fi vorba despre un fel de comparație.

— Fetele mai tinere, cel puțin cele cu care ieșeam eu, erau „scârbite” de orice părea ieșit din tipare. Într-un fel

erau probabil ca tine, excitate în secret de ceea ce era diferit de poziția misionarului, dar prea timide ca să recunoască asta. Și la vârsta aia era riscant să spui: „Hei, lasă-mă să mi-o bag în curul tău” fiindcă erau șanse mari ca fata să se sperie și să creadă că ești vreun pervers bolnav.

Îmi scapă un hohot de râs.

— Da, cred că ai dreptate, spun eu. Când eram adolescentă, eram dezgustată când Natalie îmi povestea despre ce-i făcea ei Damon. Nu mi s-a părut sexy, decât după ce mi-am pierdut virginitatea la optsprezece ani, dar (vocea începe să mi se stingă, gândindu-mă la Ian), dar chiar și atunci, tot nu mă simțeam în largul meu. Voiam să... hmmm...

Nu mă simt în largul meu să recunosc asta nici acum.

— Continuă, spune-o, mă îndemnă el, dar fără niciun ton de glumă. Ar trebui deja să știi că nu ai cum să mă alungi de lângă tine.

Asta mă ia prin surprindere (și îmi face inima să tresalte). Oare adevărul despre faptul că nu vreau ca el să-și facă o impresie proastă despre mine este scris pe fruntea mea? El zâmbește cu blândețe ca și cum ar vrea să mă asigure că, indiferent ce aș spune, el nu-și va face o impresie proastă despre mine.

— OK, dacă îți spun, promiți că nu vei crede că este o

invitație?

Poate că este, chiar dacă nu sunt prea sigură pe mine încă, dar în mod clar nu vreau ca el să creadă asta. Nu acum și poate mai bine niciodată. Nu știi...

— Jur, spune el, cu privirea serioasă și deloc ofensată, n-o să cred deloc asta.

Trag aer adânc în piept.

Of! Nu-mi vine să cred că mă pregătesc să-i spun asta. Nu am spus-o nimănui niciodată; mă rog, cu excepția lui Natalie, dar într-un mod voalat.

— E vorba de agresivitate. (Fac o pauză, simțindu-mă jenată să continui.) De multe ori când visez cu ochii deschiși la sex, mă...

Ochii îi lucesc! Când am spus „agresivitate” ceva s-a modificat în trăsăturile feței lui. Parcă ar fi... nu, sigur nu are cum să fie asta.

El își îmblânzește privirea atunci când își dă seama ce expresie are.

— Continuă, spune el zâmbind din nou cu blândețe.

Și continuu, fiindcă dintr-un motiv oarecare mă tem mai puțin să termin ce am de spus:

— Visez, de regulă, cum sunt... luată bărbătește.

— Sexul în forță te excită, spune el sec.

Aprob din cap.

— Gândul la el mă excită, dar nu am experimentat

niciodată asta, în niciun caz în felul în care mi-l imaginez eu.

El pare ușor surprins sau, poate... să fie mulțumire ce se vede pe fața lui?

— Cred că asta am vrut să spun atunci când ți-am zis că mă aleg mereu cu băieți molatici.

Tocmai mi-a picat fisa: Andrew știa înaintea mea ce am vrut să zic de fapt în Wyoming când am spus că mă „aleg” cu băieți molatici. Fără să-mi dau seama, am spus, practic, că îmi pare rău că ajung cu ei, că de fapt nu sunt pe gustul meu. Poate că până acum nu i-a fost clar care este definiția mea pentru „molatic”, dar știa dinaintea mea că era ceva ce nu-mi doream.

Dar pe Ian chiar îl iubeam și în momentul ăsta mă simt îngrozitor pentru că gândesc asta. Ian era foarte moale când era vorba despre sex, iar acum mă simt vinovată că am aceste gânduri urâte despre el.

— Deci, îți place trasul de păr și... începe el să mă iscodească, dar vocea îi pierе când îmi vede expresia arțăgoasă.

— Da, dar mai agresiv, spun eu cu subînțeleș, încercând să-l fac pe el să o spună în locul meu. Devin din nou agitată.

Își mișcă bărbia dintr-o parte într-alta și ridică puțin din sprâncene.

— Ce, adică... stai, cât de agresiv?

Înghit în sec și mă uit în altă parte.

— Mă refer la a fi forțată. Nu ca într-un viol pe bune sau ceva la fel de extrem, dar cred că am o fire supusă în plan sexual.

Nici Andrew nu mă poate privi, acum.

Mă întorc suficient cât să văd că ochii îi sunt puțin mai mari decât acum câteva secunde și ard cu o intensitate mare. Mărul lui Adam i se mișcă delicat atunci când înghite. Ambele mâini îi sunt acum pe volan.

Schimb subiectul:

— Practic, nu mi-ai spus ce anume îți era ție frică să-i ceri unei fete să facă.

Zâmbesc, sperând să refac atmosfera veselă de dinainte.

El se relaxează și surâde, uitându-se din nou la mine.

— Ba da, am spus, replică el, adăugând după o pauză ciudată: sex anal.

Ceva îmi spune că nu doar asta îi era teamă să ceară. Nu știu de ce, dar faptul că a adus în discuție sexul anal mi se pare doar o cacealma. Dar de ce s-ar teme Andrew, dintre noi doi, să recunoască adevărul? El este cel care m-a ajutat atât de mult să fiu mai relaxată când vine vorba despre sexualitatea mea. El este cel care,

credeam eu, nu se teme să recunoască nimic, dar acum nu mai sunt așa de sigură.

Aș vrea să-i pot citi gândurile.

— Ei bine, crezi sau nu, spun eu privind spre el, Ian și cu mine am încercat asta o dată, dar a durut ca naibii și, inutil să mai spun, aia a fost și ultima oară.

Andrew râde ușor.

Apoi se uită în sus spre indicatoarele de drum și pare să ia niște decizii rapide referitoare la drum. Ieșim de pe o autostradă și intrăm pe alta. Tot felul de culturi se întind pe o parte și pe cealaltă ale șoselei. Bumbac, orez, porumb și încă ceva ce nu cunosc; chiar nu cunosc diferențele dintre semănături, cu excepția celor care diferă evident: bumbacul e alb și porumbul este înalt. Mergem cu mașina ore în șir, până când soarele începe să apună, iar Andrew oprește pe marginea drumului. Cauciucurile scrâșnesc pe pietrișul de lângă șosea.

— Ne-am rătăcit? Întreb eu.

El se apleacă spre mine, peste scaunul meu, îndreptându-se spre torpedou. Cotul și antebrațul îmi mângâie piciorul când deschide și trage dinăuntru o hartă auto destul de uzată. Este împăturită ciudat, ca și cum, după ce a fost deschisă, nu a mai fost împăturită la fel, pe aceleași îndoituri. Desface harta și o întinde peste volan, cercetând-o atent și urmărind cu degetul pe ea. Își

suge obrazul drept și țâțâie de câteva ori din buze.

— Ne-am rătăcit, nu-i așa? Îmi vine să râd, nu de el, ci de situație.

— Este vina ta, spune el încercând să fie serios, dar nereușind deloc să-și ascundă zâmbetul din privire.

Expir adânc.

— Și de ce este asta vina mea? Ripostez eu. Tu ești la volan.

— Păi, dacă nu mi-ai fi distras atenția așa de tare, vorbind despre sex, despre dorințe secrete, despre pornografie și despre curva aia, Dominique Starla, aș fi observat că intram pe 20 în loc să rămân pe 59, așa cum ar fi trebuit. El lovește centrul hărții cu un bobârnac și dă din cap. Am condus două ore în direcția greșită.

— Două orei De data asta râd și lovesc bordul cu palma. Și de-abia acum ți-ai dat seama de asta?

Sper că nu-i rănesc orgoliul. Mai ales că nu sunt nici dezamăgită, nici supărată; puteam merge și zece ore în direcția greșită și nu mi-ar fi păsat.

El pare rănit. Sunt aproape sigură că se preface, dar profit de ocazie și încerc să fac ceva ce mi-am dorit să fac de când era în ploaie pe acoperișul mașinii, în Tennessee. Îmi desfac centura și alunec peste scaun până ajung să stau lângă el. El pare destul de surprins, dar dornic, căci își ridică brațul ca eu să mă pot ghemui

sub el.

— Glumesc cu tine despre povestea asta cu rătăcitul, spun eu, punându-mi capul pe umărul lui. Simt o mică ezitare, înainte ca brațul lui să mă înconjoare.

Este așa de bine să fiu aici! Prea bine...

Mă prefac că nu observ cât de confortabil ne simțim amândoi acum și încerc să fiu la fel de nonșalantă ca până acum. Mă uit pe hartă cu el, trasând cu degetul o nouă rută.

— Putem merge în partea asta, spun eu, mișcându-mi degetul spre sud și să o luăm pe 55 direct spre New Orleans. Corect?

Îmi înclin capul ca să-i văd ochii, iar inima îmi sare din piept când observ cât de aproape este fața lui de a mea, acum. Dar îi zâmbesc, așteptând ca el să răspundă. Îmi zâmbește și el, dar am sentimentul că nu a auzit prea mult din ce am spus.

— Da, să o luăm pe 55.

Ochii lui îmi caută fața și-mi scrutează rapid buzele.

Mă întind și încep să îndoii harta la loc și apoi dau sonorul din nou tare. Andrew își ia brațul de după mine ca să bage mașina în viteză.

Atunci când suntem la drum din nou, își pune mâna pe coapsa mea care se sprijină pe a lui și călătorim așa mult timp; singurele dăți când o mișcă este ca să aibă un

control mai bun asupra volanului într-o curbă mai strânsă sau ca să regleze muzica, dar de fiecare dată o pune la loc.

Și de fiecare dată îmi doresc să o facă.

21

— Tot pe 55 suntem? Întreb mult mai târziu, după lăsarea întunericului, nevăzând niciun fel de lumină trecând pe lângă noi din nicio direcție...

Tot ce vedem sunt câmpuri și copaci și, ocazional, câte o vacă.

— Da, drăguț, suntem încă pe 55; am verificat.

Tocmai când spune el asta, trecem pe lângă încă o bornă pe care scrie: 55.

Mă ridic de sub brațul lui Andrew, pe care mi-am sprijinit capul în ultimele ore și încep să-mi întind brațele, mâinile, picioarele și spatele. Apoi mă aplec în față și-mi masez mușchii gambelor; am impresia că fiecare mușchiuleț din corp mi s-a întărit precum cimentul în jurul oaselor.

— Ai nevoie să ieși afară și să-ți întinzi picioarele, un moment? Întreabă Andrew.

Mă uit spre el ca să-i văd fața: în umbră, pielea îi este scăldată într-o lumină albăstrie. Linia bine definită a

bărbiei pare mai pronunțată în întuneric.

— Da, desigur, spun eu și mă aplec spre bord, ca să mă uit mai bine prin parbriz la cum arată peisajul.

În jur, câmpuri și copaci – uite, încă o vacă. Și îmi vine un gând: de ce nu mi-am dat seama până acum. Dar apoi observ cerul. Mă aplec și mai mult în față și mă uit în sus spre stelele cuprinse de o infinită întunecime și observ cât de ușor sunt de privit de aici, unde nu vezi nicio urmă de poluare pe kilometri întregi.

— Vrei să coborâm și să ne plimbăm pe aici? Întreabă el, încă așteptând celălalt răspuns de la mine.

Mi-a venit o idee, așa că îi zâmbesc luminos și dau din cap.

— Da, mi-ar plăcea – ai o pătură în portbagaj?

El mă privește curios o clipă.

— De fapt, da, păstrez una în cutia din spate cu celelalte provizii pentru cazuri de urgență la drum – de ce?

— Știu că ar putea fi un clișeu, încep eu, dar e ceva ce mi-am dorit mereu să fac – ai dormit vreodată sub stele?

Mă simt puțin cam prostuță întrebând asta, poate din cauză că e chiar un clișeu și nimic din ceea ce a făcut sau a spus Andrew până acum nu este nici măcar în mică parte un clișeu.

Fața i se deschide într-un zâmbet cald.

— La drept vorbind, nu, n-am dormit niciodată sub stele – dar ce faci aici, vrei să mă vrăjești, Camryn Bennett?

Se uită la mine cu o privire piezișă și jucăușă.

— Nu! Râd eu. Haide, vorbesc serios; cred că avem ocazia perfectă.

Îmi mișc mâna spre parbriz.

— Privește toate câmpurile astea.

— Da, dar nu putem întinde o pătură într-un lan de bumbac sau de porumb, spune el și de cele mai multe ori câmpurile astea sunt inundate cu apă cam până la glezne.

— Nu și cele acoperite cu iarbă și cu baligi de vacă, spun eu.

— Vrei să dormi pe un câmp unde se cacă vacile? Spune el relaxat, dar în același timp și amuzat.

Chicotesc.

— Nu, doar pe iarbă. Haide... apoi îl privesc drept în ochi tachinându-l, ce, ți-e frică de puțină balegă?

— Haha! Scutură el din cap. Camryn, un morman de balegă de vacă nu e chiar ușor de ignorat.

Mă reped înapoi spre el și-mi pun capul chiar în poala lui, uitându-mă în sus spre el cu o față bosumflată.

— Te roog? Și-mi flutur genele.

Și încerc fără rezultat să ignor chestia pe care este

așezat capul meu.

Andrew

Mă topesc naibii de tot când mă privește în felul ăsta. Cum aș putea vreodată să-i spun nu? Fie că-mi propune să dorm lângă o grămadă de balebă de vacă sau sub un pod alături de un vagabond beat criță.

— Aș dormi oriunde cu ea.

Dar asta și este problema.

Cred că chestia asta a devenit o problemă chiar din secunda în care ea a hotărât să stea alături de mine în mașină. Fiindcă atunci s-a schimbat ea, atunci, cred eu, a început să creadă că vrea mai mult de la mine decât sex oral. Oi fi făcut asta pentru ea în Birmingham, dar n-o pot lăsa nicicum să vrea mai mult de atât. Nu-i pot permite să mă atingă și nu mă pot culca cu ea.

O doresc cu adevărat, o doresc în toate felurile imaginabile, dar nu-i pot rupe inima – acel trupușor al ei, hm, asta-i altă poveste; pe acela l-aș putea rupe. Dar dacă ea mă va lăsa vreodată să o posed, ceea ce se va întâmpla până la urmă, va fi că-i voi sfâșia inima (și mie la fel).

Este și mai dificil de când mi-a povestit despre fostul ei...

— Te roog, îmi mai spune ea încă o dată.

Deși tocmai ce am decis să mă țin departe de ea, întind mâna și-i mângâi cu vârfurile degetelor obrazul, spunând foarte blând: „Bine”.

Nu am fost niciodată persoana care să asculte glasul rațiunii când venea vorba despre ceva ce îmi doream, dar cu Camryn, observ că îi spun rațiunii să se ducă dracului mult mai des decât înainte.

După încă zece minute de condus, găsesc o câmpie care arată ca o mare de iarbă, întinsă, nesfârșită și parchez mașina la marginea drumului. Suntem în mijlocul lui nicăieri, la propriu. Ieșim afară și încuiem ușile, lăsând totul înăuntru. Deschid portbagajul și încep să cotrobăi în cutia aceea, căutând pătura strânsă, care miroase a mașină veche și, cumva, a benzină.

— Pute, spun eu mirosind-o.

Camryn se apleacă și miroase, încrețindu-și nasul.

— A, da, dar nu-mi pasă.

Nici mie. Sunt sigur că ea o va face să miroasă mai bine.

Fără să mă gândesc prea mult, îi iau mâna și coborâm o mică pantă a unui canal și urcăm în partea cealaltă până la gardul jos care ne desparte de câmpie. Încep să caut cea mai ușoară cale de a trece de el. Până mă dezmeticesc, degetele ei se dezlipesc de ale mele și se

cațără pe al naibii gard.

— Grăbește-te! Spune ea, în timp ce aterizează de partea cealaltă pe vine.

Nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față.

Sar peste gard și aterizez lângă ea și o luăm la fugă unde vedem cu ochii; ea ca o căprioară grațioasă, eu ca un leu care-și urmărește prada. Îi aud șlapii, flencănind pe picioarele goale, în timp ce aleargă și observ cum șuvițele ei de păr blond-deschis par ca o cunună în jurul capului ei din cauza vânticelului care bate. Țin pătura într-o mână, în timp ce alerg în spatele ei, lăsând-o cu câțiva pași înaintea mea, ca, dacă se întâmplă cumva să cadă, să fiu acolo, întâi să râd de ea și apoi să o ajut să se ridice. Este tare întuneric, căci doar lumina lunii scaldă întregul peisaj. Dar este suficientă lumină cât să putem vedea unde călcăm și cât să nu dăm în vreo groapă sau să ne împiedicăm de vreun trunchi căzut.

Și nu văd nicio vacă, ceea ce înseamnă că s-ar putea să fie un câmp fără balegă, ceea ce este un plus.

Mergem atât de departe de mașină, încât tot ce mai văd din ea este strălucirea reflectată de jețile argintii.

— Cred că aici e destul de bine, spune Camryn, ajunsă într-un loc mai deschis.

— Cei mai apropiați copaci sunt la treizeci-patruzeci de metri distanță de noi, de jur împrejur.

Ea-și ridică mâinile deasupra capului și-și înclină bărbia spre spate, lăsând briza să-i mângâie fața. Zâmbește atât de larg, cu ochii închiși, că mă tem să spun ceva, de teamă să nu-i deranjez clipele astea în natură.

Desfac pătura și o întind pe pământ.

— Spune-mi adevărul, zice ea, prinzându-mi încheietura mâinii cu degetele și trăgându-mă să mă așez jos pe pătură, lângă ea, nu ai mai petrecut niciodată noaptea sub stele împreună cu o fată?

Neg cu o mișcare a capului:

— Ți-am zis adevărul.

Pare să-i placă asta. O privesc, zâmbindu-mi în timp ce vântul se mișcă printre noi, mângâindu-i părul desfăcut și aducându-i-l pe față. Ea prinde câteva fire și le scoate din gură, strecurându-și degetele pe sub ele cu atenție.

— Nu sunt chiar genul acela de tip care să presare petale de trandafiri pe pat.

— Chiar? Întreabă ea puțin surprinsă. De fapt, cred că tu ești chiar un tip romantic.

Dau din umeri. A glumit? Cred că a glumit.

— Cred că depinde de definiția ta pentru romantic, spun eu. Dacă o fată se așteaptă la o cină romantică, la lumânări și la Michael Bolton cântând în fundal, cu

siguranță că a ales tipul nepotrivit.

Camryn chicotește.

— Păi asta este deja prea romantic, spune ea, dar pun pariu că ai avut și tu partea ta de gesturi romantice.

— Cred că da, spun eu, sincer, nevenindu-mi pe loc niciunul în minte.

Ea se uită la mine cu capul înclinat:

— Tu ești unul dintre tipii ăia, spune ea.

— Ce fel de tipi?

— Tipi cărora nu le place să vorbească despre fostele lor.

— Vrei să știi despre fostele mele?

— Sigur că da.

Ea se întinde pe spate, ținându-și genunchii ridicați, cu tălpile sprijinite de pământ și bate cu palma lângă ea, pe pătură.

Mă întind lângă ea, în aceeași poziție.

— Povestește-mi despre prima ta dragoste, spune ea și simt deja că asta nu e o conversație pe care ar trebui să o avem, dar dacă despre asta vrea să vorbească, am să fac tot posibilul să-i spun ce vrea să știe.

Cred că așa e corect, fiindcă și ea mi-a spus despre fostul ei.

— Păi, spun eu, uitându-mă în sus, spre cerul plin de stele, se numea Danielle.

— Și ai iubit-o? Camryn se uită spre mine, lăsându-și capul pe o parte.

Eu nu-mi iau ochii de la stele.

— Da, am iubit-o, dar n-a fost să fie.

— Cât timp ați fost împreună?

Mă întreb de ce vrea să știe asta; majoritatea fetelor pe care le cunosc eu intră în starea de gelozie care le strică dispoziția și care mă fac să vreau să-mi feresc ouăle când vine vorba de povestit despre foste.

— Doi ani, răspund. Despărțirea a venit din pricina amândurora; începuserăm să ne fugă ochii în alte părți, așa că, probabil, ne-am dat seama că nu ne iubeam unul pe altul așa de mult cum crezuserăm.

— Sau pur și simplu s-a terminat dragostea.

— Nu, de la bun început n-am fost îndrăgostiți.

De data asta, mă uit spre ea.

— Cum știi care e diferența? Întreabă ea.

Mă gândesc o clipă, căutându-i privirea la o jumătate de metru de mine. Când respiră, îi simt mirosul de pastă de dinți cu scorțișoară cu care s-a spălat pe dinți de dimineață.

— Nu cred că dragostea pentru cineva se poate termina vreodată, spun eu și văd o scânteie care îi strălucește în ochi. Cred că, atunci când te îndrăgostești, deci dacă e vorba de dragoste adevărată, este pentru

toată viața. Toate celelalte sunt doar experiențe și iluzii.

— Nu știam că ești așa de filosof. Rânjește. Ar trebui să-ți spun că și asta se consideră tot romantism.

De regulă, ea este cea care se înroșește, dar m-a prins de data asta. Încerc să nu mă uit la ea, dar nu este ușor să maschez așa ceva.

— Atunci, ai fost vreodată îndrăgostit de cineva? Întreabă ea.

Îmi întind picioarele în față, punându-mi gleznela una peste cealaltă și ținându-mi degetele întrepătrunse pe burtă. Privesc în sus la cer și cu coada ochiului o văd pe Camryn făcând același lucru.

— Sincer?

— Păi, da, spune ea. Sunt doar curioasă.

Mă uit cu atenție la ciorchinele strălucitor de stele și spun:

— Ei bine, de nimeni.

Aerul îi țâșnește dintre buze cu zgomot.

— O, te rog, Andrew, credeam că ești sincer.

— Dar sunt, spun eu, privind-o; de câteva ori am crezut că sunt îndrăgostit, dar... și de ce discutăm noi despre asta, mă rog?

Camryn își lasă, din nou, capul să cadă într-o parte și nu mai zâmbește. Parcă arată puțin tristă.

— Cred că te foloseam iarăși ca psiholog.

Mă repliez.

— Ce vrei să spui?

Ea privește în altă parte; coama ei drăguță și blondă îi cade de pe umăr pe pătură.

— Fiindcă încep să cred că poate nu eram... Nu, n-ar trebui să spun așa ceva.

Nu mai este Camryn cea fericită și zâmbitoare cu care am alergat înapoi.

Mă ridic și rămân sprijinit în coate. Mă uit la ea curios.

— Ar trebui să spui ce simți că vrei să spui. Poate că tocmai această vorbire deschisă este ceea ce îți trebuie ție.

Ea nu mă privește.

— Dar mă simt vinovată chiar și numai pentru că gândesc asta.

— Păi, vinovăția este o nemernică, dar nu crezi că ar încăpea și un adevăr aici? Gândește-te un pic.

Își lasă capul într-o parte.

— Spune-o pur și simplu. Dacă, după ce o spui, nu te simți împăcată, atunci o să te descurci cu asta, dar dacă ții în tine rahatul ăsta, îndoiala va fi o nemernică mai mare decât vinovăția.

Ea se uită din nou la stele. Mă uit și eu, doar ca să-i las timp să se gândească la asta.

— Poate că nu am fost niciodată îndrăgostită de Ian, spune ea. Am ținut la el cu adevărat, mult, dar dacă aș fi fost realmente îndrăgostită de el... cred că, poate, încă aș mai fi și acum.

— Asta este o observație corectă, spun și zâmbesc vag, sperând că va reîncepe și ea să zâmbească. Chiar nu-mi place să o văd încruntată.

Fața ei este inexpressivă, contemplativă.

— Ei, bine, ce te face să crezi că nu ai fost niciodată îndrăgostită de el?

Ea mă privește direct, cercetându-mi fața și apoi spune:

— Fiindcă, atunci când sunt cu tine, nu prea mă mai gândesc la el.

Mă întind imediat la loc pe spate și-mi pironesc privirea pe cerul negru. Probabil că aș putea număra toate stelele alea dacă aș încerca, doar ca să mă amuz, dar am o distracție mult mai mare întinsă alături de mine, mai mare decât toate stelele Universului.

Trebuie să opresc toată treaba asta și curând.

— Păi, sunt o companie foarte bună, spun cu un rânjet care se simte în vocea mea. Și ți-am tăvălit fundulețul prin pat noaptea trecută, așa că, da, pot să înțeleg de ce ai fi mai înclinată să te gândești la mine cu capul între picioarele tale decât la orice altceva.

Încerc să îi schimb dispoziția, aducând-o înapoi la cea jucăușă, chiar dacă asta înseamnă că o să mă pocnească și o să mă acuze că am încălcat promisiunea că o să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Și chiar mă pocnește, după ce se ridică și se sprijină în coate, așa cum stătusem eu mai devreme.

Râde.

— Ticălosule!

— Râd cu poftă; mi-aș da capul pe spate dacă nu aș sta cu el așezat pe pământ.

Apoi ea se apropie și mai mult, sprijinită într-un cot și se uită în jos spre mine. Pot să-i simt moliciunea părului, mângâindu-mi brațul.

— De ce n-ai vrut să mă săruți? Întreabă ea și mă ia prin surprindere. Când m-ai sărutat jos, nu m-ai sărutat deloc pe gură. De ce?

— Dar te-am sărutat.

— Nu m-ai pupat de-adevăratelea, spune ea și este așa de aproape de buzele mele că îmi vine să o sărut acum, dar nu o fac. Nu știu ce să cred în legătură cu asta – nu-mi place cum resimt asta, dar nu sunt sigură cum ar trebui să reacționez.

— Păi, nu ar trebui să te mai simți prost, măcar atât știu, spun eu, fiind cât se poate de imprecis.

— Dar de ce? Continuă ea și expresia feței începe să i

se încrânceneze.

Mă predau și spun:

— Deoarece sărutul este foarte intim.

Ea-și ridică fața spre mine.

— Așadar, nu mă săruți pentru același motiv pentru care nici nu mă regulezi?

Mi se scoală instantaneu. Sper, pe toți dracii, că n-o să observe.

— Da, spun eu și, înainte de a mai putea zice ceva, se cațără pe mine, călare. La dracu', dacă până acum poate n-a observat că mi-e tare ca piatra, acum cu siguranță a aflat. Genunchii ei goi sunt sprijiniți pe pătură, de o parte și de alta a mea și este aplecată spre fața mea, lăsându-și greutatea pe brațe, iar simt că mor atunci când își trece buzele peste ale mele.

Mă privește direct în ochi și spune:

— N-o să încerc să te fac să te culci cu mine, dar vreau să mă săruți. Doar un sărut.

— De ce? Întreb eu.

E urgent ca ea să se dea jos de pe mine. O, rahat... nu mă prea ajută faptul că scula mea e presată de fesele ei. Dacă s-ar mișca doar un centimetru în spate...

— Fiindcă vreau să știu cum este, șoptește ea lângă gura mea.

Mâinile mele se mișcă în sus pe picioarele ei și apoi

pe talie, unde o prind cu degetele. Miroase al naibii de bine. Se simte foarte bine și tot ce face e să stea peste mine. Nici nu pot să-mi imaginez cum ar fi dacă aș fi acum înăuntru; gândul mă înnebunește.

Apoi o simt cum mă apasă, prin haine, cu șoldurile ei micițe mișcându-se ușor, doar o dată, ca să mă convingă, iar apoi se oprește și rămâne acolo. Pulsez dureros. Ochii ei îmi cercetează fața și buzele și tot ce-mi doresc să fac e să-i smulg hainele de pe ea și să-mi îngrop scula în ea.

Ea se apleacă în față și-și pune buzele peste ale mele, strecurându-și limba ei caldă în gura mea neprimitoare. Limba mea se mișcă ușor către a ei, la început gustându-i-o, simțind umezeala ei caldă în vreme ce se împletește cu a mea. Respirăm adânc unul în gura celuilalt; incapabil să mă opun sau să-i refuz acest sărut, îi prind fața în mâini și o apăs cu putere, astupându-i buzele cu gura mea, cu o dorință lacomă. Ea geme în gura mea și o sărut și mai tare, înfașurându-mi un braț pe spatele ei și aducându-i și restul corpului mai aproape.

Și apoi sărutul se sfârșește. Buzele noastre zăbovesc unele pe altele îndelung, până când ea se ridică și mă privește de deasupra cu o expresie enigmatică, pe care n-am mai văzut-o niciodată înainte, ceva care îmi merge la inimă, ceva ce nu am mai simțit niciodată.

Și, apoi, fața ei se schimbă, iar expresia ei devine întunecată, înlocuită apoi de ceva confuz și rănit, dar încearcă să ascundă asta, zâmbindu-mi.

— Cu un asemenea sărut, spune ea, surâzând jucăuș ca și cum ar masca ceva mai profund, probabil nici nu mai e nevoie să te culci cu mine vreodată.

Nu mă pot abține să nu râd; este destul de ridicol, dar am să o las să creadă ce dorește.

Ea se dă jos de pe mine și se întinde din nou alături, sprijinindu-și ceafa în palme.

— Sunt frumoase, nu?

Mă uit în sus la stele împreună cu ea, dar de fapt nu le văd; nu mă pot gândi decât la ea și la sărutul acela.

— Da, sunt frumoase.

Și tu ești frumoasă.

— Andrew?

— Da?

Ne ținem ochii ațintiți spre cer.

— Voiam să-ți spun mulțumesc.

— Pentru ce?

Ea răspunde după o pauză.

— Pentru tot: pentru că m-ai făcut să-ți îndes lucrurile în geanta aia, în loc să le împachetez, pentru că ai dat muzica încet în mașină, ca să nu mă trezești și pentru că ai cântat despre stafide.

Își lasă capul pe o parte și la fel și eu. Mă privește în ochi și spune:

— Și pentru că m-ai făcut să mă simt vie.

Un zâmbet îmi încălzește fața: mă uit în altă parte și spun:

— Ei, păi toți avem nevoie din când în când să ne mai reînsuflețim.

— Nu, spune ea grav și privirea îmi cade înapoi pe a ei, eu nu am fost reînsuflețită, Andrew; tu m-ai făcut să mă simt vie pentru prima oară.

Inima mea reacționează la cuvintele ei și nu-i pot răspunde. Dar nici nu mă pot uita în altă parte decât la ea. Rațiunea urlă din nou la mine, spunându-mi să opresc asta înainte de a fi prea târziu, dar nu pot. Sunt prea egoist.

Camryn zâmbește ușor, eu îi răspund și apoi ne uităm amândoi la stele. Noaptea fierbinte de iulie este perfectă cu un vânticel ușor, bătând în spațiul deschis și cu un cer fără nori. Sunt mii de greieri, broaște și câteva păsărele nocturne care cântă și pe care mereu mi-a plăcut să le ascult.

Liniștea este spartă brusc de vocea pițigăiată a lui Camryn care sare de pe pătură mai rapid decât o pisică din ligheanul cu apă.

— Un șarpe! Arată cu o mână și pe cealaltă o ține

peste gură. Andrew! E chiar aici! Omoară-l!

Sar în picioare când văd ceva negru târându-se pe la capătul păturii. Sar înapoi rapid, ca să-mi păstrez distanța și apoi mă duc să-l calc cu piciorul.

— Nu! Nu! Nu! Țipă ea agitându-și mâinile deasupra capului. Nu-l omorî!

Clipesc plin de confuzie.

— Dar tocmai ai spus să-l omor.

— Păi, era doar un fel de-a spune!

Este încă speriată, iar spatele îi este cocoșat, ca și cum ar vrea să-și protejeze restul corpului de șarpe, ceea ce e ilar.

Îmi ridic mâinile cu palmele în sus.

— Ce vrei, să mă prefac că-l omor? Râd scuturându-mi capul de cât de amuzantă este.

— Nu, doar... că nu mai pot să dorm aici, după asta. Mă prinde de braț. Hai să mergem.

Tremură destul de tare și încearcă să nu râdă și să plângă în același timp.

— Bine, spun eu și mă aplec să strâng pătura de pe iarbă, acum, că șarpele a plecat. O scutur cu o mână, căci Camryn e prinsă bine de cealaltă. Apoi o iau de mână și începem să mergem spre mașină.

— Urăsc șerpii, Andrew!

— Am văzut, drăguță.

Încerc din răspuțeri să nu râd.

În timp ce traversăm câmpia, începe să mă tragă mai repede după ea, grăbind pasul. Scheaună atunci când piciorul ei aproape gol calcă pe o movilă nepericuloasă de pământ și nu m-aș mira să și leșine până să ajungem la mașină.

— Vino-ncoace, spun eu oprind-o din mersul alert. O trag în jurul meu spre spate și o ajut să se urce pe mine, ținând-o călare pe mine și cu coapsele în brațele mele.

22

Camryn mă trezește dimineața următoare, încercând să-și schimbe poziția capului din poala mea. Stăm pe scaunele din față.

— Unde suntem? Întreabă ea ridicându-se; soarele strălucește prin geamurile mașinii și trimite raze care se opresc pe portiera ei.

— Cam la o jumătate de oră de New Orleans, spun eu întinzându-mă spre spate și masându-mi un mușchi încordat.

Noaptea trecută am intrat din nou pe șosea după ce am plecat de pe câmp și aveam de gând să conduc până la New Orleans, dar eram așa de obosit că aproape că am adormit la volan. Ea a căzut prima. Așa că am tras

pe dreapta, mi-am pus capul pe spate și mi s-a tăiat filmul. Aș fi putut dormi mai confortabil pe bancheta din spate, singur, dar prefer să fiu înțepenit de dimineață dacă asta înseamnă să fiu lângă ea când mă scol.

Apropo de sculat...

Mă șterg la ochi și mă mișc puțin pe lângă mașină să-mi încălzesc câțiva mușchi. Și ca să mă asigur că am pantalonii suficient de largi în față ca să nu se observe că o am sculată și să devină un subiect de conversație.

Camryn se întinde, cască și apoi își pune picioarele goale sus pe bord, iar asta face ca pantalonii să i se ridice sus pe coapse.

Nu e o idee bună chiar dis-de-dimineață.

— Trebuie să fii tare obosit, spune ea trecându-și degetele prin păr ca să-și despletească coada.

— Da și dacă mai conduceam puțin aseară, am fi sfârșit lipiți de vreun copac.

— Ai de gând să mă lași să conduc și eu, Andrew, sau...

— Sau ce? Mă strâmb eu la ea. O să scâncești și o să-ți pui capul în poala mea și o să spui te roog?

— A funcționat azi-noapte, nu?

Are dreptate.

— Uite, nu mă deranjează să conduci tu. Mă uit spre ea și apoi pornesc motorul. Promit că, după New

Orleans, oriunde am merge, te voi lăsa să preiei tu volanul un timp, bine?

Un zâmbet dulce, iertător îi luminează fața.

Intru din nou pe autostradă după ce un SUV accelerează, trecând pe lângă noi și Camryn se întoarce la preocuparea ei de a-și trece degetele prin păr. Apoi începe să-și împletească la loc părul, într-o coadă mai ordonată, așa de repede și fără să se uite, încât nu-mi vine să cred că așa ceva e posibil.

Ochii mei tot fug spre picioarele ei goale.

Trebuie neapărat să încetez să fac asta.

Mă întorc și mă uit când pe geamul de lângă mine, când prin parbriz.

— Trebuie să găsim cât de repede o spălătorie de haine, spune ea prinzându-și capătul liber al împletiturii cu un elastic de păr. Nu mai am haine curate.

Am tot așteptat o ocazie de a-mi mai lărgi prohabul și, când ea se uită prin poșetă, trec la acțiune.

— E adevărat? Întreabă ea uitându-se spre mine cu o mână în poșetă.

Îmi iau mâna din poală, crezând că o să scap neobservat, ca și când aș fi încercat să-mi aranjez pantalonii, când ea continuă:

— Că toți tipii au aproape mereu erecție dimineața?

Casc ochii. Privesc pur și simplu prin parbriz.

— Nu în fiecare dimineață, spun încercând să nu mă uit la ea.

— Cum adică, doar joia și vinerea, de exemplu?

Bănuiesc că zâmbește, dar refuz să verific.

— Asta este cea de joi sau de vineri? Aducă ea bătându-și joc de mine.

În cele din urmă privesc spre ea.

— Este cea de vineri, spun sec.

Oftează adânc.

— Nu sunt o curviștină, sau ceva de genul ăsta, spune ea coborându-și picioarele de pe bord și sunt sigură că nu crezi asta despre mine din moment ce tu ești acela care m-a încurajat să fiu mai deschisă cu sexualitatea mea și cu ceea ce vreau...

Vocea i se stinge. Ca și cum ar aștepta o confirmare din partea mea a ceea ce tocmai mi-a spus, ca și cum ar fi încă îngrijorată de părerea pe care aș avea-o despre ea.

O privesc fix în ochi.

— Nu, nu aș crede niciodată că ești o curvă, mai puțin atunci când ai regula o grămadă de tipi, iar pentru asta eu aș fi în închisoare după ce i-aș bate de i-aș nenoroci – dar nu, nu cred asta. Dar de ce mă întrebi?

Roșește și jur că umerii aproape i-au ajuns până la obraji.

— Păi, mă gândeam... încă nu e sigură de ceea ce vrea să spună, orice ar fi acel lucru.

— Ce te-am învățat eu, drăguțo? Spune tot ce ai în minte.

Ea-și înclină bărbia și mă privește cu blândețe.

— Păi, din moment ce tu ai făcut ceva pentru mine, m-am gândit că n-ar fi rău să fac și eu ceva pentru tine.

Ea schimbă imediat placa după ce rostește aceste cuvinte, ca și când ar fi îngrijorată de ceea ce aș putea crede despre ea.

— Vreau să spun că, desigur, asta nu te obligă la nimic. Va fi ca și când nu s-a întâmplat nimic.

O, rahat! De ce nu am prevăzut asta?

— Nu, spun brusc.

Ea tresare.

Îmi îmblânzesc fața și vocea.

— Nu te pot lăsa să faci nimic de genul acesta pentru mine, clar?

— De ce dracului, nu?

— Pur și simplu, nu pot... Doamne, te doresc, habar nu ai cât, dar nu te pot lăsa, înțelege!

— Asta-i o tâmpenie.

Devine teribil de supărată.

— Stai... se uită la mine întrebător și-și înclină capul, ai vreun fel de „probleme” acolo jos?

Rămân cu gura căscată.

— Hmmm, nu? Spun cu ochii beliți. La naiba, o să trag pe dreapta și-ți arăt.

Ea-și dă capul pe spate și râde, iar apoi devine din nou serioasă.

— Ei bine, nu vrei să te culci cu mine, nu vrei să mă lași să te satisfac și a trebuit să te forțez să mă săruți.

— Nu m-ai forțat.

— Ai dreptate, sare ea, te-am sedus ca să mă săruți.

— Te-am sărutat pentru că am vrut, spun eu. Vreau să fac totul cu tine, Camryn. Crede-mă! În doar câteva zile, mi-am imaginat mai multe poziții cu tine decât conține toată Kama-Sutra. Am vrut să...

Observ că strâng volanul de mi se albesc degetele.

Ea pare rănită, dar de data asta n-o să cedez.

— Repet, spun eu cu blândețe, nu pot face nimic de genul ăsta cu tine sau...

— Sau va trebui să te las să mă posezi, sfârșește ea propoziția supărată, da, îmi amintesc ce ai spus, dar ce înseamnă asta exact: să te las să mă posezi?

Cred că ea știe exact ce înseamnă, dar vrea să fie sigură.

Stai puțin!... se joacă cu mine; fie asta, fie nu știe ce vrea, sexual sau altminteri și este la fel de confuză și de reticentă ca și mine.

Camryn

A trecut testul. Aș fi o mincinoasă dacă aș spune că nu vreau să fac sex cu el, sau să-l satisfac altfel, așa cum a făcut el cu mine – vreau să fac toate lucrurile astea cu el. Dar, de fapt, am vrut să văd dacă mușcă momeala. Nu a mușcat-o.

Și acum sunt speriată de moarte de el.

Sunt speriată de ce simt pentru el. Nu ar trebui să mă simt așa și mă urăsc pentru asta.

Am spus că n-o s-o mai fac niciodată. Mi-am promis că n-o să mai simt așa ceva...

Încercând să aduc înapoi în conversație ceva mai multă normalitate și relaxare, îi zâmbesc cu blândețe. Tot ce-mi doresc este să îmi retrag oferta și să fim ca la început, înainte de a spune asta, dar să știu ce știu acum: că Andrew Parrish mă respectă și mă vrea în feluri pe care nu cred că i le pot oferi.

Îmi aduc genunchii spre piept, sprijinindu-mi labele pe scaunul din piele. Nu vreau să-mi răspundă la ultima întrebare: ce înseamnă pentru el să mă posede? Sper să uite că l-am întrebat. Știu deja ce înseamnă, sau cel puțin cred că știu: să mă aibă înseamnă să fiu cu el, așa cum am fost cu Ian. Doar că în inima mea simt că aș

putea să mă îndrăgostesc de Andrew, să mă îndrăgostesc. Ar fi tare ușor. Deja urăsc gândul de a fi departe de el. Deja toate fețele din reveriile mele din timpul zilei au fost înlocuite de chipul lui Andrew. Și deja mi-e groază de ziua în care călătoria noastră se va termina, atunci când el va trebui să se întoarcă la Galveston sau la Wyoming și să mă părăsească.

De ce mă sperie asta? Și de unde a apărut brusc această senzație de rău în stomac?

— Îmi pare rău, drăguțo, chiar îmi pare rău. Nu am vrut să te rănesc. În niciun fel.

Mă uit în sus spre el și apoi scutur din cap.

— Nu m-ai rănit. Te rog, nu te gânde că m-ai rănit.

Continuu:

— Andrew, adevărul este... trag adânc aer în piept. (El reușește cu greu să-și țină ochii la drum. Adevărul este că eu... mă rog, vreau să știi că aș minți dacă aș spune că nu vreau să te satisfac – ba chiar aș face-o. Dar vreau să știi că mă bucur că m-ai refuzat.

Cred că înțelege. Pot să-mi dau seama după fața lui.

Zâmbește încet și întinde mâna spre mine. O iau și mă apropiu de el, iar el mă cuprinde cu brațul pe după umăr. Îmi ridic bărbia spre el ca să-l văd și-i cuprind coapsa cu degetele.

Mi se pare de-o frumusețe...

— Mă faci să-mi fie teamă, spun eu în cele din urmă.
Faptul că recunosc asta îi aprinde o luminiță în ochi.

— Am spus că niciodată nu voi mai face asta; trebuie să înțelegi. Mi-am promis mie însămi că nu mă voi mai apropia niciodată de cineva.

Îi simt brațul încordându-se în jurul brațului meu, iar ritmul inimii lui accelerează; bate cu putere lângă gâtul meu.

Apoi, un zâmbet îi apare pe buze și spune:

— Ești îndrăgostită de mine, Camryn Bennett?

Mă înroșesc până-n vârful urechilor și-mi strâng buzele cu putere, înfundându-mi fața în pectoralii lui tari.

— Nu încă, spun eu cu un zâmbet în voce, dar o să ajung și acolo.

— Ești o mare mincinoasă, spune el strângându-mă puțin mai tare de braț.

Mă sărută pe vârful capului.

— Da, știu, spun eu cu aceeași bufonerie în voce pe care a avut-o și el, iar apoi vocea mi se stinge:

— Știu...

New Orleans îmi apare din depărtare: se vede Lacul Pontchartrain și, în cele din urmă, peisajul întins cu cabane, case de oraș și bungalouri. Sunt complet uimită de tot ce e în oraș: de la Superdom, stadionul acoperit pe

care-l voi recunoaște mereu după ce l-am văzut pe toate canalele de știri în timpul dezastrelor provocate de Katrina, până la giganticii, imenșii stejari care sunt înfricoșători, frumoși și bătrâni și până la oamenii care-și târâie picioarele pe străzile din Cartierul Francez, deși, cred eu, majoritatea este formată din turiști.

Și, în timp ce conducem prin oraș, sunt fermecată de celebrele balcoane brodate în fier forjat, care înconjoară majoritatea clădirilor pe toată lungimea acestora. Arată exact ca la televizor, doar că nu are loc nicio petrecere de „Mardi Gras” – Lăsata Secului – și nu-și arată nimeni sânii și nici nu aruncă nimeni cu mărgelile de la balcoane.

Andrew zâmbește spre mine, văzând cât de bucuroasă sunt să mă aflu aici.

— M-am îndrăgostit deja de orașul ăsta, spun eu ghemuindu-mă din nou lângă el, după ce, practic, mi-am lipit fața de geam, uitându-mă în ultimele minute la tot ce-mi trecea prin fața ochilor.

— E un oraș fantastic.

El zâmbește mândru; mă întreb cât de familiar îi este acest loc.

— Încerc să vin aici în fiecare an, spune el, de regulă de Mardi Gras, dar oricare anotimp este bun până la urmă.

— Aha, deci de regulă vii aici când e rost de țâțe. Îi

fac cu ochiul.

— Recunosc, sunt vinovat! Spune el ridicându-și ambele mâini de pe volan și ținându-le în sus, în semn de predare.

Luăm două camere la Holiday Inn de unde poți ajunge pe jos la celebra Bourbon Street. Îmi venea să-i spun să ia doar o cameră single cu două paturi, dar m-am oprit. Nu, Camryn, nu fad decât să-ți întetești dorința. Nu te muta în aceeași cameră cu el. Oprește totul cât încă mai poți.

Și, în timp ce stăteam unul lângă altul lângă recepție, când recepționarul ne-a întrebat cu ce ne poate ajuta, Andrew a făcut o pauză, ceea ce mi-a dat oarece emoții. Dar am ajuns în camere separate, perete în perete, ca întotdeauna.

Mă îndrept spre camera mea, iar el, spre a lui. Ne privim unul pe altul, stând pe hol cu cheile în mână.

— Sar în duș, spune el ținând chitara cu o mână, dar, când ești gata, dă o fugă la mine și anunță-mă.

Dau din cap și ne zâmbim unul altuia, după care fiecare dispare în camera lui.

Nu trec nici cinci minute și aud telefonul sunându-mi în poșetă. Sunt destul de sigură că e mama, îl scot și sunt pregătită să răspund și să-i spun că sunt încă în viață și că mă distrez foarte bine, dar văd că nu este ea.

Este Natalie.

Măinile îmi îngheață pe aparat. Privesc spre ecranul care pâlpâie. Să răspund sau nu? Păi ar fi bine să nu mai stau pe gânduri.

— Alo?

— Cam? Spune Natalie cu o voce gravă de la capătul celălalt al firului.

Cuvintele nu vor să-mi mai iasă din gură. Nu sunt sigură dacă să mă prefac a fi neiertătoare sau dacă a trecut suficient timp ca să fiu drăguță.

— Mai ești acolo? Întreabă ea, când își dă seama că eu nu spun nimic.

— Da, Nat, sunt aici.

Ea oftează și scoate un miorlăit ciudat, un sunet ca un geamăt pe care-l scoate mereu când vrea să spună sau să facă ceva și nu e în apele ei.

— Sunt o ticăloasă nenorocită și a naibii, spune ea. Sunt cea mai bună prietenă și mai groaznică și știu că ar trebui să mă târăsc la picioarele tale implorând iertare, dar... eu... mă rog, ăsta era planul, dar mama ta a spus că ești în... Virginia? Ce naibii faci tu în Virginia?

Mă arunc pe pat și-mi împing șlapii.

— Nu sunt în Virginia, zic, dar nu-i spune nici mamei, nici altcuiva.

— Păi, atunci, unde ești? Și unde ai putea fi de mai

bine de o săptămână?

Uau, a trecut doar o săptămână? Am avut senzația că sunt în călătorie cu Andrew de cel puțin o lună.

— Sunt în New Orleans, dar este o poveste lungă.

— Hmmm, păi, hei! spune ea sarcastic, am suficient timp.

Deja mă enervează, oftez și îi zic:

— Natalie, tu ești cea care m-a sunat. Și, dacă mai țin bine minte, tu ești cea care m-a făcut o nenorocită mincinoasă și nu m-ai crezut când ți-am spus ce a făcut Damon. Îmi pare rău, dar nu cred că ar fi bine să ne repezim să fim din nou cele mai bune prietene și să ne purtăm de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Știu, ai dreptate, îmi pare rău.

Face o pauză ca să-și adune gândurile și pot auzi în fundal zgomotul de la capacul unei doze de răcoritoare care este desfăcută. Ia o mică înghițitură.

— Nu e vorba că nu te-aș fi crezut, Cam, dar am fost foarte rănită. Damon e un ticălos. L-am părăsit.

— De ce, fiindcă l-ai prins în flagrant când te înșela, în loc să o crezi pe prietena ta cea mai bună, din clasa a doua, când îți spune că e un porc?

— Merit asta, spune ea, dar nu, nu l-am prins în flagrant când mă înșela. Mi-am dat seama că mi-era dor de prietena mea cea mai bună și că am comis cea mai

gravă infracțiune, încălcând Codul Celor Mai Bune Prietene. În cele din urmă, l-am întrebat direct despre asta și, desigur, a mințit, dar l-am tot bătut la cap cu asta, fiindcă voiam să recunoască în fața mea. Nu pentru că aveam nevoie de confirmarea lui, dar eu... Cam, am vrut doar ca el să-mi spună adevărul. Am vrut să vină de la el.

Îi aud suferința din voce. Știu că este adevărat ce spune și intenționez să o iert complet, dar încă nu sunt pregătită să îi spun că o iert și nici să-i povestesc despre Andrew. Nu știu de ce, dar e ca și cum singura persoană din lumea mea care mai există acum este Andrew. O iubesc pe Natalie din toată inima, dar nu sunt pregătită să-i mărturisesc asta. Nu sunt gata să-l împart cu ea. Ea are un fel de a... face din orice experiență o chestie ieftină, dacă pot spune așa.

— Uite, Nat, spun eu, nu te urăsc și vreau să te iert, dar o să mai dureze puțin; chiar m-ai rănit.

— Înțeleg, zice ea, dar simt un fel de dezamăgire în vocea ei. Natalie a fost întotdeauna o fată nerăbdătoare, care vrea ca totul să se întâmple instantaneu.

— Păi, ești bine? Întreabă ea. Nu-mi pot imagina de ce să fi fugit tocmai la New Orleans – e cumva sezonul uraganelor?

Aud dușul curgând în camera lui Andrew.

— Da, sunt foarte bine, spun eu gândindu-mă la Andrew. Ca să-ți spun adevărul, Nat, nu m-am simțit niciodată mai vie și mai fericită ca în săptămâna care a trecut.

— O, Doamne... e un tip! Ești cu un tip, nu? Camryn Marybeth Bennett, ticăloasă nenorocită, ai face bine să nu-mi ascunzi mie lucrurile astea!

Exact la asta m-am referit când spuneam că face din orice experiență o chestie ieftină.

— Cum îl cheamă? Oftează sonor, ca și cum răspunsul la misterele lumii tocmai i-ar fi căzut în brațe. Te-ai culcat cu el? E sexy?

— Natalie, te rog. Închid ochii și mă prefac că stau de vorbă cu o tipă matură de douăzeci de ani și nu cu o puștoaică cu mintea de liceu. N-o să vorbesc despre asta cu tine acum, bine? Dă-mi câteva zile și o să te sun să-ți povestesc ce se petrece, dar, te rog...

— Bine, s-a făcut! Spune ea acceptând, dar neprinzând deloc aluzia că ar trebui să-și domolească puțin entuziasmul. Atât timp cât ești bine și nu mă urăști, accept.

— Mulțumesc.

În cele din urmă, coboară de pe norișorul ei de bârfa despre sex:

— Chiar îmi pare rău, Cam. Nici n-am cuvinte să-ți

spun.

— Știu. Te cred. Și când o să te sun mai târziu, îmi poți spune și ce s-a întâmplat cu Damon, dacă vrei.

— Bine, spune ea, abia aștept.

— Vorbim mai târziu și... Nat?

— Da?

— Mă bucur mult că ai sunat. Mi-a fost tare dor de tine.

— Și mie.

Închid telefonul și rămân cu privirea fixă la mobil, un minut, până când gândurile despre Natalie se mută ușor spre Andrew. Exact cum am spus: toate fețele din fanteziile mele de peste zi au fost înlocuite cu expresia lui Andrew.

Fac un duș și-mi pun o pereche de blugi care nu au fost încă spălați, dar nu miros, așa că sper că e în regulă. Dar dacă nu-mi spăl hainele curând, o să fie nevoie să mă îndrept spre alt magazin de unde să-mi iau ceva nou. Sunt fericită că mi-am luat la mine douăsprezece perechi de chiloți curați.

Încep să mă machiez și fac operațiunile obișnuite, dar apoi îmi las degetele să se odihnească pe chiuvetă și mă privesc în oglindă, încercând să ghicesc ce vede de fapt Andrew. M-a văzut în cele mai oribile prilejuri: fără machiaj, cu cearcăne sub ochi după ce stătusem

nedormită pe drum, cu respirație groaznică, cu păr ciufulit și încurcat – zâmbesc, gândindu-mă la asta și apoi mi-l închipui stând în spatele meu, chiar acum și uitându-se la mine prin oglindă. Îi văd gura îngropată în curbura gâtului meu și brațele lui tari cuprinzându-mi trupul din spate, în timp ce degetele lui îmi apasă pe coaste.

Aud un ciocănit în ușă, trezindu-mă din vis.

— Ești gata? Întreabă Andrew când îi deschid ușa.

El intră în cameră.

— Dar unde mergem? Întreb eu intrând înapoi în baie unde este trusa de machiaj. Și am nevoie de niște haine curate. Serios.

El vine în spatele meu și mă șochează puțin, fiindcă totul pare să se întâmple exact ca în reveria mea de mai devreme. Încep să-mi dau cu rimei, aplecându-mă deasupra chiuvetei, spre oglindă. Mă uit puțin sașiu cu ochiul stâng, în timp ce pun rimelul pe cel drept și observ cum Andrew se uită la fundul meu. Nu ascunde acest fapt. Vrea să-l văd cât e de rău. Îmi dau ochii peste cap și mă întorc la rimelul meu, aplicându-l și la celălalt ochi.

— Este o spălătorie la etajul al doisprezecelea, spune el.

Își prinde mâinile împrejurul șoldurilor mele și mă

privește prin oglindă cu un rânjet diabolic, cu buza de jos prinsă ușor între dinți.

Mă răsucesc.

— Atunci, acolo este primul loc unde mergem, spun eu.

— Ce?

Arată dezamăgit.

— Nu, vreau să ieșim, să ne plimbăm prin oraș, să bem câteva beri, să ascultăm câteva formații cântând. Nu vreau să spălăm rufe.

— Ei, termină cu văicărelile, spun eu și mă întorc înapoi spre oglindă, scoțându-mi rujul din geantă. Nu este nici măcar ora două după-amiaza – doar nu ești unul dintre tipii aceia care beau bere la micul dejun, nu-i așa?

El clipește rapid din ochi și-și pune palmele pe inimă, prefăcându-se rănit.

— Absolut deloc! Aștept măcar la prânz.

Dau din cap și-l împing afară din baie, cu tot cu zâmbetul său larg și îi închid ușa în nas.

— Dar ce ți-am făcut? Spune el prin ușă.

— Trebuie să fac pipi!

— Păi, nu m-aș fi uitat!

— Adună-ți hainele murdare din cameră, Andrew!

— Dar...

— Acum, Andrew! Sau nu ieșim nicăieri în seara asta!

Îmi pot imagina buza de jos împinsă în afară, deși, sigur, nu asta face el. El rânjește printr-o gaură blestemată din ușă.

— Bine, spune el și apoi aud ușa de la cameră deschizându-se și apoi închizându-se în urma lui.

Când termin în baie, îmi adun toate lucrurile murdare într-o pungă și îmi pun șlapii.

23

Ne spălăm mai întâi hainele, iar în timp ce suntem acolo, îmi împachetez atentă tot ce scot din uscător și nu le mai arunc toate grămadă în geantă. Încearcă să protesteze, dar, de data asta, pun piciorul în prag. După aceea, mergem în oraș și mă duce peste tot, chiar și la cimitirul St. Louis, unde mormintele sunt deasupra pământului, ceva ce eu n-am mai văzut niciodată. Ne plimbăm în jos, pe Canal Street către World Trade Center New Orleans și spre ocean, unde găsim și un mult dorit Starbucks. Vorbim îndelung, la o cafea și îi spun că m-a sunat Natalie aseară. Și, tot așa, conversăm despre ea și Damon, pe care Andrew a început rapid să-l deteste.

Mai târziu, trecem pe lângă un restaurant cu fripturi, unde Andrew încearcă să mă facă să mă opresc, amintindu-mi de înțelegerea pe care am făcut-o cu el în autobuz. Dar nu mi-e absolut deloc foame și încerc să-i explic unui Andrew plângăcios și care nu-și primește friptura lui că trebuie să am o foame de lup dacă vrea să mă bucur de o friptură.

Și găsim un mall: The Shops din Canal Place, unde chiar sunt nerăbdătoare să mergem, după ce am purtat aceleași haine plictisitoare de o săptămână încoace.

— Dar tocmai am spălat hainele, protestează Andrew în timp ce intrăm. Pentru ce îți mai trebuie acum haine noi?

Îmi pun cureaua poșetei pe celălalt umăr și-l prind de braț.

— Dacă o să ieșim în oraș diseară, îi spun eu, trăgându-l după mine, vreau să găsesc ceva drăguț care să arate măcar decent.

— Dar ce porți acum este al naibii de drăguț, protestează el.

— Nu vreau decât o pereche nouă de blugi și o bluză, spun eu, apoi mă opresc și îl privesc. Mă poți ajuta să aleg.

Asta l-a făcut mai atent.

— Bine, spune el zâmbind.

Îl trag din nou după mine.

— Dar nu te înfierbânta prea tare, spun eu, scuturându-i ușor brațul pentru a sublinia ce spun, am spus că mă poți ajuta, nu că poți alege.

— Da știu că-ți cam faci de cap azi, spune el. Află, iubito, că asta e tot ce primești azi și încă nu am început să-mi joc eu cărțile.

— Și ce cărți crezi tu că ai de jucat, mă rog? Îl întreb cu încredere de sine, crezând că blufează.

El își țuguiază buzele atunci când privesc spre el și încrederea mea începe să se topească.

— Dacă îți amintești, spune el pe un ton teatral, ești încă sub imperiul poruncii faci-tot-ce-ți-cer-eu.

Încrederea în mine s-a dus naibii.

El rânjește și mă trage spre el, de data asta.

— Și, din moment ce m-ai lăsat o dată să cobor între picioarele tale, adaugă el, iar ochii mi se deschid larg, cred că aș putea oricând să-ți spun să te întinzi pe spate și să-ți desfaci picioarele, iar tu va trebui să faci ce-ți spun, corect?

Nici nu-mi pot mișca ochii de jur împrejur, ca să văd dacă l-a auzit cineva dintre trecători. Andrew putea să-mi zică asta în șoaptă, dar văd că a cam întrecut măsura.

Apoi, încetinește pasul și se apleacă spre urechea mea, spunând încetișor:

— Dacă nu mă lași să mă răsfăț cu ceva mai simplu, s-ar putea să fiu nevoit să te torturez din nou cu limba între picioare. Respirația lui în ureche, combinată cu vorbele care te fac să te uzi, îmi dau fiori pe ceafă. Mingea e în terenul tău, iubito.

Se îndepărtează și aș vrea să-i șterg rânjetul de pe față cu o palmă, dar probabil asta i-ar face plăcere.

Sunt în dilemă: să-l las pe el să-și facă o plăcere mai simplă sau să continui să fac ce vreau eu și să-l las pe el să mă „tortureze” mai târziu? Hmmm, cred că sunt mai masochistă decât aș fi crezut.

Se lasă noaptea, iar eu sunt deja gătită pentru o seară în oraș. Port o pereche nouă de blugi, mulați, o bluză neagră, fără bretele, care îmi îmbrățișează talia și cei mai frumoși pantofi cu toc pe care i-am cumpărat vreodată dintr-un mall.

Andrew se holbează la mine din prag.

— Ar trebui să-mi joc chiar acum toate cărțile, spune el intrând.

Mi-am împletit părul în două cozi lejere, de data asta, fiecare așezată pe un umăr, oprindu-se chiar deasupra sânilor. Și las mereu câteva șuvițe de păr blond să îmi cadă în voie pe față, pentru că mereu am crezut că arată drăguț la alte fete, așa că, de ce nu și la mine?

Lui Andrew pare să-i placă. Se întinde spre mine și

trece fiecare codiță printre degetele sale.

Mă intimidez puțin.

— Drăguțo, fără nicio glumă, arăți beton.

— Mulțumesc... O, Doamne, ce am făcut... tocmai am chicotit.

Îl privesc și eu din cap până-n picioare și, deși e îmbrăcat tot cu blugi, cu un tricou simplu și cu ghetele lui Don Martens, rămâne cel mai sexy om pe care l-am văzut vreodată, indiferent cu ce e îmbrăcat.

Mergem spre ieșire și fac să se întoarcă după mine câteva capete de bărbați în vârstă, în lift și în hol. Andrew se umflă foarte tare în pene, îmi dau seama imediat. Zâmbește de mândrie când merge alături de mine și asta mă face să mă înroșesc.

Prima oară mergem pe la clubul d.b.a. Și ascultăm o formație cam o oră. Dar când mi se cere buletinul și se pare că nu voi bea nimic aici, Andrew mă duce mai departe, în jos pe stradă, la un alt bar.

— Este un joc de noroc, spune el în timp ce ne apropiem de bar, mână în mână.

— Majoritatea te legitimează, dar din când în când ai noroc și nu te deranjează dacă arăți suficient de „douășunu”.

— Păi, o să fac douăzeci și unu în cinci luni, spun eu prinzându-i mâna în timp ce traversăm o intersecție

aglomerată.

— Când te-am întâlnit atunci în autobuz, mă temeam să nu ai nici șaptesprezece ani.

— Șaptesprezece? Sper din tot sufletul să nu arăt așa de tânără.

— Hei, spune el privind spre mine, am văzut fete de cincisprezece care par de douăzeci – e greu să-ți dai seama.

— Deci tu crezi că arăt de șaptesprezece?

— Nu, arăți în jur de douăzeci, recunoaște el. Spuneam și eu...

Asta da ușurare.

Barul este puțin mai mic decât ultimul unde am fost și clienții sunt un amestec de proaspeți absolvenți de facultate și de persoane cam la treizeci de ani. Câteva mese de biliard sunt așezate într-o parte, una lângă alta, în spatele încăperii. Lumina este slabă, unde suntem noi acum, inclusiv pe culoarul care duce la toalete, care este în dreapta mea. Fumul de țigară este gros, spre deosebire de localul de la care venim, unde nu se fuma, dar asta nu mă deranjează prea mult. Nu-mi plac țigările, dar parcă e normal ca într-un bar să fie fum de țigară. Ar părea cam gol fără el.

O muzică familiară, un soi de rock, se aude din boxele din tavan, în stânga este o mică scenă unde cântă de

regulă formațiile, dar în seara asta nu e niciun concert. Asta nu diminuează cu nimic atmosfera de petrecere, așa că de-abia aud ce-mi spune Andrew din cauza muzicii și a vocilor care strigă în jurul meu.

— Știi să joci biliard? Se apleacă el spre mine, urlându-mi în ureche.

Urlu și eu spre el:

— Am jucat de câteva ori! Dar nu sunt bună la asta!

El mă ia de mână și mergem spre mesele de biliard, unde și lumina e mai puternică, făcându-ne loc cu atenție printre oamenii care stau în picioare în aproape orice colțișor disponibil.

— Așează-te aici, spune el coborându-și vocea puțin, în ciuda boxei din fața noastră. Asta o să fie masa noastră.

Mă așez la o masă rotundă, micuță, înghesuită lângă perete unde, chiar deasupra capului meu, în stânga, se află o scară ce duce spre etajul al doilea. Împing scrumiera plină de mucuri în partea cealaltă a mesei, departe de mine, cu vârful degetelor, în timp ce o chelneriță se îndreaptă spre noi.

Andrew vorbește cu un tip la mică distanță de mesele de biliard, probabil despre când putem juca.

— Îmi cer scuze pentru asta, spune chelneriță, luând scrumiera și înlocuind-o cu alta curată, punând-o pe

masă cu fundul în sus. Ea șterge masa apoi cu o cârpă udă, ridicând scrumiera ca să spele și sub ea.

Îi zâmbesc. Este o fată drăguță, cu părul negru, probabil de-abia a împlinit ea însăși douăzeci și unu de ani. Ține tava pentru servit într-o mână.

— Cu ce te pot servi?

Trebuie să reacționez de parcă aș auzi întrebarea asta foarte des fără să fiu legitimată, așa că spun aproape imediat.

— O să iau un Heineken.

— Să fie două, spune Andrew întorcându-se cu un tac de biliard în mână.

Chelnerița se fâstâcește atunci când îl vede pe Andrew, iar eu, la fel cum mi-a făcut și el în lift, savurez fiecare moment. Ea dă din cap, se uită din nou la mine cu o privire care spune ești-o-gagică-norocoasă, după care pleacă.

— Tipul ăla mai are de terminat un joc și apoi masa e a noastră, spune el așezându-se pe scaunul liber.

Chelnerița se întoarce cu două Heineken și le așază pe masă, în dreptul fiecăruia.

— Faceți-mi cu mâna dacă mai aveți nevoie de ceva, spune ea, chiar când să plece.

— Nu te-a legitimat, spune el, aplecându-se peste masă, ca să nu audă nimeni.

— Nu, dar asta nu înseamnă că nu voi fi legitimată la un moment dat – mi s-a întâmplat odată, într-un bar din Charlotte; Natalie și cu mine eram aproape bete când am fost legitimate și trimise pachet acasă.

— Păi, atunci, să te bucuri cât mai poți.

El zâmbește, ducându-și berea la buze și luând o gură.

Fac și eu la fel.

Îmi doresc să nu-mi fi adus poșeta ca să nu fiu nevoită să o tot car cu mine, dar atunci când ne vine rândul să jucăm biliard, o pun pe podeaua de sub masa noastră. Suntem destul de izolați, într-o firidă strâmtă, așa că nu trebuie să-mi fac griji din cauza ei.

Andrew mă duce la suportul cu tacuri.

— Care îți place din astea? Întreabă el fluturându-și mâna prin fața suportului. Trebuie să alegi unul care să ți se potrivească.

Oo, o să fie distractiv; el chiar crede că are ce să mă învețe.

Mă prefac timidă și neștiutoare, uitându-mă la tacuri cum s-ar uita cineva la cărțile dintr-un raft și apoi aleg unul. Îmi trec mâinile pe toată lungimea lui și-l țin ca și cum aș vrea să lovesc o bilă, dar și ca și cum aș vrea să-l simt. Știu că arăt ca o blondă cretină în momentul ăsta, dar chiar așa vreau să arăt.

— Țasta e la fel de bun ca oricare altul, spun eu

ridicând din umeri.

Andrew pune bilele în triunghiul din plastic, răsucind și așezând plinele și jumătățile până când obține poziționarea corectă, iar apoi le împinge spre zona de joc. Scoate cu mare atenție suportul și-l pune într-o fosă specială de sub masă.

Dă din cap.

— Vrei să le spargi?

— Nu, fă-o tu.

Vreau să-l văd așa, sexy, concentrându-se și aplecându-se peste masă.

— Bine, spune el și așază pe poziție bila albă. Stă câteva secunde, timp în care își răsuțește capătul tacului într-un pătrat din cretă, iar apoi așază creta pe marginea mesei.

— Dacă ai mai jucat înainte, spune el, așezându-se din nou în poziție pentru a lovi bila albă, atunci sunt convins că știi lucrurile elementare. El arată cu capătul tacului spre bila albă. Evident, lovești doar bila asta albă.

Hai că e amuzant, dar el a cerut-o.

Dau din cap.

— Dacă ești cu jumătățile, singurele bile pe care trebuie să le bagi în găuri sunt jumătățile – dacă lovești una plină, cu siguranță nu faci decât să mă ajuți să te

bat.

— Dar ce e cu bila neagră? Arăt spre bila 8, apropiată de centru.

— Dacă bagi bila neagră înainte de a termina cu jumătățile, spune el cu un rânjel pe toată fața, pierzi. Și dacă bagi bila albă, îți pierzi rândul.

— Asta-i tot? Întreb, de data asta răsucind eu capătul tacului în pătratul de cretă.

— Pentru moment, da, spune el.

Cred că vrea să sărim peste alte câteva reguli de bază.

Andrew face câțiva pași în spate și se apleacă peste marginea mesei, arcuindu-și degetele pe fetrul albastru și sprijinind strategic tacul pe ele, în bucla făcută cu degetul arătător. Face tacul să alunece înainte și înapoi de câteva ori ca să-și fixeze ținta, apoi se oprește și la scurt timp lovește cu capul tacului în bila albă, împrăștiind celelalte bile pe toată masa.

Bună lovitură, drăguțule, îmi spun eu în gând.

Bagă două bile – una plină și o jumătate.

— Care-o să fie? Întreabă.

— Cum care-o să fie? Continuu eu să fac pe proasta.

— Plinele sau jumătățile? Te las să alegi.

— O, spun eu ca și cum tocmai am înțeles, nu contează, le iau pe cele cu dungi, cred.

Ne abatem puțin de la regulile stricte ale clasicului

biliard cu 8 bile, dar sunt sigură că o face spre avantajul meu.

Îmi vine rândul și mă plimb în jurul mesei, căutând lovitura perfectă.

— Le anunțăm sau nu?

Andrew mă privește curios – poate că ar fi trebuit să spun ceva de genul: „Lovesc în oricare dintre bilele mele, în orice ordine?” Sigur, încă nu s-a prins.

— Alege oricare jumătate pe care o poți băga și dă-i drumul.

Bine, se pare că încă îl bat la fund.

— Stai, nu pariem pe ceva? Întreb.

El pare surprins, dar apoi capătă o mină diabolică.

— Sigur, pe ce vrei să pariem?

— Eu îmi vreau libertatea înapoi.

Andrew se strâmbă. Dar buzele lui delicioase se țuguiază din nou, când își dă seama că, aparent, eu nu știu să joc biliard.

— Păi sunt puțin rănit că-ți vrei libertatea înapoi, spune el răsucind tacul înainte și înapoi în mâini, cu unul dintre capete sprijinit pe podea, dar, sigur, o să accept pariul.

Tocmai când credeam că înțelegerea a fost făcută, el adaugă, ridicând un deget:

— Oricum, dacă eu câștig, o să ducem chestia aia cu

să-faci-ce-spun-eu la un nou nivel.

E rândul meu să ridic o sprânceană.

— Cum adică la un nou nivel? Întreb cu o privire bănuitoare, piezișă.

Andrew lasă tacul sprijinit de masă și-și proptește mâinile pe margine, aplecându-se spre lumină. Rânjetul lui imens, cu o intenție foarte clară, îmi trimite fiori pe șira spinării.

— E un pariu sau nu? Întreabă el.

Sunt destul de sigură că-l pot bate, dar acum mă sperie de mă cac pe mine. Dacă e mai bun decât mine și ajung să mănânc gândacii ăia sau să-mi arăt fundul dezgolit din mașină? Astea sunt chestiile de care voiam să mă feresc – nu am uitat niciodată ce a spus: o să ajungem și la asta. Sigur, aș putea refuza orice mi-ar spune; m-a asigurat de asta înainte să plecăm din Wyoming, dar nu aș vrea să ajungem acolo deloc, asta e tot ce-mi doresc.

Sau... stai... și dacă este ceva de natură sexuală?

Oo, asta sună bine... aproape îmi doresc să câștige el.

— Batem palma, decid eu.

El zâmbește răutăcios și se dă la o parte de lângă masă, luându-și și tacul cu el.

Un grup restrâns de tipi și două fete tocmai și-au terminat jocul de la masa de lângă noi și câțiva dintre ei

au început să se uite la noi.

Mă aplec peste masă, îmi așez tacul cam în același fel în care a făcut-o Andrew, îl las să alunece înainte și înapoi printre degete de câteva ori și lovesc bila albă fix în centru. 11 lovește în 15 și 15 lovește în 10, intrând amândouă în buzunarul din colț.

Andrew se uită la mine, cu tacul rămas în poziție verticală între degetele lui.

El ridică o sprânceană.

— Este norocul începătorului sau sunt tras pe sfoară?

Rânjesc și ocolesc masa, îndreptându-mă spre cealaltă parte, ca să-mi execut următoarea lovitură. Nu-i răspund. Zâmbesc ușor și rămân cu ochii la masă. Orientându-mă intenționat la bila de lângă el, mă aplec peste masă, în fața lui (uitându-mă pe furiș în jos ca să nu cumva să mi se dezgolească sânii spre tipii de vizavi care se uită direct la mine) și îmi măsoar lovitura înainte de a lovi cu putere în bila 9 și de a o băga în buzunarul lateral.

— Sunt tras pe sfoară, spune Andrew din spatele meu, dar asta mă incită.

Mă ridic și-mi intersectez privirea surâzătoare cu a lui și-mi termin numărul la capătul mesei.

Ratez intenționat lovitura asta. Masa e așezată aproape perfect și aș putea chiar să scot o victorie

ușoară, dar nu vreau să câștig așa ușor.

— O, nu, iubito, la naiba, nu începe cu ratările astea din milă.

— Ai fi putut ușor s-o lovești pe 13.

— Mi-a alunecat degetul. Îl privesc cu subînțeleș.

Scutură capul lui frumos spre mine și-și îngustează ochii, știind foarte bine că mint.

În cele din urmă, jucăm serios: el bagă trei bile fără greșeală, una după cealaltă, după care o ratează pe 7. Eu mai bag una. Apoi bagă el una. Și continuăm tot așa, dar fiecare ratând din când în când, ca să meargă jocul în continuare.

Acum am ajuns la lucruri serioase. E rândul meu și singurele bile de pe masă sunt un 4 al lui, bila albă și 8-ul. 8-ul e greu de trimis în vreun colț din orice unghi măș așeza, dar știu că pot lovi mantinela pentru ca bila să se întoarcă pe partea asta, intrând în stânga.

Alți doi tipi încep să se uite, fără îndoială, din cauza felului în care sunt îmbrăcată (am auzit comentariile lor șoptite despre fundul și sânii mei tot timpul, mai ales când mă aplec deasupra mesei ca să lovesc o bilă), dar nu-i las să-mi distragă atenția. Oricum, am observat că Andrew îi privește foarte des și mă excită faptul că este puțin gelos.

Îmi îndrept tacul spre masă și anunț:

— Buzunarul stâng.

Ocolesc spre laterală și mă așez pe vine, cu masa la nivelul ochilor ca să văd cum să lovesc. Mă ridic din nou în picioare și verific alinierea bilei albe cu 8-ul dintr-o altă perspectivă și apoi mă aplec peste masă. Unu. Doi. Trei. Las tacul să alunece înainte și înapoi de câteva ori și lovesc ușor bila albă, aceasta lovind 8-ul în unghi perfect, trimițându-l în mantinela dreaptă, unde sare înapoi câțiva centimetri și intră fără cusur în buzunarul din stânga.

Cei câțiva tipi care privesc de pe partea cealaltă scot diverse sunete de excitație în surdină, închipuindu-și că nu-i aud.

Andrew este de partea cealaltă a mesei și rânjește larg spre mine.

— Ești bună, drăguț, spune el punând din nou bilele în triunghi. E, acum ești liberă.

Nu pot să nu observ că pare puțin trist din această cauză. Poate că fața îi zâmbește, dar nu-și poate ascunde dezamăgirea din ochi.

— Nu, spun eu, nu vreau să fiu liberă decât atunci când vine vorba despre mâncat gândaci sau de arătat fundul gol pe fereastra mașinii – în rest, îmi cam place să fii tu șeful.

Andrew zâmbește.

Mai dăm un joc, pe care îl câștigă corect, iar după aceea vreau să mă așez la masa noastră înainte ca pantofii ăștia noi să înceapă să-mi facă bășici la picioare. Sunt la a doua Heineken și abia de o simt în vârfurile degetelor de la picioare și în fundul stomacului. O să mai iau una ca să beau și eu ca lumea.

— Vrei să facem un joc, omule? Îl întreabă un tip pe Andrew, care tocmai se așeza la masă cu mine.

Andrew se uită spre mine, iar eu îi fac semn că da.

— Du-te, sunt bine – o să-mi verific mesajele și-mi odihnesc picioarele puțin.

— Bine, drăguț, spune el, să mă anunți când ești gata să mergem, înainte să termin jocul și plecăm.

— Sunt în regulă, spun eu gonindu-l, du-te și joacă.

El îmi zâmbește și merge înapoi la masă nu mai departe de vreo cinci metri. Îmi iau geanta de sub masă și o pun în fața mea, scotocind prin ea, în căutarea telefonului.

Exact cum bănuiam: Natalie mi-a umplut telefonul cu SMS-uri, șaișpe în total, dar cel puțin nu a încercat să mă sune. Nici mama nu a sunat, dar țin minte că spunea că se duce în croazieră cu noul ei prieten în weekendul

ăsta. Sper că se distrează. Sper că se distrează la fel de bine ca mine.

În boxele din tavan se aude o nouă melodie și observ că mulțimea de oameni din bar s-a triplat de când am venit noi. Chiar dacă Andrew nu este departe, nu-i pot vedea decât buzele mișcându-se atunci când vorbește cu tipul cu care joacă biliard. Chelnerița se întoarce și eu cer încă o bere, iar ea pleacă să o aducă, lăsându-mă cu Regina SMS-urilor. Natalie și cu mine ne-am mai trimis una alta mesaje despre ce a făcut azi și despre unde iese diseară, dar știu că totul este doar o conversație de umplutură, căci, în esență, ea moare de nerăbdare să știe mai multe despre: ce e cu mine în New Orleans cu acest „tip misterios”, cu cine seamănă el (nu „cum” arată, fiindcă ea compară mereu tipii cu celebrități) și dacă „mi-am desfăcut deja picioarele pentru el”. Las totul să plutească în incertitudine doar ca s-o chinui. O merită cu vârf și îndesat. Și, în plus, încă nu sunt pregătită să deschid subiectul „Andrew” cu ea. De fapt, cu nimeni. E ca și cum, dacă aș vorbi câtuși de puțin despre el, chiar dacă pentru a confirma că există și că sunt cu el, toată această experiență ar dispărea într-un nor de fum. Aș rupe vraja. Sau m-aș trezi și mi-aș da seama că Blake a pus ceva într-una din băuturile pe care mi le-a oferit în noaptea aceea înainte de a urca pe acoperiș cu el și că

am avut halucinații cu toată această călătorie alături de Andrew.

— Eu sunt Mitchell, spune o voce de deasupra mea, însoțită de un puternic damf de whisky și de parfum ieftin bărbătesc.

Tipul este de statură medie, genul musculos, dar nu exagerat. Ochii îi sunt injectați ca și cei ai tipului blond de lângă el.

Zâmbesc vag spre el și mă uit spre Andrew care deja se îndreaptă spre mine.

— Sunt cu cineva, spun delicat.

Tipul musculos se uită la celălalt scaun și apoi la mine, de parcă mi-ar atrage atenția că este gol.

— Camryn? Mă strigă Andrew, stând în spatele lor. Ești bine?

— Da, sunt în regulă, spun.

Musculosul se întoarce din talie să-l vadă pe Andrew.

— A spus că e bine, spune el și aud provocarea din vocea lui. Intenția mea nu a fost să spun „Sunt bine, Andrew, lasă-mă-n pace”, iar Andrew știe asta, dar acești tipi se pare că nu vor să înțeleagă.

— E cu mine, spune Andrew, încercând să rămână calm, deși probabil că mai mult de dragul meu – deja are acea privire inconfundabilă de agresivitate în ochi.

Tipul blond râde.

Musculosul se uită din nou la mine, cu o sticlă de Budweiser într-o mână.

— E gagiul tău sau ceva?

— Nu, dar suntem...

Tipul musculos zâmbește provocator și se uită din nou la Andrew, tăindu-mi vorba.

— Nu ești gagiul ei, așa că vezi-ți de treabă, omule.

Agresivitatea tocmai a devenit furie criminală. Andrew nu mai rezistă mult.

Mă ridic în picioare.

— Poate că fata vrea să vorbească cu noi, spune tipul musculos și mai ia un gât de bere. Nu pare beat, doar amețit.

Andrew se apropie și-și lasă capul pe o parte, privindu-l de sus pe tip. Apoi se uită la mine.

— Camryn, vrei să vorbești cu ei?

Știe că nu vreau, dar ăsta este felul lui de a turna sare pe rana pe care se pregătește să i-o facă tipului ăstuia.

— Nu, nu vreau.

Andrew își rotește bărbia și-i pot vedea nările fremătând în timp ce se apropie de fața musculosului și spune:

— Cară-te dracului sau te fac să-ți înghiți dinții.

Grupul de oameni de la mesele de biliard se adună la distanță.

Tipul blond, cel mai deștept dintre cei doi, îi pune mâna pe umăr și-i spune:

— Haide, omule, să mergem înapoi.

Arată cu capul direcția în care probabil era masa la care stătuseră.

Tipul musculos îi dă mâna la o parte și pășește mai aproape de Andrew.

Asta a umplut paharul.

Andrew își ia avânt cu tacul și-l lovește pe tip peste piept, dărâmându-l din picioare și oprindu-i respirația. Tipul se împiedică și cade pe spate, foarte aproape de masa mea spre care se întinsese ca să se prindă și să rămână în picioare. Scot un țipăt și îmi înșfac poșeta de pe masă chiar înainte să se prăbușească pe podea cu el cu tot. Berea mea se împrăstie cât colo. Înainte ca tipul să apuce să se ridice, Andrew stă deja pe el, cărându-i la pumni în față.

Mă dau mai deoparte și mă apropii de capătul treptelor, dar oamenii dau năvală să vadă și astfel creează o barieră în spatele meu.

Tipul blond sare în spatele lui Andrew, luându-l de gât ca să-l tragă de pe prietenul lui. Apoi eu sar pe el, lovindu-l într-o parte a feței, cu micul meu pumn fragil și cu poșeta bine înfășurată pe umăr, împiedicându-mi mișcările când se balansează în spate.

Dar Andrew se desface ușor din strânsoarea tipului blond, ajunge înapoia acestuia și-l lovește drept în spate, trimițându-l direct la podea, cu fața în jos.

Andrew mă prinde de încheietură.

— Dă-te la o parte, drăguț!

Mă aruncă înapoi spre mulțimea din spatele meu și se întoarce înapoi la cei doi tipi într-o fracțiune de secundă.

Musculosul s-a ridicat în sfârșit în picioare, dar nu pentru mult timp, căci Andrew se repede cu doi pumni în ambele părți ale maxilarului și apoi cu un upercut care-l face să-i dea sângele. Văd un dinte în sângerat care cade pe jos. Mă fac mică. Tipul cade din nou pe spate, dând peste o altă măsuță, aruncând-o și pe aceasta de pe suportul din metal. Și când tipul blond se repede din nou la Andrew, tipul cu care a jucat Andrew biliard se ocupă de el, lăsându-l pe musculos în seama lui Andrew.

Când au ajuns bodyguarzii la locul luptei, Andrew îi învinețise deja ambii ochi tipului musculos, căruia îi dăduse sângele pe nări. Tipul musculos se împiedică, ținându-și mâna peste nas, în timp ce bodyguardul îl trage de umăr către mulțime.

Andrew îi împinge mâna celui alt bodyguard venit după el.

— E în regulă, ridică el o mână, spunându-i

bodyguardului pe un ton amenințător să-l lase în pace și ștergându-și o urmă de sânge de la nas. Mă car de aici, nu e nevoie să mă conduci până la ușă.

Alerg spre el, iar el mă ia de mână.

— Camryn, ești bine? Ești lovită?

Mă cercetează peste tot, cu privirea feroasă și sălbatică.

— Nu, sunt bine. Hai să mergem.

Mă apucă zdravăn de mână și mă trage după el, făcând loc prin mulțimea care se dă tăcută la o parte.

Când ajungem afară, în aerul nopții, muzica tare din bar dispare, odată ce ușa se închide. Cei doi idioți din încăierare sunt deja afară, mergând în jos pe stradă, tipul musculos având încă mâna lipită de fața însângerată. Sunt convinsă că Andrew i-a spart nasul.

Andrew mă oprește pe trotuar și-mi prinde brațul cu mâinile:

— Nu mă minți, draga mea, te-ai lovit pe undeva? Jur pe toți Dumnezeii că, dacă ești rănită, îi iau iar la bătaie.

Mi se înmoaie inima când îmi spune „draga mea”. Și privirea asta îngrijorată, îndârjită din ochi... nu-mi doresc decât să-l sărut.

— Serios, spun. Sunt bine. De fapt l-am lovit și eu pe unul de câteva ori când a sărit la tine pe la spate.

El își ia mâinile de pe brațele mele și-mi prinde fața în

palme, privindu-mă ca și cum nu m-ar crede.

— Mi-e bine, spun pentru ultima oară.

El mă sărută cu putere pe frunte.

Apoi mă prinde de mână.

— Mergem înapoi la hotel.

— Nu, mă opun, ne distram așa de bine și mi-am pierdut și băutura din cauza luptei.

El își înclină capul într-o parte și îmi aruncă o privire mai blândă.

— Păi și unde vrei să mergem?

— Hai să mergem la un alt club, sugerez, nu știu, poate unul mai retras?

Andrew oftează adânc și îmi strânge mâna. Apoi mă privește încă o dată de sus în jos: prima oară picioarele, unde unghiile date cu oja se ițesc din pantofii cu toc și apoi în sus spre trunchi și direct la bluza mea strâmtă neagră fără bretele care e acum în dezordine.

Îmi trag mâna din prinsoarea lui și apuc materialul de deasupra sânilor, trăgând bluza puțin cât să se așeze la locul potrivit.

— Te ador în ținuta asta, spune el, dar trebuie să recunoști că le ia ochii și tâmpiților.

— Păi, nu vreau să mergem înapoi la hotel atâta drum ca să-mi schimb bluza.

— Nu, nu vreau să faci asta, spune el luându-mă din

nou de mână. Dar dacă vrei să mergem la alt club, vrei să faci ceva pentru mine?

— Ce?

— Prefă-te, doar, că suntem împreună, spune el și un mic zâmbet mi se așterne pe buze. Cel puțin în felul acesta nimeni n-o să se mai dea la tine și așa probabil că o să încerce mai puțin.

Se oprește, se uită la mine și spune:

— Asta dacă nu cumva vrei ca tipii să se dea la tine?

Aproape instantaneu capul meu începe să se miște.

— Nu. Nu vreau să se dea nimeni la mine. Puțin flirt nu mă deranjează – îmi face chiar bine –, dar nu umblu după tâmpiți.

— Bine, atunci ne-am înțeles. Ești prietena mea sexy în noaptea asta, ceea ce înseamnă că mai târziu te duc înapoi în camera ta și o să te fac să îți de plăcere.

Iar a apărut zâmbetul ăla adolescentin pe care-l iubesc atât de mult.

Mă gâdilă deja între picioare, mă sufoc de emoție și mă prefac a fi OK, îngustându-mi ochii glumeți spre el.

Sunt bucuroasă că îi văd din nou gropițele, în locul acelei expresii pline de furie – deși incredibil de sexy – care-i măcina trăsăturile acum câteva momente.

— Oricât de mult mi-ar plăcea – ei bine, „mi-ar plăcea” e puțin spus – n-o să te mai las să faci asta.

Pare rănit și puțin șocat.

— De ce nu?

— Fiindcă, Andrew, eu... ei bine, n-o să te mai las, pur și simplu.

— Și acum, vino-ncoace.

Îmi fac mâinile căuș în jurul gâtului lui și-l trag spre mine.

Și apoi îl sărut ușor, lăsându-mi buzele să le atingă pe ale lui.

— Ce faci? Întreabă și mă privește adânc în ochi.

Îi zâmbesc dulce.

— Intru în pielea personajului.

Un surâs îi ridică colțul buzelor. Mă întoarce pe călcâie și-și încolățește mâna pe talia mea, în timp ce ne îndreptăm spre Bourbon Street.

Andrew

25

Poate că totuși pot face asta cu Camryn. De ce trebuie să mă torturez singur și să-mi refuz ceea ce-mi doresc cel mai mult, când e timpul să fac orice îmi doresc? Poate că lucrurile se vor termina diferit, iar ea n-o să fie rănită. Aș putea să mă întorc înapoi la Masters. Și dacă o las să plece și n-o mai văd niciodată și, după aia,

Masters își dă seama că a greșit?

La dracu'! Numai scuze.

Camryn și cu mine mai mergem în două baruri în Cartierul Francez și ea reușește să pară de douăzeci și unu de ani în ambele. Doar o singură persoană i-a cerut un act de identitate, dar, poate că din cauză că împlinea douăzeci și unu în decembrie, chelnerița a lăsat-o să bea.

Dar acum e beată și nu sunt sigur dacă e capabilă să meargă până la hotel.

— O să chem un taxi, spun, susținând-o ca să rămână în picioare, lângă mine, pe trotuar.

Cupluri și grupuri de oameni vin și pleacă din barul din spatele nostru, unii împiedicându-se de prag.

O țin strâns pe Camryn cu brațul pe după talie. Ea ridică o mână și o trece peste umărul meu prin față; de-abia își poate ține capul drept.

— Cred că un taxi e o idee bună, spune ea cu pleoapele grele.

Este foarte gata-gata fie să leșine, fie să verse. Sper doar să aștepte până când ajungem înapoi la hotel.

Taxiul ne lasă în fața hotelului și o ajut să iasă de pe bancheta din spate, în cele din urmă, luând-o în brațe, pentru că ea de-abia mai poate să meargă singură. O car până la lift – picioarele i se bălăngăne peste brațul meu

și are capul așezat pe pieptul meu. Oamenii se holbează la noi.

— O noapte de pomină? Întreabă un bărbat din ascensor.

— Da, dau eu aprobator din cap, unii dintre noi rezistă la băutură mai bine decât alții.

Ascensorul sună și bărbatul iese după ce ușile se deschid. Încă două etaje în sus și o car în brațe spre cameră.

— Unde ți-e cheia, iubito?

— În poșetă, spune ea slab.

Cel puțin e conștientă.

Fără să o las jos, îi trag poșeta de pe braț și îi desfac fermoarul. În mod normal, aș face niște glume despre ce dracu' tot cară în chestia asta și dacă are acolo ceva care o să mă muște, dar știu că n-are chef de glume. Se simte rău.

O să fie o noapte lungă.

Ușa se închide în urma noastră și o duc direct spre pat unde o și întind.

— Mă simt ca dracu', geme ea.

— Știu, drăguță. Va trebui să dormi până îți trece.

Îi scot pantofii și-i arunc pe podea.

— Cred că o să...

Își lasă brusc capul peste marginea patului și începe

să vomite.

Mă întind să iau coșul de gunoi așezat lângă noptieră și prind mare parte din vomă, dar se pare că menajera o să fie cam oftică de dimineață. Varsă tot ce are în stomac, ceea ce mă surprinde, fiindcă nu prea a mâncat azi. Se oprește și se lasă pe spate pe pernă. Lacrimi, cauzate de vomat, se adună la colțul ochilor. Încearcă să mă privească, dar știu că e prea amețită ca să se concentreze.

— E așa de cald aici, spune ea.

— Bine, zic eu și pun aerul condiționat la maximum.

Apoi intru în baie și spăl o cârpă în apă rece, iar apoi o storc. Mă întorc înapoi în cameră și mă așez lângă ea pe pat, tamponându-i fața cu cârpa rece.

— Îmi pare așa de rău, murmură ea. Ar fi trebuit să mă opresc după dușca de votcă. Acum ai ajuns să-mi cureți voma.

Îi șterg obrajii și fruntea încă puțin, dându-i deoparte șuvițele ude de păr care i se lipiseră pe față și apoi o șterg cu cârpa rece la gură.

— Fără scuze, spun eu, te-ai distrat și asta-i tot ce contează. Adaug zâmbind. Și, în plus, pot să profit complet de tine.

Încearcă să zâmbească și se întinde ca să mă lovească în braț, dar e prea slăbită ca să facă asta. Zâmbetul ei

abia schițat se transformă în ceva dureros și fruntea i se acoperă de broboane de sudoare.

— O, nu...

Se ridică din pat.

— Am nevoie la baie, spune ea și se ține de mine, încercând să se ridice, așa că o sprijin.

O conduc până la baie unde practic se aruncă peste toaletă, cu ambele mâini prinse de marginile vasului de ceramică. Spatele i se arcuieste și se lasă în jos pe măsură ce începe să icneasă, fără să mai vomite nimic și plângând și mai tare.

— Ar fi trebuit să mănânci friptura aia cu mine, iubito.

Stau în spatele ei, asigurându-mă că n-o să-și murdărească părul și-i țin cârpa rece apăsată pe ceafa. Sufăr cu ea, privindu-i trupul cutremurându-se așa de violent, dar fără să mai aibă ce voma. Știu că, după asta, gâtul și pieptul o s-o doară pe interior.

Când a terminat, se întinde pe podeaua rece, din gresie.

Încerc să o ajut să se ridice, dar ea se opune ușor:

— Nu, te rog... vreau să stau întinsă aici; podeaua e mai rece decât pielea mea.

Respiră precipitat și pielea ei ușor bronzată este de un alb bolnăvicios, ca a unui bolnav de pneumonie. Iau o

cârpă curată și o înmoi, ștergându-i fața, gâtul și umerii goi. Apoi îi desfac nasturii pantalonilor și-i trag cu grijă de pe ea, eliberându-i stomacul și picioarele de presiunea lor.

— Nu te teme, nu-ți fac rău, spun eu glumind, dar, de data asta, ea nu răspunde.

A adormit pe o parte cu fața lipită de gresie.

Știu că, dacă o mut în momentul ăsta, probabil se va trezi și va începe să aibă din nou spasme, dar nici nu vreau să o las așa, întinsă pe jos, lângă vasul de toaletă. Așa că mă întind lângă ea și îi tamponez mult timp fruntea, brațele și umerii cu o cârpă, după care adorm și eu lângă ea.

Nu m-am gândit niciodată că o să dorm intenționat pe o podea de baie, lângă toaletă, treaz fiind, dar chiar n-am glumit când am spus că m-aș culca oriunde cu ea.

Camryn

Ușa de la camera mea se deschide. Lumina strălucitoare a soarelui intră printr-o mică deschizătură din perdeaua laterală. Mă feresc, precum un vampir din cauza ei, strângându-mi ochii. Îmi ia o secundă să înțeleg că sunt întinsă pe pat în bluza fără bretele pe care am purtat-o noaptea trecută și în chiloțeei mei mov.

Au fost aruncate toate așternuturile de pe pat, mai puțin cearșaful pe care stau și cel cu care sunt acoperită care miroase și se simte proaspăt spălat. Cred că am vărsat pe celălalt; probabil că Andrew l-a luat pe ăsta de la menajeră.

— Te simți mai bine? Întreabă Andrew intrând în cameră cu o frapieră într-o mână și un pachet de pahare din plastic și o sticlă de Sprite în cealaltă.

Se așază lângă mine și pune tot ce are în mână pe noptieră, desfăcând capacul sigilat de la Sprite.

Capul îmi zvâcnește și tot mă simt de parcă mi-ar veni să vomit în orice clipă. Urăsc mahmureala. Aș prefera să cad moartă de beată și să-mi sparg nasul, decât să am de-a face cu o mahmureală de asemenea proporții. Am mai avut o dată una la fel ca asta: a fost așa de rău că nu a fost cu mult diferită de coma alcoolică. Cel puțin asta spunea Natalie, care chiar a fost o dată în comă alcoolică și a descris-o ca fiind ca și cum „Satana însuși s-ar fi căcat pe tine în dimineața următoare”.

— Absolut deloc, răspund eu într-un târziu și propriile mele cuvinte îmi trimit o durere îngrozitoare în ceafă și în spatele urechilor. Închid ochii și camera începe să se învârtască cu mine.

— Ai pățit-o cam rău, drăguță, spune Andrew și apoi simt o cârpă rece, tamponându-mă pe gât.

— Poți să tragi perdeaua, te rog?

Se ridică imediat și-l aud mergând spre geam, iar apoi aud cum trage perdeaua groasă. Îmi trag picioarele goale spre piept, trăgând și cearșaful cu mine ca să rămân parțial acoperită și zac în poziție fetală pe perna moale.

Andrew scoate din ambalaj un pahar din plastic și aud gheața căzând în el. Toarnă Sprite peste gheață și apoi aud cum scutură flaconul de pastile.

— Ia astea, spune el și simt patul mișcându-se când se așază înapoi lângă mine și-și pune brațul pe piciorul meu.

Întredeschid ochii cu încetineală. Deja din pahar se ivește un pai, așa că nu va trebui să încerc să mă ridic din pat prea mult ca să iau o înghițitură. Mă întind și iau trei pastile de paracetamol din palma lui, le arunc în gură, după care sorb suficient Sprite cât să le fac să alunece pe gât.

— Te rog, spune-mi că nu am făcut sau spus nimic complet prin baruri, aseară.

Nu mă pot uita la el decât printre pleoapele ușor întredeschise.

Îl simt zâmbind.

— Ba da, de fapt, ai făcut, spune el și-mi stă inima. I-ai spus unui tip că ești căsătorită și fericită cu mine și că

o să avem vreo patru copii – sau poate ai spus cinci, nu mai țin minte – și apoi, mai târziu, a venit tipa asta care se dădea la mine și tu ai sărit în sus de pe scaun și ai început să zbieri ca o țată la ea – am leșinat de râs.

Acum sunt sigură că o să vărs.

— Andrew, sper că glumești – ce jenant!

Capul mă doare și mai rău. Nu credeam că e posibil să doară așa.

Îl aud râzând ușor și deschid ochii încă puțin ca să-i văd fața mai clar.

— Da, glumesc, drăguță.

Se întinde spre mine și-mi pune cârpa rece pe frunte.

— De fapt, te-ai descurcat foarte bine, chiar și tot drumul până aici.

Observ că se uită la trupul meu.

— Scuze, a trebuit să te dezbrac – mă rog, pe mine, personal, m-a bucurat ocazia, dar a fost în numele datoriei. Trebuia s-o fac, înțelegi.

Acum are expresia aia pretins serioasă pe față și nu mă pot abține să nu râd.

Închid ochii și mai dorm câteva ore până când o menajeră bate la ușă.

Mă întreb dacă Andrew a plecat de mult de lângă mine.

— Da, intrați și dați-mi voie să o duc alături, ca să

puteți face curat.

O doamnă mai în vârstă cu părul vopsit oribil, roșu, intră în cameră purtând uniforma de menajeră. Andrew vine la mine la pat.

— Haide, drăguțo, spune el ridicându-mă în brațe cu cearșaful înfășurat în jurul șoldurilor, haide să o lăsăm pe doamna să curețe.

Probabil că aș putea merge și singură, dar nu am de gând să protestez. Prefer să mă aflu acolo unde sunt.

În timp ce trecem pe lângă poșeta mea de pe comodă, mă întind după ea și Andrew se oprește, luând-o și cărând-o împreună cu mine. Îmi las capul pe pieptul lui și-l țin cu brațele pe după gât.

Se oprește în pragul ușii și se uită înapoi la menajeră.

— Scuze pentru mizeria de lângă pat. Dă din cap, arătând în direcția aceea cu o grimasă. O să aveți un bacșiș bun pentru asta.

Iese cu mine în brațe și mă duce în camera lui.

Primul lucru pe care-l face după ce mă lasă pe perne e să tragă draperiile.

— Sper că o să te simți mai bine până diseară, spune el, plimbându-se prin cameră ca și cum ar căuta ceva.

— Unde mergem diseară?

— Într-un alt bar, spune el.

Își găsește MP3-playerul lângă fotoliul de lângă

fereastră și-l așază lângă geanta lui, pe televizor.

Gem în semn de protest.

— O, nu, Andrew, refuz să intru într-un alt bar în seara asta. N-o să mai beau cât timp oi trăi.

Îl surprind aruncând un rânjel spre mine din celălalt capăt al camerei.

— Așa zic toți, răspunde el. Și nici nu te-aș lăsa să bei în seara asta, chiar dacă ai vrea să o faci. Ți trebuie cel puțin o noapte liniștită între mahmureli, altfel o să ajungi curând la Alcoolicii Anonimi.

— Mă rog, sper să mă simt suficient de bine cât să fac ceva în afară de a zace toată ziua în pat, dar situația nu arată prea încurajator acum.

— Bine, va trebui să mănânci, asta e obligatoriu. Chiar dacă gândul la mâncare te face, în momentul ăsta, să-ți vină să verși, dacă nu mănânci nimic, o să te simți ca naiba toată ziua, și-o garantez.

— Ai dreptate, spun eu, deja fiindu-mi greață, chiar mă face să-mi vină rău doar gândindu-mă la asta.

— Pâine prăjită și ouă, zice el, venind spre mine, ceva ușor – știi povestea.

— Da, știi ce spui, spun confuză, dorindu-mi să mă simt mai bine cât ai pocni din degete.

Mai pe după-amiază, deja mă simt mai bine; nu sunt sută la sută refăcută, dar sunt destul de bine cât să mă pot plimba prin New Orleans cu Andrew, într-un tramvai care ne duce spre câteva locuri pe care nu le-am văzut ieri. După ce am reușit să mănânc puțin ou și două felii de pâine prăjită, am luat tramvaiul de pe linia Riverfront spre acvariul Institutului Audubon și ne-am plimbat printr-un tunel lung de 90 de metri, înconjurat peste tot cu apă și pești. Și am hrănit papagalii din mână, croindu-ne drum prin pădurea tropicală. Am hrănit pisicile de mare și am făcut poze împreună cu telefoanele mobile, din acelea cretine, cu brațul unuia dintre noi întins în față, ținând telefonul mai la distanță. Mai târziu m-am uitat mai bine la pozele pe care le-am făcut, cum stăteam obraz în obraz și felul în care priveam spre obiectiv, de parcă eram unul dintre cuplurile obișnuite care se distrează de minune.

Unul dintre cuplurile obișnuite... dar noi nu suntem un cuplu și îmi dau seama că trebuie să-mi tot reamintesc lucrul ăsta.

Realitatea este o nemernică.

Și lucrurile stau așa nu pentru că n-aș ști ce vreau. Ba, adevărul este că eu chiar știu ce vreau. Nu mă pot preface că nu știu, însă mi-e frică. Mi-e teamă de

Andrew și de durerea pe care mi-ar putea-o provoca dacă m-ar răni vreodată, fiindcă am sentimentul că va fi o durere pe care n-o s-o pot îndura. Deja mi se pare insuportabil și nici măcar nu m-a rănit.

E clar că m-am băgat până în gât în această încurcătură.

Pe când noaptea se lasă din nou peste New Orleans și petrecăreții ies din vizuinele lor, Andrew mă ia la o traversare cu feribotul peste Mississippi și mă plimbă spre un loc numit Old Point Bar. Sunt bucuroasă că am hotărât să port șlapii mei cei negri, în locul pantofilor cu toc. Andrew a insistat să-i iau, mai ales că aveam de mers pe jos.

— Nu plec niciodată din New Orleans înainte de a veni aici, spune el mergând alături de mine, cu mâna mea strânsă într-a lui.

— Așadar, ești un client fidel?

— Da, cred că poți spune asta; fidel o dată sau de două ori pe an, în orice caz. Am cântat acolo de câteva ori.

— La chitară? Presupun eu privindu-l curioasă.

Un grup de patru persoane vine spre noi din direcția opusă și mă dau mai aproape de Andrew ca să îi fac loc pe trotuar.

El își ia mâna de pe mâna mea și mă cuprinde pe după

talie.

— Cânt la chitară de când aveam șase ani.

Îmi zâmbește.

— Nu eram foarte bun la șase ani, dar trebuie să începi de undeva – nu am cântat nimic care să merite să fie ascultat până pe la zece ani.

Expir aerul din plămâni, cu putere, impresionată de ce aud.

— Un talent muzical destul de... precoce, s-ar zice.

— Cam așa; eu eram „cântărețul” atunci când eram mici și Aidan era „arhitectul” (el se uită spre mine) fiindcă tot construia diverse lucruri – odată a ridicat și o casă într-un copac foarte mare, în pădure. Și Asher, el era „hocheistul”. Tata iubea hocheiul aproape la fel de mult ca boxul (mă privește din nou). Asher a renunțat la hochei după primul an – avea doar treisprezece ani (el râde ușor). Tata de fapt își dorea mai mult decât Asher să-l vadă jucând hochei. Tot ce-și dorise Asher nu voia decât să-și facă de lucru cu electronica.

— A încercat să comunice cu extraterestrii cu ajutorul unei drăcii pe care o construisese din tot felul de chestii găsite pe lângă casă, după ce văzuse filmul Contact.

Am râs încetisor, împreună.

— Dar fratele tău? Întreabă el. Știu, mi-ai spus că e în închisoare, dar care era relația cu el înainte de asta?

Fața mi se amărește puțin.

— Cole a fost un frate mai mare nemaipomenit, până când a trecut în clasa a opta și a început să se înhăiteze cu gunoiul de vecin.

— Braxton Hixley; mereu l-am urât pe tipul ăla. Oricum, Cole și Braxton au început să ia droguri și să facă tot felul de chestii cretine. Tata a încercat să-l ducă la o casă pentru adolescenți cu probleme, ca să primească asistență, dar Cole a fugit de acolo și a intrat în și mai multe încurcături. De atunci, este din ce în ce mai rău.

Mă uit din nou în față și văd încă un grup de oameni târându-se spre noi, pe trotuar.

— Și acum a ajuns acolo unde merită să fie.

— Poate după ce iese din închisoare va fi din nou fratele mai mare pe care îl ții tu minte.

— Poate.

Dau din umeri, îndoindu-mă foarte mult de asta.

Ne facem drum spre capătul trotuarului, care se termină la întretăierea dintre Patterson și Olivier. Acolo este și Old Point Bar care, pe dinafară, arată mai mult ca o casă veche cu două etaje și cu o anexă. Trecem pe sub un semnal alungit și vechi și pe lângă cele câteva scaune și mese din plastic la care sunt așezate câteva persoane fumând și conversând foarte tare.

Din interior poți auzi o formație cântând.

Andrew ține ușa deschisă după ce iese un cuplu și apoi mă ia de mână. Nu este un local mare, dar este cochet. Mă uit în sus, spre tavan, observând că peste tot sunt atârdate, în fiecare locșor liber, fotografii, tăblițe de înmatriculare, etichete de bere, afișe colorate și vechi semne rutiere. Câteva ventilatoare de tavan atârnă destul de jos din tavanul din lemn. Și la dreapta mea este barul, care, ca oricare alt bar, are un televizor pe peretele din spate. Chiar dacă suntem într-o mulțime numeroasă de oameni, femeia care lucrează la bar își ridică mâna și pare că o flutură spre Andrew.

Andrew îi zâmbește și-i face și el semn cu două degete ca și cum i-ar spune „vorbim în câteva minute.

Se pare că toate mesele sunt ocupate și se dansează pe ringul de dans. Formația care cântă lângă peretele din spate e foarte bună; un fel de blues rock sau ceva de genul. Îmi place. Un negru așezat pe un scaun înalt cântă la o chitară argintie și un alb care cântă cu o chitară acustică, atârnată cu o curea pe umăr. Un bărbat butucănos bate la tobe și pe scenă se vede și o claviatură, dar nu cântă nimeni la ea.

Am o reacție întârziată când îmi cade privirea pe podea și văd un câine negru, șleampăt care se uită în sus spre mine, dând din coadă. Mă aplec spre el și-l scarpin

după urechi. Satisfăcut, el se duce spre stăpânul lui care stă la o masă de lângă mine și se întinde la picioarele lui.

După ce așteptăm câteva minute, Andrew observă că de la una dintre mesele apropiate de scenă se ridică trei persoane și mă împinge ușor spre într-acolo, ajungem la ea și ne așezăm.

Încă nu sunt în apele mele din cauza mahmurelii și capul încă îmi mai vâjâie un pic, dar destul de surprinzător, deși e destul de mult zgomot, migrena nu mi se înrăutățește.

— Ea nu bea alcool, arată Andrew spre mine, vorbind amabil cu cea care fusese la bar când am intrat noi.

Ea-și făcuse drum printre oameni și ajunsese la masa noastră tocmai când mă așezam.

Femeia, cu păr șaten-deschis dat pe după urechi, pare să aibă în jur de patruzeci de ani și zâmbește așa de larg când îl prinde pe Andrew într-o îmbrățișare zdravănă, încât încep să mă întreb dacă nu îi este cumva mătușă sau verișoară.

— Au trecut zece luni, Parrish, spune ea bătându-l pe spate cu ambele mâini. Pe unde naiba ai umblat?

Ea zâmbește spre mine.

— Și ea cine e?

Se uită la Andrew amuzată, dar sesizez și altceva în

zâmbetul ei:

O certitudine.

Andrew mă ia de mână și eu mă ridic în picioare ca să fiu prezentată cum se cuvine.

— Ea e Camryn, spune el.

— Camryn, ea este Caria; lucrează aici de suficient de mult timp cât să fi fost prezentă la cel puțin șase dintre concertele mele îngrozitoare.

Caria îl împinge în piept, râzând și se uită din nou spre mine.

— Nu-l lăsa să te mintă, arată spre el și-și ridică ambele sprâncene, băiatul ăsta chiar are voce.

Îmi face cu ochiul și apoi îmi strânge mâna.

— Mă bucur să te cunosc.

Îi zâmbesc și eu.

Voce? Eu credeam că a cântat la chitară aici; nu știam că poate cânta și din voce. De fapt, nici nu mă surprinde. Mi-a demonstrat deja câte ceva când eram în Birmingham, când a ținut nota înaltă din Hotel California. Și îmi mai amintesc și cum, în timp ce mergeam cu mașina și uita uneori că sunt și eu acolo – sau nu-i păsa – și-și lăsa vocea să acompanieze câte o melodie de rock clasic care se auzea în boxe.

Dar nu mă așteptam ca el să fi dat deja concerte. Păcat că nu și-a adus și chitara; mi-ar fi plăcut să-l aud

cântând în seara asta.

— Păi, mă bucur că te revăd, spune Caria și apoi arată spre bărbatul negru de pe scenă. Eddie o să fie bucuros că ești aici.

Andrew dă din cap și zâmbește în timp ce Caria se întoarce prin mulțimea de oameni spre bar.

— Vrei ceva de băut?

Dau din mână.

— Nu, sunt OK.

El rămâne în picioare și când formația se oprește din cântat, înțeleg de ce. Bărbatul de culoare cu chitara argintie îl observă pe Andrew și zâmbește în timp ce își sprijină instrumentul de scaun și se îndreaptă spre noi. Ei se îmbrățișează la fel cum se îmbrățișase și cu Caria și mă ridic în picioare ca să fiu prezentată și îi strâng mâna lui „Eddie”.

— Parrish! Mult ai mai fost plecat, spune Eddie cu accent creol. Cât să fie, anu’?

Și Caria parcă avea un pic de accent creol, dar nu la fel de mult ca Eddie.

— Aproape, spune Andrew strălucind.

Andrew pare cu adevărat fericit să fie aici, ca și cum oamenii aceștia ar fi membri ai unei familii armonioase pe care și-o regăsește după multă vreme. Chiar și zâmbetul lui este mai cald și mai seducător decât l-am

văzut vreodată. De fapt, când m-a prezentat și Carlei și lui Eddie, zâmbetul lui a înseninat locul. Am avut senzația că eram singura fată pe care se hotărâse, în sfârșit, s-o aducă acasă și s-o prezinte familiei, iar după privirea din ochii lor, atunci când am făcut cunoștință, se părea că și ei simțiseră asta.

— Cânti în seara asta?

— Mă așez la loc și mă uit în sus spre Andrew, la fel de curioasă de răspunsul lui cum pare și Eddie. Fața zâmbitoare a lui Eddie are expresia aceea care spune că nu acceptă niciun refuz, iar ridurile din jurul ochilor și gurii i se adâncesc.

— Ei, păi de data asta nu mi-am adus chitara.

— Hai, scutură Eddie din cap, nu mă duce tu cu preșu!

Arată spre scenă.

— Avem ceva chitare aci.

— Vreau să te ascult cântând, spun eu din spatele lui.

Andrew mă privește nesigur.

Vorbesc serios, te rog. Îmi înclin capul ușor pe o parte, zâmbind în sus spre el.

— Aha! Fata ta îi faină rău!

Eddie îi aruncă lui Andrew un zâmbet.

Andrew cedează.

— Bine, dar un singur cântec.

— Numa' unu', mă?

Eddie își strânge bărbia ridată și spune:

— Dac-o să fie unu', aleg io.

Arată spre sine, chiar deasupra cămășii sale albe, ca o tunică. Un pachet de țigări se ivește din buzunarul din stânga, de la piept.

Andrew încuviințează din cap.

— OK, atunci tu alegi.

Zâmbetul lui Eddie se lărgeste, iar el mă privește cu o privire suspicioasă, piezișă.

— Unu care-o să placă la doamne, cum ai cântat data ailaltă.

— Rolling Stones? Întreabă Andrew.

— Îhî, spune Eddie. Aia, băiete.

— Care? Întreb eu sprijinindu-mi bărbia pe degete.

— Laugh, I Nearly Died, răspunde Andrew. Probabil că nu ai mai ascultat-o niciodată până acum.

Și are dreptate. Dau din cap ușor.

— Nu, nu pot spune că am ascultat-o.

Eddie dă din cap spre Andrew ca să-i facă semn să-l însoțească spre scenă. Andrew se apleacă și mă surprinde cu un pupic delicat pe buze, după care pleacă de la masă.

Rămân așezată, un pic agitată, dar entuziasmată, cu coatele sprijinite de masă. Peste tot în jurul meu sunt

atâtea conversații, încât totul sună ca un murmur consistent care plutește în aerul din cameră. Din când în când, aud un pahar sau o sticlă de bere ciocnindu-se unul de altul sau de masă. Spațiul întreg este destul de întunecos, scăldat doar în luminile filtrate de la mulțimea de reclame de bere și de la ferestrele din sticlă, înalte, care lasă să intre razele de lună sau sclipirile străzii. Din când în când, o explozie de lumină galbenă izbucnește din spatele scenei, din partea dreaptă, când oamenii vin și pleacă de la ceea ce eu presupun sunt: toaletele.

Andrew și Eddie ajung la scenă și se pregătesc: Andrew mai ia un scaun înalt de bar din spatele tobelor și îl așază în centrul scenei, în fața microfonului. Eddie îi zice câteva cuvinte toboșarului.

— Probabil îi spune ce melodie să cânte – iar acesta încuviințează. Un alt tip iese din umbră din spatele scenei, cu o altă chitară; sau poate că aia e un bas; nu am fost prea atentă la diferență până acum. Eddie îi dă lui Andrew o chitară neagră, deja conectată la un amplificator din vecinătate și schimbă câteva cuvinte pe care nu le pot auzi.

Și, apoi, Andrew se așază, proptindu-și o cizmă pe bara dintre picioarele scaunului. După aceea, se așază și Eddie pe scaunul său. Ei încep să se acordeze, iar

toboșarul bate de câteva ori în cinei. Aud un sunet strident, când cineva dă drumul unui alt amplificator sau când îl dă mai tare și apoi aud un toc-toc-toc, atunci când Andrew lovește de câteva ori microfonul cu vârful degetului mare.

Mă trec deja fiori, parcă eu aș fi pe scenă, pregătindu-mă să cânt în fața unor străini. Dar, cel mai probabil, simt asta din cauză că e vorba despre Andrew. El se uită la mine de pe scenă, privindu-mă fix în ochi și, atunci, toboșarul începe să cânte, lovind foarte ușor talgerele, de câteva ori, în ritmul muzicii. Și apoi Eddie începe să cânte la chitară; o melodie lentă, plăcută, care îi face pe majoritatea celor care stau în picioare să asculte începutul acestei noi melodii – pe care, evident, au mai ascultat-o și înainte, dar de care nu se plictisesc niciodată. Andrew cântă câteva acorduri împreună cu Eddie și deja îmi simt partea de sus a corpului legănându-se pe muzică.

Atunci când Andrew începe să cânte, am o senzație că am un arc în gât. Mă opresc din legănat și-mi dau capul pe spate, fără să-mi vină să cred ce aud; pune suflet și mă prinde. Își ține ochii închiși în timp ce cântă, mișcându-și capul cu ritmul plin de suflet, pasional.

Și când începe refrenul, Andrew îmi taie răsufierea...

Simt cum spatele mi se afundă în scaun și ochii mi se

dilată, pe măsură ce muzica se întetește și sufletul lui Andrew iese la iveală cu fiecare cuvânt. Expresia de pe fața lui se schimbă odată cu ritmul intens și se calmează când acesta se domolește. Nu mai vorbește nimeni în bar. Nu-mi pot lua ochii de la Andrew ca să mă uit și în altă parte, dar pot spune că atmosfera s-a schimbat în secunda în care Andrew a început refrenul acela intens, cu timbrul acela sexy, de blues, cu o voce de care nu-l credeam în stare.

Deja la a doua strofa, când ritmul devine lent din nou, toată atenția persoanelor prezente în bar este îndreptată asupra lui. Oamenii dansează și se leagănă în jurul meu, cuplurile își apropie buzele și șoldurile, fiindcă nu se poate altfel pe această melodie. Numai eu, nu... Mă uit peste marea de oameni, ținându-mi respirația, lăsând vocea lui Andrew să-mi curgă prin fiecare încheietură și os al trupului. Este ca o otravă irezistibilă: sunt fermecată de felul în care mă face să mă simt, deși poate oricând să-mi zdrobească sufletul, dar eu tot o beau până la fund.

Încă își ține ochii închiși ca și cum ar avea nevoie să se deconecteze de lumina din jur și să simtă muzica. Și apoi, când vine refrenul a doua oară, el este și mai pătruns de melodie, suficient cât să se ridice de pe scaun, dar rămâne pe loc, întinzându-și gâtul spre

microfon și cu toate emoțiile scrise pe față, pe măsură ce cântă și se acompaniază la chitară.

Eddie, toboșarul și basistul încep să cânte două versuri cu Andrew, iar publicul li se alătură în surdină.

Deja la a treia strofa, vreau să plâng, dar nu pot. Este ca și cum emoția este acolo, latentă, înăuntrul meu, vrând să mă tortureze.

Laugh, I Nearly Died...

Andrew continuă să cânte, așa de pasional că mă dă pe spate, iar inima îmi bate din ce în ce mai rapid. Apoi formația începe din nou partea vocală, acompaniată doar de tobe; un răpăit puternic, primitiv al tobei mari pe care o simt în podeaua de sub picioare. Și publicul lovește cu picioarele în podea în același ritm și începe să cânte împreună refrenul. Toată lumea bate din palme la unison, emițând un sunet sfâșietor al palmelor care se lovesc una de cealaltă. Și încă o dată. Și Andrew cântă: Yeah-Yeah! Și muzica se oprește brusc.

Se aud strigăte și fluierături stridente și o mulțime de „bravo” și remarci de „Incredibil!” Mă trec fiori pe șira spinării care se răspândesc prin tot corpul.

Laugh, I Nearly Died... N-am să uit niciodată cântecul ăsta, toată viața mea.

Cum poate exista un asemenea om?

Mă aștept ca vraja să se rupă în orice moment, sau ca

eu să mă trezesc pe bancheta din spate a mașinii lui Damon, cu Natalie aplecată deasupra mea, spunându-mi ceva despre cum Blake m-a drogat pe acoperiș la The Underground.

Andrew își sprijină chitara împrumutată de scaun și merge spre Eddie, ca să-i strângă mâna și apoi face același lucru și cu toboșarul și, în final, cu basistul. Eddie îl însoțește cam până la jumătatea drumului spre mine, dar se oprește și îmi face cu ochiul înainte de a se întoarce pe scenă. Chiar îmi place de Eddie. Are omul ăsta ceva cinstit și bun: e un suflet mare.

Andrew nu se întoarce înapoi la masa noastră fără ca unele persoane din public să nu-l oprească pentru a-i strânge mâna și probabil pentru a-i spune cât de mult le-a plăcut interpretarea lui. El le mulțumește și, încetișor, dar sigur, își croiește drum spre mine.

Văd câteva femei privindu-l, cu ceva mai mult decât apreciere.

— Cine ești tu? Întreb eu, pe jumătate glumind.

Andrew roșește puțin și mută un scaun liber la masa noastră, ca să poată sta pe el în fața mea.

— Ești uimitor, Andrew. Habar nu aveam.

— Mulțumesc, drăguță.

Este foarte modest. Eram pe jumătate convinsă că avea să glumească pe seama mea, spunând că sunt cea

mai mare admiratoare a lui și rugându-mă să merg în spatele clădirii cu el ca să facem ceva. Dar în realitate nu pare deschis să vorbească despre talentul lui, ca și cum ar fi stânjenit de el. Sau poate că este stingherit de laudele binemeritate?

— Serios, spun eu, mi-aș dori să pot cânta ca tine.

Asta îl face să reacționeze, dar destul de timid.

— Sigur că ai putea, spune el.

Îmi dau capul pe spate cu un clăti nat ferm. Nu-nu-nu-nu, îl opresc înainte de a-i veni vreo idee.

— Nu pot cânta așa de bine. Nu cred că sunt groaznică, dar, în mod clar, nu sunt potrivită pentru scenă.

— De ce nu? (Caria îi aduce o bere, îmi zâmbește și se întoarce la clienții ei.) Ai trac?

Își pune sticla la buze și-și lasă capul pe spate.

— Păi, nu m-am gândit niciodată la altceva, în afară de cântatul în mașină cu casetofonul, Andrew. Îmi sprijin spatele de scaun. N-am ajuns așa de departe încât să mă gândesc chiar la trac.

Andrew scutură din umeri și mai ia o gură bună, după care își așază berea pe masă.

— Păi, să știi, eu cred că ai o voce bună. Te-am auzit în mașină.

Îmi dau ochii peste cap și-mi încrucișez brațele pe

piept.

— Mulțumesc, dar e ușor să pară că poți cânta bine, atunci când îngâni o melodie pe care o cântă altcineva. Dacă ar fi să cânt singură, probabil că ai lua-o la fugă.

Mă aplec în față spre el și adaug:

— Hei, dar de când am început eu să fiu subiect de discuție? Îi fac cu ochiul glumeț. Tu ești cel despre care ar trebui să vorbim.

— Cum de poți să cânți așa de bine?

— Am avut de la cine învăța, spune el. Dar nimeni nu poate cânta precum Jagger.

— Ba din contră, spun eu, ridicându-mi bărbia. Ce, nu cumva Jagger e idolul tău muzical? Întreb pe jumătate glumind și el zâmbește călduros.

— El m-a influențat foarte mult, dar nu, idolul meu muzical este puțin mai bătrân decât atât.

În privirea lui detectez ceva secret și bine ascuns.

— Cine e? Întreb eu, total absorbită.

Fără niciun avertisment, Andrew se apleacă în față, mă prinde de talie, ridicându-mă și punându-mă în poala lui cu fața spre el. Sunt puțin șocată, dar nu resping deloc acest gest. Se uită scrutător în ochii mei în timp ce eu sunt călare pe picioarele lui.

— Camryn?

Îi zâmbesc, întrebându-mă doar ce l-o fi îndemnat să

facă chestia asta.

— Ce? Îmi înclin ușor capul pe o parte; mâinile sunt sprijinite pe pieptul lui.

Un gând i se citește pe față, dar nu răspunde.

— Ce este? Întreb și mai curioasă acum.

Îi simt mâinile cum se încleștează pe talia mea, apoi el se apleacă spre mine și-mi sărută delicat buzele. Ochii mi se închid ușor, primind atingerea lui. Am sentimentul că l-aș putea săruta, dar nu sunt sigură dacă ar trebui.

Ochii mi se deschid, atunci când își îndepărtează buzele de ale mele.

— Ce s-a întâmplat, Andrew?

El zâmbește și, literalmente, simt cum mi se înmoaie oasele.

— Nimic, spune el bătându-mă ușor pe coapse, cu palmele, foarte repede trecând la dispoziția jucăușă și abandonându-l pe Andrew cel serios. Doar că am vrut să stai la mine-n brațe. Rânjește răutăcios.

Încep să mă zbat în joacă, încercând să scap din strânsoarea lui, iar el își înfășoară brațele în jurul taliei mele și mă ține așa. Singura dată când m-a lăsat să cobor din brațele lui, tot restul nopții, a fost când am avut nevoie la toaletă, iar el a stat la ușă și m-a așteptat. Am rămas la Old Point, ascultându-i pe Eddie și formația sa cântând blues și rock și chiar câteva piese

vechi de jazz până când am plecat înapoi spre hotel după unsprezece.

27

Înapoi la hotel, Andrew stă cu mine în cameră cât să vedem un film împreună. Am vorbit multă vreme și am simțit ezitarea fiecăruia dintre noi: el voia să-mi spună ceva, la fel de mult cum îmi doream și eu să vorbesc cu el anumite lucruri.

Cred că suntem mult prea asemănători și niciunul dintre noi nu a vrut să forțeze nota.

Ce ne oprește? Poate că eu sunt de vină, poate că orice ar fi între noi nu va merge mai departe până când el nu simte că știu ce-mi doresc. Sau, poate este vorba doar despre faptul că nici el nu este sigur de nimic.

Dar cum pot doi oameni care sunt, fără puțință de tăgadă, mai mult decât atrași unul decât celălalt să nu cedeze? Am fost împreună în călătoria asta mai bine de două săptămâni. Ne-am împărtășit secrete personale și am fost intimi din unele puncte de vedere. Am dormit unul lângă celălalt și ne-am atins și, totuși, iată-ne, acum, stând de o parte și de alta ale unui perete gros din sticlă. Ne întindem unul spre celălalt și ne atingem degetele prin sticlă, ne uităm unul în ochii celuilalt și

știm ce ne dorim, dar nenorocita de sticlă nu se sparge. Asta este: fie ne controlăm prea bine, fie ne place să ne autotorturăm.

— Nu că m-aș grăbi să plec, spun, în timp ce Andrew se pregătește să se întoarcă în camera lui, dar cât timp o să rămânem în New Orleans?

Ia telefonul mobil de pe noptieră și cercetează rapid ecranul înainte de a-l prinde în palmă.

— Am plătit până joi, spune el, dar depinde de tine; dacă vrei, plecăm mâine, sau putem sta mai mult.

Îmi țuguiez buzele zâmbind, prefăcându-mă că mă gândesc profund la ce decizie să iau, bătând cu degetul arătător pe obraz.

— Nu știu, spun eu ridicându-mă din pat. Îmi cam place aici, ilar tot va trebui să ajungem odată și odată și în Texas.

Andrew mă privește curios.

— Serios? Așadar, ești încă hotărâtă să ajungi în Texas?

Aprob încet din cap, de data asta reflectând de-adevăratelea.

— Da, răspund cu mintea departe, cred că da... dacă am hotărât să mergem în Texas... și apoi brusc în minte îmi apar cuvintele: poate că se va sfârși în Texas, după care mă cuprinde tristețea.

Andrew mă sărută pe frunte și zâmbește.

— Ne vedem dimineață.

Iar eu îl las să plece, fiindcă zidul din sticlă este prea gros și prea intimidant pentru mine ca să fac pasul spre el și să-l opresc.

Câteva ore mai târziu, încă în întunericul dimineții, când toată lumea doarme, mă trezesc brusc și stau în șezut în mijlocul patului. Nu știu sigur ce m-a trezit, dar mi se pare că a fost un zgomot puternic. În timp ce îmi limpezesc mintea, mă uit cu atenție prin camera cufundată în întuneric, lăsându-mi ochii să se acomodeze cu întunecimea și caut să observ dacă a căzut ceva. Mă dau jos din pat și mă duc spre perdele, le dau de o parte ca să las să intre mai multă lumină. Mă uit spre baie și apoi spre TV și, în fine, spre perete. Andrew. Iar atunci îmi dau seama: cred că ce am auzit a venit din camera lui, chiar din dreptul capului meu.

Îmi trag șortul alb din bumbac peste chiloți și-mi iau cheia electronică și pe cea de la camera lui, pe care mi-a dat-o mie și ies în picioarele goale pe culoarul bine iluminat.

Îmi ridic degetele și bat ușor în ușă.

— Andrew?

Niciun răspuns.

Bat din nou puțin mai tare și îi strig și numele, dar tot

niciun răspuns. După o pauză, bag cheia în ușă și o deschid încet, în caz că doarme.

Andrew stă pe marginea patului cu coatele pe genunchi și cu palmele împreunate, băgate între picioare. Este aplecat înainte, cu spatele arcuit și cu capul căzut într-un unghi din care nu se poate uita decât spre mochetă.

Mă uit spre dreapta și văd mobilul pe podea cu ecranul spart, îmi dau seama imediat că l-a aruncat spre perete.

— Andrew? Ce s-a întâmplat? Întreb apropiindu-mă încetișor de el, nu fiindcă mi-ar fi teamă de el, ci fiindcă mă tem pentru el.

Draperiile sunt complet deschise, lăsând lumina lunii să intre, scaldând întreaga încăpere și aducând o lumină gri-albastră pe trupul pe jumătate gol al lui Andrew. Are pe el doar o pereche de boxeri. Merg spre el și îmi cobor palmele pe brațele lui spre mâini, pe care i le prind ușor cu degetele.

— Mie poți să-mi spui, zic eu, dar știu deja despre ce este vorba.

Nu se uită în sus spre mine, dar îmi ia degetele într-ale lui și mi le strânge.

Mi se rupe inima...

Mă dau mai aproape, stând între picioarele lui, iar el

nu ezită să-mi strângă trupul în brațe. Simțind cum începe să-mi tresalte pieptul de atâta durere pe care o preiau de la el, îmi pun brațele în jurul capului său și-l trag spre burta mea.

— Îmi pare rău, iubitoare, îmi iese din gură suspinând, iar lacrimile îmi șiroiesc pe față, dar îmi dau toată silința să-mi păstrez cumpătul. Îi prind cu grijă capul și-i apăs fruntea mai adânc spre stomacul meu.

— Sunt aici, Andrew, spun cu blândețe.

Iar el plânge pe tăcute, sprijinit pe abdomenul meu. Nu scoate niciun sunet, dar îi simt trupul tremurând lângă al meu. A murit tatăl lui și el își dă voie să jelească, așa cum se cuvine. Mă ține așa timp îndelungat, cu brațele strânse în jurul meu cu putere, atunci când trec valuri de durere prin el, iar eu îl strâng, la rândul meu, cu mâinile bine prinse în părul lui.

În cele din urmă, își ridică ochii și mă privește. Tot ce-mi doresc să fac e să-i iau durerea de pe față. În acest moment este tot ce mă interesează pe lumea asta. Nu-mi doresc decât să-i pot lua durerea.

Andrew mă trage de talie pe pat, lângă el și mă ține acolo, prinsă între brațele lui puternice cu toată partea din spate a corpului meu lipită de corpul lui. Mai trece încă o oră și eu privesc luna, mutându-se dintr-un punct într-altul, pe cer. Andrew nu scoate niciun cuvânt, iar eu

încerc să nu-l deranjez pentru că știu că are nevoie de aceste momente și, chiar dacă niciunul dintre noi nu va mai vorbi niciodată, voi putea să accept asta, cu condiția să rămânem îmbrățișați.

Doi oameni incapabili să plângă jelesc acum împreună și, dacă lumea s-ar sfârși azi, am fi împliniți.

Soarele de dimineață începe să copleșească lumina lunii și un timp atât soarele, cât și luna se ascund în aceeași vastitate a cerului, cele două astre fiind pentru scurt timp egale. Atmosfera e scăldată în mov-închis și gri, cu urme de roz, până când, în final, soarele învinge și trezește partea asta de lume.

Mă întorc pe latura cealaltă, cu fața spre Andrew. Și el este încă treaz. Îi zâmbesc cu blândețe și el îmi răspunde când mă aplec ușor spre el ca să-l sărut încetișor pe buze. Își întinde mâna și mă mângâie pe obraz, apoi îmi atinge gura, buricul degetului său mare trecându-mi ușor peste buza de jos, înainte de a se retrage. Mă dau mai aproape, iar el îmi prinde mâna într-a lui și rămânem așa, cu mâinile unite, prinse la mijloc, între trupurile noastre apropiate. Superbii lui ochi verzi îmi zâmbesc cu tandrețe și apoi îmi eliberează mâna și mă prinde cu brațul pe după talie, trăgându-mă așa de aproape, încât îi pot simți respirația caldă pe bărbia mea.

Știu că nu vrea să vorbim despre tatăl lui și că, dacă aș deschide subiectul ăsta, aș ruina acest moment, așa că tac. Oricât de mult aș crede că are nevoie să vorbim despre asta, ca să se poată elibera de tristețe, am să aștept. Are nevoie de timp.

Îmi ridic mâna liberă și-i urmăresc conturul tatuajului de pe brațul drept. Și apoi degetele mele trasează o urmă ușoară pe coastele lui.

— Îl pot vedea? Șoptesc ușor.

Știe că mă refer la tatuajul cu Euridice de pe partea lui stângă, pe care este așezat.

Andrew mă privește intens, dar fața lui nu are nicio expresie, își plimbă privirea câteva momente, după care se ridică de pe pat și se rostogolește pe partea cealaltă, ca să poată descoperi tatuajul. Se întinde ca și înainte și mă trage puțin mai aproape, după care își mută brațul mai departe de coaste. Mă ridic pentru a vedea mai bine și-mi trec degetele peste lucrarea de artă care este atât de frumoasă și de vie. Capul unei femei începe la vreo cinci centimetri sub subsuoara lui și se întinde cu picioarele desculțe până la mijlocul șoldului lui perfect și câțiva centimetri spre stomac. Ea poartă o rochie albă, transparentă, lungă care i se lipește pe corp ca și când un vânt puternic ar sufla spre ea. Fâșii lungi de material flutură din spatele ei, învăluind-o, odată cu vântul

invizibil.

Ea stă în picioare pe o stâncă, privind în jos, cu un braț întins delicat pe la spatele ei.

Dar apoi, desenul devine ciudat.

Euridice are celălalt braț întins spre ceva, dar cerneala se oprește la cot. Un alt braț a fost adăugat pe partea cealaltă, dar nu e al ei; se pare că este al altcuiva – al unui bărbat. Și aici apar fâșii de material fluturând în vânt și care ascund imaginea. Și chiar dedesubt, pășind pe aceeași stâncă, este o labă a piciorului la capătul unei gambe musculoase care se termină exact sub genunchi.

Îmi trec degetele peste fiecare centimetru de tatuaj, vrăjită de frumusețea sa, dar, în același timp, încercând să înțeleg complexitatea și rostul bucăților lipsă.

Privesc în sus spre Andrew, iar el spune:

— Ai întrebat cine este idolul meu în materie de muzică, seara trecută, iar răspunsul este: Orfeu. Destul de ciudat, știu, dar mereu am iubit legenda lui Orfeu și a lui Euridice – mai ales varianta spusă de Apolonius din Rhodos – și mi-a rămas bine întipărită.

Zâmbesc delicat și mă uit, din nou, prelung, la tatuaj; degetele mele încă sunt pe coasta lui.

— Știu ceva despre Orfeu, dar nu prea multe despre Euridice.

Mă simt cam rușinată că nu le cunosc povestea, mai

ales că pare să însemne atât de mult pentru Andrew.

El începe să-mi explice:

— Talentul muzical al lui Orfeu era fără rival, el fiind fiul unei Muze, iar atunci când cânta cu lira sau cu vocea, toate vietățile amuțeau. Nu exista un muzician mai mareț decât el, dar dragostea lui pentru Euridice era chiar mai mare decât talentul său; ar fi făcut orice pentru ea. S-au căsătorit, dar curând după nuntă, Euridice a fost mușcată de o viperă și a murit. Copleșit de durere, Orfeu a i oborât în Lumea de Jos, hotărât să o aducă înapoi.

Pe măsură ce Andrew deapănă această poveste, nu mă pot opri să nu fiu egoistă și să nu mă văd pe mine în locul lui Euridice. Andrew, desigur, e în locul lui Orfeu. Chiar compar și momentul de prosteală de pe pajiște, din toiul nopții, când șarpele a traversat pătura noastră. Așa de egoistă și de proastă sunt să mă gândesc la lucruri în felul asta, dar nu mă pot abține.

— În Lumea de Jos, Orfeu a cântat din liră și cu vocea și toți cei de acolo au fost vrăjiți de el, îngenuncheați de emoție. Și astfel, i-au scris lui Euridice să se întoarcă la el, dar cu o singură condiție: Orfeu nu avea voie să se uite înapoi spre ea nici măcar o singură clipă, pe tot drumul înapoi spre Lumea de Sus.

Andrew face o pauză.

— Dar pe drum, el nu a putut rezista dorinței, nevoii

de a se întoarce ca să se asigure că Euridice era încă acolo.

— S-a uitat înapoi, spun.

Andrew dă din cap, cu tristețe.

— Da, a privit în urma sa cu câteva clipe prea curând și a văzut-o pe Euridice în lumina slabă, venind de la intrarea dintre lumi. Ei au întins mâinile unul spre celălalt, dar chiar înainte ca degetele să li se atingă, ea a fost cuprinsă de întunericul Lumii de Jos, iar el nu a mai văzut-o niciodată.

Îmi înghit emoțiile și mă uit mistuită de dorință la Andrew. El nu mă privește, pare adâncit în gânduri, cu ochii fixați undeva, dincolo de mine.

Apoi iese din starea asta.

— Oamenii își fac tot timpul tatuaje pline de semnificații, spune el, privind din nou spre mine. Țasta se întâmplă să fie al meu.

Mă uit din nou la tatuaj și apoi îl privesc în ochi, aducându-mi aminte ceva ce i-a spus tatăl lui în noaptea aceea, în Wyoming.

— Andrew, ce a vrut să spună tatăl tău când eram la spital?

Ochii i se îmblânzesc și se uită rapid în altă parte. Apoi își lasă brațul în jos și mă prinde de mână, mângâindu-mi degetele cu degetul mare.

— Ai auzit ce mi-a zis? Întreabă el zâmbind ușor.

— Da, cam da.

Andrew îmi sărută degetele și apoi dă drumul mâinii.

— Mă tot tachina cu asta, spune el. Mi-am făcut tatuajul și i-am spus lui Aidan ce înseamnă și de ce desenul părea neterminat, iar el i-a zis mai departe lui tata.

Andrew își dă ochii peste cap.

— M-am simțit tot timpul jenat de tatuajul ăsta. În ultimii doi ani, tata m-a scos din minți cu desenul ăsta, dar știu că era pur și simplu Tata: un tip dur care nu plânge și care nu crede în emoții. Dar mi-a spus odată, când Aidan și Asher nu erau prin preajmă, că oricât de „muierească” ar fi semnificația tatuajului meu, el înțelege – și mi-a spus: (Andrew își învârtește armonios degetele prin aer) „Fiule, sper ca într-o bună zi să ți-o găsești pe Euridice a ta – atâta vreme cât nu te transformă într-un fătălău, sper să o găsești”.

Încerc să-mi reprim un mic zâmbet, dar el îl vede și surâde și el.

— Dar de ce e neterminat? Întreb privind din nou și mutându-i brațul ca să pot vedea mai bine. Și care anume este semnificația ascunsă?

Andrew oftează, deși a știut în permanență că voi ajunge și la întrebările astea. Am senzația că a tot sperat

ca eu să o las baltă.

Nicio șansă.

Deodată, Andrew se ridică de pe pat și mă ridică și pe mine. Îmi prinde tivul bluzei și începe să-l ridice. Fără nicio întrebare, îmi ridic brațele deasupra capului și el îmi scoate bluza, iar eu rămân goală de la talie în sus, în fața lui. Doar o mică parte din mine se simte rușinată și, instinctiv, umerii mi se încovoae, ca și cum ar vrea să-mi acopere goliciunea cu umbra lor.

Andrew mă pune să mă așez înapoi pe pat și mă trage așa de aproape de el, încât sânii mei goi sunt striviți între corpurile noastre, îmi pune brațele în jurul lui în același fel în care sunt așezate brațele lui pe mine, mă trage mai aproape de el, încolăcindu-ne picioarele goale. Coastele ni se ating, trupul meu potrivindu-se cu al lui ca două piese de puzzle.

Și, brusc, încep să înțeleg...

— Euridice a mea este doar o jumătate de tatuaj, spune el, iar ochii lui se îndreaptă spre locul unde se întâlnește tatuajul lui cu corpul meu. Am crezut că, într-o zi, dacă o să mă căsătoresc vreodată, iubita mea își va face cealaltă jumătate, reunindu-i pe cei doi.

Inima îmi bubuie. Încerc să respir, dar asta nu mă liniștește cu nimic.

— Dar este o nebunie, știu, spune el și simt cum

brațele lui încep să-și slăbească strânsoarea din jurul corpului meu.

Îl strâng acum eu mai tare, ținându-l pe loc.

— Nu este o nebulie, spun, cu vocea joasă și gravă. Și nu este muieresc; Andrew, este frumos. Tu ești frumos...

O emoție unică, pe care nu o pot descifra, îi zboară peste trăsăturile feței.

Apoi se ridică în picioare, iar eu îl las, ezitând.

Își ia pantalonii scurți, maro-închis, de pe jos, de lângă pat și îi trage peste boxeri.

Încă puțin uimită de cât de repede s-a ridicat și neștiind de ce, mă dezmeticesc mai greu și-mi pun pe mine bluza.

— Da, ei bine, probabil că tata a avut tot timpul dreptate, spune el stând în picioare în fața ferestrei, privind spre New Orleans. El știa mai bine niște lucruri și folosea masca aia de tip dur care nu plânge niciodată ca să ascundă asta.

— Ca să ascundă ce?

Pășesc spre el, dar de data asta nu-l ating. Este greu de atins, în sensul că am senzația că nu mă vrea aici. Nu este o lipsă de interes sau o diminuare a atracției, ci altceva...

Răspunde fără să se întoarcă spre mine:

— Că nimic nu durează la nesfârșit.

Ezită, încă privind pe fereastră cu brațele încrucișate peste piept, dar continuă:

— Este mai bine să-ți ascunzi emoțiile decât să le lași să te domine și să facă ce vor cu tine – și, din moment ce nimic nu durează o eternitate, în cele din urmă, tot ce era odată bun ajunge întotdeauna să te doară al naibii de rău.

Cuvintele lui parcă m-ar sfâșia.

Fiecare părticică din mine care a fost transformată în perioada petrecută cu Andrew, toate zidurile pe care le-am dărâmat pentru el, totul se ridică imediat la loc, în jurul meu.

Pentru că are dreptate și, la naiba, știu că are dreptate.

Același motiv m-a ținut și pe mine de la a mă arunca total în lumea lui, în tot acest răstimp. Și, în câteva secunde, adevărul vorbelor lui m-au făcut să mă supun, încă o dată, acestei logici.

Mă hotărâsc să nu-mi mai bat capul cu asta. Acum există o problemă cu mult mai importantă decât grijile mele și e cazul să mă ocup de el.

— Trebuie... să mergi la înmormântarea tatălui tău, așa că...

Andrew se răsuțește din talie, cu ochii plini de hotărâre.

— Nu, n-o să merg la înmormântare.

Își pune pe el o cămașă curată.

— Dar, Andrew... trebuie să mergi. (Sprâncenele mele fac o cută adâncă.) N-o să te ierți niciodată dacă nu mergi la înmormântarea tatălui tău.

Îi văd maxilarul mișcându-se, ca și cum ar scrâșni din dinți. Își ia privirea de la mine și se așază pe marginea patului, aplecându-se înainte și băgându-și picioarele goale în tenișii negri, fără să se sinchisească să-și dezlege șireturile, ca să-i lărgască puțin.

Se ridică în picioare.

Rămân acolo, în mijlocul camerei, nevenindu-mi să cred. Mă simt de parcă ar trebui să spun ceva, ceva care să-l facă să se răzgândească privitor la înmormântare, dar inima îmi spune că nu voi câștiga această confruntare.

— Am ceva de făcut, spune el îndesându-și cheia de la mașină în buzunarul pantalonilor. O să mă întorc puțin mai târziu, bine?

Înainte de a apuca să-i răspund, el vine spre mine și mi cuprinde obrazii în palme, se apleacă și mi atinge fruntea cu fruntea lui. Mă uit pur și simplu în ochii lui, văzând multă suferință, luptă și nehotărâre printre multe alte lucruri cărora nici măcar nu le pot spune pe nume.

— Te descurci, da? Întreabă el încet cu fața la câțiva

centimetri de a mea.

Mă dau mai pe spate, îl privesc și dau din cap.

— O să fiu bine, zic.

Însă doar atât mă pot forța să spun. Sunt la fel de măcinată de conflicte și de nehotărâre pe cât pare și el să fie. Dar mă și doare. Simt că ceva se întâmplă între noi, dar ceva care ne împinge departe unul de celălalt, reducând la zero tot ce-am clădit în această călătorie. Și. Ista mă sperie.

Înțeleg de ce reacționez așa. Zidurile mele sunt ridicate la loc.

Iar asta mă sperie mai mult decât m-a speriat ceva vreodată.

Mă lasă stând acolo, în picioare, privindu-l cum iese din cameră.

Este prima oară de când s-a întors după mine, la stația aia de autobuz, când mă părăsește. Am fost împreună, practic nedespărțiți, tot acest răstimp, iar acum... de când a ieșit pe ușă, am sentimentul că n-o să-l mai văd niciodată.

Andrew

28

— Nu începi cam devreme? Mă atenționează

barmanul în timp ce-mi servește un pahărel peste tejgheaua barului.

— Dacă e deschis și deja serviți, atunci nu e prea devreme.

Este deja ora trei după-amiază. Am lăsat-o pe Camryn singură de dimineață devreme, mult înainte de ora opt. Cam ciudat că am călătorit atât timp împreună și niciunul dintre noi nu s-a gândit, sau n-a vrut, să aducă vorba despre schimbul de numere de telefon. Cred că nu prea conta, din moment ce am fost tot timpul împreună. Sunt sigur că a trecut de mult de stadiul în care se întreabă dacă mă mai întorc, poate că-și dorește să fi avut numărul meu de telefon ca să afle dacă sunt bine – ecranul telefonului e stricat, dar aparatul încă funcționează. Încep să-mi doresc să nu-l fi spart atunci când Asher și mama m-au sunat ca disperății de zeci de ori.

Am de gând să mă întorc la hotel, dar am hotărât că o voi face doar pentru a-i lua chitara lui Aidan din cameră și pentru a-i lăsa lui Camryn un bilet de avion, pe patul meu. Camera e plătită pentru încă două zile, așa că o să fie bine. O să-i las și niște bani pentru cursa cu taxiul până la aeroport. Măcar atât pot să fac. Eu sunt cel care a convins-o să intre în rahatul ăsta împreună cu mine. Și tot eu voi fi cel care se va asigura că întoarcerea acasă

va fi plătită integral și că nu va călători cu autobuzul.

Totul va lua sfârșit astăzi.

Nu ar fi trebuit să las să se ajungă așa de departe, dar m-am lăsat amăgit și orbit de sentimentele mele necurate pentru ea. Dar cred că va fi bine; nu am făcut dragoste și niciunul dintre noi nu a spus cele două cuvinte nenorocite care ar fi făcut lucrurile cu mult mai complicate, așa că... da, cred că o să fie în regulă.

La urma urmelor, nu mi-a cedat niciodată. I-am pus, pur și simplu, opțiunile în față: dacă e să fac dragoste cu tine, atunci trebuie să mă lași să te posed. Dacă asta nu a fost o invitație pe față, atunci nu mai știi ce a fost. Nu prea romantică, dar asta a fost.

Plătesc pentru băutură și ies din bar. Am nevoie de ceva care să mă calmeze. Deși, ca să fi avut cât de cât un rezultat, ar fi trebuit să beau dracului toată sticla. Îmi bag mâinile în buzunare și mă plimb pe Bourbon Street, pe Canal Street și, în cele din urmă, ajung pe străzi al căror nume nici nu mi-l mai amintesc după ce trec de indicatoare. Mă plimb la nesfârșit, peste tot, la fel cum am făcut în călătoria mea spontană cu Camryn, fără nicio direcție sau vreun scop anume. Pur și simplu, merg.

Mai am puțin de așteptat până la căderea nopții, ca să pot intra în cameră fără să mă audă, în timp ce doarme,

dar irolesc timpul sperând că mă voi răzgândi. Nu vreau să o părăsesc, dar știu că trebuie să o fac.

Ajung în Parcul Woldemberg și mă așez pe malul fluviului Mississippi, privind vapoarele și feriboturile cum traversează spre și dinspre cartierul Algiers. Se lasă întunericul. Și, pentru un timp, singura companie este statuia filantropului Malcolm Woldemberg, până când, două fete, evident turiste, judecând după tricourile cu „I love New Orleans”, vin spre mine.

Blonda zâmbește cu timiditate, în timp ce șatena lovește direct la țintă.

— Petreci cu noi în seara asta?

Își lasă capul pe o parte, privind în jos spre mine.

— Eu sunt Lea, iar ea e Amy.

Blonda Amy îmi zâmbește în felul acela de a-mi spune că tot ce trebuie să fac e să o rog să mi-o tragă și o va face.

Clatin din cap, încercând să fiu politicos, dar nu le dau numele meu.

— Așadar? Petrecem în seara asta sau nu? Întreabă șatena, așezându-se lângă mine pe beton.

Deja le-am uitat numele.

— Nu, de fapt nu am chef de nicio petrecere, spun fără alte lămuriri. Blonda se așază de partea cealaltă, trăgându-și genunchii la piept, așa că pantalonii scurți i

se ridică, dezgolindu-i coapsele. Camryn arată mai bine în pantaloni din ăștia.

Scutur din cap și mă uit la Mississippi.

— Ar trebui să vii cu noi, spune șatena. În seara asta va fi multă acțiune la DBA. Arăți al naibii de plictisit.

Mă uit spre ea. Este foarte sexy, ca și blonda, dar cu cât vorbește mai mult, cu atât îmi pierd chef. Nu mă pot gândi decât la Camryn. Fata mi-a furat inima. Nimic nu va mai fi la fel.

Cercetez picioarele șatenei și apoi îi privesc buzele când spune:

— Chiar ne-ar face plăcere să vii cu noi. O să fie rost de distracție. Aș putea... dacă plec și n-o s-o mai văd niciodată pe Camryn, poate că ar trebui să merg cu astea două, să iau o cameră undeva și să le-o trag amândurora. Sunt destul de sigur că la felul cum evoluează lucrurile or să și-o tragă și una alteia pentru mine. Am mai făcut-o de câteva ori și nu mai e nimic nou în asta.

— Nu știu, spun eu. Așteptam pe cineva.

Habar nu am ce spun sau de ce spun asta.

Tipa cu părul șaten se apleacă spre mine și-și pune mâna pe coapsa mea.

— Noi am fi o companie mai plăcută, zice șoptind cu subînțeles, cu inflexiunile unei fete care a avut prea multe aventuri de o noapte.

Îi dau mâna deoparte și mă ridic, băgându-mi mâinile înapoi în buzunare și plec. Oricând, în oricare alt moment, aș fi putut să accept, dar nu în seara asta.

Da, inima mea este frântă rău de tot. Trebuie să mă car din orașul ăsta.

În timp ce plec de lângă cele două fete fără să spun niciun cuvânt, le aud vocile trepidând în aerul din spatele meu. Mă doare în cot de ce spun ele sau de cât de respinse se simt. Într-o oră o să călărească sula unui alt tip și vor uita că au stat vreodată de vorbă cu mine.

Acum este trecut de miezul nopții. M-am oprit deja la o cafenea cu internet și i-am cumpărat online un bilet lui Camryn, spre Carolina de Nord și după aceea m-am oprit la un bancomat și am scos bani mai mult decât suficienți ca să-și plătească taxiul spre aeroport și de la aeroport spre casă.

Intrând în holul principal al hotelului nostru, îl rog pe recepționar să-mi dea o bucată de hârtie și ceva de scris și apoi mă așez pe una dintre canapele și-i las lui Camryn un bilet.

Camryn,

Îmi pare rău că am plecat așa, dar știi că nu aș fi putut să-mi iau la revedere față în față. Sper că îți vei aminti de mine, dar dacă îți va fi mai ușor să mă uiți, atunci voi accepta și asta.

Nu te cenzura niciodată, Camryn Bennett; asigură-te că faci ceea ce-ți dorești, toată viața, spune ce simți și nu te teme niciodată să fii tu însăși. La naiba cu ceea ce cred ceilalți. Tu trăiești pentru tine, nu pentru ei.

Codul de mai jos este ceea ce îți trebuie la aeroport ca să te urci în avionul spre casă. Tot ce-ți trebuie este buletinul. Avionul pleacă mâine dimineață. Bani sunt pentru taxi.

Îți mulțumesc pentru cele mai frumoase două săptămâni din viața mea și pentru că ai fost alături de mine când am avut cea mai mare nevoie de tine.

— Andrew Parrish

KYYBPR

Recitesc biletul de peste cinci ori, până când sunt mulțumit de el și-l împăturesc, punându-l alături de bani într-un plic.

Mă îndrept spre lift. Mai am de trecut un hop, fără ca să audă Camryn. Sper că încă doarme. Dă, Doamne, să doarmă. Sunt în stare să fug doar dacă nu mă întâlnesc cu ea, dar dacă mă vede... Nu! Trebuie să fiu capabil să fac asta orice ar fi.

Și o voi face.

Cobor din lift la etajul nostru și trec de câteva camere pe coridorul bine luminat. Văd camerele noastre în fața

mea și îmi simt stomacul cum se strânge. Trec rapid pe lângă ușa ei de teamă ca zgomotul pașilor mei să nu o anunțe că sunt aici. Pe ușa ei este agățat semnul pe care scrie „Nu deranj ați” și, nu știu de ce, dar văzând-o, simt din nou un gol în stomac. Poate pentru că singura dată când am atârnat așa ceva de ușă a fost când eram înăuntru și dormeam cu cineva. Gândul la Camryn culcându-se cu un alt tip...

Îmi scrâșnesc măselele și trec mai departe. Cât de bolnăvicioasă a fost chestia asta? Ea nici măcar nu e „a mea” și mi-am ieșit din minți de gelozie.

Cu cât plec mai repede din New Orleans, cu atât mai bine.

Îmi bag cheia în ușă și mă strecor în cameră. Arată exact ca atunci când am plecat: haine aruncate lângă geantă și chitara lui Aidan proptită de peretele de sub aplică. Mă învârtesc prin cameră, strângându-mi lucrurile când am un moment de revelație, în care îmi dau seama că probabil mi-aș fi lăsat încărcătoarele în priză, dacă nu le-aș fi văzut din greșeală când am trecut pe lângă ele. Le scot din priză și le îndes împreună cu hainele în geantă. În cele din urmă, intru grăbit în baie să-mi iau periuța de dinți de pe chiuvetă.

Camryn stă în pragul ușii când mă întorc înapoi în cameră.

Camryn

29

— ANDREW? EȘTI BINE?

Mă uit spre el, încrucișându-mi brațele în timp ce ușa camerei se închide făcând clic în urma mea.

Am fost așa de îngrijorată din cauza lui... Mi-era teamă să nu plece fără să-și ia la revedere, dar și din cauza stării în care era când a plecat. Pentru că tatăl lui tocmai a murit.

Îmi recapăt încet respirația, iar el trece pe lângă mine, îndreptându-se spre gențile care se află la capătul patului.

De ce nu mă privește?

Mă uit la genți și-mi dau seama brusc de ceea ce face. Îmi las brațele să cadă pe lângă corp și mă apropii de el.

— Te rog, vorbește cu mine, spun cu blândețe. Andrew, m-ai speriat ca dracu'...

El își îndeasă periuța de dinți în sacul de voiaj, rămânând cu spatele spre mine.

— ... dacă vrei să mergi la înmormântare, e în regulă. Mă pot întoarce acasă. Poate vrei să stăm de vorbă...

Andrew se răsuțește pe călcâie.

— Asta nu are legătură cu înmormântarea tatălui meu,

Camryn, spune el, iar cuvintele lui mă dor fără să înțeleg inițial semnificația din spatele lor.

— Atunci despre ce este vorba?

Se îndepărtează de mine, prefăcându-se că scotocește printr-una din genți, deși știu că e o diversiune. Văd un plic ieșindu-i din buzunarul de la spate. Pe el stă scris RYN; probabil, prima jumătate a ceea ce bănuiesc a fi numele meu este acoperită de materialul buzunarului.

Mă întind și-l iau.

Andrew se întoarce și i se întunecă fața.

— Camryn, spune el cu tristețe, oftând și privind pentru scurt timp în podea.

— Ce e asta? Întreb, uitându-mă la numele meu.

Deja rup plicul cu degetul.

Andrew nu răspunde; stă pur și simplu în picioare, așteptând să citesc ce scrie în bilet fiindcă știe că oricum o s-o fac.

Vrea să o fac.

Văd banii și-i las în plic fără să-i ating și așez plicul pe pat. Nu mă interesează decât biletul din mână care deja simt cum îmi sfâșie mima, deși nici măcar nu l-am citit. Mă uit spre el de câteva ori înainte de a-l despături, într-un sfârșit.

Îmi tremură mâinile.

De ce îmi tremură mâinile?

Pe măsură ce citesc, un nod uriaș mi se pune în gât. Ochii îmi ai ti de furie, de durere și de lacrimi.

— Drăguță, știai că, la un moment dat, călătoria asta se va sfârși.

— Nu-mi spune drăguță, mă răstesc, ținând biletul strâns între degete, cu mâna atârându-mi pe lângă corp. Dacă ai de gând să pleci, nu mai ai dreptul să-mi zici așa.

— Mi se pare corect.

Mă uit din nou spre el, cu fața plină de suferință, de întrebări și de confuzie. De ce sunt așa de înnebunită, așa de rănită? Andrew are dreptate: trebuia să se termine la un moment dat, dar de ce las asta să mă afecteze în așa hal?

Lacrimile încep să-mi curgă șiroaie din ochi. Nu le pot stăpâni, dar să fiu a naibii dacă o să încep să scâncesc ca un bebeluș. Îl privesc pur și simplu, cu fața contorsionată plină de furie și durere. Mâinile îmi sunt încleștate, atârând pe lângă corp, cu partea de sus a biletului de la el strâns în pumn.

— Dacă aveai de gând să pleci așa din cauza tatălui tău, fiindcă aveai nevoie să fii singur un timp, iar numărul din josul paginii ar fi fost numărul tău, în locul unei confirmări de bilet, atunci aș fi înțeles. Ridic biletul mototolit în fața mea, iar apoi îl las să cadă pe lângă

corp. Dar să pleci din cauza mea, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic între noi... Andrew, asta doare. Doare ca dracu'.

Îi văd maxilarul mișcându-se.

— Cine dracului spune că am pretins că nu s-a întâmplat nimic între noi? Răspunde el cu greu, enervat desigur de cuvintele mele.

Lasă geanta să cadă și se îndepărtează de pat, venind spre mine.

— N-o să pot să uit niciodată nimic din ceea ce s-a întâmplat, Camryn! De-aia n-am putut da ochii cu tine!

El lovește aerul dintre noi cu mâinile.

Mă dau în spate, îndepărtându-mă de el. Nu pot face față. Mă doare inima prea tare. Și sunt enervată că nu mă pot opri din plâns. Mă uit în jos spre biletul pe care-l țin în mâini și apoi din nou la el și, în cele din urmă, îl ocolesc, mă duc spre pat și-l las lângă plicul cu bani.

— Bine. Pleacă, dă-i drumul! Dar o să-mi plătesc singură drumul spre casă.

Îmi șterg ochii și merg spre ușă.

— Tot ți-e frică, strigă el după mine.

Mă răsucesc spre el.

— Habar n-ai de nimic!

Împing ușa, aruncând pe jos cheia de rezervă de la camera lui și mă întorc în camera mea.

Măsor de enșpe mii de ori camera cu pasul meu. Și-mi vine să lovesc un perete sau să zdrobesc ceva, dar mă mulțumesc să urlu ca un bebeluș.

Andrew se năpustește în camera mea, lăsând ușa să se izbească de perete când intră. Mă apucă de braț, înfigându-și adânc degetele în mușchii mei.

— De ce ți-e încă frică?

Lacrimile îi apar în ochi: lacrimi de furie, de suferință. Mă scutură.

— SPUNE CE SIMȚI!

Vocea lui bubuitoare mă face să înțepenesc pentru o clipă, dar îi dau mâinile la o parte de pe mine. Sunt confuză. Știu ce vreau să spun. Nu vreau să plece, dar...

— Camryn! Fața lui e plină de mânie și disperare. Spune ce anume simți! Nu-mi pasă cât e de periculos, sau de stupid, sau de dureros, sau de absurd – SPUNE-MI CE SIMȚI!

Vocea lui mă arde.

El continuă:

— Fii cinstită cu mine. Fii cinstită cu tine însăși! Mâinile lui gesticulează spre mine. CAMR...

— Te vreau pe tine, la naiba! Țip la el. Gândul că pleci și că n-o să te mai văd niciodată mă sfâșie pe dinăuntru! (Gâtul îmi arde ca locul.) Nu pot nici să respir, dracului, fără tine!

— SPUNE-O! Fi-r-ar al dracului, urlă el exasperat, spune-o odată!

— Vreau să mă posezi!

De-abia mă mai pot ține pe picioare. Plânsul cu sughituri îmi scutură tot corpul. Ochii mă ustură și inima mă doare cum nu m-a mai durut niciodată.

Andrew mă prinde, răsucindu-mi încheieturile la spate, prinzându-mi-le în mâna lui. El mă trage înapoi spre pieptul lui cu fermitate.

— Spune-o din nou, Camryn, îmi cere, iar fierbințeala respirației lui îmi cuprinde ceafa, trimițându-mi fiori prin membre. Îi simt dinții, prinzându-mă de carnea din spatele urechii.

— Spune-o, iubito, fir-ar să fie!

— Sunt a ta, Andrew Parrish... Vreau să mă posezi...

El își înfinge ușor cealaltă mână în părul meu, trăgându-mi capul pe spate și expunându-mi gâtul. Mă mușcă de bărbie și apoi în jos, pe tot gâtul. Îi simt penisul prin haine, apăsându-mi fesele.

— Te rog... șoptesc eu, nu mă lăsa...

Cu spatele încă lipit de corpul lui tare și ținându-mi încheieturile încă în mână, el își strecoară degetele în șort și în chiloți, rupându-le. Mă duce cu forța spre pat, unde mă așază cu genunchii pe saltea și-mi ridică mâinile deasupra capului pentru a-mi scoate bluza.

Nu mă uit înapoi, atunci când îl simt, aruncându-și pantofii și scoțându-și hainele. O să mă mișc doar atunci când o să-mi permită.

Abdomenul lui ferm se lipește de spatele meu. Îi simt brațele calde în jurul taliei mele goale; o mână mișcându-se în sus, prinzându-mi un sân și strângându-l, iar cealaltă alunecând între picioarele mele. Îmi dau capul pe spate, atingându-i pieptul când își pune un deget între labiile mele vibrânde și începe să mă incite. Gem, înclinându-mi capul astfel încât să pot ajunge la gura lui. Limba lui se încolăcește în jurul limbii mele; umezeala ei caldă și carnoasă mă înnebunește. Își zdrobește buzele de ale mele și mă sărută sălbatic, până când niciunul dintre noi nu mai poate respira. Și apoi mă împinge cu forța mai jos, pe pat. Mâinile mi se înfig în așternuturi, degetele mi se încheștează pe material, până când el se lasă cu toată greutatea peste mine, iar brațele mele nu mai pot susține greutatea, îmi prinde din nou încheieturile și le duce din nou la spate, împingându-se în mine.

— La naiba, trage-mi-o, Andrew... te roog, implor, cu vocea întretăiată de respirație. Spun ce simt, de data asta fără să mi-o mai ceară el.

Și mi se pare ceva firesc.

Andrew se apleacă total peste mine; îi simt tăria plină

de forță și insistență. Îl vreau așa de mult în mine, dar el îmi refuză asta deliberat, făcându-mă să cred că în orice moment o să mă penetreze, dar nefăcând-o încă.

Fiorii îmi asaltează din nou corpul, atunci când simt vârful limbii lui trasând o cărare pe ceafa mea. Un obraz este lipit de saltea, greutatea trupului său nepermițându-mi să mă mișc. Îmi mușcă buza când simt înțepătura dinților lui pe spatulele mele, destul de tare cât să doară, dar fără să-mi lase semne. Și după ce mă mușcă, mă sărută și linge fiecare bucățică, pentru a șterge durerea.

Și, ca și cum greutatea mea n-ar însemna nimic pentru el, Andrew îmi răsuțește trupul cu fața în sus și mă așază în centrul patului. Se târăște între picioarele mele, depărtându-mi-le cu genunchii lui, ca să fiu complet desfăcută dinaintea lui. Îmi apasă interiorul coapselor cu palmele, forțându-mă să le țin deschise.

Ochii lui verzi mă străfulgeră o dată, după care se uită spre locul care este total expus în fața lui. Mă atinge excitându-mă, băgându-și un deget între labii și apoi mângâindu-mă în jurul clitorisului. Gâfâi și tremur, simțindu-mi vintrele crispându-se la fiecare atingere. Se uită din nou în sus spre mine cu o privire amenințătoare și-și bagă degetele adânc înăuntru. Îmi mișcă mâna în jos, ca să mi-o unesc cu a lui și el mă lasă să mă ating pentru o clipă, după care îmi interzice. Mă penetrează

furios cu degetele, atingându-mi fiecare cotlon sensibil și încep să mă contorsionez ușor, apăsându-mi capul pe pernă. Ca și cum ar ști că voi exploda curând, se oprește brusc, pentru a mă împiedica să o fac.

Se urcă din nou pe mine, sărutându-mi și mușcându-mi pielea de pe coapse până sus la gât și-mi ține brațele deasupra capului ca nu-l pot apuca. Ochii lui flămânzi îmi studiază gura și apoi îmi găsește privirea și spune:

— Am să ți-o trag așa de tare... Dumnezeule, nici nu-ți poți imagina!

Cuvintele lui parcă mi-ar tăia în carne, de la urechi și până la umezeala pulsabilă dintre picioare, o cărare de plăcere. Îmi mușcă limba și apoi mă sărută violent și respirăm greu unul în gura celuilalt, gemând cu buzele lipite.

Mâna lui dreaptă coboară, fără să întrerupă sărutul și apucă scula, mă găsește și intră doar câte puțin, ceea ce mă înnebunește complet. Îmi împing șoldurile în sus spre el, ca să-l forțez să intre mai adânc, sărutându-l mai apăsător și, în cele din urmă, prinzându-i cu una dintre mâini ceafa. Îl iau de păr așa de strâns că am senzația că i-l smulg. Nu-i pasă. Nici mie. Îi place durerea la fel de mult ca și mie.

Și, apoi, foarte încet, ca să pot simți fiecare senzație dureros de vie, care-mi trimite fiori prin întregul corp,

alunecă în interiorul meu. Ceafa și spatele mi se arcuiesc pe pernă, buzele mi se întredeschid. Bolborosesc, gem și scâncesc. Ochii mă înțepă așa de tare că pleoapele mi se par grele și abia reușesc să îi deschid. Scula lui se simte ca și cum s-ar umfla în mine și coapsele îmi tremură, sprijinindu-se de trupul lui.

La început mă posedă lent, forțându-mi ochii să rămână deschiși și să se uite într-ai lui. Îmi ia buza de jos între dinți și o trage spre el, iar apoi îi urmărește conturul cu vârful limbii.

Îmi strivesc gura de a lui, împingându-mă în el cu soldurile și forțându-l să intre mai adânc.

În acest moment, picioarele îmi tremură cu putere. Nu le pot controla. El începe să mă penetreze mai tare, iar eu sunt nevoită să-mi desprind buzele din sărut. Spatele și gâtul mi se arcuiesc din nou, ridicându-mă de pe saltea, îmi împing sânii în sus, iar el îmi linge sfârcurile înfometat. Îmi înfășor brațele și picioarele în jurul trupului său, înfigându-i unghiile în spate, simțind picăturile de transpirație sub ele. Îl zgârii. Asta îl face să mi-o tragă și mai tare.

— Dă-ți drumul odată cu mine, îmi șoptește el cu respirația fierbinte în ureche și mă sărută din nou.

În câteva secunde juișez. Trupul îmi tremură și freamătă, în timp ce mă strâng în jurul lui.

— Nu o scoate din mine, șoptesc în timp ce avem orgasm împreună. Și el rămâne în mine. Un geamăt profund, cutremurător îi urcă în gâtlee și-i simt căldura în mine atunci când termină. Îmi strâng picioarele în jurul taliei lui până când nu mai pot, după care le las să coboare ușor. El mă penetrează continuu până când trupul începe să i se relaxeze.

Se întinde lângă mine; cu fața pe inima mea, cu piciorul meu încolăcit pe talia lui. Și rămânem așa un timp, îmbrățișați, așteptând ca respirația să ni se liniștească și corpurile să se calmeze. Dar peste douăzeci de minute, o luăm de la capăt. Și până să dea zorii și să cădem de somn unul în brațele celuilalt, mă posedă în toate felurile posibile, cum nu o mai făcuse nimeni, niciodată.

Dimineața următoare, pe când soarele strălucește prin perdele, îmi demonstrează că nu este mereu dur și agresiv, trezindu-mă cu sărutări dulci. Îmi sărută fiecare coastă în parte și-mi masează spatele și coapsele, după care face dragoste cu mine cu blândețe.

Aș putea muri în patul ăsta cu el chiar acum, înfășurată în brațele lui și nici nu mi-aș da seama că am murit.

Andrew mă strânge lângă el cu brațele și-mi sărută linia maxilarului.

— Acum nu mai poți să pleci nicăieri, șoptesc eu.

— Nu am vrut niciodată să plec.

Mă răsucesc cu fața spre el, încolăcindu-mi picioarele goale în jurul lui. El îmi atinge fruntea cu fruntea lui.

— Dar aveai de gând, spun eu încet.

Aprobă cu o mișcare a capului.

— Mda, aveam de gând fiindcă... gândurile îl copleșesc.

— De ce? Întreb eu. Fiindcă mi-era prea frică de ceea ce era așa de evident?

Știu că asta trebuia să fie. Cred. Sper...

Privirea lui Andrew se lasă în jos. Îmi ridic mâna și îi mângâi sprânceana cu vârful degetelor, iar apoi linia nasului. Mă aplec puțin în față și-i sărut delicat buzele.

— Andrew? Țsta e motivul?

Inima îmi spune că nu.

Ochii lui încep să zâmbească și mă trage mai aproape, cuprinzându-mă și mai strâns în brațe și sărutându-mă adânc.

— Ești sigură că asta vrei? Întreabă el, ca și cum nu ar crede că l-aș putea dori vreodată în felul acesta, ceea ce mie mi se pare absurd.

Mă chinui teribil ca să detectez ce subînțeles are acest gând al lui și răspund laconic:

— De ce nu mi-aș dori așa ceva? Andrew, sunt

serioasă când spun că nu pot respira fără tine. Noaptea trecută, după ce ai fost plecat toată ziua, m-am așezat pe marginea patului ăstuia, incapabilă să respir. Credeam că plecaseși deja și începusem să mă gândesc la faptul că nu aveam nici măcar numărul tău de telefon și că nu aveam să te mai găsesc niciodată...

El îmi atinge buzele cu degetul, calmându-mă.

— Sunt aici, acum și nu plec nicăieri.

Zâmbesc cu drag și-mi pun capul pe pieptul lui. Bărbia lui se odihnește pe capul meu. Îi ascult bătăile inimii și sunetul respirației, monotone și silențioase. Rămânem așa ore întregi, fără să spunem aproape niciun cuvânt. Îmi dau seama că asta era exact ce-mi dorisem încă de atunci de când vorbisem cu el în ziua aceea în autobuz.

Mi-am încălcat toate regulile. Absolut pe toate.

Andrew

30

Inima învinge întotdeauna mintea. Inima, deși nesăbuită și inconștientă, o masochistă fără pereche, mereu face ce vrea. Poate că mintea este mai bună, dar nu-mi pasă nici cât negru sub unghie ce-mi spune mintea. Chiar acum, tot ce-mi doresc e să trăiesc clipa.

— Trezește-te, iubito, spun bătând-o pe Camryn pe fund.

A adormit în brațele mele din nou, după ce ne-am trezit amândoi mai devreme, de dimineață. Cred că am adormit și eu, la un moment dat, dar nu m-am putut gândi de aseară decât la ea și, dacă oi fi adormit vreun pic, n-o să știu niciodată.

Ea geme protestând și se rostogolește cu fața spre mine, cu trupul ei încurcat în cearșaful alb, cu părul blond de o încâlceală imposibilă, dar tot sexy ca naiba.

— Haide, iubitul, spune ea și inima mea sare din piept de câteva ori, auzind-o cum îmi spune, haide să dormim toată ziua.

Arunc un tricou pe mine și mă îmbrac cu pantalonii scurți de lângă pat, apoi mă așez pe pat lângă ea, sprijinindu-mă cu un braț de cealaltă parte a corpului ei.

Mă aplec și-mi pun buzele pe fruntea ei.

— Vreau să fiu numai cu tine, spun eu zâmbind așa de larg că îmi dau seama cât de straniu trebuie să fie, dar nu-mi pasă. Putem merge oriunde, putem face orice ne trece prin cap.

Nu am mai fost niciodată așa de fericit. Nici nu știam că o asemenea fericire există.

Camryn zâmbește tare dulce spre mine, cu ochii albaștri strălucind cu acea inocență de fată proaspăt

trezită din somn. E ca și cum în ar studia, încercând să descopere ce vreau, dar bucurându-se de ceea ce i se întâmplă.

Își întinde amândouă mâinile.

— Mă tem că va trebui să mă cari peste tot, spune ea.

Mă întind spre ea, o apuc de brațe și ea se ridică în șezut pe pat.

— Păi, n-am nicio problemă cu asta, râd eu. La naiba, o să te car peste tot... o să se mire oamenii, dar ce dacă... Dar de ce trebuie să Ic car?

Ea mă sărută pe nas.

— Fiindcă nu cred că mai pot merge.

Înțeleg de ce și zâmbetul mi se transformă într-un rânjel insinuant.

Ea se ridică puțin de pe pat, lăsându-și picioarele să atârne pe margine și îi citesc durerea pe față.

— La naiba, iubito, îmi pare așa de rău.

Chiar îmi pare rău, dar nu mă pot abține să nu zâmbesc.

Și, de fapt, nici ea nu poate.

— Nu vreau să-ți flatez orgoliul ăla sexual, spune ea, dar nu am mai fost niciodată călărită în halul ăsta.

Râd tare, dându-mi capul pe spate.

— Ce porcării îți ies din gură! Spun eu.

— Hei, îmi arată degetul arătător, asta este doar vina

ta. Tu m-ai transformat într-o nimfomană perversă cu gura spurcată care se pare că va merge caraghios o zi sau două.

Dă și din cap pentru a sublinia aceste lucruri.

O ridic în brațe cu atenție, cu ambele picioare petrecute peste brațul meu și nu desfăcute și încolăcite în jurul taliei mele, căci trebuie să țin cont de „starea” ei.

— Îmi pare rău, iubito, dar aveai deja gura spurcată când te-am întâlnit, spun eu zâmbind spre ea, în timp ce mă privește, ținându-și buza de sus strânsă ca și cum ar fluiera. Perversă? Poate. Dar asta era deja în tine, eu te-am ajutat doar să o aduci la lumină. Dar nimfomană? Asta ar însemna că ai vrea să o facem tot timpul, chiar dacă ai să mergi ciudat câteva zile.

Ochii i se măresc din ce în ce mai mult.

— Nu, în mod cert sunt scoasă din joc, cel puțin până mâine dimineață.

O sărut pe frunte și o duc în brațe până la baie.

— Sună bine, spun eu schimbând gluma cu o expresie mai blândă. Nici nu te-aș lăsa. Astăzi, Camryn Bennett, vei fi răsfățată. Și primul lucru din programul tău este o baie fierbinte și lungă.

— Cu spumă? Întreabă ea făcând o mutriță cu ochi de Bambi.

Îi zâmbesc.

— Da, cu spumă.

Dau drumul la apă în cadă, în timp ce ea e așezată complet goală pe masca de la chiuvetă.

— S-ar putea să avem o problemă cu spuma, iubito, spun, storcând ce a mai rămas din șamponul din sticlutele mici oferite de hotel.

— Știi ceva? Spune ea legănându-și picioarele înainte și înapoi cu mâinile sprijinite pe marginea dulapului. Mi s-au cam terminat toate.

— Tubul de pastă de dinți e gol și nu mi-ar strica niște gel de duș sau ceva. Se întinde spre picioarele goale. Pur și simplu am început să am solzi.

Face o față amuzantă.

Sugându-mi obrazul, spun:

— O să merg la magazin.

Las cada să se umple și mă întorc spre ea ca să verific lucrurile pe care le are lângă oglindă. Apoi mă întorc în cameră și revin cu un creionăș și cu un carnețel pătrățos, cât o palmă.

— Ce îți trebuie?

În timp ce ea se gândește, eu notez ceea ce deja a amintit.

— Pastă de dinți, gel de duș – mă uit în sus spre ea, ăsta e săpun lichid, nu?

— Păi nu, nu prea, spune ea și încerc să nu mă uit la sânii ei. Nu e săpun pentru mâini, e... ei, lasă că te prinzi tu.

Notez: nu săpun lichid de mâini.

Privesc înapoi spre ea.

— Bine, ce altceva îți vine în minte?

Își țuguiază buzele gânditoare.

— Șampon și balsam, prefer L'Oreal: e într-o sticlă roz, dar de fapt nu contează, doar nu lua una din cheștiile alea care au și șampon și balsam – am lăsat sticlele recent cumpărate în motelul de data trecută. A! Și mai ia-mi o sticlă mică de Baby Oii.

Ridic foarte interesat o sprânceană.

— Ulei de bebeluș? Ai ceva în minte?

— Nu! Mă lovește delicat în braț cu dosul degetelor, dar nu observ decât tremuratul sânilor ei atunci când face gestul. Absolut deloc! Îmi place să-l folosesc la duș, atâta tot.

Scriu: o sticlă mare de Baby Oii (pentru orice eventualitate).

— Și poate și niște ronțăieli și un bax de apă sau de ceai fără lămâie – ceva între suc și... oh! Ea ridică un deget în sus. Niște felii le vită uscată!

Zâmbesc și notez și asta.

— Asta-i tot?

— Da, nu-mi mai vine nimic altceva în minte deocamdată.

— Ei, dacă mai e ceva, spun eu scoțându-mi telefonul din buzunarul de pe cracul pantalonilor, sună-mă și spune-mi... care e numărul tău de telefon?

Ea zâmbește și-mi dictează plină de fericire, în timp ce-l formează în telefonul meu. Intră căsuța ei vocală și spun: „*Hei, iubito, eu sunt.*

I să te sun imediat; în acest moment sunt puțin ocupat să o privesc pe blonda asta incredibil de sexy care stă goală pe un dulap”.

Camryn surâde, se înroșește și mă trage între picioarele care-i atârnă și mă sărută cu putere.

— O, la naiba! Apa! Apune ea, observând că apa era gata să dea pe dinafară.

Camryn

Sexul schimbă mereu totul. E ca și cum ai trăi într-o bulă unde totul este sigur și plin de flirt și, adeseori, previzibil. Atracția către persoana potrivită poate dura la nesfârșit când acel mister intim este păstrat intact, dar în momentul în care te-ai culcat cu cineva, siguranța, flirtul și previzibilul se transformă, de regulă, în opusul lor. Oare se va stinge acum atracția? Ne vom mai dori unul

pe altul la fel de mult ca înainte de a face sex? E posibil, oare, ca, în secret, fiecare să creadă că a făcut o imensă greșeală și că ar fi trebuit să fi lăsat lucrurile așa cum erau? Nu. Da. Și iarăși nu. Știu asta pentru că o simt. Nu este doar o exagerată încredere de sine, nu-s doar visele iluzorii ale unei femei neexperimentate și nesigure. Este un fapt evident: Andrew Parrish și cu mine am fost sortiți să ne întâlnim în autobuzul acela, în Kansas.

Coincidența este doar termenul conformist pentru destin.

Stau un timp în apă, dar apoi mă hotărăsc să ies înainte de a mi se încreți pielea. Mă ustură acolo, jos, dar sunt în stare să merg perfect. Cred că e dulce felul în care simte el nevoia de a avea grijă de mine.

Îmi pun o pereche de pantaloni scurți din bumbac, gri, pe care i-am cumpărat pe drum și un maiou negru. Fac patul și aranjez puțin camera, după care îmi iau telefonul ca să-mi verific mesajele: câteva chestii neimportante de la Natalie. Încă nimic de la mama. Îmi las întotdeauna telefonul pe vibrații. Nu pot suferi să aud un telefon sunând. Nu contează cum sună, aș putea avea orice ton de apel pe care mi l-aș dori; sunetul unui telefon este pentru mine ca zgâriatul cu unghiile pe o tablă de clasă. Mă duc spre fereastră și trag draperiile ca să las soarele strălucitor să inunde camera și mă aplec

peste pervaz, privind în jos la New Orleans. Nu am să uit niciodată acest loc.

Mă gândesc puțin la Andrew și la tatăl lui, dar apoi îi scot din mintea mea. O să-l mai las câteva zile, după care o să încerc din nou să discut cu el. O să sufere un timp, dar nu vreau ca el să mă folosească, fără intenție, ca pe o barieră. La un anumit moment, tot va trebui să se confrunte cu asta.

Pun telefonul pe pervaz și caut prin muzica din memorie. A trecut ceva timp de când n-am mai ascultat din muzica mea; surprinzător este că nici nu i-am dus dorul. Rockul clasic al lui Andrew a ajuns nu doar să mi se pară OK; a ajuns, prin el, chiar să-mi placă.

Barton Hollow a lui Civil Wars. Mă opresc la asta – favorita mea în ultimele două luni – și comut pe difuzor, lăsând muzica să umple camera cu stilul acesta, un amestec de folk și country, un gen care a devenit un viciu. Nu sunt o fată căreia să-i placă stilul country, ti ar formația asta este o excepție. Cânt și eu împreună cu John și Joy, lăsându-mă dusă de val, căci sunt singură, în intimitatea camerei mele și cânt din toți rărunchii. Dansez un pic, stând în fața ferestrei. Și când începe soloul lui Joy, cânt cu ea așa cum fac mereu, încercând să-mi pun la treabă vocea neantrenată ca să sune la fel de catifelat ca a ei. N-aș putea să cânt niciodată ca ea,

dar îmi face bine să cânt și eu cu ea.

Buzele mi se încleștează și trupul îmi încremenește în mijlocul dansului, când îl observ pe Andrew sprijinit de peretele de lângă ușă, privind-mă. Zâmbind, desigur.

Literalmente, mă topesc de la flăcările din obraji.

El înaintează în cameră, acum că a fost prins și pune două pungi de plastic pe comoda TV.

— Pentru cineva care are o așa usturime, spune el în bătaie de joc, adâncindu-și gropițele din obraji, știu că-ți mișcai bine șoldurile alea.

Încă roșie în obraji, încerc, pe cât posibil, să-i distrag atenția de la micul meu spectacol, îndreptându-mă spre sacoșe.

— Păi, da, n-ar fi trebuit să te furișezi așa.

— Nu m-am furișat, spune el, m-am delectat – chiar ai o voce dulce.

Roșesc și mai tare, întorcându-i spatele și scotocind printr-o sacoșă.

— Mulțumesc, iubitele, dar cred că ești cam subiectiv.

Mă uit înapoi, suficient cât să mă strâmb la el în joacă.

— Nu, chiar sunt serios, spune el părând sincer, nu ești atât de rea pe cât crezi.

— Nu sunt așa de rea? Mă întorc spre el complet,

ținând în mână o sticlă mare de Baby Oii. Ce anume înseamnă asta, că tu crezi că am o voce doar puțin falsă? Îl iau peste picior și ridic uleiul spre el. Am zis o sticlă mică.

— Păi, se terminaseră sticlele mici.

— Îhî.

Mă strâmb din nou și pun sticla pe comodă.

— Păi, chiar nu cred deloc că ai o voce rea, spune el și aud patul scârțâind când se așază pe el.

Mă uit spre el prin oglinda din fața mea.

— Mă rog, te-ai descurcat bine cu șamponul și balsamul, zic eu scoțând ambele sticle și așezându-le lângă Baby Oii. Dar nu prea formidabil cu gelul de duș.

— Ce? Dezamăgirea i se citește pe față. Tu ai spus să nu iau săpun lichid. Acolo scrie mare, pe tub, gel de duș.

Arată cu degetul ca să se justifice.

— Glumesc cu tine, spun eu zâmbind ușor la reacția lui. Este perfect.

Pare ușurat, își lasă mâinile să cadă pe lângă corp, pe pat.

— Ar trebui să urci pe scenă. Cel puțin o dată. Doar ca să vezi cum e. Nu-mi place deloc momentul acela când i se aprinde becuțelul, pe care se pare că-l are chiar acum. Absolut deloc.

— Hmm, da... nu. Scutur din cap cu hotărâre spre el, prin oglindă. E ca și cum aș mânca gândaci sau ca și cum aș fi astronaut pentru o zi și asta nu are să se întâmple.

Îmi bag mâna până la fundul sacoșei și scot... nu, nu-mi vine să cred că a făcut asta...

— De ce nu? Întreabă el. Va fi o experiență, ceva la care nu te-ai gândit că ai putea face, dar, după ce trece, te vei simți eliberată.

— Ce naiba este asta? Întreb, întorcându-mă pe călcâie, ținând în degete o cutie de cremă Vagisil.

El arată extrem de stânjenit.

— E... păi, știi tu, îmi face el cu ochiul, pentru... părțile tale femeiești.

Dă din cap către „părțile mele femeiești”.

Rămân cu gura deschisă.

— Ți se pare că miroș? M-ai văzut scărpinându-mă? Încerc să nu râd.

Ochii lui Andrew se măresc.

— Ce? Nu! Am crezut doar că te-ar putea ajuta cu usturimea. Nu l-am mai văzut niciodată așa de stânjenit și, în același timp, șocat.

— Hei, nu a fost prea confortabil să fii bărbat și să stai în raionul ala citind etichetele. Începe să gesticuleze cu mâinile. Am văzut că era pentru toată zona și l-am

aruncat în coș.

Așez și crema pe comodă și mă duc spre el.

— Bun, chestia aia n-o să mă ajute cu usturimea cauzată de... îmi țuguiez buzele... fricțiunea excesivă, dar mă bucur că te-ai gândit la mine.

Mă așez în poala lui, călărindu-l peste talie și aplecându-mă să-l sărut.

El îmi înconjoară spatele cu brațele.

— Deci, cred că e evident că nu mai avem nevoie de camere separate, spune el zâmbindu-mi.

Cu mâinile după gâtul lui, mă aplec și-l sărut din nou.

— Am vrut să merg acolo și să-ți iau eu lucrurile cât timp ai fost plecat, dar mi-am dat seama că ți-am aruncat cheia de rezervă pe jos, atunci când m-am năpustit afară din cameră, aseară.

El își coboară mâinile mari și mă prinde de fund, trăgându-mă mai aproape de el. Apoi mă sărută în adâncitura gâtului și se ridică, ridicându-mă și pe mine odată cu el.

— O să mă duc să le iau acum, spune el lăsându-mă să alunec din prinsoarea lui. Cred că o să-mi ia câteva zile să învăț cântecul ăsta și versurile – tu pari deja să le știi.

Ooleu!

Mijesc ochii, uitându-mă dintr-o parte spre el.

— De ce să-l înveți?

Gropițele din obraji i se adâncesc din nou.

— Dacă mai ții bine minte, ai renunțat la libertatea ta după ce ai câștigat-o la jocul de biliard.

Expresia lui este pur și simplu diabolică.

Îmi scutur capul ușor la început și apoi din ce în ce mai puternic, pe măsură ce înțeleg cum stau lucrurile.

— Cuvintele tale au fost, dă el din cap o dată și citez: Nu vreau acea libertate decât dacă este vorba despre mâncat gândaci sau arătat fundul gol pe geamul mașinii – îmi pare rău, iubito, ar trebui să înveți să-ți ții gura închisă.

— Nu... Andrew, mă îndepărtez de el, încrucișându-mi brațele pe piept, nu mă poți face să cânt în fața publicului. Este o cruzime.

— Pentru public sau pentru tine?

El rânjește.

Îl calc pe picior.

— Glumesc! Glumesc! Râde tare.

— Ei bine, nu mă poți forța să o fac.

El își lasă capul pe o parte, iar ochii lui verzi reflectă o gamă întregă de emoții, ceea ce-l face irezistibil.

— Nu, n-o să te forțez să faci nimic, dar...

O, super, acum se preface că s-a supărat. Dar, cel mai rău e că funcționează!...

— Chiar mi-aș dori mult de tot să o faci.
Îmi ia coatele în palme și mă trage mai aproape.
Mârâi spre el și-mi scrâșnesc dinții în spatele buzelor strâns lipite.

O mie unu. O mie doi. O mie trei.

Trag adânc aer în piept.

— Bine.

Fața i se luminează.

— Dar o singură dată! Ridic un deget. Și dacă râde cineva de mine, ai face bine să mă scoți din închisoare!

Îmi prinde fața în mâini, strivindu-mi obrajii și mă sărută pe buzele țuguiate.

31

Câteva minute mai târziu, Andrew se întoarce cu gențile și chitara acustică a fratelui său.

Este chiar entuziasmat de toată chestia asta.

Eu sunt îngrozită și deja îmi vine să mă iau la pumni că am acceptat. Dar trebuie să recunosc și în mine este un pic de entuziasm. Nu sunt complet înspăimântată să fiu în fața unei mulțimi – n-am avut nicio problemă să țin un discurs despre viața sălbatică aflată în pericol de extincție, în clasa a unsprezecea, sau să joc rolul asistentei Ratched în Zbor deasupra unui cuib de cuci,

pe scenă, în ultimul an de liceu. Dar cu cântatul e diferit. Jocul meu actoricesc nu e rău deloc. Cântatul, mai ales în duet cu cineva ca Andrew care cântă blues-rock precum un zeu care face să se topească și chiloții pe tine, asta e altă poveste.

— Credeam că nu vrei să ascuți genul meu de muzică, nu?

Andrew își lasă gențile pe podea și se duce spre pat cu chitara în mână.

— Ei bine, orice cântec ar fi fost, tu erai așa de drăguță cum dansai și cântai – că mi-a plăcut.

— Civil Wars – noua mea preferință de luna asta, cred, spun eu, ieșind din baie cu părul ud, ștergând capetele cu un prosop (am hotărât să-l mai spăl o dată, când a venit Andrew cu cumpărăturile). Cântecele se cheamă Barton Hollow.

— E un folk mai modern, spune el trecându-și mâna peste corzile chitarei de câteva ori. Îmi place.

Adaugă, uitându-se în sus spre mine:

— Unde ți-e telefonul?

Mă duc și îl iau de pe pervaz, setez melodia de la început și i-l înmânez. El îl pune alături pe pat și apasă pe „Play”. Mă reapuc de uscat părul, în timp ce el învață cântecele după ureche, tot oprind și dând drumul muzicii, cuprinzând cu degetele gâtul chitarei și încercând tot

felul de acorduri până când le găsește pe cele corecte care se potrivesc cu muzica. În câteva minute, după câteva acorduri false, începe să cânte cu ușurință prima strofa.

Și la lăsarea serii descifrase aproape tot cântecul, cu excepția unei strofe mici pe care o confundă cu alta. Dorind să o învețe cât de repede posibil, a ajuns să caute melodia pe internet și, odată găsită, a început să facă progrese mai rapide.

Versurile sunt mai ușoare.

— Cred că deja am cam terminat, spune el așezându-se pe pervaz, cu spatele spre un fundal întunecos, înnorat și ploios. A început să toarne de pe la opt și de atunci nu s-a mai oprit.

Din când în când, am cântat și eu cu el, dar am fost prea emoționată. Chiar nu știu cum o să mă descurc cu ceva așa de nebunesc dacă sunt așa de agitată când sunt numai cu el în cameră. E clar că o să-mi fie frică în fața publicului. Prevăd un caz extrem de trac pe scenă.

— Haide, iubito, spune el dând din cap, cu degetele îmbrățișând chitara, doar pentru că știi toate cuvintele, nu înseamnă că n-ar trebui să exersezi cu mine.

Mă arunc pe capătul patului.

— Promiți că nu faci vreuna din fețele tale comice la mine, că nu rânjești, sau zâmbești, sau...

— Nici n-o să respir, spune el răsând. Jur! Haide.

Oftez și mă ridic de pe pat, punând bucata mea de vită uscată, începută deja, pe noptieră. Andrew așază chitara pe coapsă și ia o gură din sticla de ceai, ca să poată cânta.

— Nu-ți face griji, spune el, în timp ce mă îndrept încet spre pat, tipul are mai multe versuri decât tipa – ea nu are decât un solo, restul o să-l cânti împreună cu mine.

Ridic din umeri agitată.

— Adevărat, recunosc. Cel puțin în mare parte din cântec, vocea ta o să o acopere pe a mea.

Așază pana de la chitară între buze și întinde mâna spre mine.

— Iubito, vino încoace.

Merg spre el și-i iau mâna, iar el mă trage între picioarele lui, având chitara între noi. Când sunt nemișcată și stau acolo unde vrea el, ia pana din gură.

— Îmi place vocea ta, bine? Dar chiar dacă aș fi crezut că nu poți cânta, tot aș fi vrut să faci asta. Ce cred ceilalți nu contează.

Pe buze îmi apare un zâmbet nesigur, timid.

— Bine, spun eu, o s-o fac pentru tine, dar numai pentru tine; nu uita asta.

Arăt sever cu degetul spre el.

— O să-mi rămâi dator.

El scutură din cap.

— În primul rând, nu vreau să faci asta pentru mine, dar din moment ce e mai important să repetăm decât să ne certăm, o să aștept până după ce cânti la Old Point ca să te întreb dacă ai obținut ceva din asta, altceva decât să-mi faci mie pe plac.

— Deci ne-am înțeles.

Aprobă din cap și se așază din nou în poziție, după care începe să cânte cu pana pe corzi.

— S-Stai... poate dacă stai și tu în picioare, n-o să mă mai simt așa expusă.

Andrew râde și se ridică de pe pervaz.

— La naiba, fato – bine, cum vrei tu. Și dacă te hotărăști să cânti cu un sac pe cap, tot nu mă interesează.

Mă uit la el ca și cum mi-ar surâde ideea.

— Nici vorbă, Camryn, fără sac. Acum, hai la treabă.

Repetăm până destul de târziu, când suntem nevoiți să renunțăm din cauză că, se pare, îi deranjăm pe ceilalți clienți din camerele de lângă noi. Și tocmai când începusem cu adevărat să prind ritmul și să mă las mai mult în voia muzicii, fără să mă gândesc la ce-ar putea Andrew crede despre cântatul meu!

Cred că mă descurc destul de bine.

Ne băgăm în pat devreme în seara asta, din moment ce repetiția noastră a fost scurtată și ne cuibărim unul lângă celălalt, începând să povestim.

— Mă bucur că te-ai săturat de prostiile mele, spun eu așezându-mă pe brațul lui îndoit. Altminteri, acum, aș fi fost deja înapoi în Carolina de Nord.

Îi simt buzele pe părul meu.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, spune el.

Ciulesc urechile.

— Da?

— Mda, spune el uitându-se în tavan, unde luminile de la orașul în mișcare proiectează din când în când umbre ciudate. Când eram în Wellington, Kansas, în primul motel în care ne-am cazat, în timp ce erai la baie, dimineața următoare, când ți-am dat două minute ca să te pregătești... (Face o pauză și simt cum își mișcă ușor capul ca să se uite în jos spre mine.)

Îmi ridic capul de pe brațul lui ca să-l pot privi.

— Da, țin minte; ce ai făcut?

El zâmbește agitat.

— Am fotografiat cu telefonul permisul tău de conducere.

Clipesc plină de uimire.

— Pentru ce? Mă ridic puțin mai sus ca să-l pot privi fără să-mi mai dau ochii peste cap așa de tare.

— Ești supărată?

Expir adânc.

— Cred că depinde de ceea ce aveai de gând să faci cu niște informații destul de personale.

Nu mă mai privește în ochi, dar pot sesiza roșeața feței lui chiar și în întunericul din cameră.

— Păi, în mod clar nu era ca să te pot găsi mai târziu și să te tai în bucățele sau ceva de genul ăsta.

Rămân cu gura căscată.

— Ei, ce ușurare să aflu să știi asta! Râd eu.

— Serios acum, de ce ai făcut poza?

Se uită din nou în tavan, părând pierdut în gânduri.

— Voiam doar să fiu sigur că știi unde te pot regăsi, mărturisește el, știi... În eventualitatea că ne-am fi hotărât să o ia fiecare pe drumul lui.

Ochii mei îi zâmbesc, dar gura, nu. Nu sunt supărată că a făcut poza din motivul acesta – ba, chiar îmi vine să-l sărut pentru asta.

— Dar nu sunt sigură că-mi place partea cu „în eventualitatea”. Am senzația foarte acută că el se gândea să plece, la un moment dat, indiferent de situație.

— Andrew?

— Da, drăguț?

— Mai este ceva ce îmi ascunzi?

Tace.

— Nu, de ce întrebi?

Mă uit și eu în tavan.

— Nu știi, simt mereu această ciudată... reținere din partea ta.

— Reținere? Spune el surprins. Am fost eu reținut atunci când le-am convins să facem această excursie împreună? Sau când a fost vorba să te satisfac?

— Nu, cred că nu.

— Camryn, singurul lucru care m-a făcut să fiu reținut a fost că mă tot întreb dacă e bine să fim împreună.

Mă ridic de pe pat și mă întorc complet spre el, ca să-l văd. Umbra de pe fața lui îi face ochii să pară înspăimântători. Nu are cămașă pe el și stă întins pe o parte, cu un braț îndoit și așezat sub cap.

— Crezi că nu ne potrivim?

Conversația asta începe să mă facă să-mi simt stomacul strângându-se.

El întinde mâna liberă și mă apucă cu blândețe de încheietură.

— Nu, iubito, eu... eu cred că suntem foarte potriviți... și de aia ere... de-aia credeam că era mai bine să nu începem o relație.

— Dar nu are nicio logică.

El mă trage spre el și mă sprijin cu mâinile pe pieptul lui.

— Nu eram sigur dacă să mergem până la capăt, spune el, trecându-și degetele prin părul meu, pe lângă urechi. Dar, iubito, nici tu nu erai prea convinsă.

Mă întind la loc, lângă el. Aici m-a prins.

Singurul lucru pe care încă nu-l înțeleg este care au fost motivele sale pentru care a fost așa de precaut să nu ne implicăm într-o relație? Știe de ce am plecat de acasă și toate amănuntele despre moartea lui Ian. Am o listă de motive valabile înfiptă pe frigider sub un magnet în formă de banană, la vedere, în timp ce motivele lui Andrew sunt încă ascunse undeva într-o cutie de pantofi cu o felicitare de Crăciun.

Și cred că nu e vorba doar de tatăl lui.

Își scoate brațul de sub capul meu și încalecă pe mine, sprijinindu-se pe brațele musculoase.

— Mă bucur că nu poți dormi cu muzică, spune el, amintindu-și de primul lucru pe care i l-am spus și se apleacă și mă sărută.

Îmi ridic brațele și îi prind în palme fața frumoasă, trăgându-l spre mine ca să-l sărut din nou.

— Și mă bucur că Idaho e faimos pentru cartofi.

Sprâncenele i se împreunează pe frunte.

Zâmbesc și-l trag încă o dată spre buzele mele. El mă

sărută adânc, încolăcindu-și limba cu a mea. Și apoi începe să coboare cu buzele în jos, spre abdomen. Desenează un cerc în jurul buricului cu vârful limbii și își bagă degetele pe sub elasticul chiloțelilor mei.

— Nu cred că pot acum... spun eu încet, privind în jos spre el.

Îmi linge pielea abdomenului și apoi îmi sărută degetele de la mâini, în timp ce îmi mângâi fața, după care îmi plimb degetele prin părul său.

— Fără sex, spune el și promit că o să te ling cu grijă.

Îmi scoate chiloții, iar eu îmi ridic puțin fundul ca să-i fie mai ușor.

El îmi sărută partea interioară a unei coapse. Și apoi a celeilalte.

— O să-mi umezesc mereu limba ca să nu te usture, spune el cu blândețe și-mi sărută din nou coapsele, apropiindu-se mai mult de fierbințeala mea.

Tresar puțin atunci când degetele lui mă ating foarte ușor și-mi despart labiile.

— La naiba, iubito, chiar te-ai inflammat aici.

Comentariul lui este sincer și nu are niciun substrat ironic.

Mă înțepă puțin, dar, Doamne, îmi doresc asta așa de mult...

Îi simt respirația fierbinte între picioarele mele.

— O să fiu foarte blând, spune el și respirația mi se accelerează când limba lui foarte umedă mă linge o dată încet, cu degetele încă desfăcându-mă, dar fără să apese pe zona sensibilă.

Trupul mi se moleșește pe așternuturi, în timp ce el mă tot linge, apăsând suficient cât să nu simt nicio durere, ci doar un extaz total și lipsit de inhibiții.

Am tot repetat Barton Hollow timp de două zile, majoritatea timpului petrecându-l în camera noastră de la Holiday Inn, dar ne-am plimbat și pe malul râului Mississippi de la capătul lui Canal Street și am repetat și acolo puțin. Cred că Andrew a venit cu ideea asta ca să mă ajute, pe furiș, să mă simt mai în largul meu cu cântatul în public. Nu erau prea mulți oameni acolo, în momentul acela, dar tot eram al naibii de emoționată. Majoritatea trecea pe lângă noi fără să se oprească și să se uite la noi (nu cântam legat și mai făceam pauze și exersam diferite părți din melodie, așa că nu era prea mult de ascultat), dar unul sau doi trecători mai întârziu uneori pe lângă noi. O femeie mi-a zâmbit. Dar nu știu dacă era un zâmbet de milă, fiindcă eram groaznică, sau dacă îi plăcea vocea mea.

Cred că ar fi putut fi ambele variante.

Deja în ziua a treia, Andrew e sigur că amândoi am

învățat bine cântecul și e hotărât să mergem în curând la Old Point ca să cântăm.

Eu nu prea sunt așa de decisă. Am nevoie de încă o săptămână, sau de o lună, sau de un an sau doi.

— O să ne iasă bine, spune el în timp ce-și probează cizmele. De fapt, tu o să te descurci minunat. La sfârșitul cântecului, va trebui să mă iau la bătaie cu bărbații de acolo ca să te lase în pace.

— O, termină, spun eu trăgându-mi pe cap o bluză fără umeri, cu niște lăntișoare foarte drăguțe, pe post de bretele. (În mod sigur nu voi purta bluza fără bretele într-o seară ca asta.) Am văzut cum se uitau fetele la tine în seara aia – cred că cel mai mult îmi convine că ești acolo, pe scenă, cu mine, căci toată lumea va fi prea ocupată să te privească pe tine ca să mai observe când o dau eu în bară.

— Iubito, tu știi cântecul mai bine decât mine, spune el. Încetează să fii așa de negativistă.

Tricoul lui negru îi cade peste abdomen. Poartă o curea neagră cu argintiu, dar își bagă tricoul în pantaloni doar puțin în jurul cataramii, lăsând restul să atârne peste șoldurile lui perfecte. Blugi închiși la culoare, bretonul puțin ridicat... Ce spunea?

— Singurul lucru pe care va trebui să-l ții minte, continuă el, dându-și cu deodorant, este să nu cânti chiar

fiecare vers din cântec.

— Ai de cântat mai puțin, dar tot vrei să cânți și părțile mele. (Ridică sprâncenele, uitându-se spre mine.) Nu că m-ar deranja, doar că m-am gândit că o să-ți fie mai ușor să ai mai puțin de cântat.

— Știu, doar că sunt obișnuită să cânt singură tot cântecul.

— Cam greu să mă abțin să cânt anumite părți.

El aprobă din cap.

Îmi bag picioarele în noii mei pantofi cu toc și merg să văd cum arăt în oglinda înaltă de lângă comoda TV.

— Ești al naibii de sexy, spune Andrew venind în spatele meu.

Își strecoară mâinile în jurul taliei mele și mă sărută pe gât, apoi îmi trage o palmă la fund pe blugii strâmți, aproape mulați și țip ușor, din cauza usturimii.

— Și, ca de fiecare dată, iubito, îți ador codițele.

Se întinde și-și înfășoară cele două cozi care-mi atârnă pe fiecare umăr, în jurul degetelor mari, după care mă sărută în joacă pe obraz.

Mă dau înapoi și-l împing deoparte, tachinându-l.

— O să-mi strici machiajul.

Ei se îndepărtează, zâmbind și-și ia portofelul de pe noptieră trăgându-l în buzunarul de la spate.

— Păi, cred că asta-i tot, spune el.

Se duce în mijlocul camerei și-și întinde o mână spre mine, punându-și-o pe cealaltă la spate și se apleacă ceremonios, zâmbind. Vârfurile degetelor mele se apropie încet de ale lui – mă prinde de mână și mă trage după el spre ușă.

— Dar chitara?

Ne oprim chiar înainte de a deschide ușa și mă privește recunoscător.

— Da, s-ar putea să ne fie de ajutor, spune el apucând chitara de gât. Dacă Eddie nu-i acolo, e posibil să nu mai fim așa de norocoși și să nu avem nicio chitară la care să cântăm.

— Oo, mai bine nu aș fi spus nimic.

Dă din cap și mă trage după el afară.

32

De data asta luăm Chevelle-ul. Andrew a aruncat o privire la pantofii mei și și-a dat seama că nu aveam nicio șansă să merg prin Algiers cu ei, iar el nu mă putea căra și pe mine și chitara. Am luat-o pe autostradă, în locul feribotului și am traversat Mississippi, ajungând înainte de lăsarea nopții. Ar fi fost mai bine să mergem pe jos restul drumului până la Old Point cum am făcut prima oară, deoarece acum, pe

măsură ce mașina se apropie de local, știu că ajungem acolo cât ai clipi.

Încep să mă simt rău de la stomac.

Parcăm pe Olivier Street și coborâm. Picioarele mi s-au lipit de asfalt.

Andrew ocolește mașina, vine pe partea mea și mă ia în brațe, strângându-mă cu blândețe.

— Nu te oblig să faci asta, spune el schimbându-și părerea.

Sunt sigură că arăt ca și cum sunt gata să dau afară prânzul pe care l-am servit nu cu mult timp în urmă.

Mă îndepărtează puțin de la pieptul lui, îmi prinde fața în mâini și mă privește în ochi.

— Vorbesc serios, iubito – nu vreau să o faci dacă nu-ți dorești asta sub nicio formă, nici măcar de dragul meu.

Dau din cap neliniștită și trag adânc aer în piept; fața mea este încă în căușul palmelor lui.

— Pot face asta, spun dând din cap și încercând să-mi fac curaj. Chiar vreau să o fac.

Îmi mângâie obrajii cu buricele degetelor mari.

— Ești sigură?

— Da.

Îmi zâmbește cu ochii lui mari și verzi, care încep să cred că m-au vrăjit în vreun fel și apoi mă prinde de

mână. Înșfacă chitara de pe bancheta din spate și intrăm împreună în Old Point.

— Parrish! Spune Caria de la bar. Ne face cu mâna.

Încă ținându-ne de mână, Andrew își croiește drum prin mulțimea îngrămădită și mergem spre ea. Televizorul aflat în spatele ei difuzează reclame; lumina lui îi proiectează un halou strălucitor alburiu în jurul capului.

— Hei, Caria, spune Andrew, aplecându-se peste bar ca s-o îmbrățișeze, Eddie e aici în seara asta?

Ea-și pune mâinile în șolduri și îmi zâmbește.

— Ba bine că nu, spune ea, e pe aici, pe undeva. Bună, Camryn, mă bucur să te revăd.

Îi zâmbesc la rândul meu.

— Și eu.

Andrew se așază pe un scaun de la bar și mă împinge ca să mă urc pe cel de alături. Mă urc și stau acolo, plină de emoție. Nu mă pot gândi decât la cât de mulți oameni sunt în localul ăsta. Plină de teamă, cercetez încăperea cu privirea, pe deasupra capetelor mișcătoare ale celor care se ridică în picioare acum, când formația a început din nou să cânte. Pe măsură ce muzica devine mai puternică, Andrew și Caria ajung să strige unul la celălalt, peste tejghea:

— Ai loc și pentru noi? Întreabă Andrew.

Caria se apleacă mai mult spre el.

— Pentru noi? Spune ea aruncându-mi o privire. Oau, o să cântați amândoi?

Pare entuziasmată.

Inima mea sare din piept și genunchii mi se înmoaie.

Înghit un nod uriaș, privind printre ei doi, dar imediat se formează unul nou.

Caria își înclină capul și zâmbetul ei uriaș devine mai cald.

— O, drăguță, o să te descurci perfect – nu trebuie să ai emoții; toți cei de aici o să te placă.

Se apleacă după ceva în spatele barului și trage un pământ de sticlă. Un bărbat se așază la bar vizavi de mine, evident unul de-al casei, din moment ce nu e nevoie să spună ce dorește, căci Caria deja îi și toarnă băutura.

Totuși, ea este atentă mai mult la Andrew și la mine.

— Am tot încercat să-i spun, zice Andrew, dar asta e prima dată când o face, așa că trebuie să-i dau pace.

— Prima și ultima oară, îl corectez eu.

Caria zâmbește în secret spre Andrew și apoi îmi spune:

— Ei bine, nu sunt adepta violenței, dar dacă ai vreo problemă cu cineva de pe aici, spune-mi mie și-l arunc afară pe ușă așa cum vezi prin filme.

Îmi face cu ochiul și se întoarce din nou spre Andrew.

— Uite-l și pe Eddie, spune ea dând din cap în direcția scenei.

Eddie își face loc prin mulțime, purtând aceeași ținută în care l-am văzut îmbrăcat prima oară, atunci când l-am cunoscut: o cămașă albă închisă până la ultimul nasture, pantofi negri strălucitori și un zâmbet larg, care-i încrețește toată fața.

— No, iaca și Parrish! Spune Eddie scuturându-i mâna lui Andrew și trăgându-l spre el să-l îmbrățișeze. Apoi se uită la mine.

— Tulai! Arăți ca fomeile alea de p'în reviste, zău!

Și mă îmbrățișează și pe mine. Miroase a whisky ieftin și a țigări, dar, nu știu de ce, asta nu face decât să mă calmeze.

Andrew radiază.

— Camryn o să cânte cu mine în seara asta, spune el cu mândrie.

Lui Eddie i se deschid ochii larg, ca niște mingi albe strălucitoare, pline de încântare, prinse pe fundalul maro-închis al pielii lui. Ar fi trebuit să mă emoționez, ca atunci când Caria a aflat vestea, dar se pare că prezența lui Eddie mă ajută să mă mai relaxez. Poate că ar trebui să-l leg cu cătușe de mine în timp ce cânt.

— O, măiculiță, rânjește el la mine, pun rămășag că

vocea-i la fel de faină ca tine.

Mă înroșesc rău.

— Păi, hai, urcați colo!

Arată cu degetul spre scenă.

— Când ter'nă ăia de cântat cântecu' aiesta!

Andrew mă ia de mână și mă trage lângă el. Simt că Eddie e ca un al doilea tată pentru Andrew și că Andrew e fericit că mă place așa de mult.

Eddie se apropie de scenă și ridică trei degete spre noi.

— Încă tri minute!

— O, Doamne, sunt al naibii de emoționată!

Dap, Eddie ar trebui să rămână prin preajmă.

Mâna lui Andrew mă strânge mai tare. Se apleacă spre urechea mea.

— Nu uita, toți oamenii ăștia de aici se distrează; nu e nimeni aici care să te judece – aici nu-i concursul American Idol.

Respir adânc, relaxându-mă.

Ascultăm formația cum își încheie ultimul cântec și apoi muzica se oprește, urmată de sunetul obișnuit al instrumentelor mutate, acordate sau puse neglijent pe undeva. Valul de voci zumzăitoare devine mai puternic fără fundalul muzical, împânzind spațiul cu un murmur amplificat, neregulat. Un strat gros de fum de țigară face

aerul să fie îmbâcsit, amestecat cu toate trupurile astea înghesuie la un loc.

Când Andrew începe să mă tragă spre scenă, inima îmi tremură și privesc în jos, realizând abia atunci că unghiile îmi sunt înfipite în degetele lui.

El zâmbește cu blândețe și urc împreună cu el.

— Arăt bine? Îi șoptesc.

Mă îndoiesc că o să trec prin asta fără să am un atac de panică.

— Iubito, arăți perfect.

Mă sărută pe frunte și apoi își așază chitara lângă tobe, ca să poată aranja microfonul.

— O să împărțim același microfon, spune el. Sper să nu ne dăm cap în cap.

Mijesc ochii spre el.

— Nu e deloc amuzant.

— Nu glumesc deloc, râde el încet, vorbesc serios.

Câțiva oameni din mulțime deja ne privesc, dar cei mai mulți își văd de treaba lor. Nu pot face nimic, așa că stau acolo, în picioare și asta, în sine, mă face să fiu și mai agitată. Cel puțin Andrew poate să se ocupe de chitară. Eu îmi tot frământ mintea.

— Ești gata? Întreabă el de lângă mine.

— Nu, dar hai să terminăm asta odată.

Ne uităm unul la altul și el rostește încet:

— Unu, doi, trei...

Cântăm împreună:

— Ooooo... 000...000...0000! O pauză de o secundă.
Ooooo... 000... 000... 0000!

Intră chitara.

Zeci de capete se întorc în același timp, iar conversațiile încetează ca și cum cineva ar închide un robinet.

În timp ce Andrew interpretează primele acorduri și se pregătește să cânte primul vers, eu sunt atât de îngrozită că simt că nu-mi mai pot mișca decât ochii. Dar, pe măsură că el cântă, corpul meu începe să se miște pe ritmul muzicii.

Deja cam toată lumea își leagănă capetele și se mișcă pe sonoritățile melodiei.

Andrew începe să cânte primul vers.

Și apoi, din nou împreună, scurt:

— Ooooo...

Apoi vine refrenul și cântăm amândoi cuvintele, iar eu știu că va trebui să iau o notă înaltă...

Am reușit!

Andrew zâmbește larg spre mine în timp ce începe versul următor, cântând în același timp și la chitară fără să sară niciun acord, ca și cum ar fi interpretat cântecul ăsta dintotdeauna.

Publicului începe să-i placă. Dau din cap unul către altul, ca și cum ar spune: Chiar sunt buni și simt cum fața mi se luminează când încep să cânt împreună cu Andrew din nou și cu mai multă încredere. Îmi mișc trupul mai natural pe muzică și cred că am scăpat aproape total de frică. Dar soloul meu... Doamne, urmează soloul...

Andrew se uită fix în ochii mei ca și cum și-ar folosi privirea ca să-mi spună să mă concentrez și să rămân calmă, iar el lovește corzile chitarei.

Se oprește din interpretat la fix și lovește în lemnul chitarei înainte de primul meu vers, ciupește corzile și se oprește din nou, lovind lemnul după cel de-al doilea și tot așa, până când iau și ultima notă și Andrew începe să cânte din nou din chitară și-mi șoptește: Perfect, iar apoi începe din nou să cânte. Zâmbește larg de tot. Ca și mine. În timpul unui interludiu mai rapid, ne lipim fețele în timp ce cântăm din suflet în microfon.

Uooooo... Ooooo... oooooooooo!

Chitara încetinește și noi interpretăm ultimul refren împreună, ușor, iar el mă sărută pe gură după ce spunem amândoi: „... soul...” Și așa se termină cântecul.

Publicul izbucnește în aplauze și ovaționări. Aud chiar un tip spunând „Bis!”, de undeva din spate.

Andrew mă trage mai aproape și mă sărută din nou,

apăsător, de față cu toată lumea.

— Oau, iubito, te-ai descurcat fantastic!

Ochii îi strălucesc, luminându-i toată fața.

— Nu-mi vine să cred că am reușit!

Pur și simplu urlu la el din cauză că în jurul nostru se vorbește foarte tare.

Am pielea de găină din cap până-n picioare.

— Vrei să mai cântăm și altă dată? Întreabă el.

Înghit în sec.

— Nu, nu sunt pregătită! Dar sunt fericită că am făcut-o o dată!

— Sunt foarte mândru de tine!

Câțiva bărbați mai în vârstă vin pe scenă cu beri în mâini. Unul cu barbă spune:

— Trebuie să dansezi cu mine!

Își ridică brațele în sus și face o mișcare jenantă din șolduri.

Fața-mi ia foc și îi surprind privirea amuzată a lui Andrew.

— Dar nu avem muzică! Îi spun omului.

— Pe naiba nu e!

Face semn cuiva din partea cealaltă a camerei și în câteva secunde tonomatul pornește între automatul cu produse și cel de jocuri electronice.

Pe lângă faptul că m-aș simți prost să-l refuz pe

babacul ăsta, sunt așa de fericită că am terminat de cântat cu bine, că mă simt obligată să dansez cu el.

Mă uit spre Andrew și el îmi face cu ochiul.

Bărbosul mă ia de mână, o ridică deasupra capului și, instinctiv, mă învârtesc. Dansez încă două cântece până când Andrew mă salvează, intrând ușor între noi și ținându-mi trupul lipit de al lui și mișcându-și șoldurile odată cu ale mele. Mâinile sale mă țin de talie.

Dansăm și sporovăim cu oamenii, chiar jucăm și un joc de darts cu Caria, până să plecăm de la bar după miezul nopții.

Pe drumul de întoarcere, Andrew mă privește și întreabă:

— Cum te simți?

Pe buze îi apare un zâmbet atotcunoscător.

— Ai avut dreptate, spun. Mă simt... nu știu, diferit, dar într-un sens pozitiv – n-am crezut niciodată că aș putea face așa ceva.

— Ei bine, mă bucur că ai făcut-o.

Zâmbește cu căldură.

Îmi desfac centura de siguranță și mă mut lângă el. El își încolăcește brațul în jurul meu.

— Așadar, ce zici de noaptea viitoare?

— Ce?

— Vrei să cântăm mâine seară?

— Nu, nu cred că pot...

— Bine, e în regulă, spune el mângâindu-mă pe braț. O dată e mai mult decât mi-am imaginat, așa că n-o să te bat la cap cu asta.

— Ba nu, spun, ridicându-mă și privind spre el. Știi ce? M-am răzgândit. Vreau să o facem din nou.

Își lasă capul pe spate surprins.

— Adevărat?

— Da, adevărat, îi zâmbesc cu toată gura.

Și el face la fel.

— Bine, atunci, spune el lovind ușor volanul, o să cântăm mâine seară.

Andrew mă duce înapoi la hotel și facem sex la duș înainte de a ne culca.

Mai rămânem în New Orleans încă două săptămâni, cântând la Old Point și apoi și în alte baruri și cluburi din oraș. Cu o lună în urmă, o interpretare live la un club ar fi fost, probabil, pe ultimul loc pe lista de lucruri pe care nu le-aș putea face niciodată, fără să fiu ridicolă. Acum, însă, iată-mă cântând din toți rărunchii Barton Hollow și alte câteva cântece în care, în principiu, l-am acompaniat pe Andrew, nefiind eu în centrul atenției. Dar toți ne plăceau. Foarte mulți ne opreau după fiecare interpretare și ne strângeau mâinile, întrebându-ne dacă putem cânta cutare sau cutare cântec, dar Andrew îi

refuza. Încă sunt prea emoționată ca să fiu capabilă să cânt la cerere. Și spre marea mea surpriză, chiar mi s-au cerut un autograf și o fotografie de câteva ori. Cred că erau beți turtă. Asta mi-am spus fiindcă alt motiv mi s-ar părea cu totul ciudat.

La sfârșitul celor două săptămâni, Andrew avea o formație favorită de adăugat pe listă. Acum îi place Civil Wars la fel de mult ca și mie. Și seara trecută, ultima noastră seară în New Orleans, ne-am întins amândoi pe pat și am cântat împreună Poison Wine, pe melodia redată de telefonul de pe noptieră... și... cred că ne-am spus anul altuia, prin intermediul versurilor, lucrurile pe care ne doream așa de mult să ni le spunem...

Cred că așa am făcut...

Am plâns în brațele lui până când am adormit.

Am murit și am ajuns în Rai. Da... cred că, totuși, am murit.

Andrew

33

— Trebuie să o faci, doar ca să fim siguri, a spus Masters, așezat pe scaunul lui cu rotile stereotip, în biroul lui stereotip, purtând o haină stereotipă.

— Nu e nevoie, spun eu stând în scaunul din fața lui. Ce mai e de spus? Ce se mai poate găsi?

— Dar tu...

— Nu, știi ce?... Du-te dracului. M-am ridicat împingând scaunul înapoi și lovind o plantă din spatele meu. N-am de gând să trec prin tot rahatul ăla.

Am ieșit trântind ușa biroului în spatele meu așa de tare că geamul a zăngănit în ramă.

— Andrew, iubitul, trezește-te, o aud pe Camryn spunând. Ochii mi se deschid brusc. Sunt încă pe locul pasagerului. Mă întreb cât timp am dormit.

Mă ridic și-mi întind gâtul într-o parte și-n alta, iar vertebrele îmi pocnesc și îmi trec o mână peste față.

— Ești bine?

E noapte. Mă uit spre Camryn și-i văd privirea îngrijorată, fixându-mă până când e obligată să se uite iar la drum.

— Da, aprob din cap. Sunt bine. Cred că aveam un coșmar, dar nici nu mai țin minte despre ce era, mint eu din nou.

— Ai lovit bordul, spune ea, cu un mic chicot. Pumnul tău a venit ca din senin; mi-a sărit inima de frică.

— Îmi pare rău, iubito. Mă aplec spre ea, zâmbind și o sărut pe obraz. De cât timp conduci?

Aruncă o privire spre cifrele strălucitoare ale ceasului.

— Nu știu, de vreo două ore, poate.

Mă uit în sus la următorul indicator ca să văd dacă a făcut ce i-am spus, să rămână pe autostrada 90.

— Oprește acolo. Dau din cap ca să-i arăt un refugiu pe marginea autostrăzii.

Ea încetinește, iese de pe șosea, ajungând pe asfaltul spart, parcând mașina. Mă pregătesc să cobor, dar ea mă prinde de braț și mă ține.

— Așteaptă, Andrew.

Mă uit spre ea. Ea oprește motorul și își dă jos centura.

— O să conduc eu o vreme, ca să te poți odihni și tu.

— Știu, spune ea privind-mă mohorâtă.

— Ce s-a întâmplat?

Ea-și pune ambele mâini pe volan, apucând strâns și se lasă pe spătarul fotoliului.

— Nu mai sunt sigură că vreau să mergem în Texas.

— De ce nu?

Mă așez mai aproape de ea.

În cele din urmă, ea mă privește.

— Fiindcă ce se întâmplă apoi? Întreabă ea. Pare că o să fie ultima oprire. Tu locuiești acolo. Ce mai e de făcut?

Știu ce vrea să spună și am și eu aceleași frici pe care,

fară să vreau, i le-am transmis de ceva vreme.

— E de făcut ceea ce vrem noi să facem, spun eu.

Mă răsucesc în scaun și mă întind spre ea, luându-i bărbia între degete.

— Uită-te la mine.

Ea mă privește. Văd un dor în ochii ei, ceva înfricoșat și chinuit. Știi asta, fiindcă și eu simt același lucru.

Înghit în sec și apoi mă aplec spre ea și o sărut cu grijă.

— O să ne gândim la asta când ajungem acolo, bine?

Ea aprobă din cap, dar fără tragere de inimă. Încerc să o forțez să zâmbească, dar e greu când știu că nu-i pot oferi răspunsurile pe care le caută. Nu-i pot da răspunsurile pe care doresc să i le dau.

Camryn se mută pe locul pasagerului, trecând peste schimbător, în timp ce eu ocolesc mașina pe afară. Două mașini trec pe lângă noi, orbindu-ne cu lumina puternică a farurilor. Închid portiera și rămân așa pentru o clipă. Privirea lui Camryn e pierdută în gol, spre fereastră, gândurile ei fiind, fără îndoială, cam aceleași cu ale mele: pierdută și nesigură și poate chiar înfricoșată. Nu am mai simțit niciodată o legătură cu cineva așa cum o am cu ea, iar asta mă ucide lent. Mă întind să răsucesc cheia în contact, zăbovind cu degetele pe contact. Oftez adânc:

— O să o luăm pe drumul cel lung, spun încet, fără să mă uit la ea și apoi motorul revine cu un muget la viață.

Simt când își întoarce capul ca să mă privească.

Mă uit și eu la ea:

— Dacă vrei.

Un zâmbet timid îi însuflețește din nou fața. Ea aprobă din cap.

Apăs pe butonul de pornire al CD-playerului și CD-ul porește singur să cânte. Bad Company se aude din boxe. Aducându-mi aminte de înțelegerea noastră, vreau să schimb muzica, dar Camryn spune: Nu, las-o, iar zâmbetul ei devine și mai cald.

Mă întreb dacă ea își amintește prima seară când ne-am cunoscut în autobuz, când am întrebat-o dacă știe numele vreunei piese interpretate de Bad Company. Ea a spus Ready for Love „Gata să iubești”. Și, apoi, eu am spus: Chiar ești? Nu știam de ce am spus asta, atunci, dar acum îmi dau seama că nu a fost deloc nepotrivit, la urma urmelor. Ciudat că tocmai asta este piesa care se aude acum. Străbatem o mare parte din sudul statului Louisiana și apoi rămânem pe autostrada 82 până ce ajungem în Texas. Camryn e toată un zâmbet în dimineața asta – în ciuda faptului că suntem în Texas.

— Și, văzând-o pe ea așa, zâmbesc și eu. Am condus cu ferestrele lăsate în jos, iar ea stă cu picioarele goale

atârnând peste portieră, cam de o oră; tot ce am putut vedea prin oglinda laterală din partea ei, când încercam să arunc o privire spre trafic, erau unghiile ei de la picioare, drăguțe, date cu oja.

— Nu faci o adevărată călătorie pe autostradă până nu-ți bălângăni picioarele pe fereastră, când mergi cu mașina! Țipă ea peste muzică și vântul se năpustește în mașină. Părul îi e împletit într-o singură coadă de data asta, dar vântul îi tot împinge șuvițele de păr spre față.

— Ai dreptate, spun eu apăsând accelerația și, ca să fie chiar o adevărată excursie cu mașina, trebuie să i-o tragi unui șofer de camion.

Părul îi lovește fața din nou atunci când se întoarce spre mine.

— Ce?

Rânjesc.

— Da. Bat cu degetele în volan pe ritmul muzicii. E obligatoriu. Nu știai? Trebuie să faci unul din aceste trei lucruri: unu... Ridic un deget: Trebuie să-i arăți fundul gol unuia.

Ochii ei albaștri i se măresc.

— Doi: trebuie să conducem în paralel cu unul, în timp ce te prefaci că te masturbezi.

Ochii i se lărgesc și mai mult și rămâne cu gura căscată.

— Sau, trei: pur și simplu ridici brațul în sus de câteva ori... îmi mișc brațul în sus și în jos cu pumnul în aer, ca să-l faci să sune din claxon.

Pe fața ei apare ușurarea.

— Bine, spune ea și un zâmbet misterios îi apare în colțul buzelor, cu următorul pe care-l vedem, voi pune în aplicare aceste principii ale călătoriei pe autostradă și o să i-o trag unui șofer de tir.

O spune fără ezitare.

Peste zece minute, victima noastră – sau, mai bine zis, bietul norocos; căci, la urma urmelor, e vorba despre Camryn – ne iese în cale. Suntem pe o bucată dreaptă de autostradă, cu un peisaj de șes, întins și fără copaci pe niciuna dintre părți. Ne apropiem de tir și rămânem în spatele lui cu o viteză de nouăzeci de kilometri la oră. Camryn, care poartă pantalonii cei scurți, albi, din bumbac, sexy de înebunești și pe care îi ador, își lasă picioarele jos de pe scaun și pune tălpile pe podea. Are un rânjec diavolesc care mă cam excită.

— Ești gata? Întreb eu dând muzica puțin mai încet.

Camryn dă din cap că da și eu mă uit în retrovizoare și în oglinzile laterale să verific dacă nu vine vreun vehicul din vreo direcție.

În timp ce eu încep să depășesc tirul, ajungând aproape în dreptul șoferului, Camryn își bagă mâna

dreaptă în față, în pantalonii scurți.

Am o erecție instantanee.

Am crezut sută la sută că o să facă chestia cu claxonatul!

Rânjesc diabolic spre ea cu tot felul de gânduri perverse colcăindu-mi prin cap, iar ea îmi răspunde la fel. Apăs mai mult pedala de accelerație și ajungem, treptat, exact în paralel cu cabina șoferului.

O, Doamne, Dumnezeule...

Mâna lui Camryn se mișcă ușor, dar vizibil sub materialul subțire al șortului; degetul arătător și degetul mare ale mâinii stângi sunt băgate pe sub elastic, trăgând în jos, atât cât să se vadă abdomenul dezgolit. Ea-și lasă capul pe spate și alunecă mai jos. Sunt prea distras ca să mă uit la șosea. Ea-și mușcă buza de jos și-și mișcă degetele cu și mai multă frenezie în pantaloni. Încep să cred că nu prea se preface. Am o erecție atât de tare, încât aş putea tăia diamante cu scula mea.

Camionul se ține tare. Cu ochii la Camryn, nu am observat că piciorul meu dădea drumul pedalei și că vitezometrul începea să scadă câteva unități, încetinind și la fel și camionul.

O voce răstită, aspră, zbiară din fereastra tirului:

— Să fiu al dracului! O să mă faci să-mi stea inima, iubi! U-hu!

Și trage excitat un claxon zgomotos.

Cu un junghi de gelozie, scad de la nouăzeci până la optzeci și rămân în spatele tirului. Exact la timp, căci din față se apropia o camionetă.

Mă uit spre Camryn și știu că trebuie să am o privire nebunească. Ea-și scoate mâna din pantaloni și îmi zâmbeste.

— Nu mă așteptam la asta!

— Exact de asta am și făcut-o, spune ea sprijinindu-și picioarele din nou pe ușa mașinii și blocând oglinda laterală cu picioarele.

— Chiar te atingeai, pe bune?

De la optzeci de kilometri la oră, am ajuns la șaptezeci și cinci. Inima îmi sparge pieptul.

— Da, chiar m-am atins, spune ea, dar nu am făcut-o pentru șoferul de tir.

Surâsul i se lărgeste în timp ce ea își scoate câteva şuvițe de păr dintre buze. Nu mă pot abține să nu-i privesc buzele și să nu le studiez, dorindu-mi să le mușc și să le sărut.

— Ei bine, nu că m-aș plânge, spun, încercând să fiu atent la drum și să nu fac vreun accident, dar acum am o mică problemă.

Privirea lui Camryn cade între picioarele mele, iar ea își arcuiește gâtul și capul îi este lăsat pe o parte cu o

privire poznașă și seducătoare. Apoi se mișcă în scaun, aplecându-se spre mine și prinzându-mi-o cu toată palma. Acum, inima îmi bubuie tare. Strâng cu putere volanul, cu ambele mâini, până când degetele mele devin albe. Ea mă sărută pe gât, apoi pe maxilar și-și mișcă buzele către urechea mea. Mă trec fiori.

Începe să-mi desfacă fermoarul pantalonilor.

— Tu m-ai ajutat pe mine cu problemele mele, îmi șoptește ea în ureche și apoi mă mușcă din nou de gât. Așa este corect, să-ți întorc favorul.

Se uită în sus spre mine.

Eu dau prosteste din cap, deoarece nu mă pot gândi cu capul de pe umeri atât de mult timp încât să pot forma o propoziție.

Mă las și mai mult pe spate, în timp ce ea mă prinde de toată lungimea sculei cu mâna, își lasă capul în jos între stomac și volan. Trupul mi se înfioară puțin când îi simt limba cum o linge. O, Doamne-Dumnezeule... Băga-mi-aș... Nu știu cum o să mai conduc...

Când și-o bagă din nou până în gât, mă cutremur, capul îmi cade puțin pe spate, iar gura îmi rămâne deschisă. Acum strâng doar cu stânga volanul până mi se albesc degetele; în timp ce mi-o suges mai tare și mai rapid, mâna mea dreaptă coboară de pe volan și o apuc de ceafa, încleștându-mi degetele în părul ei blond și

răvășit.

Șaizeci de kilometri la oră au devenit șaptezeci.

Deja, la nouăzeci, picioarele îmi tremură și nu mai pot vedea bine. Apuc volanul cu ambele mâini, din nou, încercând să nu-mi pierd de tot controlul, în special asupra nenorocitei de mașini și las să-mi iasă un găfâit și un geamăt când îmi dau drumul.

Am reușit să evit un accident pe autostradă, după ce Camryn mi-a supt-o așa de magistral. De dimineață suntem deja la Galveston, dar ea e încă adormită pe diagonala scaunului, cu picioarele parțial atârinate pe podea. Nu mă chinui să o trezesc, încă. Conduc ușor pe lângă casa mamei, observând că mașina ei nu e pe alee, ceea ce înseamnă că lucrează la bancă astăzi. Ca să treacă timpul, o iau pe drumul cel lung spre apartamentul meu, trecând în jos pe strada S3. Camryn nu a prea dormit azi-noapte, dar cred că e suficient să simtă că mașina merge mai lent decât de obicei, ca să se trezească. Ea începe să se foiască înainte de a intra în complexul unde locuiesc din Park, Cedar Lawn.

Își ridică superbul ei cap blond de pe scaun și când îi văd fața printre buze îmi iese un hohot ușor de râs.

Ea-și apleacă pe o parte capul ciufulit de după somn și mormăie:

— Ce e așa de amuzant?

— O, iubito, am încercat să te împiedic să adormi așa.

Se întinde să se uite în oglinda retrovizoare și-și dă ochii peste cap când vede trei dungi adânci, întinzându-se pe tot obrazul, până la ureche. Ea se uită în oglindă la urme.

— Vai, mă doare, spune ea.

— Ești frumoasă chiar și cu dungi, râd eu, iar ea nu se poate abține să nu râdă.

— Ei bine, am ajuns. Anunț eu și trag mașina pe locul de parcare, oprind motorul și lăsându-mi mâinile să cadă pe lângă corp.

În mașină, tăcerea este stânjenitoare. Chiar dacă niciunul dintre noi nu a spus că excursia noastră va lua sfârșit în Texas, sau că lucrurile dintre noi au să se schimbe, e ca și cum amândoi am simți asta.

Singura diferență este că... eu sunt singurul care știe de ce.

Camryn stă într-o tăcere impecabilă, pe locul ei, cu mâinile împreunate lejer în poală.

— Haide să intrăm, spun eu ca să sparg tăcerea.

Ea se forțează să-mi zâmbească și deschide portiera.

— Oau, locul ăsta arată mai mult ca un cămin studentesc decât ca un complex de locuințe.

Își pune pe umăr poșeta și geanta, privind clădirea istorică și stejarii gigantici răspândiți prin tot peisajul.

— A fost un spital al Marinei Statelor Unite în anii '30, spun eu ridicându-mi gențile din portbagaj.

Camryn apucă chitara lui Aidan de pe bancheta din spate.

Mergem pe o alee șerpuitoare albă precum creta și ajungem la apartamentul meu cu un dormitor, de la parter. Stângaci, pun cheia în broască și deschid ușa care dă în sufrageria mare. Mirosul de spațiu nelocuit mă lovește imediat ce intrăm înăuntru; nimic ciudat, miroase doar a închis.

Îmi las gențile pe podea.

Camryn stă în picioare la început, cercetând apartamentul.

— Pune-ți lucrurile unde vrei, drăguță.

Mă îndrept spre canapea și-mi strâng blugii care atârnă neglijent peste spetează și, apoi, înșfac o pereche de boxeri și un tricou, de pe fotoliu și de pe taburetul care i se potrivește.

— Chiar este un apartament frumos, spune ea cercetând în jur. În sfârșit, își așază lucrurile pe podea și sprijină chitara lui Aidan de spatele canapelei.

— Nu e exact un cuibușor de burlac, spun eu îndreptându-mă spre sufragerie, dar îmi place aici și am vrut să fiu aproape de plajă.

— Nu ai colegi de apartament? Întreabă ea urmându-

mă.

Dau din cap că nu și intru în bucătărie, deschizând ușa frigiderului; diverse tipuri de sticle și borcane de pe ușa se lovesc unele de altele.

— Nu mai am. Prietenul meu, Heath, a locuit cu mine cam vreo trei luni chiar atunci când m-am mutat aici, dar, în final, a ajuns să locuiască în Dallas cu logodnica lui.

Închid ușa frigiderului, dar nu înainte de a scoate o sticlă de doi litri de bere de ghimbir.

— Vrei ceva de băut? O țin ridicată ca ea s-o poată vedea. Vezi? Am și sucuri naturale și bere în frigider și nici măcar nu am fost aici ca să „aranjez” frigiderul înainte de venirea ta.

Ea zâmbește dulce și spune:

— Mersi, dar nu mi-e sete chiar acum – pentru ce ai cumpărat-o? Pentru dureri de stomac sau pentru mahmureală?

Îi zâmbesc cu subînțeleș și iau o gură direct din sticlă. Ea nu se strâmbă, cum mă așteptam în parte să facă.

— Da, m-ai prins, recunosc, răsucind capacul la loc.

— Dacă vrei să faci un duș, spun în timp ce ies din bucătărie și merg spre hol, baia e acolo; o s-o sun pe mama ca să nu se îngrijoreze și o să mai strâng pe aici, înainte de a face și eu unul. Planta mea este, probabil,

moartă.

Camryn pare puțin surprinsă.

— Ai o plantă?

Zâmbesc.

— Da, o cheamă Georgia.

Sprâncenele i se ridică un pic mai sus.

Râd încetisor și o sărut delicat pe buze.

În timp ce Camryn intră la duș, trec în revistă fiecare colțișor al apartamentului, căutând lucrurile incriminatoare: șosete dezgustătoare, împutite (am găsit una la capătul patului), prezervative nedesfăcute (am o cutie plină în noptieră – le îndes chiar la fundul coșului de gunoi), prezervative folosite (două în coșul de gunoi din camera mea), mai multe haine murdare și o revistă porno (Rahat! Asta era pe capacul toaletei – evident că a văzut-o deja).

Apoi spăl câteva vase murdare pe care le-am lăsat în chiuvetă înainte de a pleca și mă așez în sufragerie ca să o sun pe mama.

Camryn

34

Când văd revista porno de pe capacul toaletei pusă așa de la vedere, ca și cum ar fi una despre motociclete,

nu mă pot abține să nu râd în sinea mea. Mă întreb, scurt, dacă există în lumea asta vreun tip care să nu se uite la pornografie și apoi îmi dau seama cât de prostească este întrebarea asta. Nu-i pot reproșa nimic: eu însămi mi-am avut porția de pornografie pe internet.

Fac un duș fierbinte, lung și mă șterg cu prosopul de plajă pe care mi l-a dat Andrew, după care mă îmbrac.

Nu-mi place aici. În apartamentul lui. În Texas.

În oricare alt moment și în alte împrejurări, ar fi fost diferit, dar ce i-am spus acum două nopți, când am tras pe dreapta pe autostradă, este încă valabil. Locul ăsta, totul îmi dă senzația că e sfârșitul. Magia timpului petrecut împreună pe drum, totul s-a evaporat literalmente odată cu ploaia de săptămâna asta. Nu și sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt... nu, acelea sunt atât de puternice, încât gândul că totul ar putea lua sfârșit mă pune, metaforic vorbind, la pământ. Ceea ce simțim unul pentru celălalt este... ei bine, asta e tot ce ne-a rămas. Drumul deschis a dispărut. Opririle spontane și faptul că uneori habar n-aveam unde suntem, dar ne durea în cot s-au dus și ele. Motelurile și lucrurile ne semnificative ca feliile de vită uscate, Baby Oii și băile cu spumă au dispărut toate. Coloana sonoră a timpului petrecut împreună, scurta noastră viață împreună s-a isprăvit odată cu ultimul cântec de pe

album. Tot ce mai aud acum este vibrația domoală a liniștii care se aude din boxe. Am senzația că tot ce-mi doresc să fac e să întind mâna și să repornesc muzica, dar mâna mea nu vrea să se miște ca să apese butonul.

Și nu pot înțelege de ce.

Îmi șterg lacrimile de pe față, îmi trimit emoțiile înapoi în plămâni, reținându-le acolo și trag adânc aer în piept înainte de a deschide ușa de la baie.

Îl aud pe Andrew vorbind la telefon atunci când intru în sufragerie:

— Nu mă freca la cap, acum, Aidan. N-am nevoie de rahatul ăsta. Da și ce dacă? Cine ești tu să-mi spui ce să fac cu viața mea? Ce? Mai lasă-mă dracului în pace, frate; înmormântările nu sunt obligatorii. Eu, personal, aș prefera să nu merg niciodată la vreuna, doar dacă nu e a mea. Nu înțeleg, oricum, de ce vor oamenii să aibă înmormântări; mergi să vezi pe cineva la care ții, întins acolo, complet lipsit de viață, într-o cutie nenorocită. Aș prefera ca ultima oară când văd pe cineva să fie atunci când este în viață. Nu-mi băga replica asta de rahat, Aidan! Știi că mănânci rahat!

Nu vreau să rămân după colț, ca și cum aș trage cu urechea, dar nici nu mi se pare chiar momentul potrivit să intru în cameră, deocamdată.

Dar totuși o fac. El devine prea nervos și eu îmi

doresc să-l calmez. În clipa în care mă vede, renunță la tonul supărat din conversația cu Aidan și își îndreaptă spatele.

— Ascultă, trebuie să plec, spune el. Da, am sunat-o deja pe mama. Da. Da, bine, am înțeles. Pe mai târziu.

Închide telefonul și-l aruncă pe măsuța de cafea din stejar de lângă picioarele lui goale.

Mă așez lângă el pe perne.

— Îmi cer scuze pentru asta, spune el, bătându-mă cu mâna pe coapsă și apoi mângâindu-mă.

— Pur și simplu nu poate să se oprească.

Mă ridic și mă așez în poala lui, iar el mă trage la pieptul lui ca și cum asta ar fi tot ce-i trebuie ca să se calmeze. Îl iau de gât, împletindu-mi degetele pe umerii lui. Aplecându-mă spre el, îi sărut colțul gurii.

— Camryn. (Se uită în ochii mei.) Uite, nici eu nu vreau să se termine, spune el, ca și cum mi-ar fi citit gândurile de acum câteva minute, de când eram în baie.

Deodată, mă ridică și mă pune să stau dreaptă în poala lui cu fața spre el și cu picioarele de o parte și de alta, cu genunchii sprijiniți pe canapea. Îmi ia mâinile într-ale lui și mă privește drept în ochi cu gravitate și intensitate.

— Ce-ar fi dacă... el se uită în depărtare, contemplându-și cuvintele, deși îmi doresc să fi știut dacă era din cauză că voia să folosească exact cuvintele

potrivite sau nu mai voia să spună nimic.

— Ce-ar fi dacă ce? Încerc să-l încurajez. Nu vreau să dea înapoi, indiferent ce are de spus; vreau să mi-o spună. Am început să sper din nou și nu pot suporta să las să-mi scape această ocazie. Andrew?

Ochii lui verzi mă fixează în timp ce vocea mea îl readuce înapoi în prezent.

— Ce-ar fi dacă am fugi împreună? Spune el și inima începe să-mi bată mai rapid. Nu-mi doresc să stau aici. Și nu spun asta din cauza tatălui meu sau a fratelui meu – niciunul dintre ei n-are nicio legătură cu ceea ce simt. Chiar acum. Aici cu tine. Felul în care m-am simțit toată perioada asta, din ziua în care te-am văzut stând singură, acolo, în autobuzul ăla din Kansas. Îmi strânge mâinile mai tare. Știu că ți-ai pierdut partenerul de infrațiuni, dar... vreau să fii partenera mea. Poate că noi doi ar trebui să călătorim prin lume împreună, Camryn... știi că nu-l pot înlocui pe fostul tău...

Lacrimi îmi șiroiesc pe față.

A înțeles totul de-a-ndoaselea. Îmi lasă mâinile să cadă și, brusc, nu mă mai poate privi. Întind mâinile și-i prind fața în căușul palmelor, forțându-l să se uite la mine cu o privire chinuită.

— Andrew, dau din cap, cu lacrimile rostogolindu-mi-se pe obraji... tu ești alesul, șoptesc imperativ. Chiar

și cu Ian, simțeam că lipsea ceva. Ți-am spus, noaptea aceea, pe câmp; ți-am spus că... Vocea mi se stinge, zâmbesc și spun: Chiar tu ești partenerul meu de infrațiuni. Știu asta de mult.

Îi sărut buzele.

— Nu-mi pot dori să fac altceva în toată lumea asta decât să o vizitez împreună cu tine. Noi doi aparținem șoselei. Împreună. Este locul unde îmi doresc să fiu.

Ochii i se umezesc, dar zâmbetul lui luminos îndepărtează lacrimile înainte ca ele să înceapă să curgă. Și apoi îmi strivește buzele într-un sărut, cuprinzându-ne în palme fețele. Sărutul lui mă lasă fără suflare, dar îl sărut și mai adânc, sorbindu-i din respirație cât de mult pot. Și, fără a întrerupe sărutul, își ia mâinile de pe fața mea și le înfășoară strâns în jurul corpului meu, ridicându-mă împreună cu el de pe canapea.

— Astăzi va trebui să o întâlnești pe mama, spune el, cercetându-mi fața, privindu-mă adânc în ochi.

Îmi înghit lacrimile și încuviințez din cap.

— Mi-ar face o mare plăcere să o cunosc pe mama ta.

— Minunat, spune el făcându-mă să mă dezlipesc de el și să stau pe picioarele mele. O să fac un duș și o să plecăm să rezolvăm câte ceva prin oraș și apoi mergem să o vedem după ce termină munca.

— Bine, spun eu, nelăsându-mi zâmbetul să-mi

dispară de pe față.

N-aș putea să-l fac să dispară nici dacă aș încerca.

Mă privește vreme îndelungată ca și cum n-ar vrea să se despartă de mine nici măcar cât să facă un duș, cu ochii lui radioși și zâmbitori, așa cum erau în noaptea aceea după ce am cântat împreună la Old Point. Pe fața lui se citesc tot felul de lucruri, pe care cineva care este copleșit de fericire ar dori să le spună, dar el nici nu trebuie să zică nimic.

Andrew iese, în final, din cameră, ca să facă duș și eu mă apuc să verific mesajele din telefon. A sunat, în cele din urmă, mama. Mi-a lăsat un mesaj în care-mi spunea despre croaziera ei în Bahamas care s-a terminat după opt zile. Chiar sună ca și cum îi place de tipul ăsta, Roger. S-ar putea să fie nevoie să mă duc pe acasă ca să-l verific și să văd ce hram poartă: pentru orice eventualitate, în cazul în care mama a fost orbită de ceva ce n-ar lăsa-o să vadă semnalele de alarmă: mai mulți bani decât tata, un trup mai sexy decât al lui Andrew – ei bine, asta este improbabil.

— Sau o... foarte mare. Nu știu exact cum am să aflu așa ceva de la mama, doar dacă nu o întreb direct pe ea. Și asta n-are să se întâmple.

A sunat și tata. Spune că pleacă în Grecia pentru o lună, într-o călătorie de afaceri și mă întreba dacă nu

vreau să merg cu el. Mi-ar plăcea, dar... scuze, tată, dacă ar fi să merg în Grecia oricând, în anul următor sau așa ceva, o să merg cu Andrew. Am fost mereu „fata tatii”, dar trebuie să crești la un moment dat, iar acum... acum sunt fata lui Andrew.

Îmi alung gândurile iluzorii din creier și mă reîntorc la cititul mesajelor. Natalie a sunat, în cele din urmă, în loc să-și muște limba și să trimită SMS. Știu că deja a înnebunit din curiozitatea de a ști ce am făcut și cu cine sunt. Cred că am făcut-o să se perpelească suficient.

Hmmm... aș putea să-i arunc niște firimituri.

Un zâmbet răutăcios îmi apare pe față. Niște firimituri ar putea fi o tortură și mai grea, dar tot e mai bine decât nimic.

Când Andrew iese de la duș, plimbându-se de colo-colo cu un prosop ud pus pe după ceafă, îl strig să vină în sufragerie. El rămâne în picioare, cu bustul gol: cea mai sexy persoană pe care am văzut-o vreodată în viața mea, cu apa prelingându-i-se pe abdomenul bronzat. Vreau să o ling, dar mă abțin, de dragul lui Natalie.

— Iubitule, vino aici, spun, facându-i semn cu arătătorul. Vreau să-i trimit lui Natalie o fotografie cu noi. Mă tot bate la cap despre tine de la New Orleans, dar încă nu i-am spus nimic, nici măcar numele tău. Mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic.

Am început să butonez la litere pe telefon.

El râde și-și șterge părul de pe ceafa cu prosopul.

— Ce a spus?

— Că, în esență, este pe punctul de a exploda. Vreau să o înnebunesc puțin.

Gropițele lui Andrew se adâncesc.

— La naiba, da, mă bag.

Se aruncă pe canapea și mă trage și pe mine după el.

Fac câteva poze cu noi: una cu noi, privind direct în cameră, una cu el, sărutându-mă pe obraz și una cu el, privind seducător spre cameră cu limba scoasă pe la colțul gurii lingându-mi fața.

— Asta e perfectă, spun eu încântată de a treia poză. O să-și iasă din minți. Pregătește-te; Texas ar putea face cunoștință cu Uraganul Natalie, odată ce primește poza asta.

Andrew râde și mă lasă pe canapea cu telefonul.

— Sunt gata în câteva minute, spune el și iese din sufragerie.

Încarc fotografia într-un mesaj și scriu:

Iată-ne, Nat, în Galveston, Texas J

Și apoi apăs pe butonul de expediere. Îl aud pe Andrew mișcându-se prin apartament. Mă pregătesc să mă ridic pentru a-l spiona, când, la mai puțin de un minut după ce am trimis poza, Natalie îmi scrie:

OMFG5! Te culci cu Kellan Lutz din „Twilight”?!?!!!!!?

Izbucnesc în râs. Andrew apare de după colț, din nefericire purtând o cămașă pe el pe care și-o îndeasă, în față, în pantaloni, sub curea. Și deja a înlocuit pantalonii scurți cu o pereche de blugi.

— Ce, a și răspuns?

Pare ușor amuzat.

— Da, spun cu vocea încă râzândă. Știam că n-o să dureze mult.

Mai multe mesaje încep să apară într-o succesiune rapidă, ca și cum la capătul celălalt ar fi un robot:

Cam, OMFG, este al naibii de mișto! Ce naiba?

Sună-mă. Chiar ACUM!!!!!!!!!!!!!!!!!!

CAMRYN MARYBETH BENNETT! Fă bine și sună-mă!!

Măr aici!!

Vreau să spun că MĂR

AahhhhhHH!

LA NAIBA CU AUTOCORECTORU' ĂSTA! Urăsc telefonul ăsta nenorocit.

MOR, nu măr!!

Nu mă pot opri din zâmbit. Andrew se apropie de mine pe la spate și-mi smulge telefonul dintre degete.

Râde în timp ce citește prostiile astea.

— Da scrie, nu glumă, spune el. Cine naiba e Kellan Lutz?

— E urât?

El se uită la mine cu o umbră de teamă în ochi.

Nu... hmmm, categoric nu-i urât.

— E doar un actor, încerc să-i explic. Și nu, nu e urât. Nu te frământa prea mult; Natalie mereu și, serios, chiar mereu, compară pe toată lumea cu cineva celebru și de regulă exagerează.

Îi iau telefonul în timp ce ascultă pe jumătate interesat ceea ce-i explic eu și-l pun pe canapea.

— Amândouă am mers la școală cu Shay Mitchell și Hayden Panettiere, Megan Fox a fost regina balului, Chris Hemsworth a fost regele balului. Plescăi din limbă. Și a mai fost și cea mai mare dușmancă a lui Natalie, o majoretă care a încercat să i-l fure pe Damon în clasa a zecea; Natalie spunea că e o versiune mai ieftină a Ninei Dobrev – niciunul dintre oamenii ăștia nu arăta în realitate precum celebritățile respective, nu în mod evident, în niciun caz. Natalie e doar... ciudată.

Andrew dă din cap, zâmbind:

— Ei, bine, e o figură, asta-i clar!

În timp ce încă se aude telefonul, bâzâind pe perna canapelei, îl ignor și mă ridic spre Andrew, prinzându-l cu mâinile în jurul taliei.

— Ești sigur că vrei să faci asta cu mine?

El mă privește fix în ochi, punându-și mâinile pe obrazii mei.

— N-am fost niciodată în viața mea așa de sigur de ceva, Camryn.

Apoi începe să pășească.

— Am simțit mereu o... o... privirea îi este intensă, concentrată... o gaură... adică nu era o gaură goală, mereu avea ceva în ea, dar nu era niciodată ceva potrivit. Nu se potrivea. Am mers pentru scurt timp la facultate, până când, într-o zi, am făcut un pas înapoi și mi-am spus: Andrew, ce dracului faci aici? Și mi-a căzut fisa: nu eram acolo pentru că-mi doream eu, eram acolo fiindcă asta aștepta lumea să fac, chiar și oameni pe care nu-i cunoșteam, societatea. Asta face toată lumea. Cresc, merg la facultate și îmi iau o slujbă, făcând același rahat în fiecare zi toată viața lor, până când îmbătrânesc și mor – exact cum mi-ai spus în noaptea aia, când ai vorbit despre planurile tale și ale fostului tău.

Își leagă mână dreaptă în aer, ca și cum ar pălmui ceva invizibil.

— Majoritatea nu vede altceva în afară de locul unde s-a născut.

Se plimbă apăsător, oprindu-se din timp în timp când

vrea să accentueze vreun cuvânt sau vreun sens important. Nu prea se uită direct la mine; pare că-și spune mai degrabă sieși aceste lucruri, de parcă mintea îi este inundată de un șuvoi de întrebări, la care încearcă să răspundă în același timp.

— N-am fost niciodată cu adevărat fericit făcând ceva...

În sfârșit, mă privește în ochi.

— Și apoi, te-am întâlnit pe tine... și a fost ca și cum ceva a făcut clic în capul meu, sau ceva s-a trezit, nu știu, dar... Stă din nou în picioare în fața mea. Îmi vine să plâng, dar nu o fac... dar știu că, orice ar fi fost, a fost bine. S-a potrivit. Tu te potrivești.

Mă ridic puțin pe vârfurile degetelor și îi sărut buzele. Sunt așa de multe lucruri pe care vreau să le spun, dar sunt copleșită de toate și nu pot face o alegere.

— Cred că e nevoie să-ți adresez și eu aceeași întrebare, spune el. Ești sigură că vrei să faci asta?

Ochii mei îi zâmbesc cu căldură.

— Andrew, asta nici măcar nu-i o întrebare, spun eu. Daaa!

Andrew zâmbește așa de luminos spre mine, încât ochii lui verzi nemaipomenit de sexy scânteiază.

— Deci, ne-am hotărât, spune el, plecăm mâine dimineață. Am bani în bancă pentru ceva vreme.

Aprob din cap, zâmbesc și spun:

— Nu am câștigat, de fapt, banii pe care îi am în bancă și am fost cumpătată cu cheltuielile tocmai din cauza asta, dar pentru această călătorie o să folosesc și ultima centimă din ei și când se vor termina...

— Înainte de a se termina banii noștri, mă întrerupe el, o să muncim pe drum, exact cum ai spus mai înainte. Putem cânta în cluburi și baruri și pe la târgurile fermierilor.

El râde zgomotos de această idee, dar pare destul de serios.

— Și putem lucra chiar și în baruri și restaurante, să gătim și să spălăm vase, chiar să facem și chestia aia cu servirea și... nu știu, o să vedem noi.

Totul sună ca un vis nebunesc care a luat-o razna, dar niciunui dintre noi nu-i pasă. Trăim clipa.

— Da, înainte de a mi se termina banii, ar fi mai bine așa, spun eu roșind. Nu vreau să ajung să cerșesc, să dorm în spatele unor pubele sau să stau la colțul străzii cu pancarta pe care scrie Muncim pe mâncare.

Andrew râde și mă strânge de umeri.

— Nu, n-o să ajungem niciodată acolo. Vom munci mereu, dar nu prea mult timp într-un singur loc și nu vom face același și același lucru.

Privesc în ochii lui pentru o clipă și apoi îi prind gâtul

cu brațele, sărutându-l cu pasiune.

Apoi el își ia cheile.

— Haide, spune el dându-și capul pe spate și întinzându-mi mâna. O apuc.

— Dar mai întâi trebuie să-mi verific mașina. Cred că îi e dor de mine!

Reviste porno și o mașină venerată ca o femeie!

Îmi scutur capul râzând în sinea mea, în timp ce el mă împinge pe ușă. Îmi înșfac poșeta de pe jos și ieșim.

35

Prima oprire este la locul unde și-a lăsat Andrew mașina, un Camaro vintage din 1969 și văd și eu texanul tipic atunci când parcăm, în atelierul unde se pare că Andrew lucrase.

— Știi că te-am zburat de aici, nu-i așa? Spune un bărbat înalt, cu o pălărie și cizme negre de cowboy, venind spre noi să ne întâmpine. El stătuse în ușa deschisă, vorbind cu un alt bărbat care arată mai degrabă a mecanic.

Îi strânge mâna lui Andrew și-l prinde într-o îmbrățișare bărbătească, bătându-l pe spate.

— Da, știi, spune Andrew bătându-l ușor pe mână, dar am făcut ce trebuia.

Andrew se întoarce spre mine.

— Billy, ea este prietena mea, Camryn. Camryn, acesta este fostul meu șef, Billy Frank.

Inima mi-a sărit din piept când mi-a spus prietena lui. Faptul că l-am auzit spunând asta, în mod clar, a avut asupra mea un efect mult mai puternic decât mi-aș fi putut imagina.

Billy îmi întinde o mână ridată, pătată de ulei, iar eu o strâng fără ezitare.

— Mă bucur să te cunosc, zâmbesc eu.

Îmi zâmbeste și el; dinții îi sunt stricați și galbeni, probabil de la prea mulți ani de pasiune pentru cafea și țigări.

— Ei, bine, ia te uită ce frumușică, spune Billy rânjind spre Andrew. M-aș lăsa și io de muncă pentru o fată ca asta. Îi dă, în joacă, un pumn în braț lui Andrew. Se întoarce înapoi spre mine. A avut grijă de tine? Băiatu ăsta are o gură cât o șură!

Râd ușor și spun:

— Da, chiar are o gură mare, dar se poartă minunat cu mine.

Ochii lui Andrew îmi zâmbesc pieziș.

— Ei, dacă îți dă de furcă vreodat', știi unde mă găsești. Nu e nimeni pe aici care l-ar putea pune la locul lui ca mine.

Rânjește spre Andrew.

— Mulțumesc, o să țin minte asta.

Plecăm de la Billy Frank și străbatem curtea, după care ieșim pe o ușă laterală care duce spre o zonă îngrădită unde sunt ținute mașinile. Ghicesc imediat care e, chiar dacă nu am mai văzut-o niciodată, decât ascunsă de copacul de pe tatuajul lui Andrew. E cea mai frumoasă din parcare. Gri-închis, cu două dungi negre de curse pe mijlocul capotei. Arată aproape la fel cu mașina vintage, tot Chevelle, a lui tata. Ne strecurăm printr-un labirint de mașini, iar el deschide portiera de pe partea șoferului, după ce a verificat caroseria din față, din spate și apoi pe fiecare parte.

— Dacă n-ar mai fi fost de lucru la ea, când m-am hotărât să nu iau avionul spre Wyoming, spune el în timp ce-și trece degetele pe deasupra chederului de la ușă, aș fi condus mașina asta în loc să iau autobuzul.

— Ei bine, nu vreau să o vorbesc de rău pe iubita ta de aici, spun eu zâmbind și bătând ușor capota, dar sunt bucuroasă că nu ai mers cu ea.

Andrew mă privește, cu fața luminându-i-se în același fel pe care îl descopăr din ce în ce mai des, zi de zi.

— Și eu mă bucur, spune el.

Pentru scurt timp, mă gândesc unde ar fi fiecare dintre noi acum, dacă s-ar fi întâmplat asta. Dacă nu ne-am fi

întâlnit niciodată. Dar nu vreau să mă gândesc mult la asta, fiindcă astfel de gânduri îmi fac stomacul să se strângă. Nu-mi pot imagina să nu-l fi cunoscut niciodată. Și nici nu vreau.

— Așadar, mergem cu asta în locul lui Chevelle?

Andrew mestecă în gol, gândindu-se. El stă lângă portieră cu o palmă pe acoperiș. O bate ușor cu drag și se uită la mine.

— Ce crezi? Ce vrei să facem, iubito?

E rândul meu să mestec în gol, reflectând. Nici nu mi-a trecut prin minte că eu aș putea fi cea care să ia hotărârea asta. Mă apropii mai mult de mașină și arunc o privire înăuntru, cercetând scaunele din piele și... ei bine, ăsta este, de fapt, singurul lucru pe care îl verific.

— Sincer? Întreb eu, încrucișându-mi brațele pe piept.

Dă afirmativ din cap.

Mă uit din nou spre Camaro, cugetând.

— Îmi place Chevelle-ul, spun. Ador mașina asta – e mortală – dar cred că sunt mai în largul meu cu cealaltă. Ca să-mi susțin ideea, arăt spre scaune. Și cum aș mai putea să-mi pun capul în poala ta, sau să dorm în față, cu așa scaune?

Andrew zâmbește cu blândețe și mângâie acoperișul mașinii, ca și cum ar vrea să o asigure că nu e vorba despre ceva personal. O mai bate prietenește încă o dată

și apoi închide portiera.

— Atunci o să luăm Chevelle-ul, spune el. O să o aduc mai târziu acasă și o s-o parchez.

Andrew mă invită în oraș să mâncăm și să vizităm câteva locuri unde îi place să meargă, pe Insula Galveston. Și apoi, după ce ora de vârf trece, primește un telefon de la mama lui.

— Sunt neliniștită, spun de pe locul din dreapta șoferului în timp ce ne îndreptăm spre casa ei.

El își încrețește sprâncenele, se uită la mine și spune:

— Nu fi; mama o să te placă. (Privește din nou la drum.) Nu este una dintre nemernicele alea care cred că nicio fată nu e suficient de bună pentru băiatul lor.

— Asta e chiar o ușurare.

— Și chiar dacă ar fi, spune el, zâmbind spre mine, tot te-ar iubi.

Îmi împreunez mâinile în poală și zâmbesc. Nu contează. Poate el să vorbească frumos despre ea cât vrea, să spună cât de drăguță e, că asta tot n-o să mă scape de nervii din stomac.

— O să-i spui? Întreb eu.

Îmi aruncă o privire.

— Despre ce, despre plecare?

— Da.

Dă din cap afirmativ.

— Am să-i spun, altfel ar fi așa de îngrijorată din cauza mea, că ar ajunge direct la psiholog.

— Ce crezi că o să spună?

Andrew chicotește.

— Iubito, am douăzeci și cinci de ani. N-am mai locuit acasă de la nouăsprezece ani. O să fie în regulă.

— Păi, eu voiam doar... știi tu... mă refer la motivul pentru care pleci și la ceea ce urmează să facem. Mă uit în altă parte și apoi privesc prin parbriz. Nu e ca și cum ți-ai face bagajele și te-ai muta în alt oraș; chiar și maică-mea ar putea să primească bine o astfel de veste. Dar dacă i-aș fi spus că am de gând să călătoresc încontinuu spre oriunde și că aveam să fac asta cu un tip pe care l-am cunoscut în autobuz, probabil că ar fi puțin speriată.

— Probabil? Întreabă Andrew. Adică dacă i-ai spune, vrei să zici?

Mă uit în ochii lui.

— Nu, sigur că am să-i spun. Ca și tine, cred că trebuie să știe... dar, Andrew, înțelegi ce vreau să spun.

— Da, înțeleg, iubito, spune el și semnalizează stânga, făcând virajul la indicatorul de oprire. Și ai dreptate; nu e ceva obișnuit.

(Apoi zâmbește spre mine și imediat mă face să surâd

și eu.) Dar nu ăsta e motivul pentru care o facem? Fiindcă nu e ceva obișnuit?

— Ba da, este.

— Dar, se înțelege, cel mai mare motiv este faptul că așa vom putea fi împreună, adaugă el.

Roșesc.

Încă două parcele de case cochete, în stilul suburbiilor selecte și de alei albe cu copii pe biciclete claxonând, după care intrăm pe aleea de lângă casa mamei lui. Este pe un singur nivel, cu o grădină frumoasă de flori și cu două boschete verzi și pufoase de o parte și de cealaltă ale aleii care duce spre ușa de la intrare. Chevelle-ul toarce, intrând pe alee și rămâne în spatele unei mașini de familie cu patru uși, parcată în garajul complet deschis. Mă uit în oglinda retrovizoare rapid, ca să fiu sigură că nu am muci uscați pe la nas sau salată între dinți, rămasă de la sendvișul cu pui pe care l-am mâncat mai devreme, iar Andrew înconjoară mașina și îmi deschide portiera.

— Aha, înțeleg cum stă treaba, glumesc cu el, îmi deschizi portiera doar când e posibil ca mama ta să se uite.

El îmi întinde mâna și se apleacă teatral.

— Am să-ți deschid portiera de acum înainte dacă îți plac lucrurile astea, doamna mea... însă... îmi pun mâna

într-a lui, cu un zâmbet larg pe față... însă nu credeam că ești genul ăsta.

— O, domnul meu, dar ce impresie vă veți fi făcut despre mine? Spun cu un accent englez oribil și-mi ridic bărbia și mai sus. Și cam ce tip de damă credeai că sunt, musiu Parrish?

El închide portiera și-și încolăcește brațul pe după al meu, ținându-și în continuare spatele drept, distins și bărbia ridicată.

— Am crezut că ești genul căruia nu-i pasă de fițoșenii ca astea atât timp cât se deschide oricând ai chef să cobori.

Chicotesc.

— Ei bine, ai dreptate, spun, împingându-mă în umărul lui, în lip ce mergem spre ușa din interiorul garajului.

Ușa dă spre bucătărie, unde miroase a friptură la tavă. Îmi spun: a avut timp să pregătească friptură la tavă? Dar apoi văd pe dulap o oală din aceea pe care o poți lăsa la foc mic de dimineața până te întorci de la serviciu. Andrew mă conduce pe lângă bar spre zona de luat masa; chiar atunci o femeie drăguță, cu părul de culoarea nisipului, vine de după colț, de pe hol.

— Sunt așa de bucuroasă că ești acasă, spune ea prinzându-l într-o îmbrățișare zdravănă, practic lipindu-l

de corpul ei micuț. Andrew e cu cel puțin zece centimetri mai înalt decât ea. Dar acum văd de la cine a moștenit ochii verzi și gropițele din obraji.

Ea îmi zâmbește cu cel mai călduros zâmbet de bun venit din lume și, spre surpriza mea, mă ia și pe mine în brațe. Mă topesc toată, strângând-o cu brațele ridicate în sus lipite de spatele ei.

— Tu trebuie să fii Camryn, spune. Am senzația că te cunosc deja.

Asta mi se pare foarte ciudat. Nu știam că ea avusese idee de existența mea până azi. Mă uit spre Andrew și buzele lui se desfac într-un zâmbet secretos. Probabil că a avut o mulțime de oportunități ca să vorbească despre mine, cât am călătorit, mai ales înainte de a împărți aceeași cameră.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă... Ochii îmi ies din orbite, în timp ce eu mă uit la Andrew, căutând acele informații pentru care o să-l lovesc la fluierul piciorului pentru că nu mi le-a dat mal devreme, dar el continuă să zâmbească.

— Spune-mi Marna, zice ea, lăsându-și mâinile să cadă pe lângă corp, astfel încât să mă poată prinde de palme. Îmi ridică apoi mâinile, măsurându-mă din cap până în picioare, privindu-mă tot timpul cu zâmbetul ei strălucitor.

— Ați mâncat, copii? Întreabă, privind spre Andrew și apoi din nou spre mine.

— Da, mamă, am mâncat ceva mai devreme.

— Ah, dar ar trebui să mâncați și cu mine. Am făcut friptură la tavă și garnitură de fasole. Îmi dă drumul ușor la una dintre mâini, pe cealaltă o ține bine prinsă într-a ei, iar eu o urmez în camera de zi, unde un televizor uriaș e montat deasupra șemineului. Ia loc și-ți pregătesc o farfurie.

— Mamă, nu-i e foame, crede-mă.

Andrew vine după noi.

Capul deja mi se cam învârte. Știe despre mine suficient cât să aibă senzația că mă cunoaște. Este toată numai zâmbet și foarte drăguță de parcă m-ar și iubi deja. Ca să nu mai amintesc de faptul că pe mine mă ține de mână și nu pe Andrew ca să mă conducă prin casă. Oare îmi scapă ceva sau este cea mai drăguță persoană, cea mai fermecătoare de pe planetă? Mă rog, oricare ar fi situația, sentimentele mele pentru ea sunt reciproce.

Ea se uită la mine și-și înclină capul pe o parte, așteptând să vorbesc și eu. Mă crispez puțin pentru că nu vreau să se simtă respinsă și spun:

— Vă sunt recunoscătoare, dar nu cred că mai pot mânca ceva deocamdată.

Ea zâmbește amabil.

— Atunci ce părere ai de ceva de băut?

— Ar fi minunat: aveți ceai?

— Desigur, spune ea. Dulce, neîndulcit, lămâie, piersică, zmeură?

— Unul dulce ar fi minunat, mulțumesc.

Mă așez pe perna din mijloc a canapelei ei de culoare vișinie.

— Dar, tu, iubitele, ce-ai vrea?

— Ce-a cerut și Camryn.

Andrew se așază alături de mine și, înainte ca mama lui să meargă înapoi la bucătărie, ne privește pe amândoi, zâmbind parcă la un gând lăuntric. Iar apoi dispare după colț.

Mă întorc spre Andrew încet și șoptesc.

— Ce i-ai spus despre mine?

Andrew zâmbește.

— Nimic precis, spune el, încercând să pară relaxat, dar nu-i ține. Doar că am întâlnit această fată dulce, inimaginabil de sexy care are o gură spurcată și un mic semn din naștere pe interiorul coapsei stângi.

Îl pocnesc peste picior. Zâmbetul i se lărgește.

— Nu, iubito, spune el serios, i-am zis că te-am întâlnit în autobuz și că de atunci suntem împreună.

Îmi mângâie coapsa cu mâna ca să mă liniștească.

— Mi se pare că mă place puțin prea mult pentru ca asta să fi fost tot ce i-ai spus.

Andrew dă din umeri ușor și apoi mama lui se întoarce în cameră cu două pahare de ceai. Le așază în fața noastră, pe măsuța de cafea. Pe o parte au câte un desen cu o mică floarea-soarelui.

— Mulțumesc, spun eu și iau o înghițitură, punând paharul la loc cu atenție.

Caut pe măsuța de cafea un suport de pahare pentru a-l folosi, dar nu e niciunul.

Ea se așază pe fotoliul asortat din fața noastră.

— Andrew mi-a spus că ești din Carolina de Nord?

Îhî... pe naiba că asta-i tot ce i-a spus! Parcă îl și simt cum rânjește în sinea lui; este așa de evident că aproape îl auzi. Știe că nu mă pot holba la el, nici nu-l pot pocni și nici nu pot face ceea ce aș face în mod normal. Mă mulțumesc să zâmbesc ca și cum el nici n-ar sta lângă mine.

— Da, răspund. M-am născut în New Bern, dar am trăit aproape toată viața în Raleigh.

Mai iau o înghițitură.

Marna își pune picior peste picior și își ține mâinile împodobite cu inele una într-alta, în poală. Bijuteriile ei sunt simple, cu două inele mici la fiecare mână, o pereche de cercei din aur și un colier cu același model,

drapat peste bluza albă închisă cu nasturi până sus.

— Sora mea mai mare a locuit în Raleigh timp de șaisprezece ani, după care s-a mutat înapoi în Texas — este un stat foarte frumos.

Încuviințez din cap și zâmbesc. Cred că ăsta a fost doar un subiect de încălzire, fiindcă acum plutește în aer o liniște ciudată și observ că se uită des spre Andrew. Iar el nu spune nimic. Am un sentiment ciudat legat de liniștea asta, ca și cum aș fi singura persoană din încăperea care nu știe ce gânduri le trec celorlalți prin minte.

— Deci, Camryn, spune Marna, mutându-și privirea de la Andrew, unde mergeai când l-ai întâlnit pe Andrew?

O, minunat! Nu mă așteptam la asta. Nu vreau să mint, dar adevărul nu este chiar ceva despre care aș putea discuta relaxată la un ceai cu cineva pe care de-abia l-am cunoscut.

Andrew ia o înghițitură mare de ceai și-și așază paharul pe masă.

— Era cam în aceeași situație ca mine, răspunde el în locul meu și răspunsul lui mă șochează, reducându-mă la tăcere. Eu mergeam pe drumul ocolit și Camryn mergea pe drumul spre nicăieri și s-a întâmplat că ambele drumuri duceau în același loc.

Ochii Mamei strălucesc de curiozitate. Își înclină bărbia într-o parte, se uită întâi la mine și apoi înapoi la Andrew, după care ne privește pe amândoi. Este ceva plin de căldură, dar foarte misterios în expresia feței ei, în niciun caz scepticismul confuz la care mă așteptam.

— Ei bine, Camryn, vreau să știi că sunt foarte bucuroasă că voi doi v-ați întâlnit. Se pare că prezența ta l-a ajutat pe Andrew să treacă peste momente grele.

Zâmbetul ei luminos pălește un pic după ce spune asta și observ cu coada ochiului că Andrew se uită la ea ca și cum ar avertiza-o de ceva. Presupun că a spus prea multe sau că vrea să zică ceva ce îl va face să se simtă stânjenit față de mine.

Simțindu-mă puțin stingheră, fiind singura persoană de față care nu are habar despre ce e vorba, mă forțez să zâmbesc puțin de dragul mamei lui.

— Ei bine, ca să fiu sinceră, ne-am ajutat unul pe altul destul de mult, spun eu, zâmbind mai larg, fiindcă ceea ce spun e cât se poate de adevărat.

Mama se bate ușor pe coapse cu palmele, zâmbeste fericită și se ridică.

— Trebuie să dau un telefon scurt, spune ea cu o mișcare elegantă a mâinii. Am uitat complet să-i spun lui Asher despre motocicletă aia pe care încearcă să o cumpere de la Mr. Sanders. Mai bine îl sun înainte să uit

din nou; mă scuzați câteva minute.

Privirea îi alunecă în secret spre Andrew chiar înainte să iasă din cameră. Am prins însă acest gest și mi-e clar că și ei își dau seama că m-am prins că mi se ascunde ceva. Nu pot să-mi dau seama dacă, în realitate, nu mă place și a jucat teatru în fața mea ca să nu-l pună pe Andrew într-o situație penibilă, sau dacă nu este vorba despre altceva cu totul diferit. Mă înnebunește incertitudinea asta și nu mai sunt așa de relaxată ca atunci când am făcut cunoștință, când m-am destins imediat.

Și, ca un făcut, la câteva secunde după ce iese ea pe ușă, Andrew se ridică.

— Ce se întâmplă? Întreb eu ușor.

El se uită în jos spre mine și am sentimentul că știe că n-am de gând să mă prefac la nesfârșit că nu-mi dau seama de ce se întâmplă. E complet conștient că am observat mai mult decât ar fi vrut el.

Ochii lui îmi cercetează fața, dar nu zâmbește, mă privește, doar, ca pe o persoană căreia te pregătești să-i spui adio. Apoi se apleacă spre mine și mă sărută.

— Nu se întâmplă nimic, iubito, spune el, hotărându-se acum să facă pe Andrew cel zâmbitor și pus pe șotii, cel pe care îl cunosc atât de bine, dar nu mă mai păcălește.

Știu că minte și este imposibil să ignor toată situația asta. O să mai rabd cât mai stăm aici, dar după ce plecăm, va fi altceva.

— Mă întorc într-o secundă, spune el și iese pe unde a luat-o și mama lui.

Andrew

36

Probabil că n-ar fi trebuit s-o aduc pe Camryn aici. E deșteaptă și știam că o să se prindă chiar și de cele mai mici fluctuații ale conversației. Nici mama n-a jucat prea bine. Dar întâlnirea lor este importantă, așa că am făcut ce trebuia să fac.

Traversez salonașul și o iau în jos spre dormitorul mamei. Stă în picioare, așteptându-mă. Plânge.

— Mamă, te rog, nu face asta.

O cuprind în brațe, ținându-i spatele capului în căușul palmei mele.

Ea își trage nasul, se îneacă și încearcă să se oprească din plâns.

— Andrew, te rog, ai putea să mergi măcar la consultație și...

— Mamă, nu. Ascultă. O îndepărtez cu grijă de la pieptul meu și o privesc, cu mâinile pe umerii ei. A

trecut prea mult timp. Am așteptat prea mult și știi asta. Sunt de acord că trebuia să fi mers acum opt luni, dar nu am făcut-o, iar acum e prea târziu.

— Nu ai de unde să știi. Lacrimile îi șiroiesc pe față.

Îmi îmblânzesc expresia feței, dar știu că n-o să mă asculte, indiferent de cât de convingător o să fiu.

— Starea mea s-a înrăutățit, spun eu. Uite, tot ce mi-am dorit a fost ca tu să o cunoști. Ea este foarte importantă pentru mine. Voi, amândouă, îmi sunteți foarte dragi și cred că trebuia să vă cunoașteți...

Mama îmi pune mâna în fața ochilor și o mișcă:

— Nu pot vorbi despre asta, spune gâtuită, pur și simplu, nu pot. Am să fac orice o să-mi ceri și, fiule, deja o plac. Pot să-mi dau seama că e o fată minunată. Știu că e diferită de toate celelalte fete cu care ai avut de-a face până acum. Și e importantă și pentru mine nu doar pentru că ții la ea, ci pentru toate lucrurile pe care ți le-a dăruit.

— Mulțumesc, spun și încerc să îmi stăpânesc plânsul.

Mâinile îmi cad de pe umerii ei.

Bag mâna în buzunarul de la spate și scot un plic împăturit, pe care-l pun în mâna nesigură a mamei mele. O sărut pe frunte.

Ea refuză să-l privească. Pentru ea, este ca un sfârșit.

Pentru mine, reprezintă toate lucrurile pe care n-o să fiu capabil să i le spun.

Mama dă din cap și lacrimi îi curg din ochi. Pune plicul pe șifonierul ei înalt și apucă un șervețel de hârtie din cutia de lângă pat. Ștergându-și lacrimile de pe obraji și înghițindu-le pe celelalte, încearcă să se adune înaintea de a merge înapoi, în sufragerie, la Camryn.

— De ce nu-i spui și ei, Andrew? Zice ea întorcându-se să mă privească, chiar în fața ușii de la dormitor. Ar trebui să-i spui, pentru ca voi doi să faceți lucrurile pe care mereu vi le-ați dorit înainte ca tu să...

— Nu pot, spun eu și propriile mele cuvinte îmi sfâșie pieptul, lăsând un gol. Vreau ca totul să se desfășoare cum s-ar întâmpla în mod normal, fără să forțăm lucrurile.

Nu-i place răspunsul meu, dar îl înțelege.

Ne întoarcem împreună, iar ea zâmbeste cât de mult poate, de dragul lui Camryn, atunci când intrăm în living.

Camryn își păstrează și ea zâmbetul, dar e clar că știe că mama a plâns.

Mama merge spre ea, iar Camryn se ridică, instinctiv, în picioare.

— Îmi pare rău că trebuie să scurtez vizita asta, spune mama, îmbrățișând-o pe Camryn, dar am primit niște

vești proaste despre un membru al familiei, în timp ce vorbeam la telefon cu Asher. Sper să înțelegi.

— Desigur, spune Camryn, cu expresia feței împietrită de îngrijorare. Se uită spre mine scurt. Îmi pare rău să aud asta. Sper că o să fiți bine.

Mama dă din cap că da și schițează un zâmbet prin ochii înlăcrimați.

— Mulțumesc, draga mea. Te aștept oricând vei dori să mă vizitezi; vei fi întotdeauna bine venită aici.

— Mulțumesc, răspunde Camryn încet și, din proprie inițiativă, o îmbrățișează ea pe mama, din nou.

— Andrew, ce se întâmplă aici? Întreabă ea chiar înainte de a închide portiera.

Oftez și răsucesc cheia în contact.

— Este doar chestia aia cu rivalitatea dintre frați, spun, încercând să nu privesc spre ea. Pornesc mașina și bag în marșarier. Mama se supără de fiecare dată când eu și cu Aidan ne certăm.

— Minți.

Da și o să continui să mint.

Mă uit scurt spre ea și dau cu spatele, ieșind în stradă.

— Nu a vrut să te implice și pe tine în asta, încep eu, iar restul minciunii începe să se potrivească. Dar totul este legat de înmormântarea tatălui meu. Ai observat că nu a deschis subiectul de față cu tine. M-a luat în

camera din spate ca să vorbească doar cu mine și să te scutească pe tine.

— Încă nu mă crede, dar îmi dau seama că e pe cale să o facă.

— Bun și atunci ce e cu vestea aia despre un membru al familiei?

— Nu există nicio veste, răspund. A vrut doar să vorbească cu mine și i-am spus despre cearta pe care am avut-o cu Aidan la telefon, înainte de a pleca de la mine de acasă și asta a supărat-o.

Camryn oftează și se întoarce cu fața spre geam.

— Mama chiar te place.

Se uită spre mine. La început, am senzația că vrea să discutăm mai departe despre Aidan, dar o lasă baltă.

— Ei bine, e o femeie foarte drăguță, spune Camryn. Poate că tu și Aidan (accentuează numele lui, ca și cum tot nu ar crede în întregime minciuna mea) ar trebui să încercați să vă înțelegeți mai bine ca să n-o mai supărați atât de mult.

Deși cade într-un context nepotrivit, sfatul ei nu e rău deloc.

— Iubito, uite, îmi pare rău; poate că ar fi trebuit să mai aștept cu vizita asta.

— Este în regulă, spune ea și se strecoară lângă mine. Sunt bucuroasă că m-ai adus. M-a făcut să mă simt...

specială.

Am senzația că acum mă crede sau poate că doar încercă să ignore presentimentul pe care-l are undeva în adâncul minții fiindcă își dă seama că n-am de gând să dezvălui adevărul prea curând.

Îmi strecor brațul în jurul ei.

— Ei bine, tu chiar ești specială.

Își lasă capul pe pieptul meu.

— Nu i-ai spus că plecăm mâine dimineață.

— Știu, dar o să o fac. Poate că o s-o sun mai târziu în seara asta ca s-o anunț. (O strâng ușor.) Acum că te-a întâlnit și e clar că te place, cred că nu va mai fi la fel de îngrijorată că o să fac ceva atât de anormal.

Camryn își strecoară mâna între coapsele mele și zâmbește în sus spre mine.

— Da, acum va trebui să-i spun și eu mamei mele.

Se ridică brusc ca și cum i s-ar fi năzărit un gând.

— Aș putea aștepta și să-i spun atunci când trecem prin Carolina de Nord și când o să-i facem o vizită ca să te cunoască.

Superbul ei zâmbet și ochii ei albaștri îi luminează fața.

Îi zâmbesc și eu și aprob din cap.

— Vrei să mergi cu cineva ca mine acasă la tine, ca să mă prezinți mamei tale? Dacă aruncă un ochi la

tatuajele mele și mi te răpește? Glumesc eu.

— Imposibil, spune ea râzând ușor. Dacă e să se întâmple ceva, o să fie că se va îndrăgosti de tine.

— Ah, o să am parte de ceva acțiune fierbinte!

Ochii îi ies din orbite, iar eu îmi las capul pe spate și încep să râd.

— Iubito, glumesc!

Mârâie spre mine și trage adânc și cu exasperare aer în piept, dar nu-și ascunde prea bine amuzamentul de pe față.

— Hei, ai avut vreodată... știi tu...?

Nu poate rosti asta cu voce tare și mă amuză teribil.

— Dacă am avut vreodată o femeie mai în vârstă? Spun eu zâmbind afectat.

E clar că subiectul ăsta nu e prea confortabil pentru ea, dar ea e cea care a întrebat, așa că am libertatea de a o tortura cât de mult posibil.

— Da, am avut.

Capul i se răsucește brusc, iar ochii îi sunt și mai mari decât înainte.

— Nu te cred!

Râd în timp ce spun:

— Ba da.

— Ce vârstă avea? Sau, aveau?

Capul i se înclină într-o parte, fără să-și miște

privirea.

Dintr-odată versiunea de plural pare un teritoriu minat, dar chiar vreau să fiu complet sincer cu ea. Măcar în legătură cu chestiile astea...

Îmi pun mâna pe piciorul ei.

— De câteva ori. Una avea în jur de treizeci și opt de ani, ceea ce pentru mine nu era prea diferit față de douăzeci și opt. Dar m-am culcat și cu o femeie care avea în jur de patruzeci și trei de ani.

Fața lui Camryn este fierbinte și îmbujorată, dar nu e deloc geloasă sau nervoasă. Totuși, cred că e puțin... îngrijorată.

— Ce-ți place mai mult? Întreabă ea precaută.

Mă abțin să nu zâmbesc.

— Iubito, nu are legătură cu vârsta, recunosc eu. Vreau să spun că nu sunt atras de bunicuțe sau ceva de genul ăsta și cred că orice femeie, indiferent cât de în vârstă e, de vreme ce arată sexy, e numai bună de o partidă.

— O, Doamne! Râde Camryn. Și mai zici că eu am gura spurcată!

Se scutură de uimirea provocată de cuvintele mele și spune:

— Tot nu mi-ai răspuns la întrebare.

— La drept vorbind, ți-am răspuns, mă mai joc puțin

cu ea. Ai întrebat ce-mi place mai mult și nu prea există un răspuns clar la întrebarea ta, în afară de unul mai general.

Știu perfect la ce se referea, de fapt, întrebarea ei și sunt sigur că și ea știe asta. Dar nu las niciodată să se irosească vreo șansă de a o face să se simtă jenată.

Își mijește ochii spre mine.

Râd și, în cele din urmă, mă dau bătut.

— Iubito, tu ești cea mai bună parteneră de sex pe care am avut-o vreodată, spun, iar ea-și țuguiază buzele ca și cum ar spune: „Da, sigur, spui asta doar pentru că îți cade bine acum”. Și vorbesc serios, Camryn. Nu-ți torn gogoși doar pentru că ești lângă mine și n-am chef să primesc una între biluțe.

Ea zâmbește și-și dă ochii peste cap, dar crede ce îi spun. O trag iar mai aproape de mine și își lasă cu plăcere capul pe pieptul meu.

— Ești cea mai bună parteneră de sex pe care am avut-o vreodată, pentru că am primit ceva de la tine ce n-am mai primit de la nicio fată, niciodată.

Ea-și ridică fața spre mine ca să mă privească, așteptând să audă despre ce anume ar putea fi vorba.

Îi zâmbesc și spun:

— Ți-am dezvirginat inocența, te-am făcut să fii mai în largul tău cu sexualitatea ta. Și asta este foarte

provocator pentru mine.

Camryn se ridică și-mi sărută linia maxilarului.

— Ți place de mine doar pentru că ți-am supt-o pe autostradă.

Mă uit în sus și rânjesc.

— Păi asta, pe bune, mi-a plăcut la nebunie, dar nu, drăguță, nu de asta îmi place de tine.

Cred că, în fine, se simte din nou sigură pe sine. Se ghemuiește iarăși la pieptul meu și mă ține strâns cu brațul drept peste stomac.

Apoi restul drumului până la apartamentul meu îl facem într-o liniște deplină. Simt că tăcerea ei este mai puțin încrâncenată decât a mea. Dar nu vreau ca ea să se îngrijoreze sau să aibă inima frântă. Nici acum și nici altă dată. La un moment dat, tot o voi răni, dar vreau să o feresc cât de mult pot.

Petrecem patru ore uitându-ne la filme în sufragerie, întinși amândoi pe canapea. O țin în brațe și o sărut atunci când încearcă să se concentreze la o scenă importantă și îmi bag limba în urechea ei doar ca s-o fac să țipe că e scârbos. E tare dulce când e „dezgustată”, așa că e doar vina ei dacă îmi place așa de mult să o fac. Aruncăm cu popcorn unul în gura celuilalt și ținem scorul. A câștigat ea cu șase la patru, după care m-am dat bătut și am început să mâncăm din floricelele cu

care ne jucaserăm. Și am prezentat-o plantei mele, Georgia, care nu a murit cât am fost plecat. Camryn mi-a povestit despre corcitura de câine pe care l-a adoptat de la adăpostul de animale și pe care l-a botezat Beepbop, iar eu i-am spus cât de rău îmi pare pentru câinele ăla, săracul, care a primit un nume atât de cretin. Ca o coincidență, Beepbop a murit de infarct la fel ca și câinele meu, cel mai bun prieten al meu, Maximus. I-am arătat o poză de-a lui și ea a găsit la rându-i una cu Beebop. Era urâțel, dar haios.

Vorbim ore în șir, până când ea se târăște spre mine, se urcă în poala mea, călărindu-mă. Își apleacă trupul spre al meu și spune așa de încet că mă ia cu fiori:

— Hai să ne băgăm în pat...

Mă ridic, iar picioarele ei sunt în continuare încolăcite în jurul meu, îi țin fundul în mâini și o duc spre dormitor. Mă dezbrac de haine, de toate și mă întind în mijlocul patului. Eram excitat la maximum înainte de a o aduce aici. Și o privesc cum se dezbracă încetișor în fața mea, dezbrându-se nu numai de haine, ci și de comportamentul ei de obicei timid. Se târăște deasupra mea dinspre marginea patului și se așază călare pe mine, așa încât simt cum sexul meu apasă între labiile ei călduțe. Nu-și ia ochii de la mine, în timp ce se întinde ca să ajungă cu gura aproape de a mea, sărutându-mă pe

piept și încercuindu-mi sfârcurile cu vârful limbii. Îmi țin mâinile pe fierbințeala coapselor ei până când mă sărută, iar eu mă întind și-mi umplu palmele cu sânii ei.

— Ești bestială, șoptesc lângă gura ei, chiar înainte ca ea să-mi taie răsuflarea cu sărutul ei.

Mă împing ușor spre bazinul ei, iar ea mă apasă puțin mai tare, tachinându-mă și făcându-mă să-mi doresc să mă înfig adânc în ea. Dar acum, ea este la cârmă și o las bucuros să facă ce vrea.

Face o pauză din sărutat și apoi mă pupă pe o parte a gâtului, apoi pe cealaltă, mișcându-și continuu șoldurile în timp ce o face, așa de lent, încât mă face să o doresc și mai mult.

— Lasă-mă să ți-o umezesc, mai întâi, îi șoptesc, cu mâinile încleștate pe șoldurile ei mici. Este deja excitată, dar asta nu contează. Urcă-te aici, iubito, spun, făcându-i semn din bărbie ca să mi se așeze pe față.

Ea-mi linge mai întâi buzele și apoi începe să se mute mai sus, în timp ce eu mă las în jos ca să-i fac loc.

Nu irosesc niciun pic de timp când coapsele ei mă apasă în jurul capului și încep să o ling cu furie, sugându-i clitorisul așa de tare că ea începe să-și miște șoldurile pe fața mea, cu degetele încleștate de tăblia patului. E al naibii de udă. Când începe să geamă și să scâncească, mă opresc. Și ea știe de ce. Știe că vreau să

termine odată cu mine.

Ea se târăște înapoi, atingându-mi tot trupul și mi se așază în poală, frecându-se de scula mea până când întinde mâna și mi-o ia în mână.

Când o bagă încet înăuntru, gâfâim amândoi și ne cutremurăm. După o noapte de făcut dragoste, adoarme în brațele mele și eu o țin așa, nevrând s-o mai las niciodată să plece. Plâng pe tăcute, în moliciunea părului ei, până când, în cele din urmă, adorm și eu.

Camryn

37

— Andrew? Spun eu, rostogolindu-mă în partea lui de pat.

Trezindu-mă de tot, îmi ridic încet capul și văd că nu e acolo.

Îmi miroase a șuncă prăjită.

Mă gândesc la noaptea pe care tocmai am petrecut-o cu el și nu-mi pot șterge zâmbetul de pe față. Mă descâlcesc dintre cearșafuri și cobor din pat, punându-mi chiloții și un tricou.

Andrew stă lângă aragaz când intru în bucătărie.

— Iubitule, de ce te-ai trezit așa devreme?

Mă duc la frigider și îl deschid, căutând ceva care să-

mi lase gura apă. Trebuie să mă spăl pe dinți, dar dacă el îmi pregătește acum micul dejun, nu vreau să aibă un gust ciudat, amestecat cu pasta de dinți.

— Mă gândeam să-ți aduc micul dejun la pat.

Răspunsul lui a venit cu câteva secunde mai târziu decât m-aș fi așteptat, iar vocea lui suna ciudat. M-am uitat la frigider și apoi spre el. A rămas acolo, în picioare, cu ochii fixați pe grăsimea aia.

— Iubitule, te simți bine?

Las ușa de la frigider să se închidă, fără să iau nimic.

De-abia își ridică fața ca să mă privească.

— Andrew?

Inima îmi bate din ce în ce mai repede, deși nu știu de ce.

Mă duc mai aproape de el și-mi pun mâna pe brațul lui. El își ridică privirea de la tigaie și o îndreaptă încet spre mine.

— Andrew...

Într-un soi de scenă crudă cu încetinitorul, picioarele lui Andrew cedează și trupul lui se lovește de gresia albă, spatula din mână lovește podeaua odată cu el, împrăștiind grăsimea fierbinte. Întind mâinile să-l prind, dar nu-l pot ține să rămână în picioare. Totul se mișcă tot cu încetinitorul: ținutul meu, mâinile mele care îl apucă de umeri, capul care i se lovește de gresie. Și

apoi, când tot trupul începe să se scuture și să aibă convulsii incontrolabile, mișcarea lentă devine rapidă și terifiantă.

— ANDREW! O, DOAMNE, DUMNEZEULE, ANDREW!

Vreau să-l ajut să se ridice, dar trupul lui nu se oprește din scuturat. Îi văd albul dinților și fălcile încleștate într-o priveliște oribilă. Membrele sunt înțepenite.

Țip din nou, cu lacrimile țâșnindu-mi din ochi:

— Ajutor!

Și apoi îmi vin în fire și alerg spre cel mai apropiat telefon. Celularul lui este lângă noi pe dulap. Formez 911 și în două secunde cineva îmi răspunde. Închid ochiul aragazului.

— Vă rog! Are o criză! Vă rog, să mă ajute cineva!

— Doamnă, primul lucru pe care trebuie să-l faceți este să vă calmați. Este încă în criză?

— Da!

Privesc îngrozită cum trupul lui Andrew se contorsionează pe podea. Sunt așa de speriată că simt că-mi vine să vomit.

— Doamnă, vreau să mutați tot ce se află împrejurul lui care l-ar putea răni. Poartă ochelari? Capul este în pericol de a se lovi de mobilă sau de vreun alt obiect?

— Nu! Dar s-a lovit la cap când a căzut!

— Bine, acum găsiți ceva pe care să i-l puneți sub cap, o pernă sau ceva care să-l protejeze de alte eventuale lovituri.

Mă uit prin bucătărie mai întâi, dar nu văd nimic și apoi alerg înnebunită în sufragerie și înșfac o pernută decorativă de pe canapea și o aduc în bucătărie. Las telefonul jos cât să-i pun perna sub capul care încă i se mișcă.

O, nu... Doamne, ce i se întâmplă?

Pun telefonul din nou la ureche.

— Așa, i-am pus o pernă sub cap!

— Bine, doamnă, spune calm operatoarea de la 911, de cât timp are criza? Are o boală care să-i cauzeze crize?

— N-nu ș-știu, cam de... două minute, trei, cel mult. Și nu, nu l-am mai văzut niciodată așa. Nu mi-a spus nimic despre asta... încep să-mi dau seama: nu mi-a spus niciodată. Tot felul de lucruri încep să-mi vină în minte, făcându-mă să-mi pierd din nou calmul.

— Vă rog, trimiteți o ambulanță! Vă rog! Grăbiți-vă! Mă înec în propriile mele lacrimi.

Trupul lui Andrew se oprește din tremurat.

Înainte ca operatoarea de la 911 să aibă ocazia să răspundă, spun:

— S-a oprit! C-ce să fac?

— Bine, doamnă, trebuie să-l rostogoliți pe o parte – o să trimitem o ambulanță. Care e adresa dvs.?

În timp ce-l rostogolesc pe o parte, înțepenesc la auzul întrebării.

Nu... nu știu, fir-ar al dracului! La naiba!

— N-n-nu știu a...

Sar de pe podea și mă reped la dulap unde se află un teanc de corespondență și găsesc adresa pe plicul de deasupra, i-o dictez.

— Ambulanța e pe drum. Vreți să rămâneți cu mine la telefon până când ajunge?

Nu mai receptez ce mi se spune și nu mai răspund nimic. Nu-mi pot lua ochii din Andrew, care zace fără cunoștință pe podeaua de la bucătărie.

— Este inconștient! O, Doamne, de ce nu se trezește?!

Îmi pun mâna liberă peste gură.

— Nu este ceva neobișnuit, răspunde ea și eu mă reconectez la vocea ei:

— Doriți să rămân pe fir cu dumneavoastră până când sosește ambulanța?

— Da, vă rog nu închideți. Vă rog.

— Bine, sunt aici, spune ea și vocea ei este singura mea alinare. Nu pot respira. Nu pot gândi normal. Nu pot vorbi. Tot ce pot face e să-l privesc. Sunt prea

speriată ca să mă așez pe podea lângă el, ca nu cumva să intre din nou în criză și să-i stau în drum.

Câteva minute mai târziu, se aud sirene pe stradă.

— Cred că au ajuns, spun în receptor cu gândul departe.

Nu mă pot uita la nimic altceva decât la Andrew.

Ce se întâmplă cu el?

Aud un ciocănit în ușă și, în cele din urmă, mă reped să le deschid celor de la urgență. Nu-mi mai aduc aminte când am dat drumul pe podea telefonului lui Andrew cu operatoarea de la 911 încă pe fir. Tot ce-mi amintesc este că Andrew este ridicat pe o targă și legat.

— Cum îl cheamă? Mă întreabă o voce și sunt sigură că cineva de la ambulanță, dar nu pot vedea nicio față. Tot ce văd e cum Andrew e împins cu targa afară.

— Andrew Parrish, răspund încet.

Aud vag numele spitalului la care îmi spun cei de la ambulanță că îl duc. Și când pleacă, rămân acolo, în picioare, holbându-mă la ușa unde l-am văzut pentru ultima oară. Îmi ia câteva minute bune să-mi adun gândurile și primul lucru pe care-l fac e să pun mâna pe mobilul lui și să caut numărul mamei sale. O aud cum începe să plângă la celălalt capăt, când îi spun ce s-a întâmplat și cred că a scăpat telefonul.

— Doamnă Parrish? Simt cum lacrimile încep să-mi

ardă fundul ochilor. Doamnă Parrish? Dar nu mai e pe fir.

În cele din urmă, îmi arunc pe mine câteva haine – habar nu am cu ce m-am îmbrăcat – și iau cheile de la mașina lui Andrew și poșeta, după care mă reped afară pe ușă. Conduc câteva minute până când îmi dau seama că nu știu unde merg sau unde sunt. Găsesc o stație de benzină și opresc pentru a cere indicații despre spital, iar cei de aici mă ajută, dar tot ajung cu greu la destinație. Nu pot gândi limpede.

Trântesc portiera mașinii și alerg spre camera de urgență cu poșeta atârând neglijent pe umăr. Ar putea să-mi și cadă, că nu mi-aș da seama. Asistenta de la recepție tastează numele, căutând informații și apoi îmi arată direcția spre sala de așteptare. Și sunt complet singură.

Cred că a trecut o oră, dar poate că mă înșel. O fi fost o oră. Sau cinci minute? O săptămână? Nu contează; tot la fel m-aș simți. Pieptul mă doare de atâta plâns. M-am tot plimbat încoace-încolo, încât am început să număr urmele de pe mochetă.

Mai trece o oră.

Sala de așteptare este incredibil de insipidă, cu pereții maro și scaune maro aliniate ordonat pe două rânduri în mijlocul încăperii. Un ceas aflat sus pe peretele de

deasupra ușii ticăie fără încetare și, chiar dacă sunetul este prea slab ca să ajungă la mine, mintea mea crede că îl poate auzi. Mai sunt un vas cu cafea și o chiuvetă în apropiere. Un bărbat – cred – a intrat pe ușa laterală și și-a umplut un pahărel de unică folosință, după care a ieșit.

Încă o oră.

Mă doare capul. Buzele îmi sunt uscate și crăpate. Le tot ling, dar asta înrăutățește situația. Nu am mai văzut nicio soră trecând pe aici de ceva vreme și încep să-mi doresc să o fi oprit pe ultima care a trecut, înainte de a dispărea pe culoarul lung, luminat cu neoane, de lângă sala de așteptare.

De ce durează așa de mult? Ce se întâmplă?

Îmi dau o palmă peste frunte și, tocmai când caut telefonul lui Andrew în geantă, aud o voce cunoscută:

— Camryn?

Mă răsucesc rapid din talie.

Fratele mai mic al lui Andrew, Asher, intră în încăpere.

Poate că ar trebui să mă simt ușurată că a intrat, în fine, cineva cu care să pot vorbi, ca să-mi risipească acest sentiment de pustietate dureroasă, dar nu sunt deloc ușurată, fiindcă mă aștept ca el să-mi zică niște lucruri groaznice despre Andrew. Asher nici măcar nu

era în Texas, din câte știu și, dacă a ajuns așa de repede, înseamnă că a luat primul avion de unde se afla, iar oamenii fac asta doar atunci când se întâmplă ceva rău.

— Asher? Spun eu, lacrimile sugrumându-mi vocea.

N-am nicio ezitare și mă reped în brațele lui. Mă îmbrățișează strâns.

— Te rog, spune-mi ce se petrece? Spun, cu lacrimile siroindu-mi din nou pe obraji. Andrew este bine?

Asher îmi ia mâna și mă conduce spre un scaun și mă așez lângă el, strângându-mi poșeta în poală, doar ca să am ceva de care să mă agăț.

Asher seamănă așa de mult cu Andrew că îmi zdrobește inima.

El îmi zâmbește cu blândețe.

— Acum este bine, spune el și mica propoziție este suficientă ca să-mi umple întregul trup cu un val de energie. Dar probabil că nu va rămâne așa mult timp.

Și, la fel de rapid, acea energie a speranței se scurge din nou în afară, luând cu ea și alte părți din mine: inima, sufletul, acea minusculă speranță pe care am întreținut-o tot acest timp, de când s-a întâmplat accidentul. Ce spune Asher... ce încercă să-mi zică?

Pieptul mi se cutremură de plâns.

— Ce vrei să spui? De-abia reușesc să articulez.

El trage aer în piept cu calm.

— Acum vreo opt luni, începe el molcom, fratele meu a aflat că are o tumoare la creier...

Inima mi se blochează. Respirația mi se oprește.

Poșeta îmi cade pe podea, tot conținutul ei se varsă, dar nu mă pot clinti ca să-l adun. Nu-mi pot mișca... nicio părțică din corp.

Simt cum Asher mă ia de mână.

— Din cauza stării tatălui nostru, Andrew a refuzat să facă mai multe investigații. Trebuia să se întoarcă la o consultație la Dr. Masters în aceeași săptămână, dar nu s-a mai dus. Mama și fratele nostru, Aidan, au încercat totuși să-l facă să meargă. Din câte știu, el a fost de acord, la un moment dat, dar nu s-a ținut de promisiune din cauză că starea tatălui nostru s-a agravat.

— Nu... îmi scutur capul încontinuu, nevrând să cred ceea ce-mi spune, nu... pur și simplu îmi doresc să alung cuvintele lui din mintea mea.

— Țsta e motivul pentru care Andrew și Aidan s-au luat la harță, continuă Asher. Aidan voia ca el să facă ce trebuia, iar Andrew, încăpățânat cum e, îl înfrunta pe Aidan la fiecare mișcare.

Mă uit spre perete și spun:

— De aceea nu a vrut să-și vadă tatăl în spital...

Îmi dau seama de asta și înțepenesc și mai tare.

— Da, spune Asher încet, tot ăsta e motivul pentru

care nu a venit la înmormântare.

Mă uit direct spre Asher de data asta, cu privirea înfiptă într-a lui, cu degetele dansându-mi pe buze.

— Îi e frică. Îi e frică să nu i se întâmple același lucru – să aibă o tumoare inoperabilă.

— Exact.

Sar de pe scaun și strivesc un tub de ruj sub pantoful meu.

— Dar dacă nu va fi la fel de rău? Spun eu speriată. E în spital acum; se va interveni dacă e cazul! Încep să mășăluiesc spre ieșire. O să-l conving eu să facă testele. O să-l forțez! Pe mine o să mă asculte!

Asher mă prinde de braț. Mă întorc pe călcâie.

— Din ce știu acum, este prea târziu, șansele lui sunt foarte mici, Camryn.

Îmi vine să vomit. Îmi simt obrajii de parcă ar avea înfipti în ei mii de ace micuțe de la lacrimile care tot șiroiesc pe suprafața lor. Îmi tremură și mâinile. Tot corpul îmi tremură!

Asher adaugă încet:

— A lăsat să treacă prea mult timp!

Îmi ridic amândouă mâinile și-mi acopăr fața suspinând, iar trupul îmi palpită incontrolabil. Simt brațele lui Asher cum mă cuprind strâns.

— Vrea să te vadă.

Cuvintele lui mă fac să-mi ridic privirea.

— L-au dus deja într-un salon: o să te duc la el. Mai așteaptă aici câteva minute, până când iese mama din salon și te conduc eu.

Nu spun nimic, rămân acolo în picioare, fără cuvinte... sfârșită, cu cea mai puternică durere pe care am simțit-o vreodată.

Asher mă privește încă o dată să se încredințeze că am auzit clar ce mi-a spus și apoi spune grijuliu:

— Vin repede să te iau. Așteaptă aici.

Asher iese și, ca să nu cad, mă prind de cel mai apropiat scaun, așezându-mă. Nici nu mai văd bine, lacrimile îmi ard ochii, rostogolindu-se pe obraji. Îmi simt pieptul de parcă cineva mi-ar fi smuls inima.

Nu știu dacă o să fiu capabilă să-l văd fără să-mi pierd complet mințile.

De ce a făcut asta?

De ce se întâmplă asta?

Înainte de a înnebuni complet și de a începe să sparg sau să lovesc ceva, rănindu-mă, mă târăsc în patru labe pe podea după poșetă. Nici măcar nu am observat că Asher a adunat totul și le-a pus la loc înăuntru, așezând poșeta pe scaun. Caut telefonul și o sun pe Natalie.

— Alo?

— N-Natalie, te rog să faci ceva pentru mine.

— Cam... plângi?

— Natalie, te rog, ascultă-mă.

— Bine, da, sunt aici. Ce s-a întâmplat?

— Ești cea mai bună prietenă a mea, spun eu și am nevoie de tine aici, la Galveston. Cât de curând. Vii? Am nevoie de tine. Te rog.

— O, Dumnezeule, Camryn, ce naiba se întâmplă? Ce e cu tine? Ești bine?

— Mie nu mi s-a întâmplat nimic, dar am nevoie de tine aici. Am nevoie de cineva și tu ești tot ce am. Mama n-o să... te rog, Natalie!

— B-bine, spune ea cu o îngrijorare adâncă în voce. O să iau primul zbor. O să vin. Doar ține telefonul la tine.

Mâna îmi cade pe lângă corp, telefonul este zdrobit în pumn, iar eu mă uit în gol la perete timp de o veșnicie până când vocea lui Asher mă scoate din starea aceea. Mă uit sus spre el. El se îndreaptă spre mine, întinde mâna să mă apuce, știind că o să am nevoie de asta. Picioarele mi se par fragile, ca și cum aș merge pe niște proteze cu care încă nu m-am obișnuit. Asher mă ține tare strâns de mână! Ieșim pe holul puternic luminat și mergem spre lift.

— Trebuie să mă calmez, spun cu voce tare, dar mai mult pentru mine decât pentru Asher. Îmi trag mâna dintr-a lui și-mi șterg fața, trecându-mi degetele prin

păr, peste vârful capului. Nu-l pot vizita în starea asta. Ultimul lucru de care are nevoie acum este să încerce să mă liniștească pe mine.

Asher nu spune niciun cuvânt. Nu mă uit la el. Văd reflexia noastră în ușa liftului, uzată și decolorată. Observ după afișajul liftului că urcă două etaje și apoi se oprește. Ușa se deschide. Rămân pe loc, la început, mi-e frică să ies, dar apoi trag adânc aer în piept și-mi șterg din nou ochii.

Mergem spre mijlocul holului spre o sală cu o ușă mare din lemn care a fost lăsată întredeschisă. Asher împinge ușa până la capăt, dar mă uit în jos spre podea, la linia invizibilă care mă separă pe mine, din hol, de Andrew care este înăuntru și mi-e așa de frică să o traversez. Simt că, odată ce o voi face, o să văd că tot ce se întâmplă este real și că nu mai pot da înapoi. Strâng cu putere din ochi și îmi rețin un nou val de lacrimi, respirând adânc cu pumnii încleștați de poșetă.

Deschid ochii când mama lui Andrew iese din încăpere.

Fața ei blândă este epuizată de emoție, exact cum trebuie să fie și a mea. Părul îi e încâlcit. Pleoapele îi sunt umflate. Dar reușește să-mi zâmbească cu iubire, punând cu grijă degetele pe umărul meu.

— Mă bucur că ești aici, Camryn.

Și apoi se îndepărtează de salon, luându-l de mână pe Asher.

Îi privesc scurt în timp ce se îndepărtează, pe hol, până când siluetele lor par una cu obiectele din jur.

Privesc în salon din prag și văd capătul patului unde știu că zace Andrew.

Pășesc înăuntru.

— Iubito, vino aici, spune Andrew când mă vede.

La început sunt încremenită, dar când mă uit în ochii lui, ochii lui verzi de neuitat care m-au fermecat așa de tare, las poșeta să cadă pe podea și mă reped spre pat.

38

Practic mă prăbușesc peste trupul lui, în brațele lui. Mă strânge cu putere, deși nu așa de tare pe cât mi-aș dori. Vreau să mă strivească până mor și să nu-mi mai dea drumul niciodată, să mă ia cu el. Dar e încă slăbit. E clar că boala prin care trece îl sugerează de viață, rapid.

Andrew îmi prinde fața în mâini, îmi dă părul la o parte de pe ochi și îmi sărută lacrimile pe care am încercat atât de tare să le rețin de dragul lui, ca să nu mai fie nevoit să-și consume energia pentru a mă îmbărbăta pe mine. Dar inima are rațiunile ei și face mereu ce vrea, mai ales când e vorba despre moarte.

— Îmi pare atât de rău, spune el cu o voce îndurerată, disperată; fața îmi rămâne încă între palmele lui. N-am putut să-ți spun, Camryn... Nu am vrut ca perioada petrecută împreună să fie altceva decât a fost.

Lacrimile îmi curg, prelingându-se peste degetele și peste încheieturile sale.

— Sper că nu ești...

— Nu, Andrew... înghit câteva lacrimi... înțeleg de ce nu mi-ai spus; nu trebuie să-mi explici. Mă bucur că nu mi-ai zis...

El pare surprins, dar fericit că spun asta. Îmi apropie fața și-mi sărută buzele.

— Ai dreptate, spun eu. Dacă mi-ai fi spus, atunci totul ar fi fost întunecat și... n-nu știu, dar ar fi fost diferit și nici nu vreau să mă gândesc la asta – dar, Andrew, îmi doresc totuși să-mi fi spus adevărul dintr-un singur motiv: aș fi făcut orice, orice, ca să te aduc la spital mai devreme. Vocea începe să mi se ridice pe măsură ce adevărul trist al cuvintelor mele mă face să sufăr. Ai fi putut...

Andrew dă din cap.

— Iubito, deja era prea târziu.

— Nu spune asta! Nici acum nu este prea târziu! Ești încă aici, mai ai încă o șansă.

El zâmbește cu blândețe și, în cele din urmă, mâinile

îi cad de pe obrazii mei, odihnindu-se pe cuvertura albă de spital cu care este acoperit. O branulă șerpuiește din dosul palmei în sus, spre un aparat.

— Sunt doar realist, Camryn. Deja mi-au spus că șansele sunt mici.

— Dar tot mai e o șansă, îl contrazic eu, reținându-mi lacrimile și dorindu-mi să le pot controla. O șansă mică tot e mai bună decât nimic.

— Dacă îi las să mă opereze.

Mă simt ca și cum cineva mi-ar fi tras o palmă peste ochi.

— Ce vrei să spui cu dacă?

Își mută privirea de la mine.

Mă întind și-i apuc cu putere bărbia în mână, întorcându-i fața spre mine.

— Nu există niciun „dacă”, Andrew – sper că glumești.

Andrew întinde mâna spre mine și se mută spre o parte a patului.

Mă pune să mă întind lângă el și, în timp ce mă așez alături de el, întinde un braț și mă trage mai aproape.

— Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, spune el ținându-mă cu privirea, distanța dintre noi fiind de câțiva centimetri, n-aș fi trecut niciodată prin asta. Dacă nu ai fi fost aici, cu mine, în momentul ăsta, nu aș fi făcut-o.

Aș fi crezut că este o pierdere de timp și de bani și că nu fac decât să dau familiei speranțe deșarte, amânând inevitabilul.

— Dar o să-i lași să te opereze, spun cu suspiciune, deși sună mai mult a întrebare.

Îmi mângâie obrazul cu buricul degetului mare.

— Aș face orice pentru tine, Camryn Bennett. Nu-mi pasă despre ce e vorba, nu-mi pasă... orice mi-ai cere vreodată să fac, o să fac. Fără nicio excepție.

Suspinele îmi scutură pieptul.

Înainte de a apuca să mai spun ceva, Andrew își plimbă mâna peste obrazul meu, dându-mi părul la o parte. Mă privește adânc în ochi.

— O s-o fac.

Îmi lipesc gura de a lui și ne sărutăm cu pasiune.

— Nu te pot pierde, spun eu. Avem drumul deschis înaintea noastră. Ești partenerul meu de infrațiuni. Mă forțez să zâmbesc printre lacrimi.

El mă sărută pe frunte.

Rămânem așa întinși încă puțin și vorbim despre operație și despre analizele pe care încă mai trebuie să le facă și-i spun că n-am de gând să plec nicăieri. Că o să rămân lângă el, oricât va fi necesar. Și continuăm să vorbim despre locurile pe care vrem să le vedem și el începe să fredoneze melodii pe care vrea ca eu să le

învăţ ca să le putem cânta împreună pe drum. Nu am fost niciodată așa de dornică să cânt cu el cum sunt acum. Aș fi în stare să devin chiar și o Celine Dion sau o cântăreață de operă – nu-mi pasă. M-aș preschimba în orice pentru el. Cu siguranță că i-aș face pe toți să urle, fugind ca nebunii, dar nu mi-ar păsa. O asistentă intră ca să-l verifice, la un moment dat, iar Andrew își recapătă ceva din caracterul lui pus pe șotii și îi joacă o festă, spunându-i că ar putea să ni se alătore dacă e dornică de puțină acțiune în trei.

Asistenta a zâmbit, dându-și ochii peste cap și și-a văzut mai departe de treburi. A făcut-o să se simtă bine în pielea ei și asta își dorise și Andrew.

Un timp, stând așa întinsă lângă el, am senzația că suntem la drum din nou. Nu ne gândim la boală sau la moarte și nu plângem. Vorbim și râdem și, din când în când, încercăm să mă atingă în locurile sensibile. Chicotesc și-i împing mâinile la o parte fiindcă simt că fac ceva rău. Că el ar trebui să se odihnească.

În cele din urmă, nu mai protestez și-l las. Fiindcă este insistent. Și, desigur, irezistibil. Îl las să mă excite cu degetele, pe sub pătură, iar apoi fac și eu același lucru pentru el, cu mâna.

După încă o oră, mă ridic din pat.

— Drăguțo, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spun zâmbind călduros, după care îmi scot pantalonii și cămașa.

Rânjește cu gura până la urechi. Știam că mecanismele perverse din capul lui o să înceapă imediat să se învârtă.

— Oricât de mult mi-aș dori să fac sex cu tine într-un salon de spital, spun eu în timp ce mă întind înapoi lângă el, n-o să se întâmple; ai nevoie de toată puterea pentru operație.

Aș face din tot sufletul dragoste cu el pe patul ăsta, dar acum, nu mai este vorba despre sex.

Mă privește curios în timp ce mă întind din nou lângă el doar în chiloți și sutien și îmi apropii trupul de al lui, cum stăteam mai devreme. Pe sub pătură, nu poartă decât o pereche de pantaloni albaștri, subțiri, de spital. Îmi apăs cu putere pieptul de al lui și-mi încolăcesc picioarele printre ale lui. Corpurile noastre sunt perfect aliniate, piepturile ni se ating.

— Ce faci? Întreabă el devenind ușor curios și neliniștit, dar adorând fiecare secundă.

Îmi mut brațul liber mai jos și urmăresc cu degetele conturul tatuajului cu Euridice. El privește cu atenție. Și când degetul meu arătător găsește cotul lui Euridice acolo unde cerneala se oprește, îl mișc pe pielea mea, ca să continui desenul din locul în care se termină.

— Vreau să fiu Euridice a ta, dacă vrei și tu.

Fața i se luminează, iar gropițele i se adâncesc.

— Vreau să îmi fac cealaltă jumătate, continuu eu, atingându-i buzele cu degetele. Vreau să mi-l fac pe Orfeu pe coaste și să ne unim desenele.

Este copleșit. Îmi dau seama după ochii lucioși.

— O, iubito, nu trebuie să faci asta; doare ca naiba pe coaste.

— Dar îmi doresc asta și nu-mi pasă cât de tare doare.

Ochii încep să i se umezească în timp ce mă privește și apoi gura o acoperă pe a mea, iar limbile noastre se prind în dans una cu cealaltă, timp de o clipă lungă, plină de iubire.

— Mi-ar plăcea asta, șoptește el.

Îl sărut delicat și îi șoptesc:

— După operație, când vei fi refăcut, mergem să mă tatuez.

Aprobă din cap.

— Da, Gus va avea nevoie și de mine, ca să se asigure că tatuajul tău e perfect aliniat cu al meu – a râs de mine când am mers la el și i-am zis că vreau asta pe coaste.

Zâmbesc:

— A râs, ai?

— Da, chicotește el. M-a acuzat că sunt un romantic incurabil și m-a amenințat că mă părăște prietenilor. I-

am spus că parcă ar fi taică-meu și să tacă naibii din gură. Gus e un tip de treabă și un artist de tatuaje dat naibii.

— Văd asta.

Andrew își răsfiră degetele prin părul meu, tot dându-l spre spate, peste creștetul capului. Și, în timp ce mă privește, scrutându-mi fața, mă întreb ce-i trece prin minte. Zâmbetul lui superb dispare și el mă privește cu grijă și seriozitate.

— Camryn, vreau să fii pregătită.

— Nu începe cu asta...

— Nu, iubito, trebuie să faci asta pentru mine, spune el cu îngrijorare în privire. Nu-ți poți permite să crezi sută la sută că o să supraviețuiesc acestei intervenții. Nu trebuie să faci asta.

— Andrew, te rog. Încetează.

Își pune patru degete pe buzele mele, reducându-mă la tăcere. Deja plâng din nou. Încearcă să fie cât poate de blând, reținându-și propriile lacrimi și propriile emoții chiar mai bine decât o pot face eu. El este cel care ar putea muri și eu sunt cea lipsită de putere. Mă calcă pe nervi, dar nu pot face altceva decât să bocesc și să fiu supărată pe mine însămi.

— Doar promite-mi că vei accepta ideea că e posibil să mor.

— Nu sunt în stare de asta!

El mă strânge și mai tare.

— Promite-mi.

Îmi scrâșnesc dinții, simțindu-mi falca cum scârțâie ascuțit în spatele obrazilor. Nasul și ochii mă înțepă și îmi ard. Într-un sfârșit, spun:

— Promit și asta îmi sfâșie inima.

— Dar trebuie să-mi promiți și tu mie că vei trece cu bine prin asta, spun, culcușindu-mi capul sub bărbia lui. Nu pot fără tine, Andrew. Trebuie să știi că nu pot.

— Știu, iubito... Știu.

Tăcere.

— Vrei să-mi cânti? Întreabă el.

— Ce vrei să cânt?

— Dust în the Wind, răspunde el.

— Nu. N-o să cânt melodia asta. Nu-mi mai cere niciodată asta. Niciodată.

Brațele lui se strâng în jurul meu.

— Atunci cântă orice, șoptește el. Vreau doar să-ți aud vocea. Și încep să cânt PoisonWine, piesa pe care am interpretat-o împreună în New Orleans, când am stat unul în brațele celuilalt toată noaptea. Cântă și el cu mine câteva versuri, dar îmi dau seama cât de slăbit este, căci abia mai poate ține o notă.

Adormim unul în brațele celuilalt.

— Am câteva analize de făcut, aud o voce deasupra patului. Deschid ochii și o văd pe asistenta invitată la un menage a trois stând lângă pat.

Andrew se trezește și el.

Este după-masa târziu și îmi dau seama după priveliștea de afară că întunericul se va lăsa curând.

— Probabil că ar trebui să te îmbraci, spune asistenta cu un zâmbet atotștiutor.

Poate crede că eu și Andrew ne-am făcut de cap, aici, la un moment dat, judecând după faptul că sunt pe jumătate goală.

Mă târăsc jos din pat și îmi arunc hainele pe mine în timp ce asistenta verifică parametrii fiziologici ai lui Andrew, pentru a-l pregăti să părăsească salonul cu ea. Lângă capătul patului este un scaun cu rotile.

— Ce fel de analize? Întreabă Andrew, slab.

Slăbiciunea din vocea lui mă face să ridic privirea. Nu arată bine. Arată... dezorientat.

— Andrew? Mă întorc înapoi lângă pat. Încet, ridică o mână ca să mă facă să plec.

— Nu, iubito, sunt bine; doar puțin amețit. Încerc să mă scol. Asistenta se întoarce spre mine și, chiar dacă ei sunt formați ca să pară calmi și să nu arate cu adevărat cât de îngrijați sunt, pot vedea asta în ochii ei. Ea știe că ceva nu e în regulă.

Se forțează să zâmbească și ocolește patul ca să-l ajute să se ridice, dând la o parte din calea sa suportul pentru perfuzii.

— O să lipsească în jur de o oră sau două, poate chiar mai multe, cât durează analizele, spune ea. Ar trebui să mănânci ceva, să-ți dezmoștești picioarele și să te întorci puțin mai târziu.

— Dar n-nu vreau să-l părăsesc.

— Fă ce spune, murmură Andrew și cu cât îl aud mai mult încercând să vorbească, cu atât devin mai înfricoșată. Vreau să te duci să mănânci. Reușește să-și întoarcă fața ca să mă vadă și-mi face sever cu degetul. Dar fără friptură, ordonă el în joacă. Încă îmi ești datoare o cină cu friptură, mai ții minte? Când o să ies de aici, ăsta este primul lucru pe care-l facem.

Obține un zâmbet de la mine, un surâs pe care-l aștepta, deși cam firav.

— Bine, cad de acord cu reținere. O să mă întorc în câteva ore și o să te aștept.

Mă duc înapoi spre el și-l sărut ușor. Mă privește adânc în ochi, după care mă îndepărtez. Tot ce pot vedea este durerea din ochii lui. Durere și epuizare. Dar încearcă să fie puternic și un mic zâmbet îi apare în colțul gurii. Se urcă în scaunul cu rotile și se mai uită încă o dată înapoi spre mine, înainte ca asistenta să-l

scoată din salon.

Mi se taie respirația.

Îmi vine să urlu după el că-l iubesc, dar nu o fac. Îl iubesc cu toată inima, dar undeva în adâncul meu simt că, dacă îi spun asta cu voce tare, totul se va nărui. Poate că, dacă păstrez asta în mine, nerostind niciodată cuvintele, atunci povestea noastră nu se va sfârși niciodată. A spune acele cuvinte poate fi un început, dar pentru mine și Andrew mă tem că vor fi sfârșitul.

39

Nu-mi arde de mâncat în clipele astea. I-am spus lui Andrew că o să mănânc doar ca să-l mulțumesc. Prefer să ies afară și să rămân în fața spitalului ceva vreme. Pur și simplu nu vreau să mă îndepărtez prea mult de locul unde se află el. Am făcut eforturi supraomenești să o las pe asistenta aia să-l ia de lângă mine.

Primesc un SMS de la Natalie:

„Tocmai am aterizat. Iau taxi. Ajung repede. Te iubesc”.

Când văd taxiul trăgând în fața spitalului, îmi ia o secundă să mă ridic în picioare. A trecut ceva vreme de când nu am mai văzut-o; de când a fost chestia aia între mine și Damon.

Dar nimic din ce a fost atunci nu mai contează pentru mine. Și nici n-a mai contat în ultima vreme. Cei mai buni prieteni, indiferent de ceea ce fac sau de cât de tare te rănesc, te vor face să suferi așa tocmai fiindcă este vorba despre o prietenie de o viață. Și nimeni nu e perfect. Greșelile sunt tocmai pentru ca cei mai buni prieteni să le ierte; asta este ceea ce face ca o prietenie să fie serioasă. Într-un fel, e ca și cu Andrew: nu-mi pot imagina cum ca Natalie să nu mai fie în viața mea. Și, în momentul de față, am nevoie de ea mai mult ca niciodată.

Aleargă pe asfalt când mă vede, cu părul ei ciocolatiu și lung fluturându-i pe spate.

— O, Doamne, mi-a fost așa de dor de tine, Cam!

Mă strânge de mă sufocă.

Aveam mare nevoie de prezența ei aici și profit de îmbrățișarea ei ca să suspin la pieptul ei. Pur și simplu nu-mi pot stăpâni lacrimile. N-am plâns toată viața mea așa de mult cât am plâns în ultimele douăzeci și patru de ore.

— O, Cam, ce se întâmplă?

Îi simt degetele trecându-mi prin păr, în timp ce lăcrimez încetișor cu nasul în cămașa ei.

— Hai să ne așezăm undeva.

Natalie mă conduce spre o bancă din lemn sub un

stejar, unde ne așezăm.

Îi povestesc totul. De la motivul pentru care am plecat din Carolina de Nord până la întâlnirea cu Andrew din autobuzul de Kansas și până la momentul prezent. Asta în timp ce stăm una lângă alta pe bancă. A plâns, a zâmbit și a râs cu mine în timp ce-i povesteam despre momentele petrecute cu Andrew și rareori am văzut-o așa de îngrijorată în legătură cu ceva. Doar atunci când fratele meu Cole a intrat la închisoare și după ce au divorțat părinții mei. Și după moartea lui Ian. Natalie poate fi o petrecăreață nebună, o vorbăreață care nu poate să-și țină gura, dar știe că fiecare lucru se face la timpul său și tot ce-mi dăruiește este inima ei.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că ai parte de așa ceva după ce ai trecut prin situația cu Ian. E ca o farsă crudă pe care destinul ți-o joacă.

Într-un fel cam așa pare, dar cu Andrew se întâmplă ceva mult mai grav decât o glumă proastă a destinului.

— Fată, spune ea, punându-și o mână pe piciorul meu, gândește-te la asta: care sunt șansele ca tot ceea ce s-a întâmplat să fie pură coincidență? Ea dă din cap spre mine. Îmi pare rău, Cam, dar aici sunt prea multe coincidențe – voi doi sunteți sortiți să fiți împreună. E ca un fel de poveste feerică de dragoste pe care n-o poți programa, înțelegi?

Nu spun nimic: dar mă gândesc o vreme la ce mi-a zis. În mod normal, aş comenta modul ei de a folosi cuvintele, dar de data asta nu sunt în stare. Pur și simplu, nu-mi vine.

Ea mă privește insistent.

— Serios, chiar crezi că ai fost pusă în toate aceste situații doar ca să-l privești murind?

Cuvântul acela folosit de ea mă doare, dar mă țin tare.

— Nu știu.

Mă uit departe la copacii de pe pajiște, dar de fapt nu văd nimic din ei. Tot ce văd este fața lui Andrew.

— O să fie bine.

Natalie îmi prinde fața în palme și mă privește fix în ochi.

— O să treacă și de asta, trebuie doar să-i spui Morții să se ducă dracului, că pe ăsta îl vrei tu, înțelegi?

Uneori mă surprinde cu vorbele ei. Și acum este unul dintre acele momente.

Zâmbesc cu blândețe, iar ea îmi șterge lacrimile de pe obraji.

— Hai să mergem să găsim un Starbucks.

Natalie se ridică cu geanta ei mare, neagră, din piele, bălăbănindu-se pe unul dintre brațe și întinde mâna spre mine.

Nu prea îmi vine să merg.

— Eu... Natalie, chiar îmi doresc să stau aici.

— Nu, ți-ar face bine să scapi puțin de energia asta negativă – spitalele sug toată speranța. Ne întoarcem când el va fi înapoi în salonul lui și atunci mă poți prezenta și pe mine acestei bucățele sexy, ruptă din Kellan Lutz, pentru care sunt al dracului de geloasă pe tine.

Întotdeauna mă face să râd.

Îi dau mâna.

— Bine, cedez eu.

Luăm mașina, Chevelle-ul, până la cel mai apropiat Starbucks. Lui Natalie i-au curs balele după mașină tot drumul.

— Doamne, Cam, chiar ai dat lovitura de data asta. Este așezată în fața mea, sorbindu-și frappe-ul. Tipi așa de perfecți sunt cam rari.

— Ei bine, nu e tocmai perfect, spun eu, amestecându-mi băutura cu paiul. Are o gură spurcată, e încăpățânat, mă obligă să fac rahaturi pe care nu vreau să le fac și mereu obține ce vrea.

Natalie rânjește și sugă din pai.

Apoi arată scurt către mine.

— Vezi, e cum am spus: perfect. Râde, apoi își dă peste cap ochii căprui. Și, auzi la ea – cică te pune să faci lucruri pe care nu vrei să le faci... pe naiba! Ceva

îmi spune că îți place la nebunie când te pune la treabă. Ea izbește cu palma în masă și ochii i se măresc. Ohoo, e un tip dur în pat, nu? Nu-i așa? Abia își mai ascunde entuziasmul.

E adevărat, i-am spus că am făcut sex, dar nu i-am dat detalii picante.

Privirea mea caută în jos, spre masă.

Ea lovește din nou masa și un tip care stă în spatele ei se uită direct la noi.

— O, Doamne, chiar este!

— Da, este! Șuier eu printre dinți, încercând să nu râd. Acum vrei să taci din gură?

— Hai, trebuie să-mi dai și mie puține detalii.

Ea-și lipește degetul mare și arătătorul ca și cum mi-ar spune „hai, puțin, puțin de tot” și-mi face cu ochiul.

Eee, ce naiba? Dau din umeri și mă aplec peste masă și mă uit în stânga și-n dreapta să văd dacă ascultă cineva.

— Prima dată, încep să povestesc și capul ei încremenește, cu ochii măriți și gura deschisă, practic m-a forțat să... știi tu ce vreau să spun... desigur și eu am vrut să o facă, înțelegi.

Ea aprobă ca o jucărie din aceea care dă din cap, fiindcă vrea să mă lase să continui.

— E dar că este o natură dominantă și că nu o făcea

doar pentru că îi spusese eu ce-mi place. Ce-i drept, era atent să nu meargă prea departe, pentru că voia să se asigure că eram în regulă.

— A mers vreodată mai departe de limite impuse de tine?

— Nu, dar știu că o va face.

Natalie zâmbește.

— Ești obsedată sexual, spune ea, iar eu mă înroșesc așa de rău, că nici nu-mi pot ridica privirea din pământ câteva secunde. Se pare că el este exact ceea ce-ți trebuia ție, sub toate aspectele. A scos la suprafață din tine ceea ce Ian și Christian n-au reușit.

Ea privește în sus ca și cum s-ar adresa cuiva din Rai și spune repede: Știi că te iubesc, Ian și-și sărută două degete pe care le împinge apoi spre cer. Se uită repede din nou la mine.

— Ei bine, dar nu de asta îl iubesc.

Natalie rămâne cu gura căscată. Și eu la fel. Am senzația că tot aerul a fost scos din încăpere. Nici măcar nu mi-am dat seama ce spuneam.

De ce a trebuit să rostesc asta în gura mare?

— Ești îndrăgostită de el? Întreabă ea, deși nu pare așa de surprinsă.

Nu spun nimic. Îmi înghit doar și celelalte cuvinte pe care mă pregătisem să le spun.

— Dacă nu te-ai fi îndrăgostit de el după tot ce ați făcut împreună, aș fi crezut că și tu ai o tumoare pe creier.

Chiar dacă urăsc faptul că a folosit cele două cuvinte crude și îngrozitoare, știu că nu a vrut să mă rănească.

Dar, indiferent de glumele ei de doi bani și de felul în care mă face așa de ușor să uit că lucrurile nu stau deloc bine în acest moment, deja mi-a pierit cheful să-i mai cânt în strună. Îi sunt recunoscătoare pentru că m-a ajutat să-mi mai iau gândul de la depresia și frica produse de boala lui Andrew, chiar și numai pentru câteva minute cât am vorbit cu ea despre sex și mi-am amintit de vremurile noastre bune.

Dar acum am cam obosit.

Nu-mi doresc decât să mă întorc la spital și să stau cu el.

Natalie și cu mine ne întoarcem după apus, intrăm împreună prin ușile din față și luăm liftul.

— Sper că a terminat deja cu analizele, spun stresată, uitându-mă din nou la reflexia neclară dinspre ușile liftului.

Simt mâna lui Natalie strecurându-se într-a mea. Mă uit spre ea și o văd zâmbindu-mi cu blândețe.

Liftul se deschide și o luăm la pas în jos pe hol.

Asher și Marna vin spre noi din direcția opusă.

O privire aruncată la fețele lor îmi face inima să-mi sară din piept. Strâng așa de tare mâna lui Natalie, încât mai c-o rup.

Când Asher și Marna ajung în fața noastră, lacrimile ei curg fără încetare pe obraji. Mă prinde în brațe și rostește cu greu cuvintele:

— Andrew a intrat în comă... ei nu cred că o să mai supraviețuiască.

Mă dau în spate, îndepărtându-mă de ea.

Fiecare sunet, de la aerul filtrat prin ventilatoarele din tavan până la oamenii care trec pe lângă noi pe hol, totul dispare într-o clipită. Simt mâna lui Natalie, căutându-mi mâna, dar i-o împing absentă și mă împleticesc, mergând cu spatele, cu mâinile lipite de inimă. Nu mai pot respira... Nu mai pot respira. Văd ochii lui Asher plini de lacrimi în timp ce mă privește, dar mă uit în altă parte. Îmi mut privirea, fiindcă are ochii lui Andrew și nu pot suporta să-i văd.

Marna caută în poșetă și scoate un plic. Se apropie de mine cu atenție și-mi ia ambele mâini, punând plicul în ele.

— Andrew m-a rugat să-ți dau asta în caz că pățește ceva. Îmi strânge degetele pe marginea plicului cu degetele ei lipite de ale mele. Nu mă uit la plic; mă uit numai la ea, cu lacrimile șiroindu-mi pe față.

Nu mai pot respira...

— Îmi pare rău, spune Marna, cu vocea tremurândă. Trebuie să plec. Mă bate ușor pe mână, matern. Ești oricând bine venită la noi, în familia mea. Te rog să nu uiți asta.

Aproape se prăbușește, dar Asher își încolăcește un braț în jurul taliei și o conduce pe hol.

Rămân, pur și simplu, în picioare, în mijlocul culoarului. Câteva asistente trec pe lângă mine, dar mă ocolesc. Simt curentul creat de ele cum îmi mângâie ușor fața. Îmi ia o eternitate să-mi fac curaj și să mă uit spre plicul din mâna mea. Tremur. Degetele mele rup plicul.

— Dă-mi voie să te ajut, o aud pe Natalie și sunt prea șocată ca să mai protestez.

Ea scoate încet plicul dintre degetele mele și îl deschide pentru mine, despăturind ușor scrisoarea de dinăuntru.

— Vrei să-ți citesc eu?

Mă uit spre ea, cu buzele tremurându-mi incontrollabil și clatin din cap în final, după ce înțeleg întrebarea.

— Nu, lasă-mă pe mine.

Ea-mi dă scrisoarea și o deschid, cu lacrimile căzându-mi pe hârtie, în timp ce citesc.

„*Dragă Camryn,*

N-am vrut niciodată să ajungem aici. Am vrut să-ți spun toate lucrurile astea în persoană, dar mi-a fost frică. M-am temut că, dacă ți-aș fi spus cu voce tare că te iubeam, ceea ce era între noi ar fi murit odată cu mine. Adevărul este că știam încă din Kansas că tu erai ceea ce căutam. Te-am iubit încă din ziua aceea când m-am uitat în ochii tăi, când mă priveai de peste spătarul scaunului de autobuz. Poate că nu o știam atunci, dar era clar că ceva mi se întâmplase în acel moment și că n-aș fi putut să te las să pleci niciodată.

N-am mai trăit niciodată așa cum am trăit în timpul scurtei perioade cu tine. Pentru prima oară în viață, m-am simțit întreg viu și liber. Tu erai jumătatea lipsă din sufletul meu, aerul din plămâni mei, sângele din venele mele. Cred că, dacă există reîncarnare, noi am fost iubiți în toate viețile noastre anterioare. Te cunosc de puțin timp, dar mi se pare că te știi dintotdeauna.

Vreau să știi că și mort o să-mi aduc mereu aminte de tine. O să te iubesc mereu. Îmi doresc ca lucrurile să fi stat altfel. M-am gândit la tine în multe dintre nopțile călătoriei noastre. Mă uitam fix la tavanul motelurilor și-mi imaginam cum ar fi viața noastră împreună dacă aș fi trăit. Chiar am devenit sentimental și mi te-am imaginat în rochie de mireasă și chiar cu un Andrew jr. în burtică. Știi tu, am auzit de multe ori că sexul este

mai de calitate când ești gravidă.

Dar îmi pare rău că a trebuit să te părăsesc, Camryn. Îmi pare atât de rău... Aș fi vrut ca povestea lui Orfeu și a lui Euridice să fie reală, pentru că atunci tu ai fi putut veni în Lumea de Dincolo să mă readuci, cântând, înapoi în viața ta. Nu m-aș uita înapoi. N-aș da-o în bară, ca Orfeu.

Îmi pare așa de rău, iubito...

Vreau să-mi promiți că vei rămâne puternică și frumoasă și dulce și atentă. Vreau să fii fericită și să găsești pe cineva care să te iubească la fel de mult ca mine. Vreau să te căsătorești, să ai copii și să-ți trăiești viața. Ține minte, să fii mereu tu însăși și să nu te temi să spui ce gândești sau ce visezi.

Sper că nu mă vei uita niciodată.

Încă ceva: nu te simți prost pentru că nu mi-ai spus că mă iubești. Nu era nevoie să o spui. Am știut mereu că mă iubeai.

Cu dragoste veșnică,

Andrew Parrish

Cad în genunchi în mijlocul holului, cu mâna încleștată pe scrisoarea lui Andrew. Și asta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc din ziua aceea.

Două luni mai târziu...

Soarele strălucește și pe cer nu e niciun nor. Aud chiar și păsările ciripind. Pare o zi perfectă. Tocul pantofului apasă pe un petic moale de iarbă. Sunt îmbrăcată cu o rochiță de vară drăguță, alb cu galben, care îmi vine până deasupra genunchilor. Părul e strâns într-o singură coadă, lăsată pe un umăr, așa cum insistă Andrew să mi-o leg. Am mâinile împreunate în față, în timp ce mă uit spre piatra funerară pe care scrie PARRISH cu litere mari, sculptate pe partea din spate. A fost dificil să ajung aici și a trecut mult timp.

Îmi țin privirea în pământ, uitându-mă absentă la movila de pământ lutos care pare încă proaspăt chiar dacă au trecut două luni de la înmormântare. Nici măcar ploaia care a căzut peste el la nesfârșit nu l-a teșit. Mă uit la celelalte morminte, majoritatea acoperite de iarbă, deja și nu mă pot simți tristă, căci mă reconfortează gândul că toți oamenii ăștia de aici, deși sunt morți de mult pentru noi toți, se au unii pe ceilalți.

O pereche de mâini se strecoară, din spate, în jurul mijlocului meu.

— Mulțumesc pentru că ai venit cu mine, iubito, îmi spune Andrew în ureche și apoi mă sărută pe obraz.

Îi iau mâna și-l trag lângă mine, amândoi privind încă

o dată, împreună, la mormântul tatălui lui.

Plecăm din Wyoming mai târziu, noaptea aia, dar mergem cu avionul. Planurile noastre de călătorie în jurul lumii au fost amânate. Andrew a început să se refacă la trei săptămâni după comă și operație. Doctorii au fost la fel de surprinși ca și noi, dar tot mai are nevoie de timp să-și revină complet, așa că am stat cu el tot timpul, rămânând în Galveston. Merge la fizioterapie o dată pe săptămână, dar pare deja ca și cum n-ar mai avea nevoie de asta.

Andrew insistă să ne mișcăm fundurile și să pornim la drum cum am plănuit – suferă de sentimentul de exaltare al celor care au primit o a doua șansă la viață, ceea ce-l face și mai dornic de acțiune. La naiba, îi place să spele vasele și să pună rufele la spălat. Dar mama lui și cu mine i-am interzis cu desăvârșire să facă prea multe sau să se epuizeze. Lui Andrew nu-i place asta, dar nu e inconștient să se pună cu amândouă în același timp.

L-am termina amândouă dacă ne punem asta în cap.

Dar Andrew și cu mine încă avem de gând să călătorim prin lume și să ne ținem promisiunea de a nu rămâne legați de o viață monotonă. Nimic nu s-a schimbat în sensul ăsta și știu că nu se va schimba niciodată.

Natalie s-a întors în Carolina de Nord și vorbim în fiecare zi. Acum este prietena lui Blake, tipul pe care l-a atacat Damon, în noaptea aceea pe acoperiș. Îmi vine să zâmbesc la gândul că ei doi sunt împreună. Când vorbesc cu ei pe Skype, îmi dau seama pur și simplu că sunt făcuți unul pentru celălalt. Cel puțin așa pare acum; cu Natalie, nu poți să știi niciodată ce se va mai întâmpla. Damon, pe de altă parte, a ajuns să fie arestat pentru deținere de droguri. Este a doua infracțiune și probabil că va sta la închisoare cam un an, de data asta. Poate că va învăța din greșelile proprii, dar mă îndoiesc.

În privința fratelui meu, Cole, cred că Andrew avea dreptate. Andrew și cu mine am luat avionul spre Carolina de Nord ca să o vizitez pe mama și, cât am stat acolo, am mers împreună cu ea să-l vedem pe Cole la închisoare. Pare schimbat, regretând totul cu sinceritate. Am văzut asta în ochii lui. El și Andrew s-au înțeles chiar bine. Cred că e posibil ca, după ce iese din închisoare, el să redevină acel frate mai mare pe care îl știam. Și, cu ajutorul lui Andrew, l-am iertat pe Cole pentru ce a făcut. Voi suferi mereu pentru familia pe care a distrus-o atunci când l-a omorât pe bărbatul acela în accident, dar am înțeles că iertarea vindecă o mulțime de lucruri.

Mama tot cu Roger se vede. De fapt, urmează să se

căsătorească în Bahamas în februarie. Sunt așa de fericită pentru ea. Am reușit să-l întâlnesc pe Roger și să-l trec prin filtrul meu împotriva nemernicilor și sunt bucuroasă să spun că a trecut cu bine. Mama nu prea mai stă pe acasă: el o scoate mereu pe undeva.

Și ea o merită cu vârf și îndesat.

Mama lui Andrew și frații lui m-au primit cu brațele deschise în familia lor. Asher și cu mine suntem foarte apropiați. Și, în ciuda faptului că am crezut mereu că Aidan e cam încrezut, îmi place enorm. De fapt, nu s-a purtat niciodată urât cu Andrew. Sincer, Andrew merita să fie luat la rost. Aidan și soția lui, Michelle, vorbesc despre mine ca și cum aș fi soția lui Andrew. Asta mă face mereu să roșesc. Și mai important, Andrew și Aidan s-au împăcat. Înainte ca Aidan și Michelle să se întoarcă în Chicago, după o vizită rapidă, săptămâna trecută, am simțit că plutesc privindu-i cum se luptă în joacă unul cu celălalt, în sufragerie. Erau la un pas de a sparge televizorul, dar eu și Michelle ne-am relaxat și am râs, lăsându-i să se înfrunte mânați de testosteronul lor de masculi alfa.

Și azi... ei bine, azi o să fie puțin altfel decât s-ar aștepta Andrew.

Intru în sufragerie, unde stă lungit pe spate, pe canapea, uitându-se la filmul Prometheus.

Se întinde spre mine, iar eu mă îndrept spre el.

— Nu, spun eu scuturând capul. Vreau să te ridici în picioare.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

Se ridică de pe canapea și își duce mâinile la cap să se scarpine. Părul a început să-i crească la loc, dar încă nu e obișnuit cu felul în care se simte, mai ales în jurul cicatricii unde a avut operația.

Își lasă picioarele pe podea ca să se ridice complet, iar eu mă așez între ele, trecându-mi mâna prin părul lui. Mă sărută pe o încheietură și apoi pe cealaltă.

— Vino cu mine.

Îmi las capul pe spate, îi iau degetele în mâna mea și el mă urmează în dormitor.

Ca de obicei, când îl iau în dormitor, se gândește automat că e ceva legat de sex și ochii lui verzi, fierbinți, se aprind, precum ai unul băiețel.

— Nu vreau decât să te întinzi lângă mine un timp, spun eu scoțându-mi hainele.

El pare puțin confuz, dar e tare dulce.

— Bine, spune zâmbind. Vrei să mă dezbrac și eu? Sigur că mă dezbrac și eu. De ce naiba mai întreb?

Începe să-și scoată hainele.

Se întinde lângă mine și stăm față în față, trăgându-ne trupurile cât mai aproape și încolăcindu-ne picioarele.

El mă prinde în brațe și apoi urmărește cu degetele tatuajul meu cu Orfeu pe care mi l-am făcut acum două săptămâni. Este perfect, aliniat fără cusur cu cel al lui Andrew. Rămânem întinși unul lângă altul, așa, cele două fragmente devenind una.

— Te simți bine, iubito? Andrew mă privește curios, cu vârful degetelor mângâindu-mi ușor coastele.

Zâmbesc și-l sărut pe gură.

Apoi mă trag înapoi și-i iau mâna, punând-o pe tatuajul meu, spre zona care mi se întinde spre burtă.

— Ador tatuajul ăsta, iubitele, șoptesc în spațiul îngust dintre fețele noastre, dar cred că, în vreo șapte luni și jumătate, Orfeu s-ar putea să fie cam întins.

Andrew clipește un pic confuz și durează câteva secunde până înțelege ce vreau să spun.

Își trage capul pe spate puțin, cu uimire și apoi, după o pauză, se ridică.

— Se va întâmpla în mai.

La început, ochii i se măresc; este uimit și fără cuvinte, dar apoi reușește să spună:

— Ești gravidă?

Mâna lui se îndreaptă imediat spre burta mea.

Reacția lui mă face să zâmbesc și mai larg.

Gropițele i se adâncesc în timp ce se uită în jos spre mine și tot ce știu e că își bagă limba în gura mea.

Sărutul lui mă lasă fără suflare, iar el mă ridică în brațe și mă duce în mijlocul patului.

— Căsătorește-te cu mine, spune el, iar acum eu sunt cea uimită și fără cuvinte. Aveam de gând să te cer mâine seară, în oraș, dar nu mai pot aștepta. Căsătorește-te cu mine.

Încep să plâng, iar el mă cuprinde din nou în brațe și mă mai sărută o dată.

Când, în cele din urmă, se dă în spate și mă privește în ochi, răspund:

— Da, mă voi căsători cu tine, Andrew Parrish.

— Te iubesc al dracului de mult, spune el și mă sărută din nou.

Îmi prinde fața în mâini.

— Acum, hai să facem sex cu o gravidă.

Ce pot să spun? Țasta e Andrew și nu aș vrea să fie altfel.

Bonus pentru cititori: un capitol care trădează finalul

Dragă Cititorule,

Romanul meu s-a terminat pentru foarte mulți pe o notă emoționantă care le-a atins inimile și, recunosc, chiar și eu, atunci când l-am scris, am fost la fel de afectată ca și ceilalți. Am simțit că, dacă mai adăugam ceva, nu doar că ar fi fost o poveste mult prea lungă, dar orice adăugire ar fi putut diminua acea emoție pe care mulți au simțit-o. Și, categoric, nu aș fi dorit să fac asta. În orice caz, după ce cartea a fost publicată, am primit un munte de e-mailuri și comentarii de la oameni din toată lumea care mă rugau un singur lucru: Vă rog, puteți să scrieți scena de la spital și din punctul de vedere al lui Andrew?

Cum aș fi putut refuza?

Așadar, m-am apucat de scris imediat și am și terminat în aceeași zi. Dar apoi am tot revenit asupra acestei scene. De mai multe ori. Mult timp. Aveam de gând să o postez pe blogul meu și să las pe toată lumea să o citească de acolo și tot speram ca un editor să fie interesat de cartea mea. Am început să concep acea scenă ca fiind parte din cartea însăși, nu ca parte din povestire, ci ca un fragment special, inserat la sfârșit, pentru toți cei care m-au rugat să-l scriu.

Și apoi, visul meu a devenit realitate și un editor chiar a fost interesat de carte, iar acum voi toți puteți citi acest capitol „în plus”, scris din perspectiva lui Andrew.

Cititorii pot, în sfârșit, să intre în mintea lui și să afle la ce se gândea el în timp ce zăcea pe patul acela de spital, cu Camryn încolăcită alături de el. Și apoi vor vedea ce se întâmplă când el și Camryn se despart atunci când asistenta îl transportă cu căruciorul afară din cameră.

De asemenea, vreau să folosesc această oportunitate pentru a mulțumi tuturor fanilor din lume, care m-au ajutat să concep povestea lui Camryn și Andrew. Le sunt recunoscătoare pentru că m-au sprijinit și au recomandat romanul meu fără încetare, încât cartea a devenit un bestseller în New York Times!

Fără voi toți, nimic din toate acestea nu ar fi fost posibil. Multe mulțumiri superagentei mele, Jane Dystel, care m-a salvat de vremuri cu adevărat tulburi și agentului meu pentru străinătate, Lauren Abramo, care a obținut tot timpul contracte excelente peste graniță. Și, desigur, mulțumesc Editurii Grand Central Publishing Forever Române și editoarei mele, Megha Parekh, care s-a îndrăgostit de cartea mea și a crezut în ea suficient de mult cât să-i ofere găzduire în cadrul seriei „Forever Române”.

Așadar, aici este scena-bonus, de la spital, din punctul de vedere al lui Andrew. Și mi-ar plăcea să mă țineți la curent, să-mi spuneți ce credeți despre ea, comentând pe pagina mea de Facebook (Facebook. Com), pe Twitter

(Jredmerski), pe Goodread sau pe site-ul meu, www.jessicaredmerski.com!

Mulțumesc încă o dată și savurați-o!

Scena de la spital din punctul de vedere al lui Andrew

Credeam că o să am mai mult timp. A trecut mai puțin de un an de când doctorul Marsters mi-a aruncat povara asta în cârcă, spunându-mi, în linii mari, că am să sfârșesc exact ca tata. Ei bine, nu a folosit cuvintele astea, dar asta am înțeles din cele câteva vorbe pe care mi le-a spus. Știu, am fost un măgar; Dr. Marsters și familia mea au încercat să mă facă să mă întorc, să fac mai multe analize, să aflu cât de grav era, dar ce altceva mi-ar mai fi putut spune ce nu știam deja? Tata nu a avut nicio speranță. A făcut toate analizele. A mers la toate vizitele medicale. A luat toate medicamentele pe care i le-au dat și a urmat toate tratamentele. Un timp. Până când și-a dat seama că avea să moară oricum și a refuzat să amâne inevitabilul, golindu-și conturile în favoarea tuturor și sărăcindu-și familia. Dar sângele apă

nu se face și am presupus că astfel de lucruri sunt ereditare. De asta nu m-am mai dus la Marsters. Deoarece, ca și tata, nu am vrut să mai prelungesc agonia. De-abia după șase luni de la aflarea diagnosticului m-am îndoit și am început să fac niște cercetări pe cont propriu. Am aflat că, în mod obișnuit, tumorile la creier nu sunt deloc ereditare, sau sunt doar în proporție de cinci la sută. Am citit câte ceva despre sindroamele rare. Nu am niciun fel de simptom și nici tata nu a avut. Dar deja, la momentul acela, migrenele se înrăutățiseră. Erau mult mai rele. Și apoi am început să am crize. M-am speriat de moarte. Atunci, deja, știam că era prea târziu. Nu voiam să dau ochii cu Marsters, ca să caute soluții miraculoase, pe care știam că nu putea să mi le ofere. Fiindcă așteptasem prea mult timp. Dar gata cu asta.

Tot ce contează acum este Camryn. Sunt un nemernic pentru că am pus-o să treacă prin asta, mai ales după... la dracu, ce naiba a fost în capul meu? Prietenul ei a murit și iată-mă și pe mine facându-i faza asta încă o dată.

Am impresia că nu sunt decât un egoist. Fiindcă o iubesc și fiindcă din momentul în care mi-a vorbit în autobuzul acela din Kansas am știut că ea este aleasa.

Dar destinul e crud și dacă Destinul ar fi acum în fața

mea, i-aș scoate toți dinții din gură.

Sper, doar, ca ea să mă poată ierta...

Ușa de la salonul meu se deschide și o văd pe Camryn pentru prima oară după noaptea trecută, când am făcut dragoste cu ea. Se uită o clipă la mine, cu fața încărcată de durere, tortură – la dracu', simt că mor. Și apoi vine spre mine, prăbușindu-se în brațele mele. O strâng cu putere. Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată.

Doamne... Nu vreau să-i mai dau drumul niciodată...

Îi țin obrazii în palme, îi dau părul din ochi și-i sărut lacrimile care-i șiroiesc pe față. Îmi înghit propriile lacrimi, știind că, dacă m-ar vedea plângând, ar fi și mai rău.

— Îmi pare așa de rău, spun cu o voce îndurerată, disperată. N-am putut să-ți spun, Camryn... Nu am vrut ca perioada petrecută împreună să fie nimic altceva decât a fost.

Din ochi îi curg și mai multe lacrimi.

— Sper că nu ești... încep eu să spun.

— Nu, Andrew... înțeleg de ce nu mi-ai spus; nu trebuie să-mi explici. Mă bucur că nu mi-ai zis...

Acum mă simt și mai vinovat. Merit niște palme! Te rog, iubito, pălmuește-mă! Țipă la mine! Fă orice, dar nu-mi spune că e OK.

Îi trag fața ușor spre mine și îi sărut buzele.

— Ai dreptate, spune ea. Dacă mi-ai fi spus, atunci totul ar fi fost întunecat și... n-nu știu, dar ar fi fost diferit și nici nu vreau să mă gândesc la asta – dar, Andrew, îmi doresc totuși să-mi fi spus adevărul dintr-un singur motiv: aș fi făcut orice, orice, ca să te aduc la spital mai devreme. (Vocea începe să i se sugrume.) Ai fi putut...

Dau din cap.

— Iubito, deja era prea târziu.

— Nu spune asta! Nici acum nu este prea târziu! Ești încă aici, mai ai încă o șansă.

Îi zâmbesc cu blândețe și în cele din urmă mâinile îmi cad de pe obraji ei, odihnindu-se pe cuvertura albă de spital cu care sunt acoperit. O branulă enervantă pentru perfuzie îmi iese din dosul palmei.

— Sunt doar realist, Camryn. Deja mi-au spus că șansele simt mici...

— Dar tot mai e o șansă, se contrazice ea, plină de suferință. O șansă mică, dar tot e mai bună decât nimic.

— Dacă îi las să mă opereze.

Arată de parcă cineva i-ar fi tras o palmă.

— Ce vrei să spui cu dacă?

Mă uit în altă parte.

Se întinde și-mi apucă bărbia cu mâna, întorcându-mi fața spre ea.

— Nu există niciun „dacă”, Andrew — sper că glumești.

Mă mut spre o parte a patului și apoi întind mâna spre ea, aducând-o către mine. O trag aproape.

— Dacă nu te-aș fi întâlnit pe tine, spun eu, ținându-o cu privirea, n-aș fi trecut niciodată prin asta. Dacă nu ai fi fost aici, cu mine, în momentul ăsta, nu aș fi făcut-o. Aș fi crezut că este o pierdere de timp și de bani și că nu fac decât să dau familiei speranțe deșarte, amânând inevitabilul.

— Dar o să-i lași să te opereze, spune ea cu suspiciune.

Îi mângâi obrazul cu buricul degetului mare.

— Aș face orice pentru tine, Camryn Bennett. Nu-mi pasă despre ce e vorba, nu-mi pasă... orice mi-ai cere vreodată să fac, o să fac. Fără nicio excepție.

Suspinele îi scutură pieptul.

Îmi plimb mâna peste obrazul său, dându-i părul la o parte și o privesc adânc în ochi.

— O s-o fac.

Își lipește gura de a mea și ne sărutăm cu pasiune.

— Nu te pot pierde, spune ea. Avem drumul deschis înaintea noastră. Ești partenerul meu de infracțiuni.

Se forțează să zâmbească printre lacrimi.

O sărut pe frunte.

Rămânem așa întinși încă puțin și vorbim despre operație și despre analizele pe care încă mai trebuie să le fac. Ea îmi spune că nu pleacă nicăieri și că o să rămână lângă mine oricât va fi necesar. Și continuăm să vorbim despre locurile pe care vrem să le vedem și eu încep să fredonez melodii pe care vreau ca ea să le învețe ca să le putem cânta împreună pe drum. Sigur, ea este foarte prinsă de Civil Wars, dar nu mă deranjează câtuși de puțin.

— Trebuie să înveți Tip ofmy Tongue, Andrew, spune ea cu însuflețire în privire.

— Este o melodie așa de amuzantă, că parcă ne și văd cântând-o. Deja am și gândit linia de interpretare!

Nu-mi vine să spun nimic negativ sau înfricoșător și să risc să-i dispară zâmbetul ăsta de pe față. Simt în inima mea că nu vom ajunge niciodată în acel punct, că voi fi mort și dispărut pe vecie înainte de a mai cânta vreodată împreună.

Dar îmi păstrez zâmbetul pe față. N-o să o las să vadă înfrângerea din inima mea.

— Am putea fi un fel de formație de acompaniament, sau ceva de genul ăsta, spune ea strălucind. Are și o ușoară roșeață pe față, ca și cum sugestia pe care o face ar stânjeni-o cumva.

Mă gândesc o secundă la asta, apoi încuviințez din

cap.

— Nu e o idee rea. Am cântat prin multe baruri și cluburi de aici și până în Louisiana. Îi cunosc pe proprietari. La naiba, am putea merge chiar și la Chicago să cântăm în barul lui Aidan.

Fața i se luminează și-și cuibărește capul lângă al meu. Îi sărut părul.

— Atunci, asta o să facem, spune ea. Tu și cu mine, la drum, făcând ceea ce ne place. Nu e chiar o călătorie cu rucsacul în spate, dar e... Face o pauză, cântărind conotația vorbelor sale și apoi spune cu entuziasm... dar este o treaptă superioară.

Râd ușor și-mi trec vârful degetelor peste tâmpla ei, coborând spre obraz. Mă doare inima să o aud spunând aceste lucruri și să o las să creadă că or să se întâmple întocmai. Doare al dracului de tare că n-o să apuc să fiu aici cu ea. N-ar fi contat pentru mine cum am fi ajuns să ne trăim viața, atâta vreme cât am fi fost împreună.

Un timp, stând așa întinși pe pat, unul lângă celălalt, am aceeași senzație pe care am avut-o atunci când eram la drum. Vorbim și râdem și-mi dezvălui tot felul de intenții perverse, strecurându-mi degetele ici și colo, stârnind-o. Ea chicotește și-mi împinge mâinile la o parte, dar, în cele din urmă, cedează și mă lasă să-i fac ce vreau. Și îmi întoarce favorul.

După aceea, stăm pur și simplu întinși împreună, uneori privindu-ne în ochi, alteori privind parcă unul prin celălalt, ca și cum am fi cufundați în gânduri adânci, sfâșietoare.

Camryn se ridică din pat.

— Drăguțo, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, spune ea zâmbind cu căldură.

Își dă jos pantalonii și cămașa.

Rânjesc ca un copil mic. N-am mai făcut-o niciodată într-un pat de spital.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să fac sex cu tine într-un salon de spital, spune ea, vârându-se înapoi în pat, lângă mine, n-o să se întâmple. Ai nevoie de toată puterea pentru operație. Mă uit la ea curios în timp ce se întinde înapoi lângă mine, doar în chiloți și sutien. Își apasă pieptul cu putere de al meu, încolăcindu-și picioarele într-ale mele. Corpurile noastre sunt perfect aliniată, coastele ni se ating.

— Ce faci? Întreb eu cu un zâmbet curios.

Ea își mișcă brațul liber în jos și urmărește cu degetele conturul tatuajului cu Euridice. O privesc cu atenție, adorându-i mișcările, atingerea, căldura. Degetul ei arătător găsește cotul lui Euridice, acolo unde cerneala se oprește și apoi se mișcă pe propria ei piele,

continuând de unde s-a terminat desenul meu.

— Vreau să fiu Euridice a ta, dacă asta îți dorești și tu.

Îmi simt inima oprindu-se, iar respirația îmi stă în loc. Fata asta tocmai mi-a sărutat sufletul cu buzele ei. Îmi vine să plâng, dar în loc de asta, îmi iese un nenorocit de rânjel uriaș.

— Vreau să îmi fac cealaltă jumătate, continuă ea atingându-mi buzele cu degetele. Vreau să mi-l desenez pe Orfeu pe coaste și să ne unim desenele.

Am nevoie de ceva timp până să pot spune din nou ceva.

— O, iubito, nu trebuie să faci asta, doare ca naiba pe coaste.

— Dar îmi doresc asta și nu-mi pasă cât de mult doare.

În cele din urmă îmi simt ochii umezi și mă aplec spre ea, pecetluindu-i gura cu gura mea.

— Mi-ar plăcea la nebunie asta, șoptesc eu spre buzele ei.

Ea mă sărută delicat și răspunde tot în șoaptă.

— După operație, când vei fi refăcut, mergem să mă tatuez.

Dau din cap.

— Da, Gus va avea nevoie și de mine, ca să se asigure

că tatuajul tău e perfect aliniat cu al meu – a râs de mine atunci când am mers la el și i-am zis că vreau asta pe coaste.

Ea zâmbește.

— A râs, ai?

— Da, chicotesc eu. M-a acuzat că sunt un romantic incurabil și m-a amenințat că o să mă părăsesc prietenilor. I-am spus că parcă ar fi taică-meu și să-și țină naibii gura. Gus e un băiat bun și un artist de tatuaje dat naibii.

— Văd asta.

Îmi răsfir degetele prin părul ei, tot dându-l spre spate, peste creștetul capului. Și chiar atunci, cruda, reaua și dura realitate se strecoară înapoi între noi și mă trezește. Aproape că mă lăsasem prins complet de acest vis.

— Camryn, vreau să fii pregătită.

— Nu începe cu asta...

— Nu, iubito, trebuie să faci asta pentru mine, spun eu. Nu-ți poți permite să crezi sută la sută că o să supraviețuiesc acestei intervenții. Nu trebuie să faci asta.

— Andrew, te rog. Încetează.

Îmi pun degetele pe buzele ei, reducând-o la tăcere. Plânge din nou. Mă doare să o văd lăcrimând, dar este

ceva ce trebuie spus.

— Doar promite-mi că vei accepta ideea că e posibil să mor.

— Nu sunt în stare de asta!

O strâng și mai tare.

— Promite-mi.

Își scrâșnește dinții.

Într-un sfârșit, renunță și se forțează să spună:

— Promit.

O spune doar de dragul meu. Știu că nu va face asta.

— Dar trebuie să-mi promiți și tu mie că vei trece cu bine prin asta, spune, culcușindu-și capul sub bărbia mea. Nu pot fără tine, Andrew. Trebuie să știi că nu pot.

— Știu, iubito... Știu.

Tăcerea umple spațiul dintre noi.

— Vrei să-mi cânti? O întreb.

— Ce vrei să cânt?

— Dust în the Wind, răspund.

— Nu. N-o să cânt melodia ăsta. Nu-mi mai cere niciodată asta. Niciodată.

O strâng mai tare în brațe.

— Atunci cântă orice, șoptesc. Vreau doar să-ți aud vocea.

Așa că începe să cânte PoisonWine, piesa pe care am interpretat-o împreună în New Orleans, când am stat

unul în brațele celuilalt toată noaptea. Cânt și eu cu ea câteva versuri, dar sunt slăbit. Slăbit de emoție. Slăbit de boală și stres. Slăbit de inimă sfâșiată. Slăbit de iminență.

Adormim unul în brațele celuilalt.

— Am câteva analize de făcut, aud o voce deasupra patului.

Mă trezesc de tot și văd una dintre asistente stând în picioare la marginea patului meu. Mă simt amețit, ciudat. Mă simt ca atunci când am leșinat în apartamentul meu. Când m-am trezit în patul ăsta, tot ce țin minte mai era mirosul de șuncă. Ore întregi după aceea, mi-a tot mirosit a șuncă. Am tot întrebat asistentele dacă este vreo cantină în apropiere, fiindcă mirosul de șuncă era extrem de puternic.

— Probabil că ar trebui să te îmbraci, spune asistenta cu un zâmbet atotștiutor.

Probabil crede că eu și Camryn am făcut mai multe pe aici decât o vizită și un somn, judecând după faptul că suntem amândoi pe jumătate goi.

Camryn se dă jos și se îmbracă, în timp ce asistenta îmi verifică parametrii. Lângă capătul patului este un scaun cu rotile.

— Ce fel de analize? Întreb slab.

Mă simt puțin dezorientat. Rahat. Dă, Doamne, să

plece Camryn prima înainte de a nu mi se mai întâmpla ceva...

— Andrew? Camryn se întoarce iar spre pat. Știe că ceva nu e în regulă.

Încet, ridic o mână ca să o fac să plece.

— Nu, iubito, sunt bine; doar puțin amețit. Încerc să mă scol. Asistenta ocolește patul și vine să mă ajute să mă ridic, dând la o parte din calea mea suportul de perfuzii.

— O să lipsească în jur de o oră sau două, poate chiar mai multe, cât durează analizele, spune ea. Ar trebui să mănânci ceva, să-ți dezmoțești picioarele și să te întorci puțin mai târziu.

— Dar n-nu vreau să-l părăsesc.

— Fă ce spune, îi ordon, dar cu cea mai simpatică voce pe care o pot scoate. Vreau să te duci să mănânci. (îmi întorc fața ca să o văd de data asta și-i fac semn cu degetul.) Dar fără friptură, spun eu în joacă. Încă îmi ești datoare o cină cu friptură, mai ții minte? Când o să ies de aici, ăsta este primul lucru pe care-l facem.

Obțin un zâmbet de la ea, un zâmbet pe care-l așteptam, deși nu este așa de luminos cum sperasem.

— Bine, cade de acord, dând din cap cu reținere. O să mă întorc în câteva ore și o să te aștept.

Se repede înapoi la mine și mă sărută delicat.

Împărtășim o clipă de tăcere.

În cele din urmă, mă urc în scaunul cu roțile și asistenta mă împinge afară din salon. Mă uit înapoi doar o dată, dar apoi îmi smulg privirea de la ea. Pentru că simt că asta este ultima dată când o văd. În timp ce sunt împins pe coridor, podeaua albă strălucitoare se mișcă de parcă ar fi o apă curgătoare dedesubt. Modelele de pe micile plăci de gresie încep să apară pe măsură ce le privesc fix, fiindcă nu-mi pot ridica ochii. La început, cred că e doar o lipsă de voință, dar încep să-mi dau seama că este altceva. O luăm la dreapta la colțul următor. Aud voci venind spre noi, dar nu privesc absolut deloc în sus. Aud vântul cum îmi mângâie spatele dezvelit, în timp ce scaunul cu roțile pare să mărească viteza. Capul mi se pare așa de greu, ca un bloc de beton pus între umerii mei.

Aud vocea lui Camryn și cred că-mi ridic capul să o văd, dar în realitate, nu m-am mișcat deloc. Nu este vocea lui Camryn. Este asistenta. Îmi spune ceva despre câte degete...

Este ultimul lucru pe care mi-l amintesc, înainte ca totul să devină negru.

Moartea. Este un lucru ciudat. Nu mi-am imaginat-o niciodată așa. Totul se simte imponderabil. Trupul meu. Mintea mea. Mâna pe care am încercat încontinuu să o

mișc în fața mea.

Tot timpul aud voci în jurul meu, dar nu pot desluși niciodată ce spun.

Chiar sunt mort? Nu înțeleg asta absolut deloc. De când sunt aici, așa? Și unde naiba mă aflu?

Mă simt de parcă aș fi dormit dintotdeauna. Dar ce mă deranjează este cât de conștient sunt de asta.

Andrew? Te rog, trezește-te...

Andrew...

Camryn Bennett, o tânără în vârstă de douăzeci de ani, crede că știe exact în ce direcție se îndreaptă viața ei. Însă după o noapte de pomină la cel mai extravagant club din Raleigh, North Carolina, șochează pe toată lumea – inclusiv pe sine – când se hotărăște să renunțe la singura viață pe care a cunoscut-o vreodată și să ia totul de la început. Având la ea doar poșeta și telefonul mobil, Camryn se urcă într-un autobuz Greyhound, gata să se găsească pe sine însăși. În schimb, îl găsește pe Andrew Parrish.

Sexy și provocator, Andrew o face să simtă dragostea și pasiunea în feluri pe care Camryn nu și le-ar fi imaginat niciodată. Însă bărbatul din viața ei ascunde un secret. Îi va apropia acesta definitiv sau îi va distruge ireversibil?

ISBN: 978-973-707-832-2

9 789737 078322

TEROSCOPI

TREI

www.editiontrei.ro